

Trúc Mã Quán Thanh Mai

Contents

Trúc Mã Quán Thanh Mai	2
1. Chương 1: Đêm, Phạm Tội	2
2. Chương 2: Anh, Người Đàn Ông Thúì.	5
3. Chương 3: Dây Dừa, Cơn Ác Mộng	8
4. Chương 4: Đau, Nói Dối	11
5. Chương 5: Lừa, Giao Dịch	14
6. Chương 6: Ngất, Vui Đùa.	17
7. Chương 7: Mò Mẫm, Cơ Bụng	20
8. Chương 8: Sắc, Gục.	24
9. Chương 9: Ngu, Mạnh Miệng	27
10. Chương 10: Rơi Vải, Cầu Huyêt	31
11. Chương 11: Loạn, Mùi Dãm	34
12. Chương 12: Xuyết, Bí Mật	38
13. Chương 13: Oa, Xích Độ.	41
14. Chương 14: A, Hoa Tuyết Thê	44
15. Chương 15: Nhiệt, Ướt Dầm	51
16. Chương 16: Họ Trịnh, Tình Dịch	54
17. Chương 17: Mờ Ảo, Tội Phạm	58
18. Chương 18: Phi, Trò Chơi	61
19. Chương 19: Hôn, Để Mặc Cho	65
20. Chương 20: Lầm, Mất Tích	69
21. Chương 21: Tâm, Mặt Trời Mọc	73
22. Chương 22: Yêu, Tuyên Thệ	77
23. Chương 23: Anh Thật Đáng Chết	81
24. Chương 24: Khó Khăn Lựa Chọn	86
25. Chương 25: Thiên Hạ Không Có Buổi Tiệc Nào Không Tàn	92
26. Chương 26: Có Người Nằm Ở Trên Giường Bệnh, Có Người Lại Ở Trong Lòng.	101
27. Chương 27: Chúng Ta Kết Hôn	104
28. Chương 28: Ông Cụ Kỵ Làm Rối	107
29. Chương 29: Chuyển Biến Xấu.	110
30. Chương 30: Nói Ra Bao Nhiều Chân Tướng.	114
31. Chương 31: Vợ Chồng Thấy Nhiều Chuyện Lý Thú	117
32. Chương 32: Người Đàn Ông Dưới Gối Là Tình Cảm	122
33. Chương 33: Nằm Cùng Nơi	125
34. Chương 34: Đánh Chết Cũng Không Ly Hôn	128
35. Chương 35: Cái Gì Gọi Là Hi Vọng.	131
36. Chương 36: Đêm Trước Khi Giải Phẫu.	135
37. Chương 37: Cuối Cùng	139

Trúc Mã Quân Thanh Mai

Giới thiệu

Gặp phải một thanh mai trúc mã âm hồn bất tán cộng thêm đào hoa rắc rối, nói xem đây là chuyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truc-ma-quan-thanh-mai>

1. Chương 1: Đêm, Phạm Tội. . .

Hôm nay Giang Tiểu Huệ đi làm hơi trễ, thời điểm cùng một bạn học nam cùng nhau xuất môn, chỉ thấy cậu ấy đang nhìn bầu trời, thâm trầm nói một câu: “G đại sư, ban đêm chung quy lại là làm cho người ta có dũng khí thúc đẩy phạm tội.”

Cậu ấy vừa mới nói xong, Giang Tiểu Huệ với vẻ mặt tươi cười vung tay lên, tát trên đầu cậu ấy “Bốp”, ngay lập tức nghe thấy tiếng kinh hô của một tên con trai: “Giang lão sư, quân tử động khẩu không động thủ, mỹ nữ không động khẩu cũng không động thủ!”

Không tệ, Giang Tiểu Huệ chính là G đại lão sư hình thể, vóc người uyển chuyển cộng thêm gương mặt cũng không tính là hồngбет, còn không lớn tuổi, để cho cô rất được các bạn học nam hoan nghênh.

Cô bình tĩnh mà cười một chút: “Lão sư của em đây đúng lúc dập tắt kích động của em, cứu vớt em thoát ly khổ ải.”

Bạn học nam nhăn lông mày, không đồng ý.

Giang Tiểu Huệ hướng mắt liếc nhìn nơi xa, quả nhiên một chiếc xe hơi không chính hiệu chậm rãi lái tới, cửa sổ xe mở một nửa, có thể nhìn thấy một người đàn ông mặc áo sơ mi, tóc thẳng.

Tiểu Huệ ra hiệu, hướng người đàn ông ở phía xa vẫy vẫy tay, sau đó quay đầu lại nói với bạn học nam: “Đứa nhỏ, mẹ bé gọi bé về nhà ăn cơm.”

Bạn học nam nhìn Giang lão sư ngồi lên xe của người đàn ông, thái độ vô cùng thân thiết, nhất thời hăng hái, đây chính là một tin tức chấn động: Giang Tiểu Huệ có bạn trai? Còn là một người lái xe không chính hiệu?

Ngồi ở trong xe, Tiểu Huệ cẩn thận liếc mắt nhìn Tôn Ứng Hạo ở trong xe một cái, người đàn ông này hiển nhiên là làm tóc, tóc cắt ngang trán ổn định giống như bồn hoa được cắt sửa khéo léo, ừm, chòm râu cũng cạo vô cùng sạch sẽ, áo sơ mi quá nóng, trước ngực có ba khuy áo chưa cài nút, mở bung ra, lộ ra lồng ngực phái nam. Bộ dáng như vậy cùng với một người đàn ông khác ở trong đầu Tiểu Huệ trùng khớp bảy tám phần.

Nghĩ đến người kia, Tiểu Huệ rất có châm chọc và kích động.

Tôn Ứng Hạo đưa mắt liếc nhìn Tiểu Huệ một cái, sau đó lông mi run lên, nhếch miệng: “Tiểu Huệ à, hôm nay có một dạ tiệc phải dẫn bạn gái tham dự, hôm nay, bà xã của anh phải làm thêm giờ, em có thể hay không. Cho anh mượn dùng một chút? Chỉ cần một hồi là được rồi, lần này dạ tiệc có liên quan

đến vấn đề thăng chức của anh, em cũng biết bà xã của anh muốn lấy giấy chứng nhận, nhưng còn phải danh tiền để mua nhà rồi làm đám cưới, cũng không thể vẫn cứ thuê nhà của em.”

Bây giờ Tiểu Huệ mới hiểu, khó trách bình thường có vất cổ chày ra nước thì Tôn Ứng Hạo cũng sẽ không tốt bụng đến mức lãng phí tiền xăng đến đón mình, thì ra là có việc cầu người. Nhưng mà, anh ta thật đúng là không biết xấu hổ mà nói ra, cô nương rất quen thân với anh sao? Cũng chỉ là có tốt bụng đem phòng ốc cho bọn họ thuê mà thôi, hơn nữa mỗi tháng vào thời điểm trả tiền thuê phòng tựa như cắt da cắt thịt bọn họ vậy, kêu rên nửa ngày.

Tiểu Huệ kéo khóe miệng: “Nói đến cái này, em liền nghĩ tới một chuyện khác, tiền thuê phòng tháng trước đến khi nào hai người mới trả cho em?”

Khóe miệng Tôn Ứng Hạo giật giật, ở trong lòng không ngừng mắng: ‘Bao thuê(người cho thuê nhà) chết tiệt, không phải ít tiền như vậy chứ, đến nỗi mỗi tháng đều nhắc tới hả? Hãy chờ xem, đêm nay lão tử sẽ thu phục cô, còn sợ cô. Anh ta nở nụ cười gian trá, sau đó, trong nháy mắt khôi phục lại bộ dáng con người’, “VẬY à, vậy được rồi, anh nhớ kể bên có quán bar, rất an tĩnh, thoải mái, nếu không thì anh cùng em đi uống vài ly rượu thả lỏng, em vừa mới hết khóa, đi ngủ luôn thì cũng quá nhàm chán, cô gái xinh đẹp trẻ trung giống như em vậy nên đi chơi nhiều hơn, nếu không thì sao có thể tìm được người trong sạch đây?”

Tiểu Huệ thật sự nổi giận: cô nương như tôi tìm được người trong sạch hay không thì mắc mớ gì tới anh chứ! Anh là cha tôi, mẹ tôi, hay là tổ tông của tôi? Chỉ là, cô kỳ quái hơn, hôm nay Tôn Ứng Hạo có chút không tâm thường, quả thật cũng biến thành người khác, cô đều hoài nghi người trước mắt này là từ xóm làng chơi ra ngoài buôn bán - đại ca ngu ngơ.

Nghĩ đến đây, trong lòng cô nhất thời có ngọn đèn báo hiệu nào đó sáng lên rồi. Càng nghĩ càng không thích hợp, cô khách khí nở nụ cười, nói: “Đã trễ thế này, hôm nào đi, chờ khi nào bà xã anh không cần làm thêm giờ, kêu cả Quả Táo Quân nữa, bốn người chúng ta cùng đi chơi đùa.”

Tôn Ứng Hạo mất hứng: “Hiếm khi Tiểu Tiểu làm thêm giờ, hai chúng ta cùng đi chơi không tốt sao?”

Ngay cả lời như thế mà anh ta cũng đều có thể nói ra được, Tiểu Huệ do dự, rốt cuộc lúc này vẫn nôn một bãi nước miếng nhỏ, còn giả vờ ngây ngốc à? Cô đánh giá một tỷ thực lực của mình so với người đàn ông bên cạnh, mạnh yếu rất rõ ràng, lúc này trở mặt hiển nhiên là không sáng suốt.

Ở thời điểm cô đang suy tính, bàn tay to lớn của Tôn Ứng Hạo đặt ở trên bắp đùi cô, sau đó có khuynh hướng đi lên.

Bình tĩnh đi nữa, cô cũng không nhịn được, hướng chỉ Tiểu Huệ tự nhận mình không phải là cô gái im hơi lặng tiếng. Vì vậy ‘bốp’ một cái, một cái tát của cô văng lên trên mặt của người đàn ông họ Tôn: “Ni Mã, cũng có bà xã rồi, còn dám đùa giỡn với cô nương tôi đây. Nhân phẩm đây? Tư cách đây? Đại ca, học cái gì không học lại học người ta quấy rối, quần lót tay chân của anh đi không là sẽ chết đấy!”

Họ Tôn bị đánh, hiển nhiên là không ngờ Giang Tiểu Huệ lại mạnh mẽ như vậy, anh ta nhìn chằm chằm Tiểu Huệ, cười lạnh: “Đừng giả bộ trong trắng, vừa nãy tôi còn nhìn thấy cô và tiểu nam sinh kia cấu kết làm vậy, anh trai như tôi đây có thể ỷ vũ hơn bé trai kia nhiều, hiện tại cô có muốn thử một chút hay không? Bảo đảm sẽ để cho cô dục tiên dục tử.”

Tiểu Huệ quả thực là bùng bùng lửa giận, cô lại vung tay hướng về phía bên má kia của Tôn Ứng Hạo.

Tôn Ứng Hạo nhanh nhẹn bắt được, sau đó vô sỉ mà cười lên: “Cô cho rằng còn có thể đánh tôi cái thứ hai sao?” Vừa mới nói xong, nụ cười của anh ta liền cứng ngắc trong nháy mắt, con ngươi trợn lên, cơ hồ tắc nghẽn cổ họng, hình như là nghẹn vài giây, anh ta mới hít vào một hơi, sau đó ánh mắt di chuyển xuống.

Chỉ thấy một cái giày cao gót đang dính vào bộ vị nào đó nằm giữa bắp đùi của anh ta, Tôn Ứng Hạo hét lên “A” một tiếng, đồng thời lệ nóng doanh tràng, điểm chí mạng bị thương, sẽ đau mất mạng đấy!

Tiểu Huệ đưa tay qua bên người Tôn Ứng Hạo, mở cửa xe, bọn người ở ngoài xe mới thở dài một hơi. Cô từ trên cao nhìn xuống Tôn Ứng Hạo: “Hôm nay cô nương rất vui vẻ nói cho anh biết, anh và bà xã anh

mau chóng cút khỏi phòng ốc của tôi, trước mười hai giờ trưa mai nếu để cho tôi thấy được trong phòng còn có một cọng tóc nào của các người, tôi không ngại báo báo an.”

Tôn Ứng Hạo ở trong xe vô lực rên rỉ: “Tiểu Huệ, Giang tiểu thư, chủ cho thuê nhà, đại tỷ. Cô không thể vô tình như vậy được, dầu gì tôi và Tiểu Tiểu cũng ở đây mấy tháng rồi, không xem tiền bạc cũng nể mặt, cô cũng nên nhớ đến tình cảm của chúng ta.” Anh ta thật sự rất khổ sở mới có thể nói ra những lời này. Anh ta thấy Giang Tiểu Huệ còn độc thân, cho nên liền nổi lên ý nghĩ xấu, nếu như có thể làm ra chuyện gì với cô, có thể miễn tiền thuê phòng, tiền thuê phòng mà có thể miễn đi, nói không chừng còn có thể lừa được nhiều hơn.

Tiểu Huệ ‘hừ’ nổi câu: “Tình cảm? Loại người cảm thú như anh cũng biết cái gì gọi là tình cảm sao? Quả thực là chuyện cười, nhân lúc tôi còn chưa bạo phát, anh mau chóng cút đi cho tôi, nếu không tôi sẽ khiến anh chết thảm hại hơn!” Anh ta cho rằng cô là một cô gái sống một mình, sẽ không có một chút ý thức tự vệ sao?

Thế mà lúc Giang Tiểu Huệ vừa định xoay người, sau lưng vang lên tiếng vỗ tay, tiếp đến, còn có thanh âm của người đàn ông: “Ha ha, Tiểu Huệ, làm cho gọn gàng vào!”

Tiểu Huệ lấy làm kinh hãi, xoay người thấy gương mặt thú quen thuộc. Cô thở dài một hơi thật dài: “Oan gia, lần này anh tới làm chi.”

Người đàn ông bị kêu là oan gia tiểu sái Tiểu Tiểu, sau đó rất tự nhiên đi tới, nắm lấy bả vai Tiểu Huệ, ở trên trán cô ‘chục’ hôn một cái: “Nhớ em chứ sao, còn có thể vì sao.”

Tiểu Huệ bĩu môi, nghĩ thầm: cô nương tin anh. Mới là lạ!

Người đàn ông này tên là Kỷ Thiên Hàng, mà Tiểu Huệ đối với anh có cái “Nick name” là oan gia, xin chú ý, từ oan gia đa nghĩa này có thể giải thích là “Oan gia ngõ hẹp”. Anh là thanh mai trúc mã của Tiểu Huệ, nghe nói hai người đã từng ngủ cùng một giường lớn, mặc cùng bộ quần áo.

Kỷ Thiên Hàng cười nhìn người đàn ông trong xe không chính hiệu một cái: “Chú em, thấy rõ ràng chứ, đây là cô gái của tôi, không phải người có thể động vào, biết không?”

Tôn Ứng Hạo không nói, một mặt là bởi vì điểm chí mạng đau muốn chết, mặt khác anh thấy Giang Tiểu Huệ đang đi chung với người đàn ông đi xe thể thao! Tôn Ứng Hạo chỉ có thể châm chọc ở trong lòng: Ni Mã, người có tiền thì giỏi lắm, tỏ vẻ cái gì!

Nhưng mà anh ta chỉ dám nghĩ thôi khi nhìn thấy sự thật, sau đó ảo não nhin đau lái xe rời đi.

Lúc này Tiểu Huệ gạt tay Kỷ Thiên Hàng ra: “Không phải là theo dõi tôi chứ?”

Trên mặt Kỷ Thiên Hàng hiện ba vạch đen: “Anh trai tôi đây vừa hay nhìn thấy em bị một người đàn ông bĩ ổi tiếp cận, lo lắng an nguy của em nên mới đi theo tới, em thật đúng là không có lương tâm.”

Lời nói của anh còn chưa dứt, vừa nói, Tiểu Huệ lại thật sự nổi giận: “Anh là tên khốn kiếp, sớm theo tới rồi tại sao không xuất hiện sớm một chút, cô nương tôi bị người ta sờ sảng, anh không thấy sao?”

Kỷ Thiên Hàng nhếch miệng nở nụ cười: “Không phải là em đối phó vô cùng tốt sao? Nếu như tôi xuất hiện quá sớm, không phải đoạt mất cơ hội biểu hiện của em rồi sao?”

Tiểu Huệ thật sự là bị giận đến điên lên, Tôn Ứng Hạo không phải đồ tốt, Kỷ Thiên Hàng trước mắt lại càng không phải là hàng tốt gì. Dầu gì bọn họ cũng là thanh mai trúc mã, mình gặp nguy hiểm, anh không xông lên giúp một tay thì thôi, ngược lại còn ở một bên xem náo nhiệt, thật là thẳng không thương hại.

Kỷ Thiên Hàng giang hai tay, thoáng cái đã đem gấu Tiểu Huệ ôm lấy, nhận tội, nói: “Thôi được, Giang cô nương, anh trai là tôi đây thật vất vả mới trở về, chúng ta tìm một chỗ không say không về nhé.” Anh gác cằm trên vai Tiểu Huệ, ngửi mùi thơm mát quen thuộc trên người cô, lòng thấp thỏm rất cuộc cũng buông xuống rồi.

Tiểu Huệ bị anh ôm chặt, ho mấy lần, quát: “Xem bộ dạng của anh hình như vẫn còn tỉnh lực, chắc vừa đi nơi nào phong lưu khoái hoạt đi, mau buông tôi ra, để mặc cho bạn gái của anh nhìn thấy, tôi sẽ bị người đánh chết.”

Kỷ Thiên Hàng lớn tiếng cười rộ: “Ha ha, cái miệng của em thật là càng ngày càng lợi hại, tôi đầu hàng, chỉ là để ăn mừng kiếp sau em trọng sinh, cũng vì ăn mừng em oan tôi gia, thành công trở về, chúng ta cùng đi uống rượu.”

Tiểu Huệ trợn mắt nhìn cậu: “Uống rượu với anh à? Quá nguy hiểm.”

Thiên Hàng quan sát cô từ trên xuống dưới, đứng đắn nói: “Toàn thân em từ trên xuống dưới tôi đều đã xem qua, còn có nguy hiểm gì?”

Tiểu Huệ học máu: “Khốn kiếp, không đề cập tới chuyện này thì anh sẽ chết à!”

Một người đuổi theo tôi đánh tiếng kêu thảm thiết, vài năm sau gặp lại, đôi thanh mai trúc mã trở thành tin tức mạnh.

2. Chương 2: Anh, Người Đàn Ông Thúì. . .

Trên tay Quả Táo Quân mang một khối bông vải nhà tạo hình, giật mình nhìn hai vợ chồng họ Tôn trước mắt đang ảo não dọn đồ, lông mày cậu cuống loạn: “Trời ạ, hai người các người muốn đi rồi à?”

Tôn Ứng Hạo lưu luyến không rời mà đối với cậu ấy nói: “Haizz, chú em, chủ cho thuê nhà quá vô tình, một chút tình cảm và thể diện cũng không lưu lại, tôi và Tiểu Tiểu không nán lại nổi nữa, tự giải quyết cho tốt thôi.” Dĩ nhiên, lúc nói lời này anh ta xác nhận chủ cho thuê nhà đang ngủ, kiên trì cái chủng loại kia....

Đồng Tiểu Tiểu ở một bên oán hận “Phi” nhỏ một ngụm: “Bạn bè gì, tôi thấy cô ta chính là bà già cho thuê, chuyên môn bóc lột khổ cực của dân chúng như chúng tôi. Cô ta cho là có phòng nhỏ chính là chị gái nhiều tiền ư, tôi nhỏ vào!” Dứt lời, cô ta nhìn Quả Táo Quân đồng tình, nói: “Quả Táo, cậu không cần làm chúng tôi khó chịu, loại địa phương này, một phút chúng tôi cũng không muốn nán lại.”

Quả Táo Quân nở nụ cười: “Các người thật sự phải đi à, cảm ơn trời đất, Tiểu Huệ rất cuộc cũng làm được một chuyện tốt, khắp chốn mừng vui rồi. Đồng Tiểu Tiểu, thời điểm Tiểu Huệ cho các người thuê phòng ốc cũng không nói có thể cho cô mang theo người đàn ông hoang dã tiến đến ở chung, ở liền ở đi, lại còn chiếm đoạt hơn nửa phòng ốc, điểm này hai vợ chồng các người làm việc ác, tôi khinh thường nói.”

Tôn Ứng Hạo và Đồng Tiểu Tiểu lập tức như gà trống đánh nhau đỏ mắt, trừng mắt, điên cuồng hét lên: “Quả Táo đáng chết, Quả Táo thúì, thứ người ăn cây táo, rào cây sung.”

Rắc rắc một tiếng, cửa phòng Tiểu Huệ mở ra, cô cầm điện thoại di động khẽ mỉm cười: “Tối rồi, tiếp tục đi, tôi ghi âm lại rồi, rất thú vị, tùy tiện tung lên mạng hoặc là giao cho người nào đó, có không ít người có hứng thú đấy.”

Ánh mắt Tôn Ứng Hạo lóe lên một cái, anh ta lôi kéo Đồng Tiểu Tiểu nói: “Bà xã, chúng ta đi thôi, loại địa phương này, hừ, nán lại lâu chỉ tổ tức giận.”

Đồng Tiểu Tiểu không vừa ý, muốn nói không ít lời khó nghe, nhưng sợ sệt thứ đồ ở trong tay Tiểu Huệ, cho nên ồm ồm theo sát Tôn Ứng Hạo rời đi, lúc rời đi còn hung hăng đá văng cửa.

Quả Táo Quân bị chấn động một chút, cậu ấy cười nhìn về phía Tiểu Huệ: “Thân ái, khí phách gớm.”

Tiểu Huệ từ trong tủ lạnh lấy ra một bình nước, uống một hớp lớn mới nói: “Khí phách cái đầu á, còn không phải là do tôi lúc ấy quá mềm lòng, Đồng Tiểu Tiểu ở trước mặt tôi vừa khóc vừa làm nũng, nên cái gì tôi cũng không hỏi rồi.”

Quả Táo: “Thân ái, bình tĩnh bình tĩnh.”

Tiểu Huệ chợt nghĩ đến cái gì, nhìn Quả Táo hỏi: “Hôm nay cậu không cần đi làm à?”

Một câu nói đâm vào chỗ đau của Quả Táo, cậu ấy ngồi ở trên ghế sofa, liên tiếp than thở: “Tôi không cần thận đắc tội với một tiểu minh tinh nào đấy, anh ta tức giận không chịu tới quay quảng cáo, đạo diễn nói với tôi, nếu tôi không tìm được người thích hợp, sẽ để cho tôi cút xéo về nhà. Tiểu Huệ, cô nói xem, tôi dễ dàng ư, tôi cũng không cố ý muốn chọc giận người ta mà, đúng là đáng người của anh ta thật sự không được, tôi giúp anh ta nhà tạo hình thể nào cũng hóa không tốt.”

Tiểu Huệ đi tới, muốn vỗ một cái trên vai cậu ấy bày tỏ an ủi, nhưng mà không ngờ dưới chân chợt dẫm lên thứ gì, sau đó thân thể liền ngã nhào tới hướng Quả Táo Quân.

Được rồi, sự thật nói cho bọn họ biết, sau một cái ngoài ý muốn luôn luôn có một người khác trùng hợp đúng lúc thừa cơ hành động.

Vừa lúc đó, cửa mở ra, Kỷ Thiên Hàng ngay tại cửa ra vào, thấy một màn hoạt sắc sinh hương lẫn lộn trên ghế sofa.

Trong nháy mắt đó, anh xông lên, một phát bắt được Quả Táo Quân bị đặt ở dưới, không nói hai lời, liền vung một quyền.

Tiểu Huệ nhắm mắt lại, sau đó đồng tình nhìn Quả Táo, ở trong lòng thay cậu ấy mặc niệm. Bởi vì thời điểm đợi cô kéo Kỷ Thiên Hàng ra, Quả Táo Quân đã bị thương không nhẹ.

“Đại ca, anh bình tĩnh một chút mà nghe tôi nói.” Tiểu Huệ chỉ có thể gằm lên.

Kỷ Thiên Hàng còn nín chặt lấy Quả Táo, nhưng mà tay cuối cùng cũng ngừng.

Quả Táo Quân ôm mặt, gào lên: “Anh bệnh thần kinh à, tôi cái gì cũng không làm, tại sao anh lại đánh tôi chứ?”

Kỷ Thiên Hàng lạnh lùng liếc cậu ấy một cái, tay lại giơ lên: “Súc sinh, nếu không phải là tao tới kịp thì mày tính toán làm cái gì hả!”

Tiểu Huệ dở khóc dở cười: “Kỷ Thiên Hàng, Thiên đại ca, cái người này trở về đã gây họa, mau chóng suy nghĩ một chút xem bồi thường cậu ấy thế nào đi.”

Thiên Hàng cau mày: “Tên đó mạnh hơn em, tôi có thể mặc kệ nhìn sao? Tôi hôm qua tôi liền.”

Quả Táo nhỏ giọng rống: “Hiểu lầm, hoàn toàn là hiểu lầm!”

Tiểu Huệ vỗ trán: “Được rồi, anh nói mạnh hơn, vậy tôi hỏi anh, là tôi ở trên hay là cậu ấy ở trên? Nào có người nào muốn mạnh hơn người lại bị đè ở phía dưới hay sao?” Cô nở nụ cười, “Lại nói, anh xem thân thể của tiểu tử Quả Táo này, cậu ấy có thể làm gì tôi? Là tôi vừa rồi trượt chân ngã xuống, sau đó, bổ nhào về phía cậu ấy.”

Quả Táo thật sự giận mà không dám nói gì, Tiểu Huệ rốt cuộc là giúp cậu hay là hại cậu đây?

Thiên Hàng coi như là phản ứng kịp, anh cười ha ha hai tiếng, sau đó vỗ một cái vào bả vai Quả Táo: “Chú em, lần sau nhớ cách cô gái này xa một chút, cô ấy tuyệt đối là vật phẩm nguy hiểm.”

Quả Táo lệ rơi: “Tôi thấy nguy hiểm nhất là anh thôi.” Nói xong, cậu ấy ngẩng đầu lên nhìn Kỷ Thiên Hàng một cái, chính là một cái, để cho cậu ấy sưng sờ đứng lên, sau đó đưa tay che mặt, chậm rãi quay một vòng quanh Kỷ Thiên Hàng, giống như là đang nghiên cứu vật sưu tập vậy.

Trong lòng Tiểu Huệ mao mao, Quả Táo đây là. Vừa ý Thiên ca rồi hả? Không phải đâu, quá cầu huyết rồi. Vì vậy, để phòng ngừa tình huống nào đó không thể khống chế mà xảy ra, cô vội vã lôi kéo Kỷ Thiên Hàng vào phòng, sau đó “Ầm” đóng cửa phòng.

Lưu lại Quả Táo đứng nguyên tại chỗ không giải thích được, cậu cũng chỉ phát hiện có thể làm cho mình không dưới tốp là biện pháp tốt nhất mà thôi, chủ cho thuê nhà làm sao vậy?

Tiểu Huệ thở ra một hơi, trợn mắt nhìn Kỷ Thiên Hàng một cái: “Anh thật đúng là tai họa.”

Thiên Hàng buông tay: “Tôi lại làm sao?”

Tiểu Huệ: “Tôi nói, làm sao tìm được chỗ này của tôi, tôi nhớ là tôi không nói với anh mà?”

Thiên Hàng cười: “Giang Tiểu Huệ, nữ, 25 tuổi, giáo viên hình thể G đại, nhà ở XX tòa X tràng A ở lầu 8, độc thân, đến nay mới chỉ kết giao qua với một bạn trai.”

Tiểu Huệ nổi giận: “Anh điều tra tôi? Còn nữa, đại ca, khi nào thì tôi kết giao bạn trai, nói ra cho tôi quen biết một chút.”

Kỷ Thiên Hàng cau mày: “Em không phải là biết tôi sao? Không phải nóng đầu chứ?” Nói xong, anh đem tay vươn đến dán lên trên trán Tiểu Huệ, mô phỏng đo nhiệt độ trái đất.

Tiểu Huệ hất đầu: “Tôi thấy anh nóng đầu ấy, dù anh có được nhà tạo hình làm cho thành cô gái, tôi cũng rất khó không nhận ra anh. Chỉ là. . . .” Kỳ thật cô muốn nói, tôi có biết anh hay không, cùng việc có bạn trai có quan hệ gì, vậy mà lời trước khi ra khỏi miệng, trải qua một cái đầu, Tiểu Huệ kinh hãi đọc lên một tầng ý tứ: Kỷ Thiên Hàng nói là, cô cùng anh kết giao qua?

Thiên ca nhe răng cười: “Em sẽ không quên chứ, làm bạn trai mối tình đầu của em, tôi đây nhớ rất rõ ràng, thời điểm hai chúng ta lần đầu tiên uống rượu. . . .”

Anh còn chưa nói hết, Tiểu Huệ nóng nảy, cô mất lạnh trừng lên, cộng thêm đôi tay che miệng tên con trai, quát: “Đại ca, tôi sai rồi còn không được ư, cầu xin anh đừng nói lại chuyện này nữa. Lúc đó tôi còn trẻ, không biết là tôi sai, lột quần áo của anh là lỗi của tôi, lừa anh uống rượu cũng là lỗi của tôi. . . . Sau đó, ừ kia, anh liền quên chuyện này được không?”

Thiên Hàng hài lòng ôm cổ Tiểu Huệ, cười nói: “Ha ha, em ngoan như vậy, tôi cũng nói cho em một bí mật.”

Tiểu Huệ, lông tơ đứng thẳng: “Nói thật, tôi không muốn nghe.”

Thiên Hàng không để ý tới lời này, như gấu ôm cô, nhẹ nói: “Thật ra thì. . . . Em cũng là mối tình đầu của tôi.”

Tiểu Huệ thật “phốc” rồi, trong đầu hình như là bị từng đoàn từng đoàn vạch đen hỗn độn cuốn lấy —— thì ra là, mình là cô nương đang hoàng đầu tiên bị Kỷ Thiên Hàng độc hại! Làm sao có thể, làm sao có thể. . . . Bốn chữ này không ngừng lặp lại quanh quẩn ở trong óc Tiểu Huệ, để cho cô nghĩ mãi không xong đồng thời còn rối rắm khác thường.

Cuối cùng Tiểu Huệ gằn từng chữ đọc lên hai chữ: Thúi! Nam!

Kỷ Thiên Hàng sung sướng mà cười, đồng thời dùng ánh mắt quét một vòng quanh phòng của Tiểu Huệ: đồ đạc vẫn lộn xộn không có trật tự, nói thí dụ như những CD kia chất đống tại một bên giường, còn có giấy bút, còn có một đoàn núp ở một nửa bên chân. . . .

Nghe thấy tiếng cười hơi khác thường của tên con trai, Tiểu Huệ theo ánh mắt của anh nhìn sang, nhất thời, vạch đen trên trán càng nhiều hơn. Độc thân sống một mình có mấy năm, cô đã dưỡng thành thói quen, đồ đạc bố trí tùy theo nguyên tắc “Thế nào thuận tiện thế nào dễ lấy”, dĩ nhiên thường dùng giấy bút, laptop, còn có âm nhạc muốn đặt tại nơi tay có thể với tới —— cho dù là lúc nằm vật xuống ngủ.

Cô cố hết sức bình tĩnh đi tới, vội vàng thu hồi mấy thứ tán loạn trên giường, sau đó mượn cớ tìm đề tài: “Lần này anh trở lại, cô chú có biết không?”

Kết quả, cô hỏi nửa ngày không có hồi âm, cô vừa quay đầu lại nhìn, gương mặt phóng đại gấp mấy lần của Thiên ca liền dính trước mắt cô, cô bị hoảng sợ, trực tiếp ngã xuống giường, CD phát ra âm thanh “Bụp bụp bụp”.

Cô rống lên: “Đại ca, anh đây muốn hù chết tôi à!”

Kỷ Thiên Hàng cười như tên trộm, làm bộ muốn bỏ nhào xuống, sau đó ở thời điểm nhanh chóng ngã bổ nhào xuống, cậu ấy đổi phương hướng, trực tiếp cùng Tiểu Huệ cùng nhau nằm ngang ở trên giường, sau khi nằm xong anh tiếp tục cười cười: “Vừa nãy, có phải em đã chuẩn bị tốt giống như tối hôm qua, muốn đá tôi giống như đá anh ta?”

Tiểu Huệ nghe được, lập tức hạ xuống cái chân không biết nâng lên từ lúc nào, sau đó cười lấy lệ: “Nếu như anh muốn giở trò lưu manh mà nói, tôi không ngại thay đồng bào phái nữ rộng lớn trừng trị anh.”

Nằm ở trên giường thuộc về một mình Tiểu Huệ, Kỷ Thiên Hàng cong khéo miệng: như thế nào vừa tới đã có cảm giác về nhà đây. Sau đó cười cười, trong đầu cậu liền toát ra một ý nghĩ, anh âm thầm nghĩ, chủ ý này thật sự là quá tốt rồi.

Căn cứ vào mấy chục năm giao tình, còn có hiểu biết của Tiểu Huệ đối với Kỷ Thiên Hàng, cô nhạy cảm nhận thấy vẻ mặt gian trá trên mặt tên con trai này, vội hỏi: “Anh có chủ ý quái quỷ gì?”

Thiên ca buông tay, làm dáng vẻ vô tội: “Tôi cái gì cũng không làm, không tin em lục soát mà xem?”

Tiểu Huệ liếc mắt một cái: “Thật không biết anh trở về từ nước Mĩ, hay là trở về từ Sao Hoả. Cho dù anh có lột sạch quần áo đứng trước mặt tôi, tôi cũng có thể xuyên qua da anh xem trong đầu cậu nghĩ cái gì sao? Rất căng rồi!”

Được rồi, một tên con trai thật sự tới từ Sao Hoả. Anh đứng dậy, bình tĩnh nói một câu: “Thật sự muốn tôi cởi sao?” Bộ dáng kia đầy bất đắc dĩ, giống như là Tiểu Huệ cầm đại đao buộc anh “Hy sinh”.

Tiểu Huệ dụi dụi con mắt, vung tay lên: “Mời anh tự tiện, chỉ là anh nên nhớ, cửa ra vào của chúng ta có một người đàn ông mơ ước sắc đẹp của anh, tôi không ngại đem anh cởi hết đưa đến trong lòng cậu ấy.”

Khóe miệng Thiên ca co quắp, mà sau đó truyền đến một tiếng “phịch”, hình như có người đẩy cửa.

3. Chương 3: Dây Dưa, Cơ Ác Mộng . . .

Xã hội hiện đại, tài nguyên thiếu hụt nghiêm trọng, nếu như dưới tình huống này, có người nào đó không dùng tài nguyên — vậy đơn giản chính là lừa bịp trong lừa bịp. Mặc dù không học kinh tế, nhưng Tiểu Huệ vẫn có thể xem toàn cục xã hội, vì vậy cô liền định đem phòng vốn cho bọn Đồng Tiểu Tiểu thuê đem đi cho thuê.

Quả Táo Quân ngồi ở chỗ cách Tiểu Huệ một đoạn lớn, chê cười nhìn cô đang bận viết quảng cáo cho thuê phòng: “Tôi nói nè Tiểu Huệ, cậu không sợ lại tìm tới một cặp cực phẩm giống như Đồng Tiểu Tiểu và Tôn Ứng Hạo sao? Lại nói, nhà này hai chúng ta ở không phải càng rộng rãi hơn sao?”

Tiểu Huệ cười rục rịch: “Nếu cậu nguyện ý gánh vác gấp hai lần tiền thuê phòng, vậy tôi sẽ không tìm.”

Trong nháy mắt, Quả Táo Quân không nói, ở khu vực vàng thuê một phòng ốc quả thực là giá trên trời, may mà Tiểu Huệ nhân từ, tiền thuê phòng của cô rẻ hơn không ít so với bên ngoài. Chỉ là nói tới chỗ này, Quả Táo Quân có lời: “Đúng rồi, Tiểu Huệ, tôi vẫn không hiểu, cậu tuổi còn trẻ như vậy tại sao có thể có một tòa phòng ốc?”

Tiểu Huệ ngừng bút một chút: “Ba tôi cho, nguồn gốc chi tiêu của tôi đó.”

Quả Táo Quân hiển nhiên cũng cảm thấy không khí không đúng lắm, vì vậy cậu thông minh không nói. Đồng thời giúp một tay bằng cách liên lạc với bạn bè mình biết, hỏi bọn họ có muốn thuê phòng hay không.

Kết quả bận việc một lát, vẫn lại là Tiểu Huệ bạn bè của bạn bè của bạn bè. Dù sao, thông qua một mối quan hệ cực kỳ quanh co, liên lạc với một Hải Quy Nữ, nghe nói cô ấy không thèm để ý giá tiền phòng ốc, chỉ hi vọng có thể ở một khu vực tốt một chút.

Dĩ nhiên Tiểu Huệ tiếp nhận người này trước, còn xuyên qua N người bạn hỏi nhân phẩm của người kia như thế nào, sau khi lấy được đáp án xác nhận lúc này mới hơi yên tâm một chút, nhưng mà cuối cùng có thể hòa hợp hay không, còn phải chờ lúc gặp mặt mới biết.

Quả Táo Quân vừa nghe là Hải Quy Nữ, mặt nhất thời thúi: “Hải Quy Nữ quá phóng túng không? Ngộ nhờ cô ấy xem trọng tôi...tôi thật đúng là không chịu nổi.”

Tiểu Huệ cười càng vui vẻ hơn: “Người ta theo đuổi cậu? Thôi đi, cô ấy vừa về nước liền đưa công ty ra thị trường. Muốn quyết đoán có quyết đoán, muốn gương mặt chắc cũng là không kém, tại sao người ta phải theo đuổi cậu nhỉ.”

Quả Táo Quân nhún vai: “Chuyện tình cảm, ai biết trước. Có người quen biết mấy chục năm đều không nhất định là có cảm giác, có người vừa thấy mặt đã coi trọng.”

Tiểu Huệ liếc cậu ấy một cái, cười cậu ấy rất căng rồi. Chỉ là nói thật, nửa câu đầu giống như rất phù hợp với cô và Kỷ Thiên Hàng — hai người cũng không phải đều đã lên giường cùng ngủ cùng nhau nữa rồi, nhưng vẫn là lau không ra tia lửa yêu đương.

Mặc dù đi làm cũng bị phê bình qua, chỉ là Quả Táo Quân vẫn dũng cảm, từ trước đến nay chưa từng bỏ qua, bởi vì cậu ấy muốn cùng đạo diễn lập được Quân Lệnh Trạng.

Ngày này chậm hơn chút, thời điểm Hải Quy Nữ đã tới, thế nhưng Tiểu Huệ có chút giật mình, bởi vì thời gian hẹn là buổi sáng ngày mai.

Dáng dấp Hải quy Nữ quả nhiên khá tốt, trắng trẻo nõn nà, tết tóc đuôi ngựa, mặc chính là quần áo thể thao, nhìn qua như cô nương nhà bên cạnh. Người thật sự có khí thế, tựa như Tiểu Huệ vừa nhìn thấy Hải Quy Nữ, đã cảm thấy người này khẳng định hợp với bản thân.

Hải Quy Nữ gọi Kim Lệ Toa, cô ấy nở nụ cười: “Thực xin lỗi, vốn là ngày mai gặp, nhưng mà tôi tạm thời nhận được thông báo, công ty phái tôi đi công tác. Vài ngày kế tiếp có thể đều không ở G thị, cho nên tôi muốn tới xem một chút, nếu như hai bên đều thấy thích hợp, hôm nay tôi liền chuyển vào.”

Ừm, giọng nói thân thiết, không có cả vú lấp miệng em. Tiểu Huệ lại hỏi cô một vài vấn đề cơ bản, đương nhiên những chuyện này trước đó đã biết rồi. Sở dĩ hỏi lại, chỉ là muốn tán gẫu với Kim Lệ Toa nhiều hơn, thông qua quan sát ánh mắt, vẻ mặt biến hóa của cô ấy để phán đoán tính cách của cô ấy.

Dẫu gì là một giáo sư, Tiểu Huệ vẫn có một chút năng lực phân biệt, dĩ nhiên trừ cái loại người trước mặt một bộ sau lưng một bộ như Đồng Tiểu Tiểu.

Thời điểm Quả Táo trở về, rốt cuộc cũng thở một hơi thật dài, nhớ tới ánh mắt hung thần ác sát của đạo diễn, cậu ấy thật lòng cảm giác mình sẽ nhất định phải giảm thọ nhiều hơn mười năm. Cậu ấy chỉnh lại gọng kính trên sống mũi, mỉm cười: cũng may tôi đã có chiêu ứng phó rồi.

Cậu ấy vừa mới về đến nhà liền nhìn thấy hai cô gái khuôn đồ, một bóng lưng nhìn thật giống chủ cho thuê nhà - Tiểu Huệ, một người khác là.

Quả Táo Quân chạy lên, nịnh hót đối với Tiểu Huệ, nói: “Tôi tới giúp cô nhé.” Lúc nói lời này, ánh mắt gian xảo nhìn cô gái bên cạnh chủ cho thuê nhà một cái. Chính là một cái này, cậu ấy trợn tròn mắt.

“Phịch” một tiếng, không biết từ lúc nào cái va li trong tay cậu ấy hung hăng nện xuống lưng bàn chân của mình. Sau khi cái va li hạ xuống vài giây, Quả Táo mới phản ứng được, sau đó khàn cả giọng mà kinh ngạc kêu lên: “A ——”

Kim Lệ Toa có chút khinh bỉ nhìn cậu ấy một cái, mặt lạnh nói: “Nhiều năm như vậy không thấy, anh vẫn hấp tấp như vậy.”

Người ngoài cuộc là Tiểu Huệ hoàn toàn kinh hãi: thế giới này nhỏ như thế à, thuê phòng ốc cũng có thể thuê quen biết đến già. Rất dễ nhận thấy Kim Lệ Toa biết Quả Táo, hơn nữa quan hệ còn không ít, cho nên hai người xa cách đã nhiều năm, còn có thể nhớ rõ tính tình đặc biệt của đối phương.

Kim Lệ Toa bình tĩnh ôm lấy cái va li mà Quả Táo làm rơi, nói với Tiểu Huệ: “Chúng ta lên đi.”

Quả Táo càng trợn tròn mắt hơn, tay của cậu ấy vẫn còn duy trì động tác ôm cái va li, mà ánh mắt cố định ở vẻ mặt vừa mới nhìn thấy Kim Lệ Toa. Lúc này, cậu ấy thật lòng muốn đào cái động vùi mình rồi, còn tốt hơn đợi khi đi vào đối mặt với cô gái kia.

Kim Lệ Toa, đó là cô gái cậu ấy theo đuổi đã nhiều năm, cũng là cô gái mà thời điểm cậu ấy sắp đuổi kịp lại tạm thời bỏ quên sau đó cô ấy tức giận nên đã chạy ra nước ngoài. Quả Táo Quân ngửa mặt lên trời, thở dài: thế giới, tại sao mà lại nhỏ như vậy! Chẳng lẽ lần này tôi lại muốn vừa mới lâm trận đã bỏ chạy sao? Người đàn ông tận đây, cũng quá đáng thương đi!

Tiểu Huệ giữ lại cho Quả Táo một cánh cửa, sau khi đi vào, cô rất tích cực trợ giúp Kim Lệ Toa cùng nhau thu xếp đồ đạc, sau đó thuận miệng hỏi: “Cô biết Quả Táo à?”

Kim Lệ Toa nghi hoặc: “Quả Táo? Cô nói Tạ Hoa Thành?”

Thì ra là Quả Táo Quân vốn tên là Tạ Hoa Thành, đây cũng là lần đầu tiên Tiểu Huệ nghe được. Vẫn luôn là Quả Táo, gọi là Quả Táo.

Kim Lệ Toa giống như là nghĩ tới điều gì: “Quả Táo. Anh ấy căn bản còn nhớ rõ à, thật là hiếm thấy.”

Tiểu Huệ cầu huyết đánh hơi được một tia tư vị gian tình, thật ra thì cô rất muốn tái thâm nhập hỏi đến cùng là giữa hai người bọn họ xảy ra chuyện gì, chỉ là nghĩ tới còn nhiều thời gian, cho nên cũng không vội vã tra hỏi.

Kim Lệ Toa và Quả Táo —— nữ: ấn tượng đầu tiên là khóc, xuất sắc, độc lập, hơi chút kiêu như nữ cường nhân; mà Quả Táo: cậu ấy làm thợ trang điểm, tinh tế tỉ mỉ, tinh xảo, nói thông tục một chút là có chút hơi giống các mẹ ——quái dị phối hợp này vẫn còn rất đặc sắc.

Đồ đạc sắp xếp lại không sai biệt lắm, Tiểu Huệ lại nhận được một cú điện thoại, càng quái dị chính là, điện thoại là Quả Táo gọi tới.

Tiểu Huệ nhếch miệng cười, cô đưa di động cho Kim Lệ Toa nhìn, hỏi: “Cô nhận không?”

Kim Lệ Toa cũng không ngại ngần, nhận lấy rồi ấn nút nghe.

Chỉ nghe thấy đầu kia, Quả Táo nhỏ giọng nói: “Tiểu Huệ, đợi sau khi cô ấy ngủ thì cô gọi điện thoại cho tôi hoặc là gửi tin nhắn bảo tôi một cái, sau đó nhớ chờ đóng cửa, còn có còn có, chờ cùng cô ấy nói bây giờ tôi làm công việc gì, còn có còn có.”

Kim Lệ Toa bình tĩnh mở miệng: “Còn có cái gì? Tôi nghe.”

Đầu bên kia điện thoại di động nhất thời không có âm thanh, cũng không truyền đến tiếng “tút tut”. Kim Lệ Toa cau mày: “Tạ Hoa Thành, anh trưởng thành một chút có được hay không, chuyện của hai chúng ta đã qua lâu rồi, anh vẫn còn sợ tôi như vậy sao? Hơn nữa, đầu năm nay, chuyện ly hôn đều rất bình thường, anh với tôi ngay cả kết giao cũng chưa nói tới, rốt cuộc anh có cái gì không được tự nhiên?”

Bên kia, nửa ngày Quả Táo mới nói ra tiếng: “À.” Một âm tiết, sau đó thì cái gì đều không nói ra, bởi vì cậu ấy cũng không biết tại sao mình lại sợ đối mặt với Kim Lệ Toa như vậy.

Nín cười thật rất khổ sở, mà trong lúc hai người này gọi điện thoại, Tiểu Huệ thật sự nhin phần khổ sở này. Rốt cuộc, ở thời điểm cúp điện thoại, cô không nhin được giao trong tim ra, nghi ngờ lên tiếng hỏi: “Lệ Toa, rốt cuộc cô và Quả Táo đã xảy ra chuyện gì?”

Lệ Toa cười, đây hình như là nụ cười lần đầu tiên sau khi cô ấy tiến vào cửa: “Chính là anh ấy nghe nói tôi muốn thổ lộ với anh ấy, trốn, sau đó tôi ra nước ngoài.”

Tiểu Huệ giống như là bị lôi kích trúng, quả nhiên là mỹ nhân đuổi ngược Quả Táo sao? Cậu ấy nói bây giờ cũng linh nghiệm như cầu huyết vậy à?

Cô thật vất vả mới điều chỉnh tâm tính của mình, hỏi Lệ Toa có biết vì sao Quả Táo phải trốn hay không.

Lệ Toa đứng thẳng, hạ bả vai: “Cũng đã qua rồi, tôi cũng không muốn biết tại sao nữa.”

Lúc này Quả Táo đi vào, cậu ấy lúng túng chào hỏi hai người: “Tiểu Huệ, Lệ. Toa.” Trời mới biết cái chữ “Lệ” đó bị cậu ấy kéo dài mấy nhịp.

Thời điểm buổi tối nằm trên giường, Tiểu Huệ lại ôm bụng cười thật lâu: những ngày kế tiếp, trong phòng này nhất định sẽ náo nhiệt nhiều hơn. Lúc ăn cơm tối, Lệ Toa chỉ thuận miệng hỏi Quả Táo, cậu ấy bị thương là xảy ra chuyện gì sao, Quả Táo liền ấp úng không nói ra. Sau lại còn làm rơi chiếc đĩa, rơi món ăn, quẩn chuyện. Cuối cùng cậu ấy quả thực là chạy trốn chết, từ trên mặt đến bên tai đều đỏ.

Hình như là bởi vì cười quá nhiều, cho nên trong khoảng thời gian ngắn Tiểu Huệ không ngủ được, vì vậy xem phim, nghe nhạc, mở QQ nói chuyện phiếm.

Vừa mới mở QQ không lâu, thanh âm tiếng nhắc nhở không ngừng truyền tới, nói nhỏ nói thầm tiếng nhắc nhở liền truyền tới rồi, một cái ảnh chân dung A Ly (con báo) chợt hiện thị lên. Mở một cái, là Tiểu Tiết – bạn học trung học của Tiểu Huệ, chỉ là lâu rồi không liên lạc.

Tiểu Tiết hỏi rất gấp: có ở đó hay không?

Sau khi phát hiện Tiểu Huệ login, cô ấy phát ra một khuôn mặt khóc rống: Lọ Lem, cậu nhất định phải nói cho tôi biết, xem tình cảm bạn bè ba năm của chúng ta thế nào.

Thấy cách xưng hô này, đầu Tiểu Huệ đầy hắc tuyến: nếu như mình là hạt bụi nhỏ, cha là Bụi Thái Lang, mẹ là Hồng Thái Lang.

Cô dần tỉnh tỉnh lại, hỏi có chuyện gì.

Kết quả vừa hỏi, Tiểu Tiết tựa như châu pháo bắn tới: cậu đồng ý chứ? Được, đồng ý. Tôi cầu xin cậu nói cho tôi biết Kỷ Thiên Hàng đi nơi nào, anh ấy thế nào không báo một tiếng liền bỏ chạy, tôi ở bên này chờ anh ấy trả lời, hết sức khẩn cấp! Nếu như cậu không giúp tôi, thật sẽ xảy ra chuyện.

Tiểu Huệ thở dài một cái: lại là một cô nương bị Kỷ Thiên Hàng lừa gạt.

Giáo sư nhân dân dạy học thành người là mục đích cao thượng, Tiểu Huệ chân thành khuyên bảo: Tiểu Tiết à, tâm của Kỷ Thiên Hàng cực kỳ ngang tàng, không phải người bình thường có thể khống chế, hơn nữa cô gái đơn thuần giống như cậu, lại càng không thích hợp thân cận với anh ta.

Tiểu Tiết lau mồ hôi: Lọ Lem, cậu ghen à, tôi đã nói với cậu, tôi thật sự vô cùng gấp gáp muốn tìm anh ấy, nếu như cậu có tin tức của anh ấy ngàn vạn lần phải nói cho tôi biết, nếu như cậu biết chuyện không báo. Hừ, tôi liền coi như không có người bạn này!

Vì vậy trong đêm nay, “Lọ Lem” hay trong đầu đây là mấy chữ “Kỷ Thiên Hàng ở nơi nào” vô hạn hồi âm giữa cơn ác mộng liên tiếp.

4. Chương 4: Đau, Nói Dối . . .

Vì tránh né tình cảm mãnh liệt với Kim Lệ Toa có cơ hội chạm mặt, mấy ngày gần đây vào buổi tối khuya Quả Táo Quân vẫn còn ra bên ngoài đi bộ, dĩ nhiên thời điểm đi bộ, bệnh nghề nghiệp của cậu ấy sẽ thỉnh thoảng xuất hiện.

Đối với nhà tạo hình mà nói, bọn họ quan sát một người trên tất cả phương vị, hơn nữa là tinh tế tỉ mỉ.

Nói thí dụ như cô gái đi trước mặt kia, mặc dù chân cô ấy mảnh, nhưng tỷ lệ khó coi, hơn nữa cái mông bên kia rất bằng phẳng, mà cô gái này có lựa chọn mặc trang phục Tây ngắn bó sát người, quần bó sát thân phối hợp với ủng da, mặc dù tạo hình này đủ tự nhiên xinh đẹp, nhưng đem chỗ thiếu hụt của cô ấy lộ ra — Quả Táo Quân lắc đầu, chuyển ánh mắt hướng bên kia.

Đó là bóng lưng một người đàn ông, một người đàn ông mặc áo sơ mi nam thương hiệu có tiếng, Quả Táo Quân chắc chắn, dù là nhìn từ phía sau sang, cậu chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra đó là bản Armani quý, style mới, chất liệu áo sơ mi là sợi đay, quần áo cắt may tinh xảo không nói, càng thêm miêu tả ra đó là người đàn ông ngọc thụ lâm phong, cao lớn phối hợp với vóc người tỷ lệ. Quan sát đến đây, Quả Táo Quân chợt nghĩ đến cái gì, không phải đạo diễn bảo cậu tìm người mẫu ư, vị này có vóc người không thua kém người mẫu là mấy, nếu như có thể dụ dỗ anh ta.

Khóe mắt Quả Táo khẽ cong, đang muốn tiến lên. Chợt thân thể người đàn ông kia hơi dừng một chút, giống như phát hiện vật gì đó, Quả Táo theo bản năng tìm góc trốn, sau đó liếc trộm một cái, mới phát hiện người đàn ông kia móc từ trong túi tiền ra một cái bóp da, sau đó tự tay đưa cho người ăn xin ven đường. Mà thời điểm anh ta cúi người xoay mặt, Quả Táo thấy được mặt của anh ta — Kỷ Thiên Hàng!

Quả Táo Quân thật lòng không rõ: vị đại ca này rất rảnh rỗi nhàm chán lắm à, không có việc gì ai đem ví da đưa cho tên ăn xin chứ, dù là đồng cảm tràn lan cũng không phải là đưa theo phương pháp này chứ?

.

Tiểu Huệ ngồi ở trên ghế sofa thói quen khoanh chân lại, bình thường nguyên nhân xuất hiện tình huống như vậy cũng chỉ có một — cô mất ngủ. Về phần tại sao mất ngủ, còn không phải từ một cú điện thoại kia à. Thời điểm xế chiều hôm nay, một người nhiều năm không liên lạc tìm tới cô, thốt ra câu hỏi: “Alo, Tiểu Huệ à? Thiên Hàng nhà tôi có phải ở nhà cậu hay không?”

Tại sao không thấy Kỷ Thiên Hàng cũng tới hỏi cô vậy, chẳng lẽ cô chính là công ty vệ sỹ, phải 24h cận vệ Kỷ Thiên Hàng đi ra ngoài an toàn, cộng thêm ăn uống vệ sinh, một đám chuyện vặt?

Tiểu Tiết oanh tạc trên QQ, hơn nữa một cô không hiểu gọi cuộc điện thoại, lại đem oan gia trộn lẫn vào trong cuộc sống của cô.

Lộp cộp—— đó là âm thanh xương cốt đánh nhau, Tiểu Huệ cũng không nhận được đọc Tam Tự Kinh: quả nhiên là năm hạn bất lợi, bằng không làm sao một hình thể sư ưu tú như cô cũng sẽ có động tác biên độ quá lớn như tình huống này!

Ngay vào lúc này chuông cửa vang lên, Tiểu Huệ nghĩ là Quả Táo đã trở về. Vậy mà thời điểm mở cửa, cô trợn tròn mắt, so với cái từ oan gia ngõ hẹp, âm hồn bất tán này càng thêm có thể biểu hiện tình cảnh giờ phút này.

Bởi vì, Kỷ Thiên Hàng lại tới.

Thân thể Kỷ Thiên Hàng cong cong queo queo, bộ dáng mơ mơ màng màng như người say rượu, chỉ thấy anh nhếch miệng cười một tiếng, sau đó đưa tay ôm cổ Tiểu Huệ, đồng thời đem sức lực toàn thân dờn đến trên người cô.

Tiểu Huệ đau đầu nhức óc, cô vừa kéo cái chân bị thương, hiện tại đứng chỉ dựa vào một chân, kết quả chính là cô lấy tư thế Kim Kê Độc Lập chống đỡ sức nặng hơn 100kg, sau đó rất thành công, cô bị té nhào xuống đất.

Lần này không chỉ là chân, đuôi xương cụt, bả vai, còn có cái ót cũng chịu đựng “Lễ rửa tội” với trái đất, cảm giác đau đớn trong nháy mắt truyền khắp toàn thân. Tiểu Huệ nổi giận: “Kỷ Thiên Hàng! Anh cố tình tới giày vò tôi đúng không? Cô nương tôi rút cuộc đắc tội anh ở nơi nào, anh nói thật ra!”

Thiên ca nằm trên người Tiểu Huệ, “chep chep” vận động khoang miệng, dùng thanh âm mơ hồ không rõ nói: “Đại tỷ, cầu xin chứa chấp, tôi thật sự vô cùng đáng thương, không cần thận uống nhiều rượu, sau đó lúc đi ra, tiền và điện thoại di động lại bị người ta trộm mất, trên người bây giờ thật sự là không có nửa xu dính túi.”

Tiểu Huệ đập cậu ấy một cước: “Đáng đời, ai cho anh buổi tối khuya còn đi uống rượu, vừa nhìn liền biết anh là đại thiếu gia có tiền không chỗ tiêu, đổi lại nếu tôi là kẻ trộm, cũng quả quyết đem anh là mục tiêu đầu tiên để lựa chọn ra tay.”

Kỷ Thiên Hàng nâng mông vượt vượt, vẻ mặt đau thương: “Tiểu Huệ, tôi nhớ nhà em còn có một phòng trống, muốn cho người khác thuê, không bằng cho tôi thuê, lấy giao tình mấy chục năm nay của hai ta đây đưa không dứt, em cũng nên yên tâm nhỉ?”

Tiểu Huệ nheo mắt lại, “Dây dưa không dứt” câu này thật là dùng quá thỏa đáng rồi, loại duyên phận thú vị này hình như là từ thời điểm bọn họ mặc tã đã bắt đầu rồi, cho đến ngày nay vẫn chưa kết thúc! Nếu như chuyện xưa của bọn họ là một bộ tiểu thuyết, đó nhất định giống như vải bó chân, vừa thú vị vừa dài, ở giữa còn xen kẽ các loại cảnh tượng cầu huyết hổ cha.

Cô cười “Rực rỡ” hơn: “Cha, thật xin lỗi, ngài tới chậm một bước, phòng trống này đã có người ở. Ngài á, ở đâu trở về đó.”

Kỷ Thiên Hàng cũng không vui, hôm nay anh nghĩ trăm phương ngàn kế như vậy đúng là muốn vào ở, lấy cá tính của anh, không đạt mục đích tại sao có thể từ bỏ ý đồ đây? Vì vậy động tác của anh rất nhanh, đưa tay lôi kéo ——

Kết quả chính là, Tiểu Huệ thật vất vả mới đứng lên lại một lần bị bắt ngã trên mặt đất, đồng thời, còn nghe được “Lạch cạch” một tiếng, đó là âm thanh nút áo sơ mi nút rơi.

Đối với cái này, áo sơ mi được thương nhân sản xuất ra bày tỏ rất vô tội, bởi vì chất lượng áo sơ mi nhà bọn họ vẫn còn vô cùng tốt. Sở dĩ xuất hiện tình huống này, chủ yếu vẫn là bởi vì hai oan gia này, một cố gắng dùng ma trảo kéo ra, một cố gắng nhanh chóng tránh ra, hiệu quả là hai đội viên kéo co với em gái áo sơ mi mỏng manh dùng sức giật mạnh, nói xem, điều này có thể coi là không phá sao?

Vào lúc này Kỷ Thiên Hàng ngược lại không có bộ dáng uống say, anh bình tĩnh đứng lên, ánh mắt vẫn khóa chặt bộ vị đặc biệt — trước ngực, bởi vì vào lúc này nơi đó vừa lúc lộ ra một mảnh cảnh xuân. Hai vú trắng mềm – trơn bóng của Tiểu Huệ được áo quần ngực màu đen miêu tả sinh động, màu đen hấp dẫn, còn có nội dung “Phong phú” đỉnh sóng — mãnh liệt đánh vào thị giác khiến cho trên người Kỷ Thiên Hàng trong nháy mắt bốc lên một cỗ kích thích. Kích động này vèo hạ xuống, tán loạn ở trong thân thể, vừa ngứa vừa nóng, cực kỳ mê người.

Sau lưng Tiểu Huệ phát lạnh, cô dùng sức muốn dùng quần áo che lại xuân sắc, kết quả lại phát hiện áo sơ mi vừa bị sắc lang gắt gao túm trong tay, sắc lang còn dùng vẻ mặt xem phim sex nhìn mình chằm chằm. . . . Tiểu Huệ vừa vội vừa giận, trợn tròn cặp mắt, quát: “Buông tay! Không thả tôi kêu người.”

Mà lúc này, Kỷ Thiên Hàng không có chút ý tứ buông tay, anh ngu đâu, Giang Tiểu Huệ miễn phí cảnh xuân đồ, anh còn có thể bỏ qua à? Mặc dù mới trước đây có tiếp xúc qua với thân thể của cô, nhưng mà lúc đó chỉ là đứa trẻ, làm gì đã có vóc người, nơi nào so ra mà còn kích thích một tên con trai hơn vào giờ phút này chứ. Lại nói, rốt cuộc là từ lúc nào bắt đầu, anh đã quen thuộc tiểu nha đầu kia, đã “Quen thuộc” như thế rồi hả?

Núp ở phía ngoài, Quả Táo đành hít vào một hơi, cậu nhìn cũng không đúng, không nhìn vậy. Không nhìn được, chỉ có thể cảm khái: con rơi giọt mẹ ơi, trường hợp này thật đúng là đủ ướt át kinh bạo mà, vẫn biết chủ cho thuê nhà có vóc người đẹp, nhưng tận mắt nhìn thấy còn rất kinh người.

Thi hành nguyên tắc “Dùng tài hùng biện vô dụng liền động thủ” một tay cô bắt được Kỷ Thiên Hàng, giống như xoắn quần áo, hung tợn dùng sức xoắn, nhưng hiển nhiên sức lực đối lập nghiêm trọng, mất ổn định, một chiêu này bại hoàn toàn. Cuối cùng Giang Tiểu Huệ bình tĩnh xuống, cười lạnh kêu: “A, mọi người mau tới, cứu mạng.”

Kỷ Thiên Hàng cười khổ, một chiêu này của Tiểu Huệ quả là ngoan độc, quả thực muốn buộc anh ra tuyệt chiêu!

Thân thủ của anh nhanh hơn Tiểu Huệ một bước, nhanh chóng vào cửa, đóng cửa, thành thạo kéo Tiểu Huệ vào gian phòng của cô, sau đó lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai thành công đem hai người khóa trong một căn phòng. Càng khó hơn chính là, cùng lúc đó cậu vẫn còn nhất nhất chặn lại các loại thể tiến công của Tiểu Huệ.

Hai người đấu mấy chục năm, nói thật, Thiên ca đối với bộ sách võ thuật của Tiểu Huệ đã quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, trước đây anh còn che giấu thực lực, tạo ra tình huống hai người thể lực ngang nhau mà thôi.

Tiểu Huệ vội kéo ga giường qua đắp lên trên người mình, đồng thời tiếp tục dùng ánh mắt giết người nhìn Kỷ Thiên Hàng: “Đại ca, anh đây là đâm trủng trên người sao? Nhìn bộ dáng bỉ ổi của anh, nhất định là trước đây xem phim tử nhàn quá sung sướng nên không có nơi nào để phát tiết hả?” Lúc nói lời này, cô dùng ánh mắt tìm tòi vị trí nào đó phòng ngự lang.

Kỷ Thiên Hàng bình tĩnh mà cười: “Chúng ta tới chơi trò chơi đi, một hai ba người đầu gối, người nào động liền bị trừng phạt. Được, một hai ba, bắt đầu!”

Anh quả nhiên bất động, mà Tiểu Huệ liếc mắt: nghe anh mới là chuyện lạ. Vậy mà thời điểm cô vừa định đưa tay, chân bị người ôm lấy, sau đó tay phòng ngự lang càng ngày càng xa.

Tiểu Huệ nóng nảy: “Kỷ Thiên Hàng, em gái anh, hôm nay chưa uống thuốc à, bệnh thần kinh phát tác lợi hại như vậy sao còn không biết đi tìm bác sỹ hả?”

Ôm Tiểu Huệ ngồi dưới đất, Kỷ Thiên Hàng phá lên cười: “Tiểu nha đầu, vóc người của em thật là càng ngày càng khó dự đoán đấy, chỉ là —.”

Anh cố làm ra vẻ huyền bí, bộ dáng đó khiến lông tơ trên người Tiểu Huệ đứng thẳng: oan gia này rốt cuộc muốn làm gì?

“Trừng phạt vẫn nên, liền phạt em thay tôi giặt bát tất một tháng thôi.”

Trong lỗ mũi Tiểu Huệ cực kỳ chua xót, cô theo bản năng run lỗ mũi, sau đó hướng về phía Kỷ Thiên Hàng “Hắt xì” một tiếng, được rồi, cô có chút cảm lạnh rồi, cho nên hắt xì!, hay bởi vì hai người áp sát quá gần rồi, cho nên mặt Kỷ Thiên Hàng bị hắt xì—— bộ dáng kia quả thật thê thảm không nỡ nhìn.

Đầu sỏ gây nên nhúu mày cười, ánh mắt của cô rõ ràng đang nói: ngại quá, tôi là cố ý, chỉ là anh có thể làm gì tôi?

Nhiệt độ trên người Kỷ Thiên Hàng tối thiểu thấp xuống mười độ C, gương mặt anh lạnh lùng, giận dưng dưng ôm lấy Tiểu Huệ.

Cô gái tự động thò tay bắt lấy cổ áo sơ mi của anh, trong lòng kêu không yên: anh không phải muốn làm cô ngã chết chứ?

Cho đến khi vũng vàng an trí ở trên giường, đồng thời còn đắp cái chăn dày, Tiểu Huệ mới che giấu tâm tính, ho hai tiếng: “Coi như anh có chút nhân tính, tốt lắm, cô nương tôi liền miễn cưỡng chứa chấp anh một đêm.” Cô lại liếc mắt nhìn chất lỏng màu trắng sệt trên mặt Thiên ca, khụ khụ, tình cảnh này ở trong tâm tư của hủ nữ xem ra có phải là một tầng ý tứ khác rồi không? Dĩ nhiên, lời này Tiểu Huệ tuyệt đối sẽ không nói, mọi người hiểu ý là tốt rồi.

Kỷ Thiên Hàng thuận tay kéo chăn đơn của Tiểu Huệ qua, bình tĩnh lau nước mũi trên mặt, sau đó như không có việc gì hỏi: “Buổi tối khuya mặc ít như vậy, em bị cảm là đáng đời. Còn có, không phải em nói phòng ốc đã cho người khác thuê rồi sao?”

Quả nhiên là tác phong của Kỷ Thiên Hàng, thời điểm anh không thoải mái, những người khác cũng đừng vọng tưởng an tâm, dĩ nhiên Tiểu Huệ coi như là xông pha đi đầu trong những người khác. Suy tư liên tục, Tiểu Huệ rốt cuộc vẫn phải làm ra như khổ sở quyết định: “Kỷ Thiên Hàng, nếu anh thật sự muốn trọ, thư phòng của tôi có thể miễn cưỡng cho anh thuê, chỉ là, thân ái, tiền thuê tăng gấp đôi, còn nữa, ngày mai đem chăn của tôi xử lý sạch sẽ.”

Lời còn chưa nói hết, Kỷ Thiên Hàng đã ra một kí hiệu “OK”, thân thể lại vèo một cái chạy vào chăn của Tiểu Huệ, anh nhỏ giọng nói: “Nhỏ giọng một chút, chẳng lẽ em không phát hiện ngoài cửa có người nghe lén sao? Lại nói, thư phòng kia muốn giường không có giường, muốn chăn không có chăn, em thật sự nhẫn tâm để cho tôi ở nơi đó sao? Ngộ nhờ tôi sinh bệnh, em còn phải chăm sóc tôi, phục vụ tôi, quá không có lời rồi. Tối nay để cho tôi thâu hoạt một đêm với em thôi.” Chính cậu ấy tìm vị trí thoải mái.

Tiểu Huệ liếc anh một cái, mỉm cười, chợt đập một cước: cời đời này chuyện êm tai nhất chính là lời nói hoang đường của người đàn ông, anh cho rằng bản cô nương vẫn lại bị lừa gạt dễ dàng như trước à!

5. Chương 5: Lừa, Giao Dịch . . .

Sáng sớm, lúc Kỷ Thiên Hàng thức dậy liền nhìn thấy Quả Táo Quân ngồi ở phòng khách giống như ngồi thiền, anh lấy làm kinh hãi.

Quả Táo Quân cười đến gian trá, cậu ấy liền tiến tới bên cạnh Kỷ Thiên Hàng, dặt anh đến trên ghế sofa, mắt híp lại, làm ra bộ dáng nghiêm cứu: “Thành thật khai báo, tối hôm qua cùng chủ cho thuê nhà của tôi làm cái gì?”

Kỷ Thiên Hàng hắt hơi một cái: “Ngủ, còn có thể làm gì?”

Quả Táo Quân cười thâm: “A, thì ra là ngủ, được rồi, anh em, tôi hiểu.”

Kỷ Thiên Hàng cũng hiểu Quân này nói có ý gì, chỉ là rất đáng tiếc, hai người biểu đạt ý tứ quả thực là—— ông nói gà bà nói vịt. Anh cũng lười sửa đúng, ừ, dù sao mình và Tiểu Huệ thật sự là đang ngủ, nhưng mà là một ngủ ở trên giường, một bị đá đến dưới giường vẫn còn tiếp tục ngủ.

Anh đứng dậy muốn đi tìm chút gì đó để ăn, chỉ là Quả Táo Quân còn là một tác cũng theo sát không rời, ở bên cạnh anh nói lảm nhảm: “Đại ca Kỷ Thiên Hàng, anh có thể tiến dần từng bước, công lao của người

anh em này cũng không nhỏ, nếu không phải em giữ bí mật tuyệt đối, thì hôm nay anh làm sao có thể ở nơi này, con có, lần trước anh đánh em một quyền, em còn nhớ kỹ, anh định bao giờ thì bồi thường em. . . .

Kỷ Thiên Hàng khẽ cau mày: “Có người nói qua cậu rất ồn ào chưa?”

Quả Táo Quân sững sờ: “Không có, thế nào?”

Kỷ Thiên Hàng: “Được rồi, xem ra bên cạnh cậu có quá nhiều người không thành thực rồi.”

Quả Táo Quân nhăn châu xoay động: “Anh em, anh nhất định phải như vậy phải không? Bằng không tôi đem chuyện cậu nói dối ví tiền bị người ta cướp nói cho chủ cho thuê nhà nhé?”

Tay Kỷ Thiên Hàng mở sữa tươi hơi dừng, sau đó anh nhếch môi cười: “Vậy sao, thật ra cậu đi nói một chút coi, tôi không ngại việc trên mặt cậu có thêm mấy vết bầm tím.”

Quả Táo Quân nhảy ra một bước dài, dùng động tác bảo vệ, cùng lời nói nịnh hót: “Đại ca, em muốn nói thì đã sớm nói rồi, sao sẽ đợi cho tới hôm nay đây? Hiểu lầm, hiểu lầm. . . . Em thật lòng thành ý tới giúp anh, ừ.”

Kỷ Thiên Hàng cười: “Được rồi, cậu nói nhiều như vậy, muốn lừa tôi cái gì?”

Quả Táo Quân chân chó mà đem một kịch bản gốc lấy ra: “Đây là một chương trình quảng cáo, anh chỉ cần bày mấy động tác là được, sau đó chúng em đem mặt P thành người khác. Cho nên anh không cần lo lắng sẽ lộ mặt trước công chúng, hơn nữa chúng em quay chụp rất an toàn, nhân viên làm việc sẽ giữ kín như bưng, không ai biết anh chụp qua hình này, còn có thù lao hậu hĩnh. . . . Dĩ nhiên cái này anh có thể nhìn không thuận mắt.”

Quả Táo Quân dùng vai tú bà cổ đại thủ hạ với cô nương, trên vẻ mặt nghiên cứu trên dưới thân thể của Kỷ Thiên Hàng, không khỏi cảm thán: “Anh và chủ cho thuê nhà thật đúng là một đôi trời đất tạo nên, vóc người hai người đều tốt như vậy.”

Lời vừa nói ra, trong nháy mắt Kỷ Thiên Hàng nở nụ cười, chỉ là nụ cười kia quả thật lạnh đến Nam Cực, cậu rất “Thân thiết” nín lấy cổ áo của Quả Táo Quân: “Làm sao cậu biết vóc người Tiểu Huệ đẹp?”

Quả Táo Quân thật sự có loại kích động cắn đứt đầu lưỡi, chính mình lại đi vạch áo cho người xem lưng, chẳng lẽ thẳng thắn nói, tối qua quan sát bọn họ hỗn chiến, đồng thời một lần thưởng thức được vóc người xinh đẹp của chủ cho thuê nhà? Được rồi, dù là cắn lưỡi. Quả Táo cũng không nói lời này. Cậu ấy làm bộ như không biết, trả lời một câu: “Chúng ta cũng biết chủ cho thuê nhà là Lão sư hình thể, anh nói xem có Lão sư hình thể nào mà vóc người không tốt không?”

Kỷ Thiên Hàng liếc cậu ấy một cái, sau đó từ từ buông tay: “Vóc người của cô ấy thật ra thì không được tốt, không thấy bình thường cô ấy hay mặc quần áo rộng thùng thình ư, trừ che giấu ra còn có thể làm gì?”

Quả Táo Quân ở trong lòng trợn mắt: trợn tròn mắt nói lời bịa đặt là đại ca đi.

Được rồi, Tiểu Huệ thật sự là rất thích dậy trễ, nhất là khi trường học không có lớp, hơn nữa, hôm nay cô dậy trễ còn có một nguyên nhân khác. Tối hôm qua Kỷ Thiên Hàng nằm ngủ ở trên sàn nhà, bảo cô ngủ thế nào được?

Cô bên trái nhếch miệng lên 30 độ, đồng thời con mắt trái híp lại. Sau đó mở laptop bên trên giường ra, lên QQ, mở ảnh chân dung Tiểu Tiết ra, sau đó đánh xuống một hàng chữ: cậu lên QQ, tôi có tin tức nói cho cậu.

Chỉ là lúc chuẩn bị gửi đi cô do dự: nếu như Tiểu Tiết tới cửa bắt người, nói không chừng Kỷ Thiên Hàng sẽ làm ra chuyện tình càng làm cho người ta tức học máu.

Vừa lúc đó, cửa phòng “rầm rầm” mở ra, Kỷ Thiên Hàng đứng ở cửa, miệng khẽ mỉm cười: “Con heo lười rời giường.”

Tiểu Huệ định đóng laptop, tức giận nói: “Chớ quấy rầy tôi...tôi ngủ tiếp một lát.”

Kỷ Thiên Hàng cười: “Được rồi, nếu như em thật sự không lên nổi, tôi tới giúp em một lần.” Nói xong, người liền đi vào trong rồi.

Tiểu Huệ liếc anh một cái, sau đó bình tĩnh vén chăn lên, nói: “Anh phải giúp tôi cái gì, gấp chăn sao?” Thì ra không biết cô mặc chỉnh tề lúc nào, quả nhiên là phòng ngự vô cùng nghiêm.

Kỷ Thiên Hàng buông tay: “Nói đùa, chăn của em lúc nào thì gấp xếp qua?”

Tiểu Huệ cười to: “Đó là phong cách của cô nương như tôi, chỉ là so với cái người ị không chùi dít thật sự là vẫn mình hơn nhiều.”

Kỷ Thiên Hàng bị lời này làm chán ghét: “Giang cô nương, em thật sự rất ghê tởm.” Thanh mai trúc mã lớn nhất chỗ xấu của anh cô quen thuộc rất nhiều chuyện xấu quẩn, đồng thời còn thường mang cơm lạnh xào nóng thỉnh thoảng lấy ra phơi nắng. Nhất là thời kỳ mặc tã, chuyện cười, thật sự là ba ngày ba đêm đều nói không xong.

Quả Táo Quân đã đi ra ngoài làm việc rồi, mà Kỷ Thiên Hàng còn đi thăm thư phòng sau một đoạn thời gian nữa anh phải ở. Được rồi, đây mới thật là thư phòng, không chỉ có trên giá sách để đầy sách, ngay trên sàn nhà, trên ghế đều có bóng dáng của sách Anh rống lớn một tiếng: “Giang Tiểu Huệ, chỗ này thật người có thể ở sao? Tôi chịu tiền thuê nhà gấp đôi chỉ có thể bị đối xử như thế nào sao!”

Tiểu Huệ cắn bánh bao, vỗ trán: “Đúng vậy, rất dơ rất loạn, cho nên anh xác định là vẫn phải thuê sao? Anh phải hiểu rõ ràng, trừ gian phòng này thì tôi không thể cho anh chỗ ở.”

Kỷ Thiên Hàng nhún nhún vai, cười: “Không có việc gì, đợi lát nữa chúng ta sửa sang một cái là tốt, muốn mua ít đồ.” Anh kéo cái ghế, ngồi đối diện Tiểu Huệ, “Tôi nhớ rõ em đối xử không phân biệt nhĩ, được rồi, tôi và em đi mua đồ dùng trên giường.” Nói xong tay mất lạnh lẹ đoạt đi bánh bao ở dưới miệng Tiểu Huệ, không chút để ý nhét vào trong miệng của mình.

Tiểu Huệ mắt tròn trắng: “Đại ca, nước miếng của tôi cứ như mỹ vị à?”

Kỷ Thiên Hàng: “Ăn nhanh lên, ăn xong đi mua đồ.”

Tiểu Huệ: “Tôi không rảnh, tự anh đi mua.”

Kỷ Thiên Hàng cười: “Thời gian liền muốn giữa cặp vú bò sữa sẽ có sữa tươi, vắt bóp vắt bóp chắc sẽ có.”

Mặt Tiểu Huệ đầy vạch đen: “Không nghĩ tới sắc đẹp của anh đã phát triển thành bò sữa nhĩ, thật sự là đói bụng ăn quàng.”

Kỷ Thiên Hàng bình tĩnh nói: “Đa tạ khích lệ.”

Thời điểm hai người cãi vã, luôn có một người là ngôn ngữ sắc bén như giáo, cũng có một người da mặt dày như lá chắn, như vậy mới có thể tức chết anh tức chết tôi, mọi người cùng nhau liều mạng càng khỏe mạnh.

Vậy mà hôm nay chậm hơn, thời điểm hai oan gia cùng nhau xuất môn đi mua đồ, đồng thời Tiểu Huệ nắm trong tay biên lai mượn đồ —— số tiền một ít nhóm số không. Kỷ Thiên Hàng có ý tứ là, anh nguyện ý trả thù lao mua sắm cho Tiểu Huệ, dĩ nhiên lúc mua sắm, tiền cũng là anh bỏ ra.

Tiểu Huệ vẫn luôn không che giấu bản tính yêu tiền của mình, cho nên đối mặt với Kỷ Thiên Hàng đưa tới cửa hàng buôn bán, cô đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Cửa hàng lâu ba là chuyên khu hàng tiêu dùng, mục đích rõ ràng, Tiểu Huệ mang theo Kỷ Thiên Hàng đi thẳng hướng giường bên kia, trải qua giường hai người vừa lớn vừa nhỏ, Kỷ Thiên Hàng kéo Tiểu Huệ lại. Khẽ mỉm cười nói: “Lấy cái này đi.”

Tiểu Huệ trừng mắt liếc anh một cái: “Anh xác định cái giường này có thể thả xuống được?”

Cô bán hàng vừa nhìn thấy khách tới cửa, vì vậy khuôn mặt tươi cười chào đón, nói: “Ánh mắt tiên sinh thật tốt, cái này là hàng mới đến, màu trắng thuần khiết, thiết kế vừa thích hợp giành cho cặp vợ chồng mới cưới giống như hai người.”

Tiểu Huệ vỗ trán, không khỏi cảm thán cô bán hàng này, ánh mắt không lớn, từ nơi nào nhìn ra cô và Kỷ Thiên Hàng là vợ chồng mới cưới hả?

Kỷ Thiên Hàng vẫn đứng ở một bên, cười cười.

Cô bán hàng biết mình nhầm: “Nếu như cái này không thích hợp, nơi này của chúng tôi có giường gia cư, còn có tủ đựng sách, đến đây đi. Nhất định hai người sẽ thích.”

Cô bán hàng vẫn còn thao thao bất tuyệt nói, mà Tiểu Huệ lại là lôi kéo Kỷ Thiên Hàng rời đi.

Kỷ Thiên Hàng: “Tôi thật sự cảm thấy cái giường ngủ sẽ thật thoải mái.”

Tiểu Huệ: “Quá lớn!”

Kỷ Thiên Hàng: “Không lớn, vừa khít phòng em.”

Lời vừa nói ra, Tiểu Huệ liếc xéo anh một cái: “VẬY anh càng không cần suy nghĩ, căn phòng kia tôi cự tuyệt cho anh thuê. Được rồi, tôi cảm thấy được tôi mang theo anh chính là một chuyện sai lầm, anh nói cái gì cũng đừng nói, ở một bên như một vài người đầu gỗ là tốt rồi.”

Kỷ Thiên Hàng thật sự không nói, thời điểm mua đồ có tiền mới đúng là đại gia, cho nên ở trong thương trường, Tiểu Huệ lớn nhất.

Thật vất vả, Tiểu Huệ lựa chọn đi lựa chọn lại, mua cái giường không lớn đồng thời hiệu quả rất cao, thuận tiện ở trong cửa tiệm lấy giá cả ưu đãi cách mua vật dụng nguyên bộ trên giường.

Thời điểm cà phê, cô đem hóa đơn cho Kỷ Thiên Hàng liếc nhìn. Quầy tiểu thư khẽ mỉm cười: “Hai vị tình cảm thật tốt, giống thời điểm tôi mua đồ, cho tới giờ giờ đều không đem hóa đơn cho anh nhà tôi nhìn, như vậy về nhà có thể báo nhiều chút nào hay chút đó.”

Kỷ Thiên Hàng đối với quầy tiểu thư khẽ mỉm cười, thuận tay đem tay khoác lên trên vai Tiểu Huệ, làm ra động tác thân mật: “Ui, vị này nhà tôi thực sự rất đáng yêu, tôi đều hết cách với cô ấy đấy.”

Tiểu Huệ khởi động khuôn mặt tươi cười, mà tay lại bình tĩnh mò mẫn đến eo của Kỷ Thiên Hàng, nhẹ nhàng vuốt ve, bỗng chốc tìm đúng vị trí, sau đó dùng lực bấm một cái. Một phát kia tuyệt đối không nhẹ, Tiểu Huệ có thể bảo đảm.

Làm xong những thứ này, nét mặt Tiểu Huệ tươi cười như hoa mà nói với tiểu thư kia: “Có biện pháp gì đâu, chồng tôi, anh ấy tính toán sổ sách rất cẩn thận, nếu không cho anh ấy nhìn, anh ấy không yên tâm.”

Quầy tiểu thư cảm thán liếc nhìn Kỷ Thiên Hàng, âm thầm cảm thấy mình nhìn lầm: người đàn ông này nhìn không giống như vất vả cổ chày ra nước, thật chẳng lẽ, người không thể xem bề ngoài?

Trên đường trở về, Kỷ Thiên Hàng vẫn còn không ngừng xoa vị trí bị đau, anh cắn răng nói: “Đều nói đánh là hôn mắng là yêu, Tiểu Huệ, em như vậy là yêu tôi sao?”

Tiểu Huệ liếc anh một cái, đem giấy tờ giao vào trong tay anh, thân thiết nói: “Đúng vậy, tôi yêu anh, cho nên chừng nào thì anh đem tiền trả lại cho tôi, bao gồm tiền mua đồ hôm nay, còn có thù lao của tôi.”

Kỷ Thiên Hàng trấn định, suy tư một chút, vô cùng nghiêm chỉnh nói: “Nói như vậy, hai ta thích hợp quay quần, ở chung một chỗ thôi.”

6. Chương 6: Ngát, Vui Đùa. . .

Lần này mua đồ, trừ giúp Kỷ Thiên Hàng mua các loại đồ dùng trên giường, Tiểu Huệ còn mua cho chính mình một tấm thảm luyện múa, trải trên sàn nhà, trực tiếp có thể làm các loại động tác hình thể. Chủ ý của Tiểu Huệ ở thời điểm mất ngủ là chơi đùa giải trí, chỉ là không ngờ vừa mới về nhà chưa được bao lâu cũng không có đất dụng võ.

Ngồi khoanh chân ở trên tấm thảm, Tiểu Huệ có chút không có trạng thái ở đây, trong đầu đều lần lượt quanh quẩn tiếng nói của người khác “Chúng tôi thích hợp ở chung một chỗ”, hiệu quả này giống như một đoạn ghi âm tuần hoàn phát ra hình, nói như thế nào đây, lời này thật ra thì rất ác cảm, hai người ở chung một chỗ có thể thích hợp sao? Chỉ sợ cũng chỉ giống như Kỷ Thiên Hàng, đùa bỡn tình cảm cô nương, người đàn ông cận kề có thể mở miệng nói thế. Mà Tiểu Huệ rốt cuộc là rối rắm cái gì, cô nghiêm túc nghĩ lại, suy

tính các loại nhân tố, đương nhiên cũng bao gồm kết luận rất lừa bịp, nói thí dụ như mình yêu Kỷ Thiên Hàng, cho nên có phản ứng lớn như vậy đối với anh.

Tiểu Huệ “phi” một tiếng, bác bỏ ý nghĩ này: nếu như thực sự yêu người đàn ông thú vị này, tám trăm năm trước đã cùng anh lăn lộn trên giường rồi, còn có thể lưu lạc tới bây giờ à, hiện tại hai người cứ hễ gặp mặt liền cãi nhau? Nói cho cùng, cô chính là cảm thấy mình bị Kỷ Thiên Hàng vô cùng nhầm chán sắp xếp vào đây, anh đang trả thù cô tối hôm qua hại anh ngủ dưới đất.

Nghĩ tới đây, Tiểu Huệ quả quyết đứng dậy, đứng ở thư phòng, a a a,... không đứng, bây giờ là phòng của Kỷ Thiên Hàng. Cô tựa bên cánh cửa, chính nghĩa nói: “Này, Kỷ Thiên Hàng, anh xong chưa, tôi cùng anh nói chuyện mấy câu.”

Kỷ Thiên Hàng đang hăng hái chiến đấu với cái chân đơn, chậm rãi xoay người lại, trên mặt mang nụ cười kinh điển: “Được, em có muốn ngồi cùng không? Cái giường này thật sự rất thoải mái.”

Một tay Tiểu Huệ đẩy cửa ra, khí thế mười phần: “Không cần, tôi thích hai ta chiều cao đối lập như bây giờ.” Sự thật chứng minh, một người đàn ông coi như trường Phá Thiên, cao như Diêu Minh vậy, cậu ấy ngồi xuống còn thấp hơn một đoạn so với phái nữ.

Cái góc độ nhìn từ trên cao xuống này, Tiểu Huệ háng giọng, nói: “Mặc dù tôi rất không muốn đánh giá gì về tác phong sinh hoạt của người đàn ông thú vị, nhưng mà tôi lại vẫn muốn nói một câu, đại ca, ngàn vạn lần muốn tìm mục tiêu chính xác, có cô nương là anh không chơi nổi, cô nương đây, không kém cạnh, anh có năng lực thì thử khiêu chiến xem.”

Kỷ Thiên Hàng vẫn mỉm cười như cũ, giống như anh rất ít khi không cười, dĩ nhiên lần này anh cười có khí phách, cảm giác xem thường: “Quá thâm ảo rồi, tôi cũng cần phiên dịch văn hiện đại.”

Tiểu Huệ quơ lấy một quyển sách trong tay hướng đỉnh đầu Kỷ Thiên Hàng ném qua, kết quả anh quay đầu đi, tránh thoát. Đồng thời kêu rên: “Này, Giang tiểu thư, tính cách bạo lực này của em lúc nào thì có thể thay đổi vậy.”

Tiểu Huệ cười giả dối: “Biến, chỉ cần anh là người đầu gối, anh hơi lượn quanh một chỗ ngoặt thì anh lại không hiểu, không biết anh tốt nghiệp thế nào. Được, cô nương đây đã nói rõ ràng, trước đó không phải anh nói hai ta thích hợp ở một chỗ sao? CMN, anh quá đáng đánh đòn rồi, có biết lời này ở trong lòng tôi tạo thành bao nhiêu ảnh hưởng không? Vừa nghĩ tới tôi đã từng là đối tượng bị ý dâm của anh độc hại, cả người tôi liền sợ hãi, tại sao vậy!”

Kỷ Thiên Hàng nghiêng đầu sang chỗ khác cười trộm, sau đó quay mặt lại, chân thành nhìn Tiểu Huệ, để cho cô nói tiếp.

Tiểu Huệ trừng mắt liếc anh một cái: “Hôm nay nếu anh là con tôi, tôi nhất định sẽ xách lỗ tai anh nói rõ chuyện tình cảm này với anh, cũng lớn tuổi như vậy rồi, còn làm bộ đáng cà lơ phất phơ”

Cô còn chưa nói hết, rốt cuộc Kỷ Thiên Hàng nhịn không được bật cười: “Giang cô nương, không ngờ tôi nói đùa một câu làm cho tâm linh còn nhỏ của em thương tổn không cách nào phai mờ được, được rồi, tôi đầu hàng, tôi nhận sai, tôi sẵn lòng vì thể mà ký kết tất cả hiệp ước không bình đẳng, chỉ cần em đừng làm nữ Đường Tăng hiện đại nữa, được không? Tôi thừa nhận, tôi chính là yêu nghiệt trộm tâm, trộm đi trái tim của vô số đồng bào phái nữ, nhưng mà, cầu xin đại sư không cần độ hóa tôi, bởi vì tôi hồ đồ ngu xuẩn không linh nghiệm bằng Tôn hầu tử.”

Tiểu Huệ ra hiệu: “OK.” Sau đó xoay người rời đi, cô cũng không phải là mẹ Kỷ Thiên Hàng, CMN, không có nghĩa vụ giáo dục anh. Dĩ nhiên Kỷ Thiên Hàng cũng không có cơ hội tiếp nhận giáo dục của lão mẹ, bởi vì mẹ cậu ấy mấy năm trước đã không còn. Có lời đồn đãi nói mẹ anh tự sát, nhưng Kỷ Thiên Hàng, tiểu tử này đối với chuyện này chưa bao giờ để ý qua, cho dù ngày đó, thời điểm nghe được mẹ anh không có tin tức, anh còn lẩn náu ở nhà Tiểu Huệ cùng cô cãi vã.

Dù Tiểu Huệ muốn đem anh nghĩ thành “Đem bị thương chôn ở trong lòng không để cho người ta thấy” cái loại người này..., nhưng sau đó Kỷ Thiên Hàng vẫn như cũ làm theo ý mình, bộ dáng lẳng tử, để cho Tiểu Huệ im lặng thăm hỏi.

Quả Táo trở lại liền chui vào phòng của Kỹ Thiên Hàng, nói cho oai là đi thăm. Ở trong phòng khách, Tiểu Huệ mắt hướng lên trời than: trời mới biết có phải hai người ở trong phòng tiến hành chuyện tình cảm trẻ nhỏ hay không. Khụ khụ, dĩ nhiên, đây là tâm cô còn tồn tại oán niệm đối với Kỹ Thiên Hàng thời điểm sinh ra ý tưởng hung ác, chẳng qua là ý nghĩ này cũng bồi nhọ Quả Táo Quân vô tội mà thôi.

Trong phòng, Quả Táo Quân ngẩn ngui nói “A, gian phòng rất tốt, rất rộng rãi, rất sáng ngời” mới bắt đầu dùng vài từ ngữ mơ hồ này, bỏ qua nó, cậu ấy tiến vào chính đề. Cậu ấy móc ra mấy tờ quảng cáo quay chụp để so sánh, chỉ vào động tác của người mẫu ở phía trên bức ảnh, kiên nhẫn giải thích: “Đơn giản mà nói, anh phải chụp mấy cái ngoại cảnh như thế này, còn có ở trong phòng chụp ảnh chụp mấy nội cảnh, anh yên tâm, động tác gì gì đó thì nhiếp ảnh gia sẽ dạy anh, anh chỉ cần tự mình trình diện thì mọi sự làm xong.”

Ánh mắt Kỹ Thiên Hàng tập trung ở một tấm trong đó, chỉ thấy phía trên, một người đàn ông toàn từ trên xuống dưới chỉ mặc một cái quần lót, hơn nữa độ cao của cái quần này chỉ đủ để che đậy bộ vị quan trọng, dọc theo bên cạnh còn mơ hồ có thể nhìn thấy mấy cọng lông tóc. Khóe miệng cậu theo bản năng giật giật hai cái: “Ý của cậu là để cho tôi cỡi đến trình độ này rồi cho người ta quan sát?”

Quả Táo Quân chân chó mà cười: “Anh đừng nhìn hình ảnh bỉ ổi này, thật ra thì thời điểm thực tế chụp ảnh không có thấp như vậy, anh yên tâm, các biện pháp an toàn tuyệt đối đúng chỗ, hơn nữa quan hệ giữa tôi và đạo diễn cũng không tệ lắm, đến lúc đó chỉ cần anh không muốn cỡi, tôi sẽ giúp anh nói với đạo diễn.” Cậu chú ý nét mặt của Kỹ Thiên Hàng, nhìn thấy anh hình như còn rất không hài lòng, lại tiếp tục đưa ra điều kiện: “Nếu như anh thật sự không muốn chụp hình, anh có thể trực tiếp đi, ai cũng không ngăn được anh, không phải sao?”

Kỹ Thiên Hàng nhẹ nhàng để xuống hình: “Tôi không nhớ rõ, tôi đã đồng ý với cậu là đi chụp hình nhỉ?”

Quả Táo Quân khóc mau: “Đại ca, không chơi chính người như vậy, em đều đã cùng đạo diễn lập Quân Lệnh Trạng rồi, nếu như ngày mai anh không xuất hiện, em thật sự sẽ chết rất thê thảm, anh coi như phát tấm lòng vàng, giải cứu một người nơi nước sôi lửa bỏng nhé.” Nói qua, cậu còn kéo quần áo của Kỹ Thiên Hàng càng không ngừng đưa qua đưa lại.

Kỹ Thiên Hàng nhú mày: “Cậu có thể cho tôi ưu đãi gì, không cần nói thù lao với tôi, thứ này không đủ hấp dẫn người.”

Nói đến đây, Quả Táo Quân nở nụ cười, con ngươi cậu vòng vo gần nửa vòng, nhỏ giọng nói một câu, chính là những lời này khiến Kỹ Thiên Hàng ngẫm hiểu rồi cười lớn, không khỏi cảm thán: “Được, thứ này được, đồng ý!”

Quả Táo Quân thở ra một hơi thật dài, vì bảo vệ chén cơm của cậu, cậu cũng chỉ có thể lừa gạt người khác thôi.

“Quả Táo Quân, mau mau sửa sang xong quần áo ra ngoài.” Tiểu Huệ ở ngoài cửa gọi với.

Cả đời này, để cho cả người Quả Táo chấn động không dứt, điển hình là bộ dạng có tật giật mình, cậu vội vàng dặn dò Kỹ Thiên Hàng, sau đó thặng thặng thặng chạy ra ngoài, tiếp nhận triệu kiến của chủ cho thuê nhà.

Kỹ Thiên Hàng nằm ở trên giường chính mình sửa sang sắp xếp để thích ứng, ừ, mặc dù không có mùi người khác, nhưng ngủ vẫn vô cùng thoải mái. Lúc này, anh lấy điện thoại di động trong túi quần ra, một cái di động tắt máy mấy ngày.

Vừa khởi động máy, hơn mười cuộc gọi cùng với hơn trăm tin nhắn thay nhau oanh tạc điện thoại di động, liếc qua, có trong nhà, có bạn bè, có đồng nghiệp, dĩ nhiên còn có phụ nữ. Người nhà muốn anh đi về nhà, đồng nghiệp hỏi anh chuyện công tác, phụ nữ. Tìm anh chuyện liên phức tạp rồi.

Có một tin nhắn khiến anh chăm chú nhìn thêm: Kỹ Thiên Hàng, lần này cậu lại muốn biến mất bao lâu vậy, cậu không về, viện trưởng thật sự muốn đánh chết tôi rồi. PS: Nghe bác trai nói rằng có ý nghĩ muốn khóa thẻ tín dụng của cậu đó.

Anh nở nụ cười: lão già này đúng là buồn cười, nhiều năm giao thủ như vậy rồi vẫn còn không chịu hết hy vọng, rốt cuộc lại muốn sử dụng chiêu khóa thẻ tín dụng, chẳng lẽ ông ấy không biết nguồn gốc kinh tế của anh đã sớm không phải từ chỗ của ông ấy?

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng gọi: “Kỷ Thiên Hàng, sửa sang xong quần áo rồi thì mau ra đây.”

Kỷ Thiên Hàng hài lòng nở nụ cười: thanh âm này vẫn còn rất dễ nghe. Vì vậy tâm tình của anh không tính là hồngбет, nghe lời đi ra, chỉ là trước khi ra ngoài vẫn còn bình tĩnh chỉnh tóc một chút, xác nhận mình anh tuần mới vừa lòng đánh điểm max.

Tiểu Huệ bình tĩnh đem một túi cá sống giao vào trong tay Kỷ Thiên Hàng, nhếch miệng cười: “Động thủ đi.”

Hiểu rõ ý của Tiểu Huệ là muốn bọn anh tự mình động thủ chuẩn bị bữa tối, Kỷ Thiên Hàng cười khổ: “Nếu không thì chúng ta gọi đồ ăn mua ngoài đi, tôi mời khách.”

Tiểu Huệ liếc anh một cái: “Đại ca, anh có tiền sao? Có tiền thì trước tiên đem tiền cho tôi mượn.”

Một tên con trai dĩ nhiên không thể nói thể diện của mình vẹn toàn không tổn hao gì, chẳng thể thì lý do anh vào đây ở liền uống công rồi.

Quả Táo ở một bên đưa mắt nhìn: anh em, tự mình động thủ cơm no áo ấm thôi.

Kỷ Thiên Hàng không cam lòng hỏi một tiếng: “Giang cô nương, một cô gái xinh đẹp – thiện lương - dịu dàng lại là cô gái tốt hào phóng giống như em vậy, nhất định sẽ không thật sự bảo lão đại này xuống phòng bếp chứ?”

Tiểu Huệ lườm: “Đại ca, đừng có lè mề, cậu ở chỗ của tôi, chẳng lẽ còn muốn tôi phục vụ ăn uống vệ sinh sao? Hơn nữa, tôi chỉ để anh giết cá, rửa rau, cuối cùng vẫn là tôi tới đun nấu, anh còn oán trách cái gì.”

Kỷ Thiên Hàng giật mình: “Em nấu? Cái đó, thật sự có thể ăn sao?” Làm thanh mai trúc mã, anh vô cùng hiểu rõ tay nghề của Tiểu Huệ, khó ăn đã không đủ để hình dung, quả thực là thê thảm không nỡ nhìn. Có một lần, suýt chút nữa cô đã gây ra hỏa hoạn.

Tiểu Huệ cười sáng lạn với anh: “Anh sợ à, vậy thì anh cũng đừng ăn, thật sự, tôi không miễn cưỡng anh đâu.”

Tiểu Huệ chán ghét cười Kỷ Thiên Hàng, Kỷ mỗ cũng không chịu nổi dáng vẻ cô cười, bởi vì nét mặt bình thường kia hiện ra chính xác là không có chuyện tốt.

Cuối cùng một tên con trai vẫn ngoan ngoãn đi theo cá làm đấu tranh, mặc dù căn bản anh không có xuống bếp, thời điểm đang xử lý cá xuất hiện vấn đề cá sống đại não phòng bếp, người cá hỗn chiến từ từ xuất hiện chuyển sáng ngời có hồn, chỉ là cuối cùng vẫn tính là đã hoàn thành nhiệm vụ.

Tiểu Huệ ở bên ngoài phòng bếp, bắt đắ dĩ lắ lắ đầu, trợn mắt nhìn thẳng vật trên cái thớt gỗ, con cá thoi thóp, nói: “Cậu em, rốt cuộc anh có biết tư vị sống không bằng chết như thế nào không?”

Con cá thương cảm nhìn cô, đột nhiên xuất hiện trong tròng mắt, nước mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Vì thế đi công tác vài ngày, vừa trở về ngày thứ nhất, buổi tối, Kim Lệ Toa bị một mảnh hỗn độn của căn phòng “Nhiệt liệt hoan nghênh” .

7. Chương 7: Mò Mẫm, Cơ Bụng . . .

Sáng sớm, Tiểu Huệ còn đang ở trong giấc mộng tính toán một vị đại gia thiếu mình bao nhiêu tiền, đang bàn tính cấp phát, tiếng vang trợn mướt, kết quả bên tai xuất hiện âm thanh phiền lòng ——bình bình bang bang. Sáng sớm quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác, giống như là một người hưng phấn bưng bưng ca hát, kết quả trên lầu chót đổ xuống một chậu nước, hơn nữa còn là nước rửa chân!

Tiểu Huệ thích ngủ chột ngồi bật dậy giống như mộng du, đỉnh đầu cô như ỏ gà, còn buồn ngủ mà lao ra, chu cái miệng nhỏ, đồng thời tuôn ra một đồng lớn lời nói, chỉ là chính cô ngay cả một câu cũng không nhớ.

Quả Táo Quân cầm cái xẻng, trên miệng vẫn còn ngậm một nửa quả trứng chần nước sôi vẫn chưa kịp nuốt vào, trứng chín một nửa, kết quả là thức ăn còn lỏng - lỏng đỏ trứng theo khóe miệng chảy vèo xuống.

Kỷ Thiên Hàng bình tĩnh đi ra từ phòng vệ sinh, tốt bụng nhắc nhở: “Cẩn thận nước miếng.”

Quả Táo Quân theo bản năng tính vội vàng hút, thật vất vả đem đồ ăn nuốt xuống.

Cùng lúc đó, Kỷ Thiên Hàng lấy tư thế ném bóng vào rổ đem khăn lau mặt ném đi, mục đích là —— mặt Tiểu Huệ đang ngáp.

“Bộp” một tiếng, Tiểu Huệ bị kinh tỉnh rồi, trong nháy mắt cả người đứng nghiêm, tay gạt mấy cái ở trên mặt, lúc này mới đem khăn lông cầm xuống. Mà trong quá trình đó, Quả Táo Quân đã cười đến không còn hình tượng, cậu ấy đỡ phần eo của mình, há hốc mồm.

Kỷ Thiên Hàng khẽ cười: “Huệ Huệ, hôm nay em dậy rất sớm nhé.”

Hai ngón tay Tiểu Huệ nắm lấy khăn lông, da gà trên người từng đợt từng đợt nổi lên: “Đại ca, khăn lông không thể ném lung tung, tốt nghiệp nhà trẻ à? Nếu chưa tốt nghiệp, thì tôi có thể giới thiệu cho anh mấy nhà.”

Kỷ Thiên Hàng “hắc” một tiếng, nhếch môi: “Tôi không có tiền, nếu em đã nói ra, vì không phụ lòng em, tôi cũng chỉ có thể miễn cưỡng đi thôi.”

Tiểu Huệ liếc xéo anh một cái: “Từng tiếp xúc người không biết xấu hổ, nhưng chưa từng thấy qua người nào không biết xấu hổ như anh.”

Quả Táo Quân ở một bên giống như trẻ nhỏ yếu ớt thêm một câu: “Hai vị hai vị, đừng nóng đừng nóng, các người không muốn ăn điểm tâm sao? Tôi chuẩn bị năm phần trứng gà chín còn có bánh bao cùng sữa tươi.”

“Miệng của cậu thất bại!” “Miệng của cậu thất bại!” Một nam một nữ, hai thanh âm xem thường cùng nhau vang lên.

Quả Táo Quân không hiểu ra sao cả: “Tôi nói cái gì, không phải là để cho các người ăn điểm tâm sao? Sạch gọn không thể sạch gọn hơn, thất bại chỗ nào?”

Thiên ca nhíu mày cười một tiếng: “Đứa bé, đi soi gương đi, nhìn cậu tương xứng với bộ dạng của quỷ, kém hơn nhiều so với Huệ Huệ.”

Nghe nói như thế, Quả Táo Quân nhón nháo: thể nhưng lấy bộ dạng của tôi và chủ cho thuê nhà so sánh tương đối khá hơn với bộ dáng quỷ, quá đả kích người, rốt cuộc trong miệng tôi làm sao?

Vì vậy tiểu tử Quân hăng hái trùng trùng chạy vào phòng vệ sinh, không lâu sau trong đó truyền ra âm thanh giống như giết gà.

Thiên ca nhíu mày: không phải chỉ là lòng đỏ trứng dính ngoài miệng thôi sao.

Trên trán Tiểu Huệ đầy hắc tuyến: không phải là Lệ Toa tiến vào chứ.

Lắp ráp lại chính là: miệng Quả Táo Quân đầy lòng đỏ trứng gặp Kim Lệ Toa thức dậy sớm rửa mặt, vì vậy một trận thét chói kinh thiên động địa khiếp quỷ thần truyền tới rung động đến tâm can.

Quả Táo Quân đỏ bừng cả khuôn mặt, cuối cùng là bộ mặt ướm nhẹp, còn không kịp lau khô liền kéo Kỷ Thiên Hàng đi ra cửa.

Mà Tiểu Huệ và Kim Lệ Toa, hai người không giải thích được, sau nửa ngày, cũng mỗi người đi làm.

Vừa đến trường học, Tiểu Huệ cũng cảm thấy không khí rất không thích hợp, mấy học sinh quen biết dùng ánh mắt rất bỉ ổi nhìn mình, như tên trộm mà cười hô to: “Giang lão sư khỏe.” Cực kỳ kỳ quái, trong số đó còn có cả học sinh nữ.

Điều này làm cho Giang lão sư rất bất đắc dĩ: chẳng lẽ trong một đêm tôi liền có sức quyến rũ mạnh mẽ để xoi hết cả nam lẫn nữ?

Cho đến khi đồng nghiệp kéo cô đi nhìn BBS vườn trường, cô mới hiểu được nguyên nhân.

Chỉ thấy trên BBS, đề tài đứng đầu tiên là: tới 818, Giang Tiểu Huệ lão sư có bạn trai thần bí. Hoặc, phía dưới cũng đã có mẫu giấy nhỏ viết hơn một ngàn điều, nhưng còn tiếp tục gia tăng!

Tiểu Huệ sững sốt một chút, ngay sau đó nghĩ thông suốt, rốt cuộc là từ trong miệng đứa trẻ nào không khóa miệng lại. Chỉ thấy miệng cô khê cong, mắt nheo lại: bạn học nam, cậu rất tốt, sau này tôi nhất định sẽ đặc biệt “chăm sóc” lão sư của tôi.

Cô bình tĩnh ngồi trước máy vi tính, xem những mảnh giấy nhỏ thảo luận về mình, mọi người cố gắng vuốt ra, những lời nói yêu nghiệt đều hiện ra rồi. “Có bạn học nói chính mắt nhìn thấy bạn trai của Giang lão sư, bộ dáng thật xin logic người xem, mở xe Tiểu Phá ra, thật sự là hoa nhài cấm bãi phân trâu”, “Tôi nghe nói, gần đây Giang lão sư rất có khả năng muốn từ chức, có thể là chuẩn bị tiếp nhận lễ thành hôn đi”, “Thì ra là như vậy.”

Thấy cái này giống như thần linh “Chân tướng thiếp” vậy, Tiểu Huệ chỉ có ngửa mặt lên trời thở dài: bạn học, các người không đi viết tiểu thuyết thì thật đáng tiếc. Vì vậy hăng hái tăng cao làm ra tình huống thế này, ở trên bàn phím, cô đánh xuống một hàng chữ. Sau đó lấy ba chữ nick name “Giang Tiểu Huệ” thật to để gửi bài viết ——

“Các bạn học thân mến, xét thấy cảm tình của các bạn đối với đời sống của Lão sư vô cùng khẩn thiết quan tâm, hiện tại bản thân đối với lời đồn đãi làm ra cái giải thích, đầu tiên, người đàn ông được kêu là của lão sư có diện mạo so với Phan An, cơ bụng tám múi hùng vĩ đồ sộ, nói đơn giản, một chữ ‘ đẹp trai ’, hai chữ ‘ rất tuấn tú ’, ba chữ.”

Bao nhiêu hồi thiếp cùng gửi tới, trong nháy mắt, BBS nhất thời an tĩnh trong ba giây. Tiểu Huệ khê mỉm cười, sau đó bình tĩnh tắt máy vi tính, tan tầm về nhà.

Mà cô mới ra khỏi phòng làm việc không tới mười bước, BBS lại vỡ tổ rồi, ngay cả server trường học tựa hồ cũng run run ba lần, vô cùng oán giận nhìn Giang lão sư phũ phàng chạy lấy người.

Tâm tình của Tiểu Huệ rất tốt, bởi vì cô đùa giỡn một đám bạn học ăn no dừng mỡ không có chuyện gì để làm, cô nghĩ: bọn nhóc con này lại rồi hơi trong cuộc sống rồi. Nhưng mà bọn họ cứ đi tìm anh trai soái khí có cơ bụng tám đi, nếu như tìm được. Tiểu Huệ sẽ dẫn đầu nhào lên, người đàn ông cực phẩm đấy.

Thời điểm ở cổng trường học, nhận được một cú điện thoại, nhìn mã số là Quả Táo Quân, Tiểu Huệ nở nụ cười: “Quả Táo Quân, thành thật khai báo, cậu mang theo Kỷ Thiên Hàng đi nơi nào? Tôi đã nói với cậu rồi, cậu nhất thiết phải cẩn thận với anh ta, nói không chừng bị anh ta bán đi, cậu còn giúp anh ta kiếm tiền đấy.”

Đầu bên điện thoại ho hai tiếng, sau đó xuất hiện tiếng cười ngàn đao: “Huệ Huệ, cái người này, sao hiểu tôi thế.”

Tiểu Huệ giống như nghe được tiếng “băng ca”, đó là âm thanh nơi góc xó xỉnh nào đó bể tan tành, đó là thanh âm nói sau lưng huyền thuyên bị người ta phát hiện, được rồi, đây chính là loại thanh âm làm cho người ta rối rắm. Hồi tưởng lại, trước đây Tiểu Huệ cũng đã làm loại chuyện như vậy với Quả Táo Quân, cô chỉ có thể nhận.

Có một câu là như vậy nói: đi ra ngoài lẩn lộn, luôn phải trả.

Dĩ nhiên Tiểu Huệ là vệt chết còn cứng mỗ, còn thẳng cổ, quát: “Kỷ Thiên Hàng, anh là trộm à, dùng điện thoại của Quả Táo tìm tôi làm gì! Rất rối loạn có biết không hả!”

Thời điểm Tiểu Huệ đang nói chuyện, giọt —— một tiếng, bên tai đột nhiên vang lên âm thanh của tiếng còi.

Đợi cô quay đầu, được rồi, oan gia chính là như vậy: lúc mình không muốn gặp anh, anh lại cả ngày lẩn lút trước mặt mình.

Đầu Kỷ Thiên Hàng lộ ra từ trong cửa xe, lộ ra loại nụ cười vô hại dân lành.

Chỉ là nụ cười này, Tiểu Huệ thấy thế nào cũng cảm thấy thiếu dạy dỗ, giống như là một cái đầu dài rất không tự trọng, tiến gần, nói với tôi: “Tối đây, tối đánh tôi đi.”

Cô cười theo: “Tôi nói thật không sai, Quả Táo thật sự bị anh bán, bằng không điện thoại di động của cậu ấy còn có Chery QQ của cậu ấy thế nào đã đem đến trên tay anh. Anh thật đúng là được, công phu lừa gạt bịp bợm, không chỉ có tác dụng ở trên người cô gái, đối với đàn ông cũng hữu hiệu, bội phục, bội phục.”

Lông mày Kỷ Thiên Hàng cao thấp, bất bình nói: “Hôm nay, lần đầu tiên ca ca tôi đón em tan việc, em——”, lúc nói chuyện anh còn hắt đầu, làm ra bộ dạng đùa quá lố, chỉ là bị kịch tôi, đầu anh không phải sắt thép luyện thành, nên nó đã tiếp xúc thân mật với khung xe.

Lời nói của anh còn chưa nói hết, vừa rụt cổ vừa vê cái ót, vừa cảm khái: Chery, mày cố tình không cho ca qua được, có phải hay không!

Tiểu Huệ ở một bên vui vẻ nhìn xem, lớn tiếng cười nói: “Ca ca à, đùa quá lố là muốn bị sét đánh à.” Nhìn oan gia tự tìm khổ ăn, tâm tình của Tiểu Huệ càng tốt hơn.

Nhưng còn có một câu, vui quá hóa buồn. Đúng vậy, vui mừng nhiều cũng sẽ bị sét đánh.

Một đám học sinh rảnh rỗi không có chuyện làm đột nhiên xông tới, cười hỏi: “Giang lão sư, vị này chính là cơ bụng tám múi sao?”

Tiểu Huệ cảm thấy đầu có chút nặng, cô đây là tự bê cục đá đập vào chân của mình, nhưng mà, Kỷ Thiên Hàng có cơ bụng tám múi sao? Cô nhìn oan gia từ trên xe chậm rãi đi xuống, giống như minh tinh được trải thảm nghênh đón, người đó còn điềm tĩnh phát tay, vừa lộ ra nụ cười tự cho là mê chết người.

Tiểu Huệ run lên một cái, thầm nghĩ mình nghĩ cái gì vậy, Kỷ Thiên Hàng này, thân thể ăn chơi dăng điếm thì tạm được, làm sao có thể chân tài thực liệu, vì vậy cô cười hướng học sinh: “Ai, anh ta làm sao có thể chứ, không tin, các người đi sờ một cái xem, cơ bụng có thật hay được làm giả.”

Mấy học sinh nữ sắc mê hướng về phía Kỷ Thiên Hàng quan sát: bề ngoài của người đàn ông này cũng không tệ lắm, thích hợp thưởng thức.

Kỷ Thiên Hàng lộ ra nụ cười thân thiện hỏi chuyện gì, dĩ nhiên mục tiêu đã định, học sinh nữ bên cạnh nhìn trộm anh.

Nữ học sinh kia giống như bị điện giật, vì vậy đại não đem nguyên nhân hậu quả kia đổ ra.

Tiểu Huệ ở một bên nói nhưng cũng không có cơ hội chen vào, chỉ có thể cảm khái: Kỷ Thiên Hàng, đại ca lại đang hại tiểu cô nương rồi.

Kỷ Thiên Hàng mỉm cười gật đầu, trên mặt không nhìn ra chút dấu vết không bình tĩnh nào, nhưng sự thực là, học sinh nữ kia tạo phản đem một câu nói rõ chuyện tình, ước chừng nói hơn 10' đồng hồ.

Rốt cuộc khi kể xong, Kỷ Thiên Hàng cười đến mức có chút rục rở, hai chữ cảm ơn kia nói càng ôn tồn lễ độ, giành được khen ngợi của học sinh nữ.

Thế mà anh lại chậm rãi đi tới, tay tự nhiên khoác lên trên vai Tiểu Huệ, ôm cô nói: “Hi vọng mọi người có thể giúp chúng tôi giữ bí mật, dù sao trong nhà còn chưa có đồng ý, cho nên không thể công bố sớm với mọi người.” Nói xong, anh dùng ánh mắt rất thâm tình nhìn Tiểu Huệ một cái.

Ánh mắt kia khiến cả người Tiểu Huệ nổi da gà: trình độ đùa giỡn của đại ca càng dày công tôi luyện nhỉ, rất tốt, để cho anh diễn, xem anh còn có thể nói gì.

Trên nét mặt của một đám học sinh làm một bộ “Quả nhiên là như thế”, anh lại khẽ nhíu mày: “Muốn nói xin lỗi với mọi người, gần đây thân thể của Tiểu Huệ không thoải mái, cho nên tôi muốn mang cô ấy đi trước. Lần sau có cơ hội tôi sẽ nhận thức với mọi người, thật ra thì Tiểu Huệ từng nói với tôi, các bạn những đứa nhỏ đáng yêu.”

Chính sách của Tiểu Huệ là mặc cho Kỷ Thiên Hàng thâm tình ôm cô lên xe, cuối cùng còn phải ngoái đầu nhìn lại cười một tiếng, cùng mọi người tạm biệt.

Chờ xe mở cửa, lúc này cô mới bật cười: “Anh thật sự dám diễn, cơ bụng tám múi, nếu đám nhóc kia làm đột kiểm hàng, không phải anh sẽ bị lộ tẩy sao?”

Kỷ Thiên Hàng vẫn đang mỉm cười chột thu hồi nụ cười, bỗng thẳng phanh lại, sau đó lại túm tay Tiểu Huệ, đem dán vào bụng của mình, la to: “Vóc người của ca ca như tôi đây tốt lắm, chính em sờ thử xem.”

Cảm thụ bấp thính lời lôm chắt chắt, Tiểu Huệ cảm thấy mặt mình nóng quá, cô chính là nói không cơ bụng, sờ rõ ràng như vậy, còn không sổng lòng sôi sục sao, cần thận nhảy vọt.

Kỷ Thiên Hàng vô cùng hài lòng, cười.

8. Chương 8: Sắc, Gục. . .

Tiểu Huệ cầm điện thoại đi tới phòng khách, đối với Quả Táo Quân chỉ cười một hồi với ý vị sâu xa, tiếp đó đối thoại với người trong điện thoại: “A, Lệ Toa, cậu nói muốn mời chúng tôi ăn cơm?”

Đầu Quả Táo vừa nhắc, vội hướng chủ cho thuê nhà đại tỷ xua tay, lắc đầu, cả người dao động giống như sóng rẽ vỗ bờ.

Tiểu Huệ cười: “Tốt, hình như Quả Táo Quân cũng rất mong đợi cơm của cô đấy.”

Quả Táo đi lên đoạt điện thoại, Tiểu Huệ vô sỉ nói một câu: “Cô nói, rất tốt.”

Vừa mới tắm rửa xong, Thiên ca từ trong phòng tắm ra ngoài, anh rất tự nhiên đem khăn lông giao vào trên tay Tiểu Huệ: “Mau giúp anh xoa một chút.” Nói xong cũng kéo Tiểu Huệ ngồi trên ghế sofa.

Tiểu Huệ thở dài: “Đại ca, lưỡi chết, tự mình động thủ là được.”

Cô còn chưa nói xong, Thiên ca đã đem đầu mình đưa qua, đồng thời quay mặt đi, nháy mắt: “Anh đều để cho em sờ qua, em hẳn phải trả thù lao cho anh.”

Tiểu Huệ trừng: “Là ai cầm lấy tay tôi ép buộc tôi động vào? Ý tứ của anh khá tốt đấy.”

Hai bên khóe miệng Thiên Hàng dương lên: “Là anh, nhưng sau đó là khuôn mặt nhỏ nhắn của ai đổ bừa đem một cái tay khác cũng bỏ vào?”

Tiểu Huệ: “.”

Được rồi, cô thừa nhận chính mình bày tỏ tò mò đối với thân thể kiện mỹ, nhất thời không khống chế được liền đưa tay lên. Haizz, sắc đẹp hại người rất nặng.

Quả Táo ở một bên nghe được vừa sầu vừa muốn cười, cậu ấy bất đắc dĩ mở miệng: “Hai vị, có thể cho tôi nói một câu trước được không, rồi sau đó hai người tiếp tục thảo luận vấn đề một cái tay với hai cái tay.”

Tiểu Huệ cầm khăn lông lau, cũng không ngăn đầu lên mà ngắt lời Quả Táo: “Tôi khuyên cậu ăn mặc đẹp rồi đi ăn cơm, cậu và cô ấy mỗi ngày ngăn đầu không thấy cúi đầu không gặp, cậu cứ nay trốn mai tránh như hôm nay, rốt cuộc muốn làm vậy tới khi nào?”

Kỷ Thiên Hàng hưởng thụ tay Tiểu Huệ phục vụ, anh nhắm mắt lại nói một câu: “Kim Lệ Toa và Quả Táo? Cô gái đó thật là đáng tiếc.”

Quả Táo Quân cuồng gạt đầu lại cuồng lắc đầu: “Tôi và cô ấy thật sự không hề có một chút quan hệ nào, các người liếc mắt nhìn một cái liền biết tôi và cô ấy không xứng, dĩ nhiên, là tôi kém hơn cô ấy, cô ấy lợi hại hơn.” Nói đến phần sau, giọng nói của Quả Táo Quân nhỏ hơn rất nhiều.

Kỷ Thiên Hàng vừa chỉ huy Tiểu Huệ lau bên này mà cười bên kia: “Tôi thấy cậu thật sự là quá không thương đạo rồi, cậu nói cậu không có quan hệ gì với cô ấy, vậy thì khi cậu gặp cô ấy cứ như chuột thấy mèo vậy, rốt cuộc là sợ cô ăn cậu hay là sợ cậu không nhìn được ăn luôn cô ấy hả? Lại nói, chuyện tình cảm này vẫn còn cần người khác tới dạy cậu ư, xứng hay không không sao, quan trọng là trái tim của cậu kìa.”

Quả Táo Quân nóng nảy, cậu cậu tôi tôi nói không ra lời, cuối cùng chui vào gian phòng của mình tiếp tục rối rắm.

Kỷ Thiên Hàng hả hê cười, không thay đổi: “Diễn hình của việc chạy trốn chết, Huệ Huệ, em nói xem trên đời này người có dạng vịt chết còn cứng mỏ có phải rất nhiều hay không?”

Lực tay của Tiểu Huệ tăng thêm, giống như nhào bột mì vậy, ở trên đầu anh điên cuồng chà xát, sau đó đem khăn lông đắp lên mặt Kỷ Thiên Hàng: “Không muốn cảm cúm thì nhanh lau khô đi.”

Cô tiện thể ngắm thân thể Kỷ Thiên Hàng một cái, chắc chắc cảm thán: “Một bức tranh mỹ nam đi tắm tuyệt hảo, thật sự nên tìm người thưởng thức cùng.”

Kỷ Thiên Hàng dùng chân câu cô: “Người khác? Em thật hào phóng, đáng tiếc tôi chỉ muốn ột mình em nhìn, vậy phải làm sao bây giờ cho tốt đây?”

Toàn thân Tiểu Huệ run lên: “Ôi, đại ca, anh ngàn vạn đừng như vậy, trái tim nhỏ của tôi không chịu nổi.”

Hai người cãi nhau thì chuông cửa chợt vang lên, một người phụ nữ trung niên hơi mập xem kỹ - quét mắt nhìn Tiểu Huệ một cái, có chút cao ngạo hỏi: “Quả Táo ở nơi này?”

Tiểu Huệ còn chưa kịp hỏi bà là ai, tới làm gì, đã thấy bà ấy đẩy mình ra đi thẳng vào trong nhà. Cô không giải thích được giữa, lại nghe thấy bên trong phòng xuất hiện tiếng thán phục kích động nào đó: “Ồ kìa, thì ra cậu và Quả Táo ở chung một chỗ, thật là đúng lúc rồi.”

Tiểu Huệ chỉ thấy một cái tay của người phụ nữ kia khoác lên trên cánh tay của Kỷ Thiên Hàng, từ từ cọ cọ, còn thấy bà ấy dùng ánh mắt đắm đuối nhìn Kỷ Thiên Hàng.

Được rồi, Tiểu Huệ cầu xin thế nhưng cũng có ngày linh nghiệm như vậy, nói làm cho người ta tới thưởng thức thân thể của Kỷ Thiên Hàng, thật sự là có người đến, hơn nữa còn là bà cô mập ú. Cô chợt nở nụ cười hả hê, vô cùng chờ mong Kỷ Thiên Hàng sẽ xử lý bà cô này như thế nào.

Thiên Hàng bắt được cái tay ở trên người anh, từng chút thu hồi nụ cười, đồng thời hướng về phía phòng của Quả Táo rống một tiếng: “Quả Táo, cô gái của cậu tới rồi, mau ra đây tiếp đãi!”

Quả Táo vọt ra, liếc mắt liền thấy người phụ nữ trung niên ở trong phòng khách, cậu ấy thất kinh, vội nghênh đón chân chó hỏi: “Đạo diễn, sao ngài tự mình tới đây? Không phải là kết quả quay chụp lần này có vấn đề chứ?”

Một đôi mắt của nữ đạo diễn vẫn rơi trên người Kỷ Thiên Hàng, nhếch miệng cười: “Không có không có, tôi chỉ tới hỏi cậu một chút, hiện tại tôi mới nhận kịch bản mới, muốn hỏi bạn của cậu có hứng thú nhận vai nam chính của tôi hay không.”

Đầu Quả Táo như muốn nổ tung, cậu ấy không dám nhìn vào mắt Kỷ Thiên Hàng, đó nhất định là kiểu ánh mắt muốn truy sát lấy mạng. Cậu chỉ có thể bất đắc dĩ nói với đạo diễn: “Thật sự đáng tiếc, bạn của tôi gần đây cậu ấy phải đi nước ngoài, có một khoảng thời gian sẽ không về nước, cho nên.”

Tay nữ đạo diễn lại leo lên cánh tay Kỷ Thiên Hàng, hỏi: “Nước ngoài à, là quốc gia nào vậy, vừa lúc kịch của chúng ta cũng lấy cảnh ở nước ngoài.”

Kỷ Thiên Hàng liếc nhìn Tiểu Huệ ở một bên xem náo nhiệt, anh bỏ qua đạo diễn ở một bên, đi vòng qua Tiểu Huệ, từ phía sau ôm lấy cô, bộ mặt hạnh phúc nói: “Hai chúng tôi muốn đi Ireland kết hôn, nếu điều kiện thích hợp liền định cư ở đó, bà xã tôi không hi vọng tôi lộ ra ngoài ánh sáng quá nhiều, tôi đương nhiên sẽ không để cho cô ấy thất vọng. Bà xã, em thấy đúng không?” Kỷ Thiên Hàng dùng ánh mắt người chồng tốt nhờ giúp đỡ nhìn Tiểu Huệ.

Tiểu Huệ kéo miệng, sau đó nhanh chóng quay đầu nói với đạo diễn: “Là dạng kịch bản gì, nếu quả thật thích hợp, ngược lại tôi thật sự không để ý cho anh ấy đi diễn, dù sao đây cũng là một cơ hội tốt, lại nói.” Cô làm như đấu tranh trong lòng, mới tiếp tục, “Chuyện kết hôn này cũng không gấp rút nhất thời, chờ anh ấy quay chụp xong cũng được.”

Nữ đạo diễn rất vui sướng móc ra một quyển kịch bản dày cộm, vẻ mặt tươi cười: “Bộ kịch bản này nói đến Phan Kim Liên và Tây Môn Khánh yêu hận tình thù, thông qua tình cảm quần quýt si mê nồng liệt dẫn đến biểu hiện xích mích.”

Tiểu Huệ không nhịn được ôm bụng nở nụ cười: “Đạo diễn, ý của cô là để cho anh ấy diễn Tây Môn Khánh?”

Quả Táo Quân cũng cười, phụ họa theo “Tây Môn Khánh.”

Tay Kỷ Thiên Hàng ôm Tiểu Huệ tăng thêm hơn ba phần, anh cơ hồ là dính vào cổ Tiểu Huệ, thừa dịp không có người chú ý, chợt cắn một cái.

“A ——” Tiểu Huệ hét thảm một tiếng, sau đó oán giận nghiêng đầu trừng Kỷ Thiên Hàng.

Chỉ thấy người sau đau lòng ôm cô càng chặt hơn: “Đạo diễn, cô xem bà xã tôi khổ sở như vậy, tôi sao có thể nhẫn tâm làm ra chuyện có lỗi với cô ấy đây?”

Đạo diễn thở dài một tiếng, mặt tràn đầy đồng tình: “Em gái, em có ôn xã như vậy, thật là cực khổ. Ừ, không thể không nói, chồng em có khi chất làm cho người ta nghĩ ra quỹ đạo.”

Quả Táo phun: tuổi gần năm mươi, đạo diễn động lòng xuân? Nghĩ ra quỹ đạo rồi hả?

Tiểu Huệ nổi giận: Kỹ Thiên Hàng, anh là yêu tinh hại người, bao nhiêu cô gái tốt thua bởi tay anh nữa rồi!

Kỹ Thiên Hàng khẽ mỉm cười, đem Tiểu Huệ quay lại, bốn mắt nhìn nhau, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Huệ Huệ, anh biết rõ quá đẹp trai là lỗi của anh, nhưng em yên tâm, đời này anh chỉ yêu một người. Vì em, anh có thể cự tuyệt những cô gái khác, anh cam tâm trở thành bình thường, chỉ cần có em, từ nay về sau anh có thể ăn mặc như tên ăn xin chỉ cần em không ghét bỏ, anh vẫn luôn là của một mình em.”

Tiểu Huệ sững sốt một chút, giật mình: Kỹ Thiên Hàng sớm nhập vai diễn rồi hả? Đáng tiếc, Tây Môn Khánh không phải diễn như vậy!

Giật mình còn có: tại sao tay của mình đang run, hơn nữa, nhịp tim có chút lớn hơn bình thường?

Đạo diễn ở một bên thở dài: “Haizz, đôi vợ chồng nhỏ hai người thật ngọt ngào, chẳng qua tôi thấy thế nào vẫn cảm thấy cậu thích hợp diễn Tây Môn Khánh, chẳng lẽ tôi nhìn lầm người?”

Nữ đạo diễn cuối cùng là bị Quả Táo Quân khuyên giải các loại đưa đi, sau khi Quả Táo Quân trở về, bỏ rơi một câu “Các người tiếp tục, làm như không có tôi ở đây là tốt rồi.” Liền trốn vào trong phòng.

Tiểu Huệ lấy tay sờ sờ cổ của mình, nhe răng trợn mắt hít thở: “Kỹ Thiên Hàng, anh là chó à, tại sao không nói liên cần!”

Kỹ Thiên Hàng hiểu ý gật đầu: “Lần tới anh nhất định sẽ nói với em sau khi cần.”

Tiểu Huệ đứng xa một bước, khoe miệng nâng lên, học giống như khách làng chơi, sắc sắc cười rộ lên: “Tây Môn Khánh, là Phan Kim Liên của anh à?”

Được rồi, Thiên ca nổi giận, anh ngã nhào giống như trâu bò trực tiếp đem Tiểu Huệ nhào tới trên ghế sofa, nhỏ giọng cười hung ác: “Không phải em chính là Phan Kim Liên của anh à, không tin? Được, chúng ta thử một chút xem sao.”

Dứt lời, anh mạnh mẽ cúi người, hôn lên cổ của Tiểu Huệ., ở đó có vết cắn, nhẹ nhàng liếm xuống. Đồng thời hai chân cố định chân Tiểu Huệ đang chuẩn bị nâng lên, khẽ mỉm cười, có loại đắc chí.

Tứ chi của Tiểu Huệ đều bị người khác kiềm chế rồi, cô vận khí từ đan điền, ngực kịch liệt phập phồng: “Kỹ Thiên Hàng, anh có thấy ghê tởm hay không, nước miếng cũng phun lên cổ tôi rồi, mau rút cho tôi.”

Thiên ca cười: “Em không biết nước miếng có công hiệu trừ độc sao? Anh đang giúp em chữa thương, hư, nhỏ giọng một chút, Quả Táo ở trong phòng nghe lên đấy.” Ngực của anh đè trên người Tiểu Huệ, cảm thụ đường cong phập phồng lên xuống trên người cô, được rồi, trên người có một bộ phận nào đó không bị khống chế.

Tiểu Huệ híp mắt lại: “Anh xác định anh vẫn chưa chịu dậy sao?” Cô hoạt động cổ, ý tứ uy hiếp rõ ràng có thể nhìn ra.

Sắc mặt Kỹ Thiên Hàng có chút khó coi, dĩ nhiên không phải bởi vì lời nói Tiểu Huệ, mà bởi vì là lúc Tiểu Huệ nói chuyện, bộ ngực của cô cực kỳ mãnh liệt đâm vào người anh, trơn mềm phập phồng, giống như có một dòng điện lớn tán loạn làm càn trong thân thể anh, cảm giác kia thật là quá trâu chọc người.

Anh bỗng ngồi dậy, làm bộ tự nhiên hướng Tiểu Huệ cười cười: “Huệ Huệ, em hãy thành thật nói, mới vừa rồi em có sờ ngực anh đi?”

Sau khi Tiểu Huệ đứng dậy, nhặt gối ôm bên tay lên hung hăng nện trên đầu Kỹ Thiên Hàng: “Em gái anh, anh rất hả hê có phải không, cơ bụng tám múi thì giỏi lắm à, cô nương tôi biết nhiều người đàn ông có cơ

bụng tám múi, anh chỉ có bộ dáng “tiểu bạch kiếm”, cô nương tôi thật sự không có hứng thú. Còn nữa, anh nhớ trả tiền, trả tiền, trả tiền. Tôi là chủ nợ của anh, anh nợ tôi đấy!”

Kỷ Thiên Hàng cảm thán: “Haizz, tính khí của cô nương như em, nếu không đi theo anh, người nào chịu.”

Chữ “Chịu” của anh còn chưa biến mất đã bị Tiểu Huệ đập quả táo, ngay sau đó tiếng kêu rên: Giang cô nương, lỗ mũi ca ca đây bị đứt thì em phải chịu trách nhiệm.

9. Chương 9: Ngu, Mạnh Miệng . . .

Lệ Toa rất mạnh, cô mời ba người ở chung một nhà đến nhà hàng Tây ăn một bữa, chỉ là giá cả kia lại hù Quả Táo phải rút cổ lại. Vừa về đến nhà, Quả Táo Quân liền cảm thán một câu: “Đầu lưỡi rẻ tiền của tôi thật sự là ăn không vô thứ đồ vật cao cấp đó, vẫn là mì ăn liền thích hợp với tôi hơn.” Nói xong, cậu ấy liền chui vào phòng bếp nấu mì ỉnh.

Lệ Toa cau mày, không hiểu hỏi: “Anh ấy đây là thế nào?”

Tiểu Huệ và Kỷ Thiên Hàng liếc nhau một cái, cười, hai người trăm miệng một lời nói: “Bị đả kích rồi.”

Lệ Toa chỉ lỗ mũi mình, nhẹ giọng hỏi: “Tôi?”

Mặc dù là nhẹ giọng, nhưng Quả Táo Quân trong phòng bếp vẫn nghe được, cậu dừng một chút mới lấy tay hung hăng bấm trên đùi mình một cái, thăm mắng: mày thật là không có tiền đồ, ăn cái gì không ăn lại đi ăn mì ăn liền, cổ tình giầy vò phải không?

Mà bên ngoài phòng bếp, Tiểu Huệ và Kỷ Thiên Hàng song song gật đầu, ám chỉ Quả Táo Quân đúng là lòng tự ái bị tổn thương, hiện tại vô cùng cần an ủi.

Lệ Toa trấn định nói: “Vậy tôi đi theo anh ấy nói chuyện một chút.”

Tiểu Huệ cười ngồi ở trên ghế sofa, mở ti vi, sau đó khoan thai tự đắc xem ti vi, cô lại nhìn hai mắt Kỷ Thiên Hàng, liếc mắt nhìn, nụ cười trên mặt càng tươi hơn. Cuối cùng cô thật sự không nhịn được nữa, ôm cái gối, cười đến mức không đứng thẳng lên được: “Đại ca, anh tạo hình thật sự rất tuần tú! Vô cùng đẹp trai! Anh không biết vừa nãy ở trong phòng ăn, phục vụ sinh nhìn anh mấy lần đâu, đoán chừng là bị phong thái của anh mê hoặc rồi.”

Kỷ Thiên Hàng đoạt lấy gối ôm của cô, nắm ở trong tay giầy vò một phen, tốt một phen giầy xéo, ánh mắt thế nhưng rõ ràng vẫn là dịu dàng.

Tiểu Huệ lên tiếng nhắc nhở: “Đại ca, lưu ý vật trong tay, ngộ nhỡ làm hư, anh thật sự không đền nổi đâu.”

Kỷ Thiên Hàng chỉ lỗ mũi mình, cười như không cười: “Em nói là mặt của tôi đẹp trai, hay là nói bằng keo cá nhân nhỏ màu hồng phấn trên mũi tôi đẹp trai?”

Được rồi, giờ phút này trên lỗ mũi Kỷ đại ca dán một băng keo thật đáng yêu, đó là Tiểu Huệ đặc biệt mua từ cửa hàng tiện lợi dưới lầu “Biểu” anh. Hay là vẫn muốn cảm tạ Quả Táo thuê nhà cô đập tốt, vừa vắn nắn ở trên sống mũi người khác. Nghĩ tới đây, Tiểu Huệ cười giống như Hoa nhi: “Bản thân cũng rất đẹp trai, dán lên cái này càng thêm là người gặp người yêu thích xe thấy xe bẻ bánh.”

Kỷ Thiên Hàng nhắm mắt lại thở dài một hơi: “Giang cô nương, em cũng đừng chơi tôi, sống mũi tôi bị thương chảy máu, em cho là tôi dán băng keo cá nhân là muốn làm cái gì, không phải nên nhét bông sao?”

Tiểu Huệ cười: “Lỗ mũi của anh sớm đã không còn chảy máu, lãng phí bông làm gì, nếu anh không thích vật này, cứ xé đi, tôi cũng không có cầu xin anh mang theo vật này đi ra ngoài gặp người á.”

Đại ca nào đó sờ soạng gì đó trên lỗ mũi một cái, nhếch miệng cười một tiếng: “Thôi, giữ lại, xem đó như là ấn ký em yêu tôi.”

Tiểu Huệ nhìn anh chăm chăm nửa ngày: “Đại ca, tôi vẫn nói câu kia, từng gặp qua người không biết xấu hổ, nhưng chưa từng thấy qua người nào không biết xấu hổ giống như anh.”

Kỷ Thiên Hàng che ngực, vẻ mặt bi thương: “Đầu năm nay nói thật cũng không có người tin, thật là bi ai.”

Lời vừa nói ra lại làm cho Tiểu Huệ liên tiếp xem thường.

Lúc này động tĩnh trong phòng bếp hơi lớn, Quả Táo Quân bịch bịch chạy đến, khi qua phòng khách, dừng một chút, oán giận mà nhìn chăm chăm vào hai người đang đùa giỡn, gầm rú: “Các người rốt cuộc nói cái gì với cô ấy, thật là bị nhóm các người làm cho tức chết!”

Sau đó Kim Lệ Toa cũng đi ra, cô có vẻ bình tĩnh: “Anh ấy điên rồi, các người đừng để ý đến anh ấy.” Nói xong, đang muốn trở về phòng, cô lại xoay đầu lại nghi ngờ hỏi một câu: “Hai người các người là?”

Biết Kim Lệ Toa muốn hỏi cái gì, Tiểu Huệ vội nói: “Tôi và anh ấy không có gì.”

Kỷ Thiên Hàng cười đem tay khoác lên trên vai cô, chỉ cười không nói.

Kim Lệ Toa “xì” cười một tiếng: “Tôi chỉ là hỏi các người, vốn định suốt đêm xem ti vi ư, Tiểu Huệ, cậu khẩn trương cái gì.” Nói xong cô liền gấp một cái, trở về phòng.

Kỷ Thiên Hàng vỗ bập đùi cười lên tiếng, lặp lại lời của Kim Lệ Toa: “Tiểu Huệ, em khẩn trương cái gì.”

Tiểu Huệ nhón nháo: hôm nay rốt cuộc làm sao vậy, thế nào mỗi một người đều gài bẫy mình? Mình nói sai cái gì sao? Cô uốn thẳng sống lưng, sức mạnh tràn đầy, hô một tiếng: “Kỷ Thiên Hàng, tôi CMN thực sự không có quan hệ với anh!”

Kỷ Thiên Hàng nén cười làm bộ bình tĩnh: “Không quan hệ thì có thể thành lập quan hệ.”

Khói thuốc súng tràn ngập, thời điểm một cuộc đại chiến lại sắp tới, rốt cuộc một cú điện thoại thành công giải cứu hai người.

Tiểu Huệ cầm điện thoại lên, vừa nhìn thấy mã số này, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đen, bên kia, Kỷ Thiên Hàng còn hỏi là ai.

Cô nhảy vọt qua đùi Kỷ Thiên Hàng, vào phòng, đóng kín cửa, khóa lại, lúc này mới yên lòng nhận điện thoại.

Đầu bên kia điện thoại truyền tới một giọng nam lỗ mãng: “Lọ Lem, em muốn tới G thị công tác, có thể mượn phòng ốc của chị vài ngày được không?”

Tiểu Huệ thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại không nhận được mà rống với người đầu bên kia điện thoại: “Kể điên đáng chết, sao cậu dùng điện thoại trong nhà gọi cho tôi vậy, có biết tỷ tỷ đây thiếu chút nữa cũng không nhận điện của cậu hay không!”

Người đàn ông đầu gối bị rống kinh ngạc một chút, sau đó ngây ngô cười một tiếng: “Hắc hắc, gọi đường dài đắt á, dùng điện thoại nhà không đau lòng. Chỉ là Lọ Lem, chị chính là không muốn gặp cha sao? Nói thật ông ấy còn rất nhớ chị đó.”

Tiểu Huệ ho hai tiếng: “Được rồi, chừng nào thì cậu tới đây?”

Tán gẫu điện thoại xong, Tiểu Huệ vừa mở cửa ra liền nhìn thấy Kỷ Thiên Hàng đứng ở cửa cong lỗ tai, anh cười hì hì hỏi: “Điện thoại của ai vậy, làm gì mà thần bí như vậy.”

Một cái tay của Tiểu Huệ ở trước mắt Kỷ Thiên Hàng lắc lư hai cái: “Anh hỏi những thứ này làm gì, đi, đi đi.”

Vì vậy trong phòng của Quả Táo Quân nhiều hơn hai người, Tiểu Huệ nhìn hai người bọn họ người một cái, mỉm cười: “Cái đó, là như vậy, em trai thân yêu của tôi muốn qua ở vài ngày, cho nên, chỉ uất ức cho các người ở một gian phòng. Hai người các người tự chọn, là gian phòng này hay là thư phòng kia.”

Tiểu Huệ còn chưa nói hết, hai người trăm miệng một lời nói: “Gian phòng này!” Bọn họ cũng không phải là kẻ ngu, thư phòng kia là hàng cải trang, nơi nào so ra mà vượt qua nguyên trang chứ.

Nói thật Kỷ Thiên Hàng mơ ước phòng ngủ của Quả Táo Quân mấy ngày rồi, đang chuẩn bị hai ngày này cùng cậu ấy đổi một cái, vừa đúng lúc hiện tại Tiểu Phong Tử tới, anh có thể đường hoàng chiếm đoạt phòng của Quả Táo, sau đó tìm thời gian đuổi cậu ấy đến thư phòng.

Kỷ Thiên Hàng tính toán đánh tinh thông, mà lúc này đây Tiểu Huệ cười càng thêm rực rỡ: “Vậy thì như vậy vui mừng quyết định, Quả Táo, cậu hãy mau dọn ra khỏi gian phòng.”

Quả Táo Quân sửng sốt: “Cái gì, không phải để cho chúng tôi chọn gian phòng sao?”

Tiểu Huệ buông tay: “Tôi là để cho các người chọn cho em trai tôi gian phòng đó.” Đồng thời cô quăng cho Quả Táo Quân một ánh mắt tiếc hận, khinh thường chính là: haizz, năng lực lý giải sao kém như vậy nhỉ?

Kỷ Thiên Hàng kêu rên: “Huệ Huệ, tôi biết rõ Tiểu Phong Tử rất quan trọng, nhưng cũng phải phân theo thứ tự trước sau chứ, tôi và Quả Táo hiển nhiên có tư lịch (tư cách và sự từng trải) già hơn so với cậu ấy, thế nào đối xử kém nhiều như vậy chứ?”

Quả Táo Quân phụ họa: “Tiểu Huệ, hai chúng tôi đúng hạn thanh toán tiền thuê phòng, có quyền sử dụng đối với gian phòng kia, cậu không thể tước đoạt đi quyền lực này.”

Tiểu Huệ nhú mày: “Nếu như tôi nói là mấy ngày này tiền thuê phòng miễn thì sao đây?”

Quả Táo Quân cười: “Này, cũng được.”

Kỷ Thiên Hàng như đinh chém sắt: “Không được, trừ phi.”

Tiểu Huệ tốt bụng hỏi một câu: “Trừ phi cái gì?”

Kỷ Thiên Hàng bộ mặt nghiêm chỉnh: “Trừ phi để cho tôi ngủ với em.”

Quả Táo Quân từ từ đứng lên: “Các người tiếp tục, tôi đi ra ngoài uống nước.”

Thời điểm cậu ấy đứng dậy đi ra, quần áo bị người nín lấy, Tiểu Huệ bắt đắc dĩ rống lên một tiếng: “Này, buổi tối khuya cậu đi làm gì, lại nói, trước mắt đây mới chính là phòng của cậu.”

Quả Táo Quân: “Đúng mà, nếu không thì hai người các người chuyển chỗ khác rồi tiếp tục? Tôi bảo đảm đóng chặt cửa phòng, giả câm vờ điếc, cái gì cũng không nghe được.”

Tiểu Huệ vô lực nổi giận: “Cậu đi ngủ đi, ngày mai nhớ phải dọn dẹp xong gian phòng, tôi đi đây.”

Tiểu Huệ không biết, sau khi cô đi, Kỷ Thiên Hàng còn ở lại trong phòng Quả Táo. Nếu cô biết, lại muốn YY ra một đoạn cảm kỳ chi luyện rung động đến tâm can rồi.

Kỷ Thiên Hàng nói: “Anh em, cho tôi mượn phòng này một đêm, qua tối nay, đất này chính là của người khác rồi.”

Quả Táo Quân thở dài: “Quả nhiên vẫn lại là quan hệ bám váy đàn bà, nếu tôi có một lão tỷ như Tiểu Huệ, tôi cần phải cười tỉnh từ trong mộng. Đúng rồi, em trai của cô ấy tên gì?”

Kỷ Thiên Hàng khẽ mỉm cười, vỗ bả vai Quả Táo một cái: “Coi như cậu thông minh, chuyện của Tiểu Huệ không có ai rõ ràng hơn so với tôi.” Cái bộ dáng kia thật là vô cùng hả hê.

Quả Táo Quân nhún nhún mày: “Người tốt, từ lúc anh đi vào tôi liền cảm thấy khả nghi, anh và Tiểu Huệ rốt cuộc có quan hệ gì?”

Kỷ Thiên Hàng chiếm đoạt cả cái giường, nhắm mắt lại cười: “Cậu không phát hiện ra cô ấy yêu thích tôi sao?”

Quả Táo Quân rất thành thực: “Không phát hiện.”

Trên trán Kỷ Thiên Hàng có ba vạch đen, anh liếc Quả Táo một cái: “Quả nhiên trái cây không có suy nghĩ, muốn cậu suy nghĩ sâu xa như vậy, thực sự là vấn đề khó khăn đối với cậu.”

Quả Táo Quân nổi giận: “Anh thôi đi, tôi thấy là anh thích cô ấy đi, anh trăm phương ngàn kế vào đây ở còn không phải là muốn mỗi ngày đều dính lấy cô ấy sao?”

Kỷ Thiên Hàng ngồi dậy, vỗ tay phát ra tiếng: “Nói cậu đàn cậu còn thái độ, tôi đây là có sách lược, chính tôi cho Tiểu Huệ cơ hội chính miệng tỏ tình với tôi.”

Anh không cho Quả Táo Quân bất kỳ cơ hội phản bác nào, ngay sau đó nói: “Được rồi, được rồi, tôi biết rõ đầu óc kia của cậu không thể lý giải được, mau ngủ đi.”

Quả Táo rất vô tội: giường cũng bị chiếm đoạt, muốn mình ngủ thế nào đây; Quả Táo Quân rất cảm khái: cõi đời này người vịt chết còn cứng mỏ thật là nhiều.

Kỷ Thiên Hàng lật người, đối mặt với vách tường, âm thầm cảm khái: cũng chỉ có nha đầu ngốc này là không nhìn ra thôi.

Tiểu Huệ nằm ở trên giường, ôm laptop, cô đột nhiên hắt hơi một cái, cô rối rắm: lớn như vậy, buổi tối còn có ai ở đó nhớ thương cô nương tôi đây.

Lúc này vừa mới lên QQ, thanh âm đích đích nhắc nhở như đòi mạng cô, Tiểu Huệ nhìn mấy trăm tin nhắn của Tiểu Tiết, không khỏi nhức đầu, hai ngày nay không lên, tin tức của Tiểu Tiết và sự tử cái xù lông, một đường diên cuồng hét lên diên cuồng.

Xoay động con chuột thật lâu mà vẫn chưa nhìn thấy đấy, có thể thấy được cô nương kia đã nóng nảy cỡ nào rồi. Trong đầu Tiểu Huệ cấu tạo tình cảnh Tiểu Tiết nhìn thấy Kỷ Thiên Hàng, đó nhất định là thiên lôi va chạm trái đất, tính tình Tiểu Tiết mạnh mẽ vang dội đụng phải Kỷ Thiên Hàng phong lưu phóng khoáng, không xảy ra chuyện kinh thiên động địa cũng thật xin lỗi người xem đấy.

Cô vội vàng lắc đầu, còn ép buộc mình trở lại rốt cuộc muốn hay không thành thực khai báo vấn đề với Tiểu Tiết, sử dụng danh ngôn kinh điển của Shakespears: “To be or not to be, this is a ques—tion.”

Cô tiếp tục kiểm tra tin nhắn gửi đến của Tiểu Tiết, thời điểm kéo đến cuối cùng, cô có chút kinh hãi, chỉ thấy trên đó viết: Giang Tiểu Huệ, cái người này sao trốn tránh tớ không thấy đâu, nhất định là có tin tức của Kỷ Thiên Hàng rồi có phải hay không, cậu chờ, tôi sẽ trở lại tự mình đến hỏi. Cậu ở G thị phải không? ? ?

Phía sau tăng thêm vô số dấu chấm hỏi, Tiểu Huệ qua quét xem vài dấu chấm hỏi, cả đám đều là tức giận cần phát tiết à! Thân thể của cô khẽ run một cái, nghĩ thầm: cũng không trùng hợp như vậy chứ, G thị lớn như vậy, cô bé này thật đúng là có thể lập tức tìm được sao, không thể nào, không thể nào, tuyệt đối không thể nào.

Vì vậy lại an ủi bản thân, cùng đếm một con dê hai con dê, đó là thuật thôi miên kinh điển, Tiểu Huệ miễn cưỡng ngủ thiếp đi, trong mộng còn thấy Tiểu Tiết khiêng đại đao đuổi theo ở sau lưng cô kêu lên: em gái cậu, thế nhưng gạt tớ ở chung với Kỷ Thiên Hàng! Có phải lá gan của cậu lớn rồi không, có phải hay không.

Trong giấc mộng Tiểu Huệ rơi lệ ở con mắt: đại ca Kỷ Thiên Hàng, anh thật sự là oan gia của tôi!

Mà khi bọn họ còn đang trong giấc mộng, trên một chuyến bay lần nào đó lại xảy ra một chút chuyện. Chờ hành khách đều lên phi cơ, nữ tiếp viên hàng không nhắc nhở mọi người nịt chặt dây an toàn. Một hàng ghế ngồi trung tâm, là một nam một nữ, nam nhìn qua ngu si, mà nữ mặc cả người áo đầm ngắn màu trắng, nhìn qua tinh xảo giống như búp bê sứ. Khiến nữ tiếp viên hàng không kỳ quái, hai người kia hiển nhiên không biết, nhưng lại bốn mắt nhìn nhau, ngay cả mắt đều không nháy xuống.

Chỉ thấy nữ chợt khẽ mỉm cười: “Anh vừa mới nhìn tôi chăm chăm đúng không?” Lời này đúng là nói với người đàn ông bên cạnh.

Người đàn ông kia ngu đần mà cười một chút: “Đúng vậy, nhưng mà nếu như cô không nhìn tôi thì sao biết tôi nhìn cô chứ?”

Nữ tăng thêm giọng nói: “Tôi tin chắc là anh đang nhìn tôi, hơn nữa còn nhìn rất có ý đồ, anh ngàn vạn lần đừng phủ nhận.”

Nam mím môi lắc đầu, không có ý định cùng cô gái già mồm át lẽ phải tranh luận cái vấn đề này nữa: vấn đề này có ý gì? Cũng như vấn đề gà có trước hay trứng có trước, không nói rõ được. Anh tiếp tục lắc đầu: “Tôi nhìn cô, bởi vì quần áo cô rất hồng.”

Nữ vừa nghe liền luống cuống, vội cúi đầu nhìn quần áo của mình, nhìn hai lần cũng không phát hiện vấn đề, cô ngẩng đầu lên rống: “Trợn tròn mắt nói mò cũng không sợ mắt mù thật à, quần áo của tôi nơi nào có vấn đề, anh chỉ cho tôi xem một chút.” Cô che ngực lại, làm ra dáng vẻ không thể xâm phạm.

Nam bắt đắc dĩ, chỉ tay một cái, vừa lúc điểm đúng vị trí rãnh giữa bầu ngực cô, sau đó trong nháy mắt mặt liền đỏ.

Nữ lúc này mới phản ứng được, anh ta làm cái gì, vị trí bộ ngực mình quả thật mở ra một khe nhỏ, hình trái tim, lộ ra mặt dây chuyền trắng bằng bạc hình trái tim trong quần áo. Cô cười trộm: người đàn ông này cũng quá khôi hài đi, chẳng lẽ không nhìn ra quần áo là tôi đây đặc biệt thiết kế sao? Thế nhưng, lại còn đỏ mặt. Má ơi, tôi đây gặp phải người thế kỷ bao nhiêu đây.

Đều nói người đơn thuần sẽ đỏ mặt, vậy người đàn ông đỏ mặt càng là cực phẩm rồi. Căn cứ vào phân hiểu biết này, nữ quyết định đùa giỡn anh ta một phen, cô đem mặt nhăn lại một chỗ, ủy khuất nói: “Ôi, làm thế nào, đi sạch, có thể đem áo khoác của anh cho tôi mượn không?”

Nam sững sờ một chút mới nói: “A, được.” Anh nghe lời cởi áo khoác xuống đưa cho nữ.

Nữ vui vẻ cười lên: “Cái người này, đứa nhỏ thật đáng yêu, nếu tôi cho anh biết bộ quần áo này không có rách, tôi cố ý mặc như vậy, anh có còn đưa quần áo cho tôi mượn sao?”

Nam cau mày: “Mặc lên đi, trên quần áo có cái động rất khó coi.”

Nữ cười đến mức run rẩy hết cả người rồi, đứa nhỏ này thật là thuần khiết đáng yêu, cô tiến tới gần, nhẹ giọng hỏi: “Anh tên gì? Ở nơi nào?”

Nam né tránh: “Chị tôi gọi tôi là Tiểu Phong Tử. Ồ. Tại sao tôi phải nói cho cô?”

Vì cái gì muốn nói cho cô Tại sao. Bên tai nữ quanh quẩn những lời này, thế nào giống như là cô nương nhỏ bị đến gần, đi chung đường quá vui vẻ rồi. Chỉ thấy nữ cười ha hả, vươn tay đối với anh: “Quên nói cho cậu biết, mọi người cũng gọi tôi là Tiểu Tiết, Tiết nhân quý bốn gia.”

10. Chương 10: Rơi Vãi, Cầu Huyết . . .

Khó được một ngày Tiểu Huệ dậy sớm, thời điểm vừa mới ngang qua phòng khách liền bị một đoàn vật mờ ảo không rõ nguồn gốc làm cho bị vấp một cái, cô nhảy một bước dài lui về phía sau, 1 giây trước vẫn còn liều chết dai dẳng nhắm mắt, hai mí cuối cùng cũng mở ra.

Vừa nhìn thấy, trái tim vừa mới nhảy ra ngoài cuối cùng cũng trở về tại chỗ, chỉ là Tiểu Huệ giận dữ sợ, cầm gối ôm lên đập một cái vào vật không rõ nguồn gốc, quát: “Kỷ Thiên Hàng, anh có bệnh à, giường tốt không ngủ lại chạy tới phòng khách dọa người!”

Một cái đầu ngẩng lên từ cái thảm lông, lộ ra vẻ mặt vô tội của Quả Táo Quân lại không thể làm gì: “Nhất định là kiếp trước tôi thiếu nợ hai oan gia các người, cho nên đời này mới bị các người.” Cậu ấy không nói được nữa, thở dài một hơi. Nói một chút xem cậu ấy có thể làm sao, giường bị Kỷ đại gia chiếm đoạt, tướng ngủ của anh lại không đẹp, còn đá người lung tung, vì lý do an toàn, Quả Táo Quân chỉ có thể trốn trong phòng khách run rẩy ngủ mà thôi, nhưng chưa nói được hai câu với Chu công, đại tỷ chủ cho thuê nhà lại tới giằng co, cuộc sống này còn không để cho người ta sống rồi!

Sau khi Tiểu Huệ thăm dò ngọn nguồn, phá lên cười, cô đồng tình, ở trên đầu Quả Táo Quân sờ soạn hai cái: “Thân ái, Kỷ đại gia kia rất đức hạnh, cậu tha thứ nhiều vào. Nhưng mà ở cùng với anh ta cũng có chỗ tốt, bạn bè của anh ta có một đồng lớn, nếu cậu có chuyện gì thì trực tiếp áp bách anh ta, không cần khách khí.”

Chợt Tiểu Huệ cau mày: “Quả Táo Quân, vài ngày rồi cậu gọi đầu rồi, thế nào thành ra bộ dạng như vậy.”

Được rồi, trong phòng khách rất an tĩnh truyền đến một tiếng hét thê lương kêu sợ hãi, cả kinh trong giấc mộng khiến Lệ Toa tỉnh, cô dĩ nhiên nghe ra âm thanh kia là của ai, vì vậy trong lòng hoảng hốt, xốc chân lên, mở cửa ra ngoài.

Lệ Toa vừa ra tới nơi liền nhìn thấy một đoàn bóng đen vọt tới, thời điểm bóng đen đi ngang qua bên người cô dừng lại một chút, sau đó Lệ Toa mới nhìn rõ đó là Quả Táo Quân.

Mà chính là đối mặt liếc một cái, Quả Táo Quân lộ ra nét mặt gần như vị thần xui xẻo, ngũ quan quả thật cũng dịch chuyển vị trí, một cái rất thê thảm, cậu ấy cơ hồ là ôm đầu, cuống quýt chạy trốn vào phòng vệ sinh, “phịch” một tiếng liền đem cửa đóng lại, rắc rắc một tiếng khóa lại!

Tiểu Huệ nhìn động tác tâm lý kia trong một thời gian, rốt cuộc cũng bộc phát ra tiếng cười: cái gì gọi là kinh điển, đây chính là vậy! Nam đầu bóng rọi loạn gặp phải Nữ Hải Quy biến thái ngưỡng mộ trong lòng, một bà ra sân diễn để cho cậu ấy trong nháy mắt ngũ lôi oanh đỉnh, từ đó trong lòng cũng lưu lại ám ảnh.

Kim Lệ Toa nhìn Tiểu Huệ, nghi ngờ không hiểu: sáng sớm, hai người này hát tuồng nào?

Tiểu Huệ chỉ chỉ phòng vệ sinh: “Gần đây cậu ấy đoán chừng sẽ càng y hệt như con chuột chạy tán loạn khắp nơi, bị một mảnh thủy tinh nghiền nát tâm, cần cô tăng cường nhựa cao su tới chữa trị.” Nói xong cô liền hướng trong phòng của Quả Táo Quân đi tới, lưu lại Lệ Toa vẫn còn ở tại chỗ thoáng chút dăm chiêu.

Lúc này đang nằm sấp trên giường Quả Táo Quân là một đại lão gia, nói anh là Đại lão gia cũng không có chút nào quá đáng, xem tư thế ngủ bá đạo lại quý dị kia: cả người bày ra một chữ “Đại”, bốn chi ngửa ra hai tay chấp lại đem chặn đề ở phía dưới, tòi tẹt nhất chính là. Anh thế nhưng lại dám ngủ trần!

Tiểu Huệ chợt kéo chăn, sau đó hung hăng nhét vào trên người anh.

Thiên ca mông lung hô một tiếng: “Huệ Huệ đừng làm rộn.” Vậy mà lúc nói chuyện mắt không mở to, thân thể chỉ hơi hơi hoạt động một chút, tìm được một vị trí thoải mái liền lại ngủ.

Tiểu Huệ neho mắt lại, ngồi chồm hồm xuống, đột nhiên gia tăng âm thanh: “Kỷ Thiên Hàng! Cháy rồi kìa!”

Chăn đột nhiên bay qua đầu Tiểu Huệ, đem cả thân thể cô đều lồng vào. Trong ổ chăn tối đen, bốn mắt nhìn nhau.

Kỷ Thiên Hàng từ từ mở mắt, mỉm cười nói: “Đã nói em đừng làm rộn, thế nào lại không nghe lời như vậy, hả?”

Cuối cùng một tiếng ừ kia, uyển chuyển uốn lượn ngoằn ngoèo, thẳng hướng trong lòng người chui vào, dòng điện, điện còn làm trái tim nhỏ run lên một cái.

Tiểu Huệ bị chấn động, cho đến vài giây sau mới phản ứng được, vội xốc chăn: “Đại ca, anh giả bộ ngủ!”

Kỷ Thiên Hàng nằm lì ở trên giường, vẻ mặt tươi cười: “Anh đã nói với em là anh ngủ thiếp đi sao? Người ngủ sẽ cùng em nói chuyện sao?”

Được rồi, Tiểu Huệ không có ý định cùng người có da mặt dày tranh luận vấn đề này, cô đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống tuyên bố lệnh của chủ cho thuê nhà: “Anh mau chóng mặc quần áo tử tế, không biết trong phòng còn có hai cô gái sao? Sau khi mặc quần áo tử tế thì dọn dẹp phòng, nơi này phải dọn đi, anh ở bên kia, Quả Táo sẽ chuyển vào. Tốc độ!”

Trước khi xoay qua chỗ khác, Tiểu Huệ lại liếc người kia một cái, chặc chặc có tiếng: “Quả nhiên còn là CK.”

Kỷ Thiên Hàng bỗng chốc đứng lên, tiến tới bên cạnh Tiểu Huệ, nhỏ giọng nói: “Còn nhớ rõ thói quen mặc quần lót nhãn hiệu này của anh à, thật sự là phụ nữ có đức hạnh.”

Thời điểm anh gần sát, trẻ tuổi cường tráng khiến thân thể Tiểu Huệ có một dòng điện, được rồi, cô chính là không kháng cự được vóc người hoàn mỹ của người đàn ông. Cuối cùng giữa lý trí và tình cảm mãnh liệt

đổi chọi, Tiểu Huệ vẫn cố gắng giữ tỉnh táo, mở miệng: “Đa tạ khách lệ, chỉ là trước khi anh ra ngoài, mong mang đồ trở về chỗ cũ.”

Trước lúc cô ra cửa, sau lưng truyền đến tiếng cười, khi Tiểu Huệ nghe được tiếng cười kia, đó rõ ràng chính là cười nhạo, lãng tử phong lưu nào đó đùa giỡn sắc nữ sau đó tâm lý bị gây!

Sắc nữ âm thầm cắn răng: oan gia, cười cái gì mà cười, chúng ta là kẻ tám lạng người nửa cân!

Hôm nay, lần đầu tiên bốn người ngay ngắn ngồi chung một chỗ ăn điểm tâm, chuyện này đương nhiên còn phải cảm tạ Tiểu Phong Tử sắp tới. Không khí trên bàn ăn giống như là một món thập cẩm, cái gì lộn xộn đều có, từng đôi từng đôi trên cột trên chộc lẫn nhau, nhưng nói tóm lại vẫn đạt tới một trạng thái cân bằng hoàn mỹ.

Lúc này, chuông cửa vang lên, Tiểu Huệ vui vẻ chạy tới mở cửa, em trai ngốc của cô đến rồi!

Sữa tươi trong miệng Kỷ Thiên Hàng thiếu chút nữa phun ra: Tiểu Huệ vừa mới rồi là sôi nổi đi? Mà thời điểm anh vẫn còn giật mình liền nghe đến một thanh âm để cho anh càng thêm khiếp sợ, vừa nghe đến đây, anh lập tức ném bữa ăn sáng trong tay xuống, vội hướng về phía phòng trăm mét chạy nước rút.

“Kỷ Thiên Hàng ——” Một giọng nữ bén nhọn khí thế mười phần rống lên, chính một tiếng này thiếu chút nữa lật ngược phòng ốc của Tiểu Huệ.

Kỷ Thiên Hàng bởi vì một cước trật chân té từ ghế dựa, vì vậy một người một ghế dựa khoảng cách không tới một giây trước sau đều vận động rơi xuống.

Tiểu Huệ, Tiểu Phong Tử, Quả Táo, Lệ Toa, còn có Tiểu Tiết đi theo Tiểu Phong Tử đến, cũng là Tiểu Tiết vừa mới phát ra tiếng kêu, mấy người này đều ở tại chỗ sững sốt một chút, sau đó cùng nhau cười thật to.

Tiểu Tiết trước một bước xông tới, đỡ Kỷ Thiên Hàng, đắc ý hả hê nói: “Anh quả nhiên là ở chỗ Lọ Lem, haizz, Tôn hầu tử sao có thể chạy thoát được lòng bàn tay của phật Như Lai chứ!”

Tiểu Phong Tử không chỉ giật mình một chút, cậu còn lảng lảng, chưa có phản ứng kịp: “Cô biết đại ca tôi? Cũng biết chị gái tôi?”

Tiểu Tiết đối với cậu ấy cười rục rịch một tiếng: “Quên nói cho cậu biết, tôi là bạn học của chị cậu. Em trai nhỏ, đa tạ em đã dẫn chị tới.”

Tiểu Huệ thật muốn đi gặp trở ngại, kết quả là như thế nào cầu huyết ngoài ý muốn mới có thể tạo nên hỗn loạn trước mắt chứ: Tiểu Tiết gặp được Tiểu Phong Tử? Cô ấy lợi dụng Tiểu Phong Tử tìm được nhà cô? Mà Tiểu Phong Tử thậm chí bị người ta bán vẫn không biết? Cuối cùng nặng nề cảm khái cũng nói một câu: ông trời ơi.

Mà giờ phút này lông mày Tiểu Phong Tử nhíu lại một chỗ: “Cô là cô gái vô sỉ, cái gì mà không có nhà để về cái gì mà không liên lạc được với người thân, đều là gạt tôi sao?”

Khóe miệng Tiểu Tiết giương lên: “Hắc hắc, cái đó không tính là lừa gạt cậu, tôi thật sự không liên lạc được với Lọ Lem, cũng thật sự chưa tìm được phòng ốc, cho nên nghe được cậu gọi điện thoại nói là Lọ Lem tôi chỉ muốn đánh cuộc một keo, không ngờ thật đúng là trùng hợp như thế, hai ta trong miệng Lọ Lem chính là một người.”

Mặc dù Tiểu Phong Tử rất tức giận, nhưng nghe đến những lời này, hình như tốt một chút: dù sao cô gái này không phải cố ý muốn gạt mình, lại nói cô ấy cũng không phải là vừa bắt đầu liền nhận biết mình, mà là sau khi nghe lén điện thoại mới nhận ra.

Nhưng, Tiểu Huệ lại học máu, thì ra một tước hiệu Lọ Lem đã bán đứng cô! Nghiệp chương mà!

Thời điểm hỗn loạn từng bừng, Kỷ Thiên Hàng muốn tìm cơ hội chạy đi, kết quả tay của anh bị Tiểu Tiết mạnh mẽ khóa lấy, chỉ nghe Tiểu Tiết nói: “Kỷ đại ca, anh đừng mơ tưởng chạy trốn, em đây bay bao xa tới tìm anh, anh liền có thể thương xót cho em chút đi.” Nói qua, đôi mắt thể nhưng đầm lệ nhẹ nhàng làm bừa mà đến.

Nhìn Tiểu Tiết ở trên người Kỷ Thiên Hàng nũng nịu, trên người Tiểu Huệ nổi da gà lên: “Kỷ đại gia, anh mang gián điệp Tiết đi ra ngoài giải quyết vấn đề riêng đi.”

Quả Táo nhếch miệng cười: đây là mấy góc tư tình yêu?

Lệ Toa gặm hết bánh bao, hỏi cậu ấy: “Sắp chín giờ, anh không đi làm sao?”

Quả Táo vừa nhìn đồng hồ đeo tay: nguy rồi, chín giờ bắt đầu làm việc, không còn kịp rồi, không còn kịp rồi.

Lệ Toa bình tĩnh nắm chìa khóa xe lên, nói: “Đi thôi, em đưa anh đi.”

Lời vừa nói ra lại làm Quả Táo Quân luống cuống.

Lệ Toa cùng bọn Tiểu Huệ chào hỏi liền đi làm, Quả Táo Quân cũng không thể tránh được theo sát đi ra ngoài, vừa vò đầu bứt tai tìm cách làm thế nào để cự tuyệt Lệ Toa.

Kỷ Thiên Hàng thở dài một cái, đành phải lôi kéo Tiểu Tiết đi ra cửa, đồng thời một cái tay che miệng Tiểu Tiết, trong ánh mắt rõ ràng là ụ hiếp.

Trong nhà chỉ còn lại hai chị em, Tiểu Phong Tử nhìn bà chị một cái, lúc này bà chị chính trực ngoắc ngoắc tới trước cửa, ánh mắt kia. Quả thật giống như người khác thiếu cô ba trăm lượng bạc vậy, hận không thể tại chỗ đuổi theo đòi nợ.

Cậu nhẹ giọng kêu hai tiếng: “Lọ Lem, Lọ Lem.”

Tiểu Huệ nổi giận: “Em còn dám gọi Lọ Lem!”

Tiểu Phong Tử sờ lỗ mũi một cái, vẻ mặt rất vô tội: “Em cũng không biết cô ấy sẽ gian trá như vậy.”

Tiểu Huệ thở dài: “Đây đều là vận mệnh, nên tới trốn cũng không được. Được rồi, em theo chị đi vào sửa sang lại gian phòng thôi. Đúng rồi, em trở về thì muốn ở bao lâu?”

Lúc hai chị em nói việc nhà, trong hành lang ngoài cửa yên lặng, Kỷ Thiên Hàng lại tức giận: “Cô thật sự đem mình làm FBI rồi hả?”

Tiểu Tiết hai tay dang ra: “Em cũng hết cách rồi, viện trưởng nói em đây không thể bắt anh đem về, ông ấy vẫn kéo không để cho em đi kỳ thực tập. Kỷ đại ca, Kỷ đại gia. Xin anh thương xót, cùng em trở về đi.”

Kỷ Thiên Hàng hất tay của cô ra: “Tôi không phải nói qua với các người rồi à, qua lần này tôi liền về, gấp làm gì!”

Tiểu Tiết khinh bỉ: “Thôi đi, uy tín của anh đã sớm mất. Một anh nhất vẫn là đại lão gia nhỉ, chẳng qua cũng chỉ là một tiểu phẩu, liền đem anh sợ tới mức lâm trận bỏ chạy.”

Lần này Kỷ Thiên Hàng thật sự nổi giận: “Mẹ kiếp, đừng dùng phép khích tướng với tôi, dao găm của các người động ở trên người tôi, cắt thịt heo làm sao biết heo cũng khổ sở chứ!”

Tiểu Tiết sửng sốt một chút, ngay sau đó liền cười lên: đại ca Kỷ Thiên Hàng tự nhận là đợi làm thịt heo sao? Xì, so sánh này thật là hình tượng!

11. Chương 11: Loạn, Mùi Dấm . . .

Trước khi đi, cánh tay Tiểu Tiết bị một cường lực kéo lấy, cô giật mình, nhưng ngay tại trong nháy mắt đó, theo bản năng hất tay ra, lui về phía sau, bày ra tư thế không thủ đạo (karate) chờ tiếp động tác võ hiệp.

Sự việc bỗng nhiên xảy ra làm Kỷ đại ca cũng bị hù dọa rồi. Anh nuốt nước miếng một cái, mặt tràn đầy xem thường rống lên một tiếng: “Tiểu cô nương, ban ngày, không chơi dọa người như vậy.”

Tiểu Tiết để chiêu thức xuống, giả hoạt cười một tiếng: “Ai bảo đại ca như anh đột nhiên tập kích tôi.”

Kỷ Thiên Hàng âm thầm cảm khái: đầu năm nay cô gái hung hãn thế này ở đâu ra lắm vậy, một Giang Tiểu Huệ đã được kêu là bạo lực rồi, thêm một Tiểu Tiết. Nhìn một cái cũng biết là người luyện võ, chẳng lẽ là âm thịnh dương suy sao?

Vừa nghĩ tới Tiểu Huệ, anh ngược lại nhớ lại mình kéo Tiểu Tiết ra ngoài là chuyện đứng đắn, chỉ thấy anh hoạt động gân cốt trên tay một chút, làm ra bộ dáng nghiêm túc trấn định cộng thêm cường hãn: “Cô nhớ, chớ nói gì lộn xộn lung tung với Tiểu Huệ.”

Tiểu Tiết nghiêng đầu không hiểu hỏi: “Anh muốn em nói gì với cô ấy? Nói là anh phải làm giải phẫu còn. Anh thấy máu là choáng, sợ dao?”

Một ánh mắt lạnh lẽo sắc bén trong nháy mắt nhắm ngay mặt của Tiểu Tiết, hung hăng đâm một cái, lúc này nếu như kết hợp với âm thanh của cảnh tàn sát khốc liệt thì càng thêm giống như thật.

Tiểu Tiết che ngực, nhảy chân lên: “Đại ca, chớ nhìn cô nương tôi hung dữ như thế, rất sợ đó.” Nói là sợ, thế nhưng nét mặt rõ ràng lại nói: coi như tôi nói, anh có thể làm gì tôi, chẳng lẽ anh còn có thể đánh tôi? Cắt.

Gân cốt Kỷ Thiên Hàng đã hoạt động mở ra, chợt tiết một hơi, suy sụp hạ mặt, cúi đầu, vẻ mặt cực kỳ thành khẩn: “Tiểu Tiết cô nương, bác sỹ Tiểu Tiết, cô và Tiểu Huệ cũng coi là bạn tốt cộng thêm mấy năm bạn học, chẳng lẽ cô còn có thể không hiểu biết trái tim nhỏ yếu ớt của cô ấy sao? Ngộ nhờ cô ấy nghe nói chuyện của tôi, gấp đến độ so với tôi còn sớm hơn một bước tiến vào bệnh viện thì làm thế nào?”

Tiểu Tiết thật muốn phun một hớp nước ga mặn ra ngoài: “Giang Tiểu Huệ yếu ớt? Còn trái tim nhỏ? Cái rắm á! Cô gái kia so với Tiểu Cường còn ương ngạnh hơn, so với cổ đại còn khó chết cháy hơn, bằng không tại sao có thể cùng cha cô ấy cường nhiều năm như vậy.” Thời điểm nói xong lời một chữ cuối cùng, cô đột nhiên che miệng, sau đó hốt hoảng nhìn Kỷ Thiên Hàng một cái, trong hốc mắt viết rõ ràng hai chữ — chốt dạ.

Cô hơi buông hai tay che miệng ra, gian xảo hỏi một câu: “Vừa rồi tôi chưa nói cái gì nhỉ? Anh thật sự chưa nghe được gì đúng không? ”

Dĩ nhiên lời này còn mang theo tính chất hướng dẫn, đơn thuần là một bé gái không giữ mồm giữ miệng thật cắm vào một tấm gương gọi là “Giấu đầu lòi đuôi”, sao không rêu rao nhỉ!

Khóe miệng Kỷ Thiên Hàng nâng lên: “Tiểu Huệ và cha cô ấy thế nào? Có lộ ra điểm đó chứ sao.”

Tiểu Tiết vừa định chạy trốn thì bị Kỷ Thiên Hàng tại chỗ bắt bao, cô rụt cổ một cái: “Tôi tương đối đắc tội anh thì vẫn là đắc tội Tiểu Huệ, hậu quả sau đó, tôi quả quyết rõ ràng, bất cứ lúc nào tôi đều muốn kiên định đứng ở bên Giang cô nương.” Lúc nói này cô không có gì phải lo lắng, dù sao cô chính là người vừa mới nói lỗ miệng.

Chân mày Thiên ca run một cái: “Thì ra cô sợ Tiểu Huệ như vậy.” Anh khẽ mỉm cười, sung sướng làm ra một quyết định, “Được rồi, đại ca tôi phát từ bi không đem chuyện miệng không khóa của cô nói ra ngoài, dĩ nhiên phí bịt miệng vẫn là nên có. Ừ, như vậy đi, mấy ngày này cô nói chuyện cẩn thận một chút, chuyện của đại ca tôi, cô cũng đừng lắm mồm. Nhớ chưa?”

Tiểu Tiết giống như một cháu gái ngoan dứt khoát gật đầu, Thiên ca hơi buông mình ra, thì Tiểu Huệ ra ngoài tìm người.

Tiểu Huệ thấy tình cảnh chính là: tay Thiên ca vẫn còn ở trước ngực Tiểu Tiết không có thu hồi lại, cô tự động mơ mộng một sắc dục huân tâm, bàn tay người đàn ông đối với tiểu cô nương ngu ngốc là kịch tình quá rồi, vì vậy làm ra định nghĩa — ghê tởm! Vô sỉ! Khinh bỉ! Quá đáng hơn là, hai mắt Thiên ca nheo một cái gọi là quý dị, vừa nhìn liền biết là không có chủ ý tốt gì, đợi chút — Tiểu Huệ liếc mắt một cái, ánh mắt của anh nhắm ngay chính bộ ngực Tiểu Tiết?

Căn cứ vào nhận thức bề ngoài, Tiểu Huệ vội vàng tiến lên, kéo Tiểu Tiết ra sau lưng, xem thường nhìn Kỷ Thiên Hàng: “Anh có thể thỉnh thoảng thu hồi ánh mắt của anh được không, không muốn làm cho người ta vừa nhìn đã cho rằng anh đang diễn Tây Môn Khánh chứ.”

Kỷ Thiên Hàng rất vô tội, vừa rồi anh cũng chỉ là thân thiết hòa ái theo sát nữ sĩ Tiểu Tiết đạt được nhất trí thỏa thuận, đương nhiên trong quá trình kia có chút ít vô lực uy hiếp, còn có ánh mắt giết ngay lập tức, nhưng cũng đều là thủ đoạn bình thường mà.

Thiên ca nhìn cô gái kết thành liên minh, nghĩ thầm lúc nào bị đàn ông khi dễ thì cũng có thể tổ chức, cộng đồng chống đỡ chủ nghĩa nữ quyền. Vậy mà loại ý nghĩ này cũng chỉ có thể ở trong đầu anh ảo tưởng ra, thực tế thì: anh ảo não nghe theo phẩm đức giáo dục của Giang lão sư, đồng thời kèm theo bảo đảm chân thành——tôi - Kỷ Thiên Hàng, từ nay về sau nhất định thay đổi triệt để, một lần nữa làm người, nếu như xuất hiện chuyện đùa giỡn phái nữ nữa, nhất định tiếp nhận trừng phạt của Giang lão sư, tuyệt không đánh trả.

Tiểu Tiết núp ở sau lưng Tiểu Huệ, thật to mà ăn cả kinh: quả nhiên là thanh mai trúc mã, JQ vô hạn, Kỷ Thiên Hàng ở trước mặt Tiểu Huệ thật lòng là yếu bạo. Cô nhếch miệng cười: “Hai người các người tiếp tục, tôi đi tìm Tiểu Phong Tử chơi.”

Tiểu Huệ cũng không biết mình thế nào, trong lòng luôn rất không thoải mái, giống như là bị thứ gì khó chịu đập hai cái, vì vậy cơ hồ là dựa vào một cổ kích động, cô mở miệng không hữu thiện: “Kỷ Thiên Hàng, tôi không biết anh và Tiểu Tiết là lúc nào làm chung với nhau, nhưng hi vọng anh không cần ôm một chút tâm tính vui đùa đối với cô ấy. Nha đầu này tốt vô cùng, tuy rằng sánh đôi với anh có chút đáng tiếc, chỉ là anh.”

Cô còn chưa nói hết, Kỷ Thiên Hàng đưa một tay vòng ôm lấy cô, ôm rất nhanh, chỉ sợ vừa buông tay, người trong ngực sẽ biến mất.

Tiểu Huệ hung hăng ở trên lưng Thiên ca đập hai cái: “Oan gia, mau buông ra, vừa mới nói xong, bảo anh đứng đắn một chút thì anh lại bắt đầu không đứng đắn rồi, thật không biết tại sao Tiểu Tiết cảm thấy coi trọng anh chứ, nghiệt duyên.”

Kỷ Thiên Hàng ghé trên vai Tiểu Huệ, khẽ cười: “Anh nói cho em biết, anh đều không có ôm qua những cô gái khác như vậy đâu?”

Tiểu Huệ bắn lên, cảm giác này giống như là một người không thật không vui nói cho cô biết: tôi chưa bao giờ ăn thịt. Cô trực tiếp tuôn ra một câu: “Đùa gì thế, anh là người thế nào, tôi còn có thể không hiểu rõ à?”

Đôi tay Kỷ Thiên Hàng khoác lên bả vai Tiểu Huệ, hưng phấn bồng bồng thỉnh giáo: “Em nói một chút, trong mắt em anh là hạng người gì.”

Trong mắt anh sáng rực, sáng rực này rất giống ánh mặt trời chiếu lên mặt biển, phản chiếu sóng nước trong veo, giữa sâu thẳm chợt hiện lên sáng rọi, cực kỳ chói mắt.

Tiểu Huệ không tự chủ nuốt một ngụm nước miếng, làm ra vẻ bình tĩnh: “Tặng cho anh bốn chữ, lần tới khi người ta bảo anh giới thiệu bản thân, có thể dùng tới ——lãng tử phong lưu.”

Một tay Kỷ Thiên Hàng nhẹ nhàng vỗ một cái trên trán Tiểu Huệ: “Em, em à.”

Vĩ âm kéo dài vô hạn, hình như là có ngàn vạn câu cảm khái lời nói giấu trong một âm tiết “À”.

Thân thể Tiểu Huệ run một cái, quát: “Kỷ Thiên Hàng, đừng có dùng giọng của Thánh Phụ, tôi muốn ói.”

Thiên ca cười một tràng đi vào nhà, thời điểm cười mắt không tự chủ híp một cái: dám nói anh là lãng tử phong lưu, Giang Tiểu Huệ, con mắt nào của em thấy ca ca tôi đối với cô gái khác phong lưu chứ?

Bên trong nhà, Tiểu Phong Tử đang chơi điện tử, vốn là tình cảm mãnh liệt vô hạn với trò chơi, thế nhưng cậu lại đánh chậm rãi, dù là trên màn ảnh xuất hiện “Game Over”, cậu cũng không có cảm giác gì, tiếp tục ván kế tiếp.

Tiểu Tiết không nhìn nổi rồi, cô đoạt lấy hộp điều khiển, sau đó tay trái, tay phải, lên trước, nhảy sau, cả người giống như lò xo vậy, đi theo phương hướng cô ấn phím là cùng nhau đung đưa, quả thật chính là muốn khiêng một khẩu súng đi đấu tranh anh dũng.

Tiểu Phong Tử ở một bên, chậm rãi dịch cho cô mảnh đất, trên mặt ấy là loại khó được giặt mình: cô gái này cũng quá anh dũng đi.

Bốp bốp, Tiểu Tiết vỗ hai lần trên điều khiển, mặt mày đều cười lên: “Làm cho gọn gàng vào!” Dĩ nhiên lời này là khoe khoang, cô nhú mày, khinh bỉ liếc Tiểu Phong Tử một cái: “Em trai nhỏ à, chạy bằng điện nên chơi giống như tôi đó, hiểu không?”

Tiểu Phong Tử lắc đầu, vẻ mặt vô cùng thành khẩn: “Không hiểu.”

Tiểu Tiết vỗ trán: “Cậu thật đúng là Đ. . . .” Một chữ dần còn chưa ra khỏi miệng, cô liền ý thức được người thân công kích, vì vậy sửa lại từ văn nhã hơn, “Thật là, trẻ con không thể dạy! Được rồi, chị đây sẽ dạy chú em.”

Nói xong, cô liền đem Tiểu Phong Tử kéo qua, sau đó đem hộp điều khiển nhét vào trong tay cậu ấy, một ngón tay một ngón tay điều chỉnh vị trí, cô vừa sờ mó vừa giảng giải: “Chạy bằng điện, cảnh giới cao nhất chính là người máy hợp nhất, mười ngón tay đều đặt ở vị trí mau lẹ nhất, không chút do dự, toàn lực đánh ra, đánh kẻ địch một kích trí mạng!”

Tiểu Tiết tận chức tận trách một lão sư tốt, theo tay cô đem tay Tiểu Phong Tử giáo dục là có thể thấy được.

Chỉ là Tiểu Phong Tử hiển nhiên có chút phân tâm, bởi vì Lão sư áp sát quá gần rồi, khoe mắt của cậu vô ý liếc cảnh tượng trong cổ áo cô — thể nhưng không mặc áo lót — có chút làm cho người ta huyết mạch căng phồng. Cậu run một cái, vội vàng đem ánh mắt lấy ra, mà lúc này trên tay lại nặng nề bị đánh xuống. Cậu vừa mới ngẩng đầu liền nhìn thấy Tiểu Tiết trợn mắt nhìn.

Tiểu Tiết bắt đắc dĩ, cô lần thứ N điều chỉnh ngón tay Tiểu Phong Tử thất bại, cô chỉ muốn phối hợp trên tay Tiểu Phong Tử trợ giúp cậu đánh điện tử, lúc này thân thể của hai người càng thêm chặt chẽ gần như dán tại một nơi rồi.

Tiểu Phong Tử vừa run lên hai run, mặt của cậu đỏ, bên tai cũng đỏ, chỉ có thể ho nhẹ hai tiếng: “Cái đó, Tiểu Tiết đúng không, tôi hiểu rồi, tự tôi là là tốt rồi, thật.”

Tiểu Tiết cũng không quay đầu lại mà rống lên với cậu: “Chớ quấy rầy, tiểu quái lập tức sẽ đến đây, cậu tốt nhất nhìn chi đây làm thế nào đánh bại nó.”

Kỷ Thiên Hàng tựa vào cửa, thưởng thức, sau đó đối với bạn học Tiểu Huệ theo sau nhỏ giọng nói: “Em thật sự cảm thấy bạn học của em có hứng thú đối với anh không?”

Tiểu Huệ từ phía sau lưng nhìn tình cảnh em trai và bạn học cũ gần bó kề cận bên nhau đánh điện tử, trong nháy mắt có cảm giác hỗn loạn: quan hệ này cũng quá phức tạp, Tiểu Tiết bắt cá hai tay? Kỷ Thiên Hàng còn cùng người không việc gì nói giỡn?

Chỉ là cô lo lắng nhất vẫn là Tiểu Phong Tử nhà mình, tại sao lại bị cuốn vào bên trong nghiệt duyên rồi hử. Vì vậy sốt ruột bảo vệ em trai, khí phách hô: “Tiểu Phong Tử, đứng nghiêm! Di chuyển về phía sau!”

Nghe được một kẻ điên ra lệnh, từ từ đứng lên, như người máy cứng đờ xoay người. Chân phải vừa nhấc, hướng chân trái kê dựa, ngay sau đó gơ tay phải lên chào.

Tiểu Tiết bị đụng ở một bên, nhìn tư thế tiêu chuẩn quân nhân của Tiểu Phong Tử, trong lòng nhất thời dâng lên một loại tình cảm ngưỡng mộ: đầu năm nay, người đàn ông đáng yêu như vậy thật là hiếm á. . . .

Tiểu Huệ hài lòng mỉm cười, đi tới đáp lễ, sau đó ôm lấy cậu, dùng sức vỗ hai cái: “Cũng may, còn không quên trước kia chị dạy em.”

Tiểu Phong Tử bị vỗ phải ho mạnh hai tiếng, ngây thơ cười một tiếng: “Lọ Lem dạy, em làm sao dám quên.”

Kỷ Thiên Hàng nhìn hai người này, ánh mắt dần dần sắc bén, người nào đó chân đứng không vững, vị chua trượt xuống nhảy lên Quá chua!

12. Chương 12: Xuyt, Bí Mật . . .

Ngày này Tiểu Tiết dính lại dính, rốt cuộc dính đến mức Tiểu Huệ gặt đầu để cho cô ở trong phòng này mấy đêm, nhưng vì vậy ký kết giao kèo bất bình đẳng là: muốn ở có thể, phòng trống không có, chỉ có thể ở chung một gian phòng với Tiểu Huệ, quá đáng hơn là, tiền thuê thu theo, ngày thứ nhất theo giá thị trường, ngày thứ hai thêm một trăm, ngày thứ ba thêm hai trăm. Cứ thế mà suy ra.

Tiểu Tiết ngồi ở bên giường sử dụng ánh mắt “Thân thiết” ân cần thăm hỏi Tiểu Huệ, khẽ nhắm hai mắt lại, còn nháp nhanh bờ môi, còn hai cái tay nắm thành quả đấm, những thứ vô cùng tinh tế biểu đạt tâm tình lòng đầy cảm phần của Tiểu Tiết vào giờ phút này.

Tiểu Huệ không quan tâm tới cô, dọn dẹp một cái chăn trực tiếp ném lên giường, bình tĩnh nói: “Bản thân vền vẹn thôi.”

Ánh mắt Tiểu Tiết ở trên giường quét một vòng, khước miệng co quắp hai cái: “Cậu thật không ngại để cho tớ cả à, nhìn giường của cô nương cậu, cùng chỗ đổ rác có khác biệt gì.”

Tiểu Huệ đang dọn dẹp vật lộn lộn trải ở trên giường, nghe xong lời này, lòng mày cô vừa nhấc: “Sự khác biệt chính là, cậu ngủ nơi này tớ cần tiêu tiền, đi ngủ chỗ đổ rác không cần tiền. Ủ, theo góc độ lợi ích kinh tế thực tế mà nói, tôi rất ủng hộ cậu đi.”

Tiểu Tiết nổi giận: “Cậu không có lương tâm, thật vất vả tớ mới sang đây nhìn cậu...Cậu cứ như vậy đối với tớ sao?”

Tiểu Huệ: “Đến nhìn tớ sao? Không phải nhìn Kỷ Thiên Hàng sao?”

Tiểu Tiết khẽ mỉm cười: “Hắc hắc, thuận tiện nhé, ai bảo hai người dính vào nhau giống như cái cân không rời quả cân.”

Cuối cùng đem đồ đạc sửa sang thu thập lại, không gian trên giường cuối cùng cũng miễn cưỡng có thể chứa đựng hai cái chăn, hai người rồi. Tiểu Huệ đi ra cửa mấy bước, chỉ là đi vài bước lại lộn trở lại. Cô đứng ở trước mặt Tiểu Tiết, thuận miệng hỏi một câu: “Cậu và Kỷ Thiên Hàng đến cùng là có chuyện gì?”

Tiểu Tiết ôm chăn nằm trên giường, một bộ lười không muốn động: “Haizz, tớ cũng muốn nói cho cậu biết á, đáng tiếc Kỷ đại ca không cho nói, cậu cũng biết, tớ là người giữ chữ tín, đồng ý với người khác thì không thể nói.” Cô hơi hất mày, rất sẵn sốc đề nghị, “Nếu không, cậu đi hỏi Kỷ đại ca, chỉ bằng quan hệ của hai người, anh ấy làm sao có thể không nói thật với cậu đây?”

Tiểu Huệ cười: “Hẹp hòi, ít lên mặt cho tớ. Còn nữa, Tiểu Phong Tử nhà tớ thể nào trêu chọc cậu rồi hả? Tớ đã nói với cậu, không cho phép cậu khi dễ em ấy, đứa nhỏ này đơn thuần, chịu không nổi đùa giỡn.”

Tiểu Tiết nhếch mép, nhào tới cuối giường, nằm lỳ ở trên giường, cặp chân cô lên còn đong đưa đong đưa, tựa như sủng vật chó vẫy đuôi mừng chủ, sau đó nha đầu này lại nắm cái chăn cắn một cái, làm ra bộ đáng thẹn thùng.

Tiểu Huệ vỗ trán: “Tiết cô nương, cậu muốn nói gì thì cứ nói đi, cái chăn nó vô tội, chó giày vò nó.”

Ánh sáng trong mắt Tiểu Tiết chợt lóe: “Đây chính là cậu nói đó, tôi hỏi cậu, Tiểu Phong Tử thích màu gì, thức ăn, hứng thú yêu thích là gì, thần tượng là ai, nghề nghiệp. Chỉ cần là về cậu ấy, chuyện lớn cái rắm gì tớ đều có hứng thú muốn biết.”

Tâm Tiểu Huệ căng thẳng, trừng mắt: “Cậu quả nhiên là có rắp tâm khác.” Khi nói chuyện cô lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, một tay bắt cánh tay Tiểu Tiết, hướng sau lưng ngắt một cái, đồng thời bấp đùi dè ở trên lưng Tiểu Tiết.

Tiểu Tiết ở dưới chân Giang cô nương kêu rên: “Cô nương tha mạng, nữ hiệp tha mạng. Tiểu nhân thề, tớ đây là thành tâm thành ý hỏi, mục đích, động cơ tuyệt đối so với hoa Bạch Liên còn phải Bạch hơn.”

Tiểu Huệ nhếch miệng nở nụ cười: “Thôi đi, là bạn học với cậu mấy năm, tớ còn có thể không rõ ràng cái bộ mặt yêu nghiệt của cậu là gì thật sao? Khi đó cậu nói cái gì, có còn nhớ rõ không?”

Tiểu Tiết nhớ lại một chút, sau đó mới nghĩ đến mình đã từng “Chí khí hào ngôn” —— Sắc khắp thiên hạ, cô vội rút cổ: “Khi đó còn nhỏ không phải trẻ tuổi không hiểu chuyện sao, những năm này ở xã hội là chảo nhuộm lớn bên trong mờ mịt lẫn lộn một vòng, sớm đã khắp người tang thương, haizz.” Cuối cùng là một tiếng thở dài tượng hình.

Tiểu Huệ thật muốn nhỏ một bãi nước miếng tới cửa: “Có muốn tớ lột sạch người cậu xem một chút đến cùng có bao nhiêu tang thương hay không hả?”

Tiểu Tiết chống đỡ không nổi nữa: “Được rồi, được rồi, nhỏ biết sai rồi vẫn không được sao? Tớ thành thật khai báo, cái đó, hình như tớ rất yêu thích Tiểu Phong Tử.” Cô khẩn trương thề, “Tớ nói thật, rất lâu tớ không có gặp được người đàn ông đáng yêu như vậy.”

Tiểu Huệ đem tay Tiết cô nương ngắt ngắt một cái, sức lực này. Tuyệt đối sẽ làm cho cô khỏe mạnh hưởng thụ.

Ở lúc tiếng gào thét của Tiết cô nương giống như giết heo, Tiểu Huệ bình tĩnh mở miệng: “Ý của cậu là muốn theo đuổi lão đệ của tớ? Tớ nhỏ vào, vậy còn cậu và Kỷ Thiên Hàng thân mật thăm thiết nhá!”

Tiết cô nương lệ nóng doanh tròng, cô lừng lẩy hy sinh mình, chính là vì nói ọi người một tiếng: Giang cô nương chọc không được. Khi Giang cô nương thủ hạ, cô đều không dám phản kháng, nếu không thật lo lắng Giang cô nương xuống tay không đúng mực, sau đó rắc rắc một tiếng, gãy xương —— hãy cùng người con trai vô sỉ lúc trước theo đuổi Giang cô nương có kết quả giống nhau.

Nghĩ đến cái này, cả người Tiết cô nương run lên hai run, vội vàng giải thích: “Trời đất chứng giám, tớ và Kỷ đại gia thật sự nửa xu quan hệ cũng không có, nếu không có người uy hiếp tớ tìm được anh ấy, tớ thật sự chính là không muốn đuổi theo anh ấy tới nơi này! Tớ chỉ có thể nói nhiều như vậy thôi. Lại nói, Giang cô nương, có thể buông tớ ra trước rồi lại nói được không?”

Tiểu Huệ hì hì cười lên một tiếng: “Cậu là đứa bé thật nghe lời, chỉ là với bản chất sắc nữ của cậu, cùng Kỷ Thiên Hàng thật đúng là tuyệt phối, làm sao lại không có va chạm ngọn lửa kích tình đây?”

Tiểu Tiết vội vàng ôm chần dùng sức về tay khiếp sợ: “Kỷ đại ca đã sớm là danh thảo có chủ rồi, những người không có liên quan có thể đụng vào sao? Tớ không nghĩ trắng niên từ lâu.” Khi nói chuyện, ánh mắt của cô thẳng hướng trên người Tiểu Huệ ngấm.

Lúc này ngoài cửa có người vừa gõ vừa kêu: “Tiểu Huệ? Tiểu Tiết? Các người có ở bên trong không, anh vừa mới mua bữa ăn khuya trở lại, ra ngoài cùng nhau ăn chút đi.”

Tiểu Huệ cau mày: Kỷ Thiên Hàng có tiền mua bữa ăn khuya?

Tiểu Tiết thở ra một hơi, nghĩ thầm: vừa rồi cuối cùng cũng không phí công gào thét rồi, Kỷ đại ca này coi như có chút lương tâm, rốt cuộc tới cứu một màn, nhưng mà đại ca ơi đại ca! Anh không thể tới sớm hơn một chút à!

Trước mắt bày một hộp hai hộp ba bốn hộp đồ ăn vặt, có bánh ngọt Nam Phương tinh sảo, có bánh bao hấp nóng hổi, có thịt nướng xì xì tỏa ra hương thơm nồng đậm, còn có khuôn mặt tươi cười của Kỷ Thiên Hàng muốn bị đánh.

Tiểu Huệ quét mắt một vòng, mỉm cười: “Đây là anh mời khách à? Hay là Quả Táo Quân? Hay là Tiểu Phong Tử? Tôi đoán là Tiểu Phong Tử, em ấy có tính tình đơn thuần để anh thích hợp xuống tay nhất.”

Tiểu Tiết nhin không được bật cười, cô chột dạ tiếp nhận hai ánh mắt bắn càn quét tới, hướng bên cạnh né một cái: “Hai người các người đừng nhìn tôi như vậy được không, tôi thật sự chính là rất cố gắng nên cười. Xem đi, chính tôi ở nơi này nhất định sẽ quấy rầy hai người các người kẻ gối trường đàm, tôi. Đi ngủ đây.” Nói xong cô liền chạy như một làn khói.

Cái gọi là cửa thành cháy và đến cá dưới ao, điểm đạo lý này Tiết cô nương vẫn hiểu.

Tiểu Tiết vừa mới đi, Tiểu Phong Tử lại đi ra, cậu hướng Kỷ Thiên Hàng nở nụ cười: “Anh rể, anh mua nhiều vậy.” Nói xong, cậu cũng rất tự nhiên ngồi ở bên cạnh Tiểu Huệ.

Chỉ thấy ánh mắt Tiểu Huệ ở giữa hai người đàn ông xuyên qua, cuối cùng cô đem ánh mắt chất vấn nện ở trên người Kỷ Thiên Hàng, âm thầm hỏi: “Anh rể? Tôi thế nào không biết cha tôi lúc nào thì có thêm một người vợ vậy?”

Kỷ Thiên Hàng hướng Tiểu Phong Tử nhướng nhướng lông mày, âm thầm cảm thán: Tiểu Phong Tử này là một gia hỏa không khóa miệng thế hả, không phải buổi chiều đều cùng cậu thương lượng xong rồi sao, sau này lúc không có người mới được gọi anh là anh rể mà?

Đối mặt với câu hỏi mang theo uy hiếp hăng hái của Tiểu Huệ, Thiên ca chỉ có thể trở lại một nụ cười Kỷ thị kinh điển, sau đó chân chó mà dùng khăn giấy bao chặt phần que của thịt nước, đôi tay đưa tới, dùng tới 120% thành ý: “Anh nhớ em thích ăn nhất là cá mực xiên, thử một chút, mùi vị không tệ.”

Vào lúc này Tiểu Phong Tử phát ra một tiếng hút, bánh bao hấp chấm nước liền chui vào trong miệng cậu, tươi mới, mềm, trơn mượt, mùi vị thơm ngào ngạt tràn đầy khoang miệng, cảm giác này thật là hưởng thụ.

Khi phát hiện cả chị gái, anh rể đều nhìn mình, cậu cúi đầu kiểm tra một chút, hỏi: “Nước canh nhỏ giọt trên quần áo em rồi sao?”

Kỷ Thiên Hàng thở dài một cái: đứa nhỏ ngốc này, bên cạnh là cảnh tàn sát khốc liệt, cậu ấy lại vẫn ăn vui mừng như vậy bình tĩnh như vậy nghiêm túc như vậy.

Tiểu Huệ cười, rút một tờ khăn giấy không khách khí chút nào ở khố miệng Tiểu Phong Tử lau hai cái: “Trên quần áo không có, trên miệng đều có.”

Khi hai chị em bọn họ nói chuyện, Thiên ca cũng bắt đầu ăn bánh bao hấp rồi, nói chính xác hơn, anh bắt đầu học theo Tiểu Phong Tử hút nước canh bên trong rồi. Sau đó anh hướng Tiểu Phong Tử nháy mắt, ý là: cũng bảo cô ấy lau cho tôi một cái đi.

Tiểu Phong Tử hiểu ý gật đầu một cái, sau đó trực tiếp cầm khăn giấy trên tay đưa tới, thân thiết nói: “Ha ha, anh rể, anh mau lau một chút đi.”

Khố miệng Kỷ Thiên Hàng co giật một chút, chịu khổ nhận lấy khăn giấy bị miệng Tiểu Phong Tử giày xéo qua, sớm đã nhiều nếp nhăn, vết dầu loang lổ.

Tiểu Huệ khẽ mỉm cười: Tiểu Phong Tử của chúng tôi là đơn thuần, chỉ là cũng phải xem đối tượng, chẳng lẽ người nào đó tùy tiện là cũng có thể lợi dụng em ấy sao?

Nghĩ tới đây, Tiểu Huệ ngược lại có chút kỳ quái, thái độ của Tiểu Phong Tử đối với Kỷ Thiên Hàng cùng đối với Tiểu Tiết hiển nhiên là không quá giống nhau, bởi vì có nội tình là đàn ông tốt không cùng phụ nữ đấu sao?

Mà đang lúc hai nam một nữ ở phòng khách theo đuổi tâm tư của mình, điện thoại nhà vang lên, là Quả Táo.

Bên cậu ấy âm thanh rất loạn, giống như ở quầy rượu, hộp đêm ... Chỉ nghe cậu ấy gào thét nói: “Tiểu Huệ, hôm nay tổ diễn kịch có việc, tôi không trở về, đúng rồi, Lệ Toa nói cô ấy phải tăng ca, có thể phải làm suốt đêm. A, được, cứ như vậy nhé, tôi cúp trước.”

Khố miệng Tiểu Huệ không tự chủ cong lên: có một hoạt động, một làm thêm giờ, hơn nữa hai người đều qua đêm ở bên ngoài, có khả năng xảy ra cái gì cầu huyết trùng hợp hay không đây? Có lẽ một buổi tối này, tình cảm của hai người sẽ xảy ra về bản chất là vượt rào.

Tiểu Phong Tử ăn không sai biệt lắm, cậu đánh một cái ợ no nê, đánh ra một hơi mùi bánh bao hấp và thịt nướng. Cậu ngưng ngưng nói xin lỗi: “Còn dư lại, hai người giải quyết đi, tôi đi tắm một cái rồi ngủ.”

Tiểu Huệ gật đầu: “Ngoan, nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai đi làm để Thiên ca cùng đi đi với em, dù sao anh ta cũng rảnh rồi không có việc gì. Hai chữ ”rảnh rồi” cô nói đặc biệt rõ ràng.

Kỷ Thiên Hàng khẽ mỉm cười, chỉ là nụ cười kia có một chút quái dị. Mà trước lúc Tiểu Phong Tử vào toilet đưa cho anh một cái ánh mắt, sau đó nụ cười của anh càng thêm ý vị sâu xa.

Theo như lời nói của Tiểu Phong Tử mà nói đúng là, bí mật giữa người đàn ông, tuyệt đối sẽ không ít hơn so với phụ nữ.

13. Chương 13: Oa, Xích Độ. . .

Lệ Toa cầm một cái áp-phích kích sù mở cửa đi vào, cô còn chưa lên tiếng liền tiếp nhận được bốn đôi mắt kiểu FBI. Chỉ thấy bốn người ngồi trên ghế sofa, đồng loạt bắt chéo bốn đôi tay, bắt chéo hai chân.

Cô cầm áp-phích che đậy ở trên người một cái: “Các người nhìn tôi như vậy là có ý gì?”

Tiểu Huệ chậm rãi đứng dậy, vòng quanh thân thể Lệ Toa vòng vo hai vòng, đồng thời lỗ mũi đi đến gần ngửi hai cái, ánh mắt nghiêm túc: “Thành thật khai báo, tối hôm qua cô và Quả Táo Quân làm cái gì?”

Lệ Toa cười: “Không có gì hay để khai báo. A, đúng rồi, Quả Táo Quân đã đi làm rồi. Anh ấy bảo tôi đem vật này mang về, nói là có người sẽ rất muốn xem.” Nói qua cô đem áp-phích trong tay lấy ra.

Đó là áp-phích khiến cô gái rất trào máu, gương mặt có góc cạnh hợp với cơ ngực, cơ bụng hơi chút các loại bắp thịt tinh xảo, vóc người kiện mỹ, quan trọng nhất là. Đây là lửa - thể, xích lửa - trắng trợn, chỉ còn lại một cái quần lót tam giác che đậy phái nam lửa - thể.

Tinh thần Tiểu Tiết nhất thời tỉnh táo, cô lại gần nhận lấy áp-phích, một đôi mắt không sai biệt lắm muốn dính vào phía trên, sau đó trên mặt của cô lộ ra cái loại vẻ mặt như tên trộm, cười lớn nói với Tiểu Huệ: “Ha ha, xem một chút, ngay cả cọng lông đều lộ ra. Xích độ này thật là lớn!”

Theo ngón tay của cô Tiểu Huệ nhìn sang, dọc theo bên trong quần quả nhiên thấy mấy cây lông mờ ảo gì đó. Nhất thời có một nguồn nhiệt tán loạn ở trong người, cô cũng không thể không thừa nhận xích độ này quả thật có chút lớn rồi.

Đôi chân Thiên ca đôi một vị trí, sờ sờ lỗ mũi, khẽ mỉm cười nhưng không nói lời nào.

Tiểu Phong Tử hỏi: “Người kia là ai?”

Tiểu Tiết một bộ dáng vẻ chuyên gia: “Một mình tỉnh gần đây rất lửa, trong rất nhiều quảng cáo đều có bóng dáng của anh ta, chỉ là giống như vóc người của anh ta thay đổi tốt hơn.” Nói qua cô lại ngẩng vai lên trên poster.

Lệ Toa lại cười: “Thiên ca, Quả Táo Quân để cho tôi đem áp-phích này cho anh, nói là tùy anh xử lý, dù sao.” Cô nói đến một nửa lại không nói, đem hứng thú của mọi người gắt gao treo lên, sau đó khò khò đi vào phòng.

Thiên ca nhún nhún vai: “Các người xem tôi làm gì, phạm nhân đều đã lưu còn không nhanh đi bắt!”

Tiểu Huệ ngồi xuống bên cạnh, vỗ bờ vai của anh một cái: “Gấp cái gì, còn có Quả Táo Quân nữa, chờ cậu ấy trở về nhất định sẽ để cho cậu ấy thành thực khai báo. Hiện tại trước phải giải quyết vấn đề của anh.” Cô đoạt lấy áp-phích, ngón tay chỉ cơ ngực phái nam ở trên poster, dáng vẻ giả bộ không hiểu, “Tôi xem vóc người này thể nào không giống như Thiên ca anh thế? Sẽ không thật sự là anh đi?”

Tiểu Tiết ở một bên kêu lên: “Vóc người Thiên ca tốt như vậy? Không nhìn ra. Còn có Lộ Lem, cậu và Thiên ca đã đến trình độ thăng thần thành khản với nhau sao?”

Tiểu Huệ sâu kín quay đầu đi, nhìn cô một cái, tuôn ra mấy chữ: “Ngạc nhiên cái gì, thân thể của cô, tỷ tỷ đều nhìn qua, không phải là cúp A sao?”

Tiểu Tiết hình như thấy được một thanh kiếm hung hăng chọc vào bộ ngực của cô, máu tươi văng khắp nơi. Cô phát điên: “Lộ Lem, cậu là tên khốn kiếp.” Cuối cùng, âm thanh của cô bị bao phủ bởi tiếng đóng cửa — Tiểu Phong Tử lôi kéo cô đi đánh điện tử rồi.

Thiên ca khẽ cười, kéo Tiểu Huệ đang muốn đuổi theo lại: “Em làm gì thế?”

Tiểu Huệ liếc: “Tôi không yên tâm để cho Tiểu Phong Tử cùng nha đầu kia ở trong một căn phòng, ngộ nhờ một nữ thú tính đại phát, Tiểu Phong Tử nhà tôi không phải là trinh tiết khó giữ được à.”

Thiên ca phá lên cười: “Em nói là một người phái nam cao lớn mười tám không bình thường sẽ bị một phái nữ gầy yếu 16 đưng ngã sao? Còn Bá Vương ngạnh thượng cung?”

Tiểu Huệ trừng mắt liếc anh một cái, cười như không cười đem áp-phích nhét vào trong tay Thiên ca: “Lần sau còn chụp hình khiêu dâm nhớ chớ lộ nhiều như vậy, lông đều hiện ra rồi.”

Mắt thấy Tiểu Huệ sẽ vào phòng, Thiên ca nhanh chóng đuổi theo, ở trước lúc Tiểu Huệ đóng cửa cùng nhau vào phòng.

Thời điểm Tiểu Huệ còn chưa phản ứng kịp, cũng đã té nhào trên giường, cô giật mình, đưa tay “bộp” một tiếng đánh vào trên lưng Thiên ca, quát: “Kỷ Thiên Hàng, anh tự đâm đầu vào chỗ chết à!”

Vì phòng ngừa cô đột nhiên tập kích, Kỷ Thiên Hàng kẹp lại bắp đùi của cô mới dám yên lòng nói: “Em tin hay không, áp-phích tuyệt đối là xử lý qua, thời điểm anh chụp không có thấp như vậy, tối thiểu bộ vị máu chốt đều là che kín.”

Tiểu Huệ giận quá hóa cười: “Bây giờ tốt nhất anh mau đứng dậy, nếu không tôi không thể bảo đảm miệng của tôi có thể giải tỏa hay không. A, quên nói cho anh biết, mấy ngày trước có người còn gọi điện thoại hỏi tôi có tin tức của anh hay không. Anh nói xem, ngộ nhờ tôi đem chuyện anh chụp ảnh nude vạch trần, bọn họ sẽ làm như thế nào?”

Trong mắt Thiên ca lóe lên một tia bị thương: “Huệ Huệ thân ái, em thật nhẫn tâm tổn thương thiện lương của anh đây như vậy sao?” Nói qua thân thể anh chuyển, Tiểu Huệ té ở trên giường, buồn bã mà nhìn chăm chăm vào trần nhà.

Tiểu Huệ thở hổn hển hai cái, cầm gối lên nện ở trên người Kỷ Thiên Hàng: “Mau đưa tiền.”

Thiên ca vỗ trán: “Tự em lục soát một chút xem, có thể lục soát nửa xu thì là của em.”

Tiểu Huệ hí mắt: “Cũng chụp áp-phích rồi, làm sao có thể không có tiền cầm? Anh không nói cũng được, tôi đi hỏi Quả Táo, cậu ấy nhất định sẽ biết.”

Thiên ca cực kỳ bất đắc dĩ: “Huệ Huệ, nói tiền nhiều làm tổn thương cảm tình. Chỉ bằng quan hệ này của hai ta, của anh đều là của em.”

Tiểu Huệ đứng dậy, vừa tìm kiếm quần áo trong tủ quần áo, vừa cười: “Ngừng! Tôi không dám cầm loạn đồ của anh, ngộ nhờ ngẫu nhiên lại là bạn gái anh đưa cho anh, tôi liền thật chết không chỗ chôn cất rồi.”

Nghe nói như thế, Thiên ca lập tức từ trên giường ngồi dậy, anh ở sau lưng kêu: “Huệ Huệ, em thật quá xử oan anh rồi, đồ của anh đưa em đều là anh ừ, tính tiền.”

Tiểu Huệ cầm một bộ áo đầm màu vàng nhạt bó sát người, ném bên cạnh Kỷ Thiên Hàng, nhoẻn miệng cười: “Đúng vậy, anh tính tiền, chỉ là vốn muốn đưa cho bạn gái của anh? Được rồi, hiện tại tôi phải thay quần áo, làm phiền anh đi ra ngoài.”

Cuối cùng Thiên ca cũng bị đuổi ra phòng của Tiểu Huệ, anh ghé vào cửa gỗ vài cái, Tiểu Huệ ở trong phòng cũng không đáp lại anh. Bởi vì Tiểu Huệ nhớ tới chuyện tình thật lâu trước đây để cho cô nổi trận lôi đình.

Mỗi năm thời điểm cô sinh nhật, Thiên ca không có tim không có phổi ném cho cô một cái đồng hồ đeo tay, nói anh cầm đồng hồ nữ sinh cũng không dùng nên sẽ đưa cho cô. Tiểu Huệ còn tưởng rằng lương tâm Thiên ca trời dậy, kết quả ngày thứ nhất mang theo đồng hồ đeo tay, liền gặp phải một nữ sinh cứng rắn ép Tiểu Huệ đem đồng hồ đeo tay trả lại ình. Tiểu Huệ còn cùng người nọ vì vấn đề quyền sở hữu đồng hồ mà cãi thật lâu, cho đến khi có bạn học chính nghĩa ngón từ chứng minh: quả thật Kỷ Thiên Hàng cùng nữ sinh này đi rất gần, hơn nữa mang theo nữ sinh đi qua tiệm đồng hồ. Tiểu Huệ đập đồng hồ đeo tay kia tại chỗ, cũng vì vậy các bạn học trong lớp rơi xuống một cái “Mỹ danh” nữ bạo lực. Kết quả sau khi Thiên ca nghe nói chuyện này vẫn còn chạy tới tuyền chọc khiêu khích, nói cái gì mà đáng tiếc cho cái đồng hồ kia, Tiểu Huệ tức giận nửa tháng không có nói chuyện với anh.

Tiểu Huệ ngã xuống giường, đem trần nhà tưởng tượng thành gương mặt một người nào đó muốn bị ăn đòn, sau đó hung trọn mắt nhìn chăm chăm, oán khí phát tiết lại bị khơi mào dậy. Cuối cùng, điện thoại vang lên, là chủ nhiệm phòng làm việc, Tiểu Huệ thu hồi tâm tình, đành phải rất hầu hạ.

Chủ nhiệm cười nói: “Tiểu Huệ à, nhà trai đã ra cửa, cô cũng chuẩn bị một chút đi thôi, nhớ mặc chính thức đấy.”

Tiểu Huệ chỉ có thể trả lời vâng vâng dạ dạ, bởi vì chủ nhiệm là một phụ nữ trung niên đã kết hôn có đứa bé, bình sinh một chuyện vui nhất chính là giới thiệu đối tượng cho cô nương trẻ tuổi, theo cô cách nói là “Tôi giới thiệu mười trong đó có chín đôi là thành”. Mà khi làm việc cùng phòng các cô gái đều lập gia đình và lập gia đình, sinh con và sinh con, còn có thể cả đời làm lão bà cô, chủ nhiệm liền đem mục tiêu chuyển sang Tiểu Huệ. Tiểu Huệ thở dài một hơi.

Cửa, Tiểu Tiết lôi kéo Thiên ca làm một ngày N lần khuyên bảo, chủ đề chính là “Cùng tôi trở về đi thôi”, cô cũng không có biện pháp, Viện Trưởng đại nhân ngày ngày điện thoại thúc giục, vẫn dùng tiền đồ của cô để uy hiếp.

Thiên ca bất đắc dĩ: “Ngoan, cô bảo viện trưởng gọi điện thoại cho tôi, tôi nói phục ông ấy.”

Rốt cuộc Tiểu Tiết thở dài một hơi: “Đại ca, anh nói sớm tí, như vậy thì tôi cũng vậy cũng không cần đi thật xa xôi để đuổi tới rồi.”

Thiên ca nhướng mi một chút: “Đây không phải là vô cùng tốt, nếu không cô và Tiểu Phong Tử gặp thế nào? Tiểu Phong Tử, cậu thấy đúng không?”

Tiểu Tiết chợt ngừng đầu, quả nhiên thấy Tiểu Phong Tử đứng ở sau lưng, cô trợn mắt nhìn Thiên ca vài cái, để thể hiện bất mãn của cô.

Tiểu Phong Tử cũng rất bình tĩnh đáp một câu: “Anh rể, vừa mới rồi em thấy Lọ Lem ăn mặc thật xinh đẹp đi ra cửa.”

Thiên ca lập tức đứng lên: “Cái gì?” Chợt anh nhớ tới mới vừa rồi Tiểu Huệ nói muốn mặc quần áo, còn có một vài bộ váy, cô mặc xinh đẹp như vậy đi làm gì? Thiên ca nhất thời khần trương.

Về mặt Tiểu Phong Tử vô cùng thành khẩn: “Lúc anh và Tiểu Tiết nói chuyện, em còn nghe chị ấy nói là đi xem mắt.”

Cậu vừa nói xong liền nhìn thấy Thiên ca nắm áo khoác lên chạy đuổi theo.

Tiểu Tiết chỉ cảm thấy có một trận gió từ trên mặt thổi qua, cô không thể tin hỏi: “Lọ Lem xem mắt? Không phải chứ?”

Tiểu Phong Tử nở nụ cười: “Chúng ta đi chơi điện tử đi, tôi còn không có học được đấy.”

Tiểu Tiết có chút sững sốt, làm sao nhìn Tiểu Phong Tử cười có điểm quái lạ thế này.

Tiểu Phong Tử cười đến càng chân thành rồi, cậu tuyệt đối sẽ không nói cho Tiểu Tiết, chuyện xem mắt vừa rồi là do cậu bịa chuyện, nguyên nhân à, chính cậu biết là được. Dĩ nhiên cậu cũng hi vọng anh rể cố gắng hơn, không cần phụ công mình tạo cơ hội cho bọn họ.

.

Thời điểm Thiên ca chạy đuổi theo, Tiểu Huệ vừa lúc ngồi lên xe taxi, anh tay mắt lạnh lẽo mở cửa bên kia ra.

Tài xế quay đầu nhìn bọn họ một cái: “Hai người các người đều là đi khách sạn Quân Viên sao?”

Nhìn khuôn mặt vô sỉ của Kỷ Thiên Hàng, Tiểu Huệ thật muốn một cước đạp anh xuống. Chỉ là trước mặt người ngoài, cô vẫn khống chế tính khí, ôn tồn hỏi anh muốn đi nơi nào.

Thiên ca nhếch miệng cười một tiếng: “Cũng giống em.”

Tài xế ngẫm hiểu, lái xe đi, nghĩ thầm: vậy đại khái là một đôi tiểu tình nhân giận dỗi đi, đầu năm nay người trẻ tuổi liền yêu mù quáng giày vò nhau, haizz.

Thiên ca tỉ mỉ quan sát trang phục của Tiểu Huệ, chỉ thấy áo đầm màu vàng nhạt đem vóc người xinh đẹp của cô làm nổi bật lên. Cổ áo còn mơ hồ có thể nhìn đến sự nghiệp tuyến đầu, theo đường cong xuống, váy ở trên eo buộc chặt đường cong, bởi vì loại thiết kế này có thể nhìn eo nhỏ xinh đẹp, mà vào lúc này cô

đang ngồi, đường cong hình chữ S còn lộ rõ. Đuôi váy chỉ tới đầu gối, hai đường cong nhu hòa bảo dưỡng cặp đùi đẹp cứ như vậy bại lộ ở trong đôi mắt Thiên ca.

Thiên ca nuốt nước miếng một cái, mỉm cười tiến tới: “Mặc dù đã ôm qua sờ qua, nhưng tận mắt thấy vẫn cảm thấy rất giật mình.”

Tiểu Huệ qua loa mà cười một chút: “Đa tạ khách lệ.”

Chỉ là một câu nói của cô còn chưa nói hết, trên người liền bị đắp lên một món áo khoác tây trang nam, lại nghe thấy Thiên ca rống với tài xế: “Sư phụ, làm phiền ngài dừng lại ở một bên.”

Anh cơ hồ là ôm Tiểu Huệ xuống xe, ở trong quá trình này, đầu của anh đụng vài cái trên đầu taxi, trên ót lưu lại mấy dấu đỏ chứng minh anh có nhiều gấp gáp.

Tiểu Huệ lại một lần nữa bị giật mình, cô hướng về phía Kỷ Thiên Hàng rống: “Đại ca, anh làm gì vậy, trước công chúng cướp đoạt phụ nữ đàn ông là phạm pháp đó!”

Kỷ Thiên Hàng có chút thở không ra hơi, anh đem cô gái trong ngực hướng lên đứng thẳng một chút, ôm chặt hơn một chút. Sau đó vô sỉ, cười một tiếng: “Tiểu nha đầu, mấy năm không có ôm, nặng không ít.”

Một bên khoe miệng Tiểu Huệ giơ lên, một cái tay xinh đẹp theo trên lưng anh đi xuống, đến ngang hông liền hung hăng bấm một cái: “Lại bắt đầu phạm pháp đúng không?”

Thiên ca ấp úng một phen, sau đó cả đầu cũng chôn ở giữa cổ gáy Tiểu Huệ, hít một hơi thật dài: “Quên nói cho em, quần áo em rách.”

Tiểu Huệ khinh bỉ nhìn anh một cái: “Bệnh thần kinh, tôi đây quần áo thật tốt.”

Thời điểm cô đang nói lời này, bỗng nhiên có cảm giác ngang hông chợt lạnh, cô còn không kịp phản kháng cái gì, đã nghe được “xoẹt” một tiếng, đó là âm thanh đường cong ngang hông bị kéo mở.

Kỷ Thiên Hàng nhếch miệng cười một tiếng: “Thật rách.”

Sau đó “bốp” một tiếng, đó là âm thanh quả đấm hôn lên khuôn mặt sát gần nhau va chạm; “cộp cộp” hai tiếng, đó là âm thanh giày cao gót chạm đất.

14. Chương 14: A, Hoa Tuyệt Thế . . .

Tiểu Huệ ở chung cư ra cửa không tới trăm mét thì có quán bar, Ông chủ là một người đàn ông có ít tuổi, nghe nói anh ta không uống rượu không hút thuốc lá, người đàn ông mở quán bar không uống rượu? Điểm này rất ngoài dự đoán của mọi người.

Tiểu Huệ ở nhà, bất thường, ở nhà Tiểu Huệ một đám người hẹn gặp tại nơi này tụ hội. Đối với cái lần đầu tiên tụ hội này, Tiểu Tiết hiển nhiên là rất hưng phấn, cô kéo Tiểu Huệ, Lệ Toa đi thật sớm chiếm đất.

Vì vậy ba cô gái ngồi chung một chỗ, tự mình điểm một cốc bia lớn.

Vùng đất trên cùng có một sân khấu, một ban nhạc không biết tên đang trình diễn, một người trong đó ôm đàn ghi-ta, cô gái ngồi ở phía trên chậm rãi hát tình ca. Mà phía dưới thỉnh thoảng truyền đến mấy tiếng bàn luận, đều ở đây nói hát dễ nghe linh tinh.

Tiểu Tiết lại từ từ đến bên cạnh Tiểu Huệ, một cái tay ở trên bả vai Tiểu Huệ sờ tới sờ lui, cười rất bí ối.

Tiểu Huệ “bốp” một tiếng đánh bay tay cô: “Tiết đại tiểu thư, nếu như thân thể cô ngứa ngáy rồi, tôi không ngại giúp cô thả lỏng gân cốt.”

Lời vừa nói ra, Tiểu Tiết lập tức đem cái móng lấy ra, quần lấy Lệ Toa.

Không ngờ cô vừa đụng, Lệ Toa tay trơn. Sau đó xuất hiện một cái chai bia rượu lớn trên mặt đất tình cảnh “Rực rỡ nở rộ”, còn có bọt bia màu trắng dưới chân lan tràn quang cảnh trắng lè.

Hai tay Tiểu Tiết giơ lên cao, nhỏ giọng kêu: “Tôi cái gì cũng không làm.”

Tiểu Huệ cùng Lệ Toa liếc mắt nhìn nhau, trăm miệng một lời nói: “May mà cô không hề làm gì cả.” Nói xong hai người cùng nhau cười phá lên.

Tiểu Tiết thẳng cổ: “Hai người các người có ý tứ gì?”

Trong thời gian này Tiểu Phong Tử tiến vào, cậu nhìn tàn cuộc trên đất còn có nét mặt của ba cô gái, đại khái hiểu được thủ lĩnh gây họa rốt cuộc là ai. Khóe miệng cậu khẽ nâng lên, ngăn lại phục vụ đang muốn chạy tới trước đem bồi thường kết liễu.

Tiểu Phong Tử ngồi xuống bên cạnh bà chị, lơ đãng hỏi một câu: “Lọ Lem, lúc đi ra chị không thấy anh rể sao?”

Nói đến đây, Tiểu Huệ lại nổi lên hỏa khí: “Nếu như anh ta ức thời, nên ngu ngốc che mặt vào vách tường đi, còn có.” Ánh mắt của cô khóa ở trên mặt Tiểu Phong Tử, dáng vẻ rất trịnh trọng, “Anh ta là cái gì anh rể của em vậy? Về sau kêu nữa, cẩn thận ngay cả em chị cũng đánh thành một khối.”

Tiểu Phong Tử giữ vững mỉm cười, chỉ là thân thể vẫn tự giác dịch một vị trí, dời đến bên cạnh Tiết cô nương, cùng cô tán gẫu gây ra dòng điện động.

Tiểu Huệ vuốt vuốt lỗ tai, hoài nghi là mình nghe lầm. Bởi vì Tiểu Tiết nói: “Tôi nói cậu thật đúng là đàn, dạy cậu nhiều lần trò chơi này như vậy vẫn còn không biết, nhìn dáng dấp tôi phải mang cô nhiều lần thực chiến diễn tập rồi.”

Cũng bởi vì Tiểu Phong Tử dùng nét mặt “Thụ giáo” phụ họa.

Hiện tượng này tuyệt đối không bình thường, Tiểu Phong Tử chính là lập trình chuyên nghiệp trò chơi, phương diện chơi trò chơi đã không phải là cao thủ, mà là người đùa bỡn cao thủ. Cậu ấy còn cần Tiết cô nương tới dạy? Tiểu Huệ thở dài một cái: hiện tượng này tên là gì ấy nhỉ, Chu Du đánh Hoàng Cái, một người muốn đánh một người nguyện chịu đựng.

Sau khi phân tích hết hai người bọn họ, Tiểu Huệ quan sát thấy hôm nay Lệ Toa thật sự không có tâm trạng, chỉ thấy ánh mắt của cô nhìn chằm chằm ly rượu trên bàn vẫn nhìn và nhìn, một câu nói cũng không nói.

Tiểu Huệ liên tưởng tới chuyện mấy ngày trước Lệ Toa cùng Quả Táo Quân cả đêm không về, sau đó thời điểm bị thẩm vấn hai người thật thông nhất cách giải quyết, đều nhất trí nói: “Không có gì”, kết quả mấy ngày nay, hai người hãy dường như cùng hẹn ước —— hai người tuyệt đối không đồng thời xuất hiện.

Khóe mắt Tiểu Huệ nhíu lại, tiến tới bên cạnh Lệ Toa, nhỏ giọng hỏi: “Đêm hôm đó, cô cùng Quả Táo Quân không phải là làm chứ?”

Lệ Toa chợt quay đầu, nhìn chằm chằm Tiểu Huệ chính là không nói lời nào, chỉ là trên mặt của cô rõ ràng có ghi bốn chữ “Có tật giật mình”. Vừa lúc Tiểu Huệ thấy mấy chữ này, vì vậy liền ngầm hiểu rõ ràng: Lệ Toa cùng Quả Táo có bay vọt về chỗ.

Lúc Quả Táo Quân tiến vào, cậu ấy tự giác ngồi sang bên, chỉ là cùng Tiểu Huệ nói: “Thiên ca sẽ đến trễ chút, bảo chúng ta uống trước.” Ánh mắt của cậu ấy tự động tránh Lệ Toa, người sáng suốt vừa nhìn thì biết có mờ ám, cái loại trốn tránh đó.

Tiểu Huệ tiện tay cầm lên một ly rượu trên bàn, đưa cho Quả Táo Quân. Vào lúc này tay Lệ Toa bỗng nhúc nhích, cô há mồm muốn nói cái gì. Chỉ là Tiểu Huệ lại hướng cô nở nụ cười, trong ánh mắt tiết lộ một loại ý tứ trấn an.

Kết quả Lệ Toa cứ như vậy nhìn Quả Táo Quân nhận lấy ly rượu, nhìn cậu ấy khó được hào phóng uống một hớp, cũng nhìn môi của cậu ấy bao trùm lên dấu môi, dần phải vẫn còn rất ăn nhịp. Điều này làm cho cô nhớ tới nụ hôn buổi tối đó, bất giác nâng khóe miệng.

Tiểu Huệ hài lòng nhìn phản ứng của hai bọn họ, khẽ mỉm cười, nhỏ giọng cùng Quả Táo Quân nói chuyện: “Tôi không có nói cho cậu biết, ly rượu này là Lệ Toa đã uống rồi sao?”

Quả Táo Quân liếc một cái đầu, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Cô —— rất tốt! Hiện tại tôi uống cũng đã uống, cô còn muốn như thế nào?”

Tiểu Huệ nhún nhún vai: “Nếu không chính cậu đem rượu đã uống vào trả lại cho Lệ Toa?” Nói xong cô liền nở nụ cười.

Nhìn Quả Táo Quân không thể làm gì lại đề nén nét mặt nóng nảy, Lệ Toa cũng cười: chiêu này của Tiểu Huệ mặc dù không hiền hậu, chỉ là Quả Táo không nói, tiểu tử quả thật nên bị dạy dỗ lại.

Quả Táo cảm giác ly rượu trong tay cũng lò lử giống nhau, bỗng đến lòng bàn tay run run, cậu ấy giống như là làm ra quyết định trọng đại, cắn răng một cái dậm chân một cái, quát: “Tiểu Huệ, mặc dù Thiên ca lần nữa nhấn mạnh không để cho tôi nói với cô, chỉ là với quan hệ của hai ta, tôi vẫn không thể nói cho cô.” Âm thanh của cậu ấy thành công hấp dẫn chú ý của bốn người tại chỗ, cậu ấy nuốt nước miếng một cái đang muốn mở miệng, nhưng không nghĩ đến cách đó không xa truyền tới một âm thanh từ tính: “Quả Táo Quân, cậu đang nói gì đấy? Thế nào cũng không đợi chờ tôi, quả không trọng nghĩa đi, Hả?”

Cuối cùng một tiếng “ừ” vẫn là kinh điển như trước, uốn lượn ngào ngào, giống như muốn chui vào trong lòng người, chuẩn bị không nặng không nhẹ cắn một cái.

Tiểu Phong Tử cười: “Anh (định gọi anh rể). ừ, đại ca, anh đến thật đúng lúc, Quả Táo Quân muốn yêu sách, về anh.”

Thiên ca bình phục hô hấp, trời mới biết anh vừa mới chạy rất nhanh, may mà anh tới kịp thời, nếu không có phải Quả Táo Quân đã đem bí mật cả anh lộ ra ngoài rồi hay không hả? Ánh mắt anh thân thiết quét một vòng ở trên người Quả Táo Quân, đương nhiên là thân thiết phong sát.

Quả Táo Quân thở dài một cái: tôi quả nhiên vẫn không đấu lại đồng nhất gian - phu - dâm - phụ, bị Kỷ Thiên Hàng uy hiếp không nói, còn bị Tiểu Huệ đùa giỡn, ông trời ơi, này quá không công bằng!

Thiên ca đối với cậu ấy khẽ cười, rất tự nhiên chen vào chỗ của cậu ấy, mình thì ngồi cạnh Tiểu Huệ, trong tay còn cầm một túi Chanel.

Tiểu Tiết “A” một tiếng kêu ra ngoài, nhìn chằm chằm cái túi rỗng: “Thiên ca, anh đi Chanel mua đồ nữa à?” Cô nhào tới, muốn cướp túi xem một chút bên trong là thứ gì.

Thiên ca đem túi nhét vào trong ngực Tiểu Huệ, mắt dịu dàng trừng: “Tiết cô nương, mau ngồi xuống, không thấy Tiểu Phong Tử nhìn cô sao?” Đồng thời anh đưa cho Tiểu Phong Tử một ánh mắt, đại ý là: quần tốt nha đầu kia!

Tiểu Huệ mỉm cười, xóc túi lên cẩn thận nghiên cứu một chút túi Chanel “X” dấu hiệu, gần từng chữ khắc ra một câu: “Rất tốt, thì ra là anh có tiền, vậy thì trả tôi tiền đi.”

Thiên ca ở trên đầu gãi mấy cái, mà ánh mắt lại tìm tòi xung quanh, rốt cuộc chứng kiến tới một hình thể hơi mập của người đàn ông đi tới, anh làm bộ như cảm khái, thở dài một cái: “Bây giờ anh mới biết không có tiền là một chuyện gian nan đường nào.”

Người đàn ông hơi mập lập tức cao giọng cười to: “Lại gặp lại cậu rồi, tiểu huynh đệ.”

Lời này của anh ta đối với Thiên ca mà nói, lúc nói lời này hai người còn nguyên vẹn tiến hành trao đổi ánh mắt.

Một nhóm người nhìn giống như xem ảo thuật đối với người đàn ông bày tỏ rất giật mình, người đàn ông kia khoảng tầm bốn mươi năm mươi tuổi, diện mạo hiền lành, cùng phật Di Lặc có điểm giống. Anh ta rất khí phách khiến nhân viên phục vụ tăng thêm một cái ghế, giống như ở nhà chính mình vậy, chuẩn bị mở miệng nói chuyện.

Anh ta vỗ vỗ hai cái trên bả vai Thiên ca: “Xã hội hiện tại này thật là rất khó có được người đàn ông giống như cậu vậy, thật không tìm được, haizz.” Anh ta cảm thán thật lâu, nhưng còn không có nói đến trọng điểm.

Thiên ca cho anh ta mấy lần chớp mắt, chính là vì nhắc nhở anh ta nói đến mấu chốt .

Tiểu Phong Tử cười: “Vị đại ca này, anh nói Thiên ca là người rất tốt sao? Anh ấy giúp anh lau bàn rồi sao?”

Ánh sáng trong mắt người đàn ông trung niên chớp lóe, giật mình nói: “Làm sao cậu biết? Đúng, cậu ấy chính là giúp tôi lau bàn rồi, tôi và các người nói cậu ấy thật rất khó, chỗ tôi có tổng cộng năm mươi cái bàn, mỗi cái bàn từ đầu tới đuôi lau hai lần tối thiểu mất mười phút.”

Thiên ca mỉm cười nhìn Tiểu Huệ một cái, có chút ý tứ đòi tán thưởng.

Tiểu Huệ vỗ trán, trường hợp khô hài, nhìn thế nào càng giống như là Kỷ Thiên Hàng khen ngợi đại hội, hơn nữa đã sớm tập tốt đại hội, đội hình diễn viên có Thiên ca, người đàn ông thần bí xuất hiện, còn có Tiểu Phong Tử?

Cô tận lực giữ vững mỉm cười: “Không phải anh ta còn giúp anh tiếp đãi khách, thuận tiện tiếp khách giúp anh uống chút rượu, còn khổ hơn khổ cầu khẩn anh?”

Lúc Thiên ca có thể mở miệng trước, người đàn ông trung niên kia rất kích động đáp lại: “Không sai, vị em gái này thật là thông minh, ngày hôm qua cậu ấy làm rất nhiều chuyện.”

Tiểu Tiết bắt đầu cùng Tiểu Phong Tử bàn luận xôn xao, đại khái là cùng Ông chủ quầy rượu tán gẫu rất thú vị.

Lệ Toa cùng Quả Táo Quân cũng cười, rất có ý tứ xem kịch vui.

Người đàn ông trung niên kia, chính là Ông chủ quầy rượu cũng cười theo: “Các người phải tin tưởng tôi, vị huynh đệ này thật sự ở trong tiệm của tôi làm rất nhiều việc, bảo là muốn chống đỡ tiền rượu hôm nay, hơn nữa tôi và các người nói, cậu ấy còn may mắn một cái váy.”

Tiểu Huệ thật sự là nhin không được, hì hì một tiếng, bật cười: “Anh nói là Thiên ca, anh ấy mặc váy?” Cô chế nhạo quan sát Thiên ca một cái, hướng anh giơ ngón tay cái lên.

Thiên ca cuối cùng là cảm nhận được cái gì gọi là “Không sợ đối thủ giống như thần, chỉ sợ bạn bè giống như lợn”, Ông chủ này tuyệt đối là bôi đen anh, dụng tâm không tốt.

Ông chủ hăng hái tới, anh ta sai nhân viên phục vụ mang đến một chục bia, quan trọng là miễn phí: “Em gái, em thật đúng là thông minh. Chỉ là, tôi đoán cái váy đó bây giờ đang ở trên tay em.”

Tiểu Huệ lặp lại mấy chữ “Tôi rất thông minh” trong mắt, đối với logic quỷ dị của Ông chủ kia bày tỏ đầu rạp xuống đất. Mà khi cô ý bảo trên tay cô không có đồ, cái túi Chanel liền xuất hiện ở trong mắt mọi người.

Tiểu Tiết chỉ vào túi: “Ông chủ, anh nói là váy ở trong túi?”

Ông chủ vừa giúp bọn họ mở bia, vừa gạt đầu: “Đúng vậy, túi là tôi cho cậu ấy mượn.”

Tiểu Huệ thật tò mò mở túi ra, muốn nhìn một chút cái váy Thiên ca phải mặc rốt cuộc là bộ dáng gì, không ngờ lại thấy được một cái váy nhìn rất quen mắt, đầu cô đầy mồ hôi: “Kỷ Thiên Hàng, anh, không phải chứ?”

Ông chủ đem bia đẩy tới trước mặt bọn họ, vẻ mặt tươi cười: “Nếu như mà tôi đoán không lầm, cô chính là tiểu nha đầu trong miệng Thiên Hàng?” Anh ta chỉ vào Tiểu Huệ nói tiếp, “Cô quả nhiên như Thiên Hàng nói, vóc người rất tốt.”

Khi Tiểu Huệ dùng ánh mắt cừu thị hung hăng đâm về phía mình, Thiên ca thật sâu ý thức được kế hoạch anh đạo diễn hôm nay đã bị thất bại, trời mới biết ông chủ đại ca lại là nhân vật nằm vùng, hoàn toàn không theo kịch bản! Vốn là bọn họ thiết kế rất tốt, do ông chủ ra mặt nói rõ mình khổ cực cỡ nào, cố gắng lao động chân tay cỡ nào, chính là vì xin mọi người uống một ly rượu, đồng thời còn vô cùng thành khẩn đền bù sai lầm mấy ngày trước, giúp Tiểu Huệ đem cái váy xé rách vá tốt lắm. Một người đàn ông may vá, đây là một chuyện có thành ý cỡ nào.

Sự thực thê thảm nói cho anh biết, thiết kế tốt đẹp chính là, thực tế rất tàn khốc, nhất là gặp phải một đám bạn bè không thêm chịu nể mặt mũi.

Quả Táo Quân nhiều chuyện hỏi một câu: “Thiên ca, tại sao anh muốn vá váy? Chẳng lẽ là anh xé rách hay sao?”

Tiểu Tiết hô to: “Khẩu vị nặng nha, khó trách mấy ngày nay Lọ Lem cũng không chịu để ý Thiên ca rồi.”

Lần này đến phiên Tiểu Huệ ngổn ngang trong gió rồi, cô chọt ực một hộp bia, cũng đem lon bia còn gần nửa nặng nề để xuống mặt bàn: “Kỷ Thiên Hàng, anh cứ như vậy nghĩ tới trộm đem quần áo của tôi đi mặc, kết quả chuyện phá hỏng lộ ra ngoài nhé!”

Đây là quây rượu, cô rống một tiếng, rất có khí thế, người quanh thân cũng đã nghe thấy. Tay cô gái trên đài ôm đàn ghi-ta run một cái, tiếng hát dừng một chút. Ánh mắt mọi người đồng loạt đem chú mục đưa đến chỗ “Kỷ Thiên Hàng”, tò mò một người đàn ông nhé.

Nhìn phục vụ đưa tới một ly rượu hai ly màu sắc sắc sỡ, mọi người “Cảm kích vạn phần” mà đối với Thiên ca nở nụ cười không chỉ một chút. Nếu không phải là Thiên ca khuynh tình diễn xuất, ông chủ cũng sẽ không hăng hái số tặng bọn họ miễn phí những thứ rượu đặc sắc này.

Tiểu Huệ lấy được một ly chất lỏng màu đỏ tươi, đặt ở dưới mũi nhẹ nhàng ngửi, hình như còn có một cổ tư vị hồng môi. Cô quét mắt một vòng, Lệ Toa là màu xanh biển, Quả Táo Quân là màu vàng nhạt, Tiểu Tiết là màu xanh lá cây, Tiểu Phong Tử là Violet, duy chỉ có chất lỏng trong ly của Kỷ Thiên Hàng là vô sắc. Mà loại vô sắc hoàn toàn này, ở một giữa đồng màu sắc rực rỡ có vẻ cực kỳ đặc biệt.

Tiểu Tiết gấp gáp: “Tôi ngửi thấy tư vị cây sồi, nhanh, các người uống hết đi xem có đồ gì tốt.” Chỉ thấy cô ừng ực uống vào miệng, phương thức uống thả cửa quả thực là phí của trời.

Tiểu Huệ nhin cười không được: “Tiết đại tỷ, vài ngày cậu chán uống nước rồi, cho nên cậu nâng ly rót vào trong bụng như vậy sao?”

Tiểu Phong Tử cũng uống một hộp, cậu ấy chẹp một chút tư vị trở về trong miệng, ánh mắt từ từ trở nên có chút tế nhị: “Giống như có các loại mùi hoa, chỉ là không có rượu cồn.”

Thiên ca giống như là trước đó đã làm bài tập một dạng, khoe miệng giương lên mở miệng: “Đây là một loại đồ uống khỏe mạnh mới nhất được một công ty nghiên cứu ra, lấy tinh hoa chất lỏng rau quả thực vật, bảo đảm tinh khiết thiên nhiên, khẩu vị đặc biệt, hơn nữa có dự phòng cùng trị liệu nhiều loại công hiệu bệnh tật thường gặp, tuyệt đối là đồ tốt.”

Lông mi Lệ Toa bỗng nhúc nhích: “Tôi tương đối hiếu kỳ về công ty anh nói, vừa đúng lúc công ty chúng tôi đang tìm người hợp tác phương diện thực phẩm, có thể có thể.”

Thiên ca cười: “Tuyệt đối là bệnh nghề nghiệp, hôm nay là lần đầu tiên tôi tụ hội, chỉ nói tình không nói công việc.”

Lệ Toa đứng thẳng lông mày dưới, tầm mắt vẫn rơi vào trong quan sát Tiểu Huệ: “Cậu xem cái gì thế, nghiêm túc như vậy?”

Tiểu Huệ ngẩng đầu lên trên mặt mang một ít nghi ngờ: “Chính tớ đang nghĩ, vật này thật có thể uống sao? Sau khi uống xong sẽ không có tác dụng phụ chứ?”

Quả Táo Quân thiếu chút nữa đem chất lỏng trong miệng phun ra: “Phải có vấn đề cũng là hai ly của cô và Thiên ca, dù sao chúng tôi cũng đã uống qua, đều không có vấn đề.” Cậu ấy dùng đầu lưỡi liếm sạch sẽ chất lỏng ở bên môi, mùi vị này nhẹ nhàng khoan khoái lòng người.

Trên mặt Thiên ca đang cười, trong đầu càng thêm cười: ca ca tôi tự tay pha đồ làm sao sẽ uống không tốt đây?

Tiểu Huệ vèo một cái đem hai con mắt đâm ở trên mặt Kỷ Thiên Hàng, mang theo ý vị thẩm vấn, nhìn vài giây lúc này mới lên tiếng: “Tôi cuối cùng cũng cảm thấy có vấn đề, hơn nữa không thoát được quan hệ với anh. Không được, hai ta đối ly uống một chút.”

Nói xong cô không nói lời gì mà từ trong tay Thiên ca nhận lấy ly rượu, đồng thời đem ly rượu của mình kín đáo đưa cho anh. Có hai mươi mấy năm qua lại cùng Kỷ Thiên Hàng rồi, Tiểu Huệ đương nhiên biết vị

đại ca này đa dạng phong phú, có lúc cô không để ý còn có thể mắc bẫy của anh, tại sao cô có thể không cần để tâm đây?

Thiên ca đưa tay hơi ngăn lại: “Màu đỏ này là ly mỹ dung đường nhan, đặc biệt thích hợp phái nữ, em xác định không uống?”

Tiểu Tiết cười: “Hai người các người đây coi như là đang uống rượu giao bôi à. . . .” Được rồi, Tiết cô nương chính là tới kéo thù hận cười chút đó, cô lấy tinh thần giải trí với Lọ Lem làm những người khác vui vẻ. Mà Tiểu Huệ sử dụng ánh mắt nói cho cô biết, cô nương, cô nói quá nhiều.

Tiểu Huệ quạt cường cuối cùng cũng giữ lập trường kiên định nâng ly, theo thường lệ hít hà tư vị chất lỏng, vị rượu cồn nhẹ, phải là chỉ số tương đối thấp, cô an tâm mà cười một chút, sau đó ly rượu dính vào trên môi, cổ tay phải khẽ gợn. Xuyên thấu qua ly thủy tinh, cô còn có thể thấy bộ dáng Kỷ Thiên Hàng muốn ngăn cản, nhìn thấy anh lắc tay đến mấy lần.

Mà chất lỏng từ cổ họng ừng ực trượt xuống, Tiểu Huệ rút cuộc biết cô sai lầm rồi.

Hình như là trong nháy mắt uống xong, ánh mắt của Tiểu Huệ liền bắt đầu mở to, trên mặt cọ một cái nhào tới một tầng má hồng, tiếp theo sau đó bỏ nhào, tiếp tục. . . . Công phu không bao lâu thì khuôn mặt nhỏ liền đỏ bừng. Cô khó khăn nuốt nước miếng một cái, há mồm, nhổ ra một ngụm rượu. Ánh mắt nhắm ngay Kỷ Thiên Hàng, cô nổi giận: “Kỷ Thiên Hàng, anh nhất định là cố ý!”

Kỷ Thiên Hàng thở dài: “Anh oan uống mà, mọi người có thể chứng kiến, anh cái gì cũng không làm, là em chủ động đổ rượu với anh.”

Anh vừa mới nói xong, kết quả là tất cả mọi người trầm mặc, trên mặt từng cái một bức tức giống như bị kẹp cửa qua, nửa giây sau, bốn người tập thể mở miệng: “Nhân viên phục vụ, toilet ở nơi nào?”

Đối với cái biến cố đột nhiên xuất hiện này, là một trong đám người duy nhất hoàn hảo không chút tổn hại, lần này Kỷ Thiên Hàng hoàn toàn chạy không thoát tội danh.

Tiểu Huệ nằm trên ghế sofa, mắt có chút mông lung, mọi người có thể nghĩ thử mà xem, tình huống sau khi cô nương nào đó uống rượu trắng cao độ tinh khiết.

Mặc dù hiện tại trong óc đều là vị rượu cồn, cô còn cố gắng căng lớn mắt, nhìn chăm chú Kỷ Thiên Hàng: “Em gái anh, rốt cuộc anh đã làm gì? Không phải là hạ độc chứ?”

Thiên ca bắt đầu dĩ nộ nộ cười, thu thập một tý quần áo của hai người liền khiêng Tiểu Huệ lên, sải bước đi ra cửa, giá thể kia cực kỳ giống bọn buồn người.

Tiểu Huệ hướng người lân cận rối loạn, nhưng vẫn là ông chủ quây rượu tự mình áp trận, ở bên kia nói gì: “Đây là hai tình nhân nhỏ cãi nhau ầm ĩ, mọi người tiếp tục uống rượu”, được rồi, Tiểu Huệ hôn mê, mắt có chút bốc lên.

Lúc bốn người từ toilet đi ra, vị trí đã không có một người, Tiểu Tiết nóng nảy: “Bọn họ đi nơi nào?”

Tiểu Phong Tử vỗ vỗ bả vai của cô: “Bụng còn đau không?”

Tiểu Tiết lắc đầu: “Rất kỳ quái, sau khi kéo xong cảm thấy trên người giống như tắm qua vậy, rất thoải mái. Nhưng mà hai bọn họ đâu rồi, không phải là len lén tìm địa phương đau bụng chứ?”

Lệ Toa quan sát một vòng, khóe miệng chợt khẽ nhếch: “Không thể nào, đi toilet cần mang áo khoác cùng túi xách sao?”

Cô vừa nói như thế, mọi người quả nhiên phát hiện, chỗ ngồi đã sớm không có gì đó của Tiểu Huệ cùng Thiên ca.

Quả Táo Quân cười: “Bọn họ là tự mình đi? Không phải là chê chúng ta cản trở đi?”

Lệ Toa: “Tìm ông chủ tới hỏi liền rõ ràng, vừa rồi tại sao chúng ta đột nhiên đau bụng, tại sao hiện tại lại rất tốt, không thoát được quan hệ với vật này rồi.” Cô bưng ly chất lỏng màu xanh biến lên, suy tư: vật này là ông chủ đưa tặng, ông chủ bởi vì Thiên ca đột nhiên xuất hiện biểu hiện mới đưa tới, Thiên ca giống như rất hiểu vật này. Xem ra bên trong này có trò không nhỏ.

.

Nhớ một tên con trai đồng học nói qua: ban đêm G lớn đều khiến người ta có kích động phạm tội, thật ra thì G thì cũng giống vậy.

Đèn nê ông mờ lung mà mê người vẽ loạn phần trang, ánh sáng lóng lánh tinh xảo mà câu người. Trên quảng trường suối phun ngày đêm không ngừng, liên tục không ngừng ngất trời dâng lên, vẽ ra trên không trung một đạo đường vòng cung hoa lệ, rồi sau đó rơi xuống mặt nước, kích thích từng trận bọt nước. Ngồi ở trên ghế dài có mấy đôi tình lữ, không khí ban đêm lãng mạn thân mật thấm thiết nói chuyện với nhau, ôm, hôn môi.

Đồng thời lại có hai người, bọn họ một ôm một ngồi ở bên trên đài phun nước, người bị ôm thì mắt sương mù, trong miệng còn không ngừng phát ra tiếng mắng nhỏ: “Em gái anh, Kỷ Thiên Hàng, cũng biết anh dụng tâm không tốt. Không biết cô nương tôi không có tử lượng à. CMN, anh khốn kiếp.”

Tay Thiên ca run một cái, anh liền tiếp ứng tiếng: “Ồ ờ ờ, anh là khốn kiếp, chỉ là em có thể không nên lộn xộn nữa hay không, nói thật em có chút nặng.”

Vừa mới dứt lời, bóp một tiếng, một quả đấm lão đảo kêu đến, Thiên ca khấn trương né xuống, lúc này mới thở một hơi: “Đại tỷ, em yên tĩnh chút có được hay không, anh muốn chuẩn bị nói cho em lời trong lòng đây.”

Trong ngực anh, hai mắt Tiểu Huệ trừng to: “Anh thú lắm, thời điểm cô nương tôi bú sữa liền biết anh, anh bịa đặt đức hạnh lung tung, tôi còn có thể không rõ ràng, lời nói trong lòng? Tôi nhổ vào!” Chỉ là rất dễ nhận thấy ánh mắt của cô nhắm ngay chính là một chỗ nào đó sau lưng Thiên ca, có trời mới biết một người uống say nhân thần tốt hơn cỡ nào!

Thiên ca cười, đem đầu cô đặt ngay gần, cố định tại trước mặt của chính mình: “Anh nói em á, thông minh quá sẽ bị thông minh hại đi, anh đã nói với em màu đỏ đối với em tốt hơn, chính em lại không tin anh. Đây chính là anh cố ý giúp em pha, bảo đảm sẽ không giống bọn họ là cần chạy nhà cầu, cũng sẽ không giống hiện tại một dạng uống say.”

“Tin anh?” Tiểu Huệ mơ hồ nói một câu như vậy, kèm theo hai tiếng cười khê ý thức không rõ, đầu cô cô này rất cuộc tỉnh táo hay không tỉnh táo đây?

Thiên ca cau mày: “Tin anh thì thế nào? Ca ca tôi đây nhiều lắm là với em mở ý tốt vui đùa, lần đó cố ý lừa em hả? Hơn nữa nếu không phải là em - nha đầu ngốc quá tự mình thông minh, anh phải dùng tới cách làm như vậy sao? Còn muốn đi xem mắt? Em cũng không hỏi qua một chút ý kiến của anh, em liền đi xem mắt người ta sao? Bên cạnh em có cả một người đàn ông thật tốt dịu dàng săn sóc, em còn xem mắt cái gì!”

Tiểu Huệ ha ha ha mà cười, hình như là nhìn Thiên ca bày tỏ coi rẻ cực độ.

Vào lúc này trong đầu Thiên ca lại hiện lên một cảnh tượng rất sớm, Tiểu Huệ vì trả thù, lừa mình uống gần nửa bình rượu đỏ, mà chính cô làm bộ uống một hớp nhỏ. Mà một ngụm nhỏ như vậy, cô còn là hai mắt bốc lên kim hoa, chỉ có thể nhìn mình lom lom rỗng: “Kỷ Thiên Hàng khốn kiếp, anh dám không dám thừa nhận anh không phải như cô nương tôi!” Sau đó cô chợt nhếch miệng cười một tiếng, “Cho nên, anh đi theo tôi thôi.” Mặc dù đoạn này cũng bị theo cùng quan hệ kéo dài không tới một tháng, lại thực sự là hai người chân chính bắt đầu đây đưa.

Thiên ca chợt bật cười, nhìn gương mặt Tiểu Huệ hồng phác phác, chỉ cảm thấy giống nhau như đúc so với nhiều năm trước, trong lòng anh ngứa một chút. Anh cúi đầu, đánh vào bên tai Tiểu Huệ, nhỏ giọng nói: “Giang cô nương, em là tỉnh? Lắng nghe, Anh XX.” Lúc nói xong lời cuối cùng, âm thanh của anh bị tiếng ồn ào đột nhiên xuất hiện thay thế.

Thì ra là có một bầy người trẻ tuổi ngang qua, bọn họ cao giọng ca hát, nói chuyện với nhau, trong tay còn cầm nhạc khí, phải là một ban nhạc đầu đường kết thúc công việc rồi.

Tiểu Huệ trong ngực Kỷ Thiên Hàng bỗng nhúc nhích, bỗng chốc mở mắt, nhìn chằm chằm anh: “Anh vừa mới nói cái gì?”

Thiên ca vẻ mặt thật đáng tiếc: “Anh đã nói rồi.”

Tiểu Huệ giận: “CMN, anh. . . .”

Ánh mắt sắp giằng co, Thiên ca chợt cúi người, quay đầu hôn lên cái miệng đang chuẩn bị mở miệng. . . . Anh thế tới hung hung cạy hàm răng ra, dán đầu lưỡi cùng nhau dây dưa. Đồng thời cánh tay dùng sức ôm chặt, bộ ngực Tiểu Huệ cứ như vậy chọt đụng vào trên lồng ngực anh, xúc cảm mềm mại kích thích một hồi nhiệt lưu luống cuống, trong nháy mắt bắt đầu ấm lên.

15. Chương 15: Nhiệt, Ướt Đắm . . .

Cửa bị đụng mở rồi, bộp bộp mấy tiếng, Thiên ca ôm cô gái toàn thân ướt nhẹp nào đó vào một gian phòng ốc. Chỉ thấy trên người của anh cũng bị ướt như vậy, cùng mặc quần áo tắm một dạng. Nước trên tóc một giọt lại một giọt ngưng kết, sau đó theo lọn tóc rơi vào gỗ thiết trên sàn nhà.

Tình cảnh này đem người đàn ông trong phòng dọa sợ hết hồn, trong miệng anh ta còn ngậm một nửa đoạn mì sợi, dao động ở dưới cằm cọ cọ, nước sốt bôi đến đều.

Thiên ca đối với tạo hình của anh ta không đưa ra bình luận, chỉ để ý ôm Tiểu Huệ đi vào phòng ngủ.

Người đàn ông trước máy vi tính đem nửa đoạn mì sợi hút vào, sau đó dùng tay trực tiếp lau vật bẩn trên mặt, thật ra thì anh ta thật muốn ngăn lại Thiên ca, bởi vì trong phòng ngủ.

Không lâu sau, trong phòng ngủ truyền đến âm thanh huyền ảo, sau đó Thiên ca đi ra, đồng thời trên chân đá bóng một dạng đá ra một đồng đồ bỏ đi.

Thiên ca bày tỏ rất im lặng: “B ca, không phải tôi bảo cậu đem gian phòng này dọn dẹp sạch sẽ ư, làm sao cậu còn đức hạnh này?” Anh chỉ vào một đồng đồ dưới chân không phân rõ rốt cuộc là quần áo dơ hay là đồ ăn còn dư lại, đồ ăn mua ngoài hộp còn là ống hút gì đó nổi mốc rồi.

Người bị gọi là B ca chỉnh gọng kính đen một cái: “Tôi cho là anh không tới đây nhanh như vậy, cho nên liền định ăn hết cơm trước rồi dọn cả, không ngờ anh mau tới thế.”

Thiên ca vỗ trán: “Sắp? Khoảng cách tôi gọi điện thoại cho cậu đã qua một giờ, tôi nhớ được khi đó cậu đang ăn cơm. Được rồi, hiển nhiên là tôi đánh giá cao quan niệm thời gian của cậu.” Anh giống như tại nhà chính mình, mở tủ âm tường (tủ xây trong tường) ra rót ỉnh một ly thức uống màu xám tro nhạt.

Ánh mắt của B ca còn chăm chú vào trên màn ảnh máy vi tính, phía trên biểu hiện các loại danh từ chuyên môn, mặt tràn đầy vô số con kiến nhỏ dày đặc sắp hàng, có người chứng sợ hãi dày đặc đoán chừng liếc mắt nhìn liền trực tiếp điên rồi. Đầu anh ta cũng không quay lại, nói: “Trong điện thoại anh cũng không nói rõ ràng với tôi, tôi cho là chỉ có một mình anh tới đây thôi. Cô gái đó là ai vậy, em gái anh?”

Nghe nói như thế, chất lỏng trong miệng Thiên ca phun lên mặt B ca: “Em gái cái đầu cậu á, đây là bà xã tôi!”

B ca đáng thương hai tay rồi ren ở trên mặt sờ động sờ tắt động vào: “Kỷ Thiên Hàng, anh còn như vậy thì tôi từ chức!”

Thiên ca cười, mắt híp thành một đường ngang: “B ca, cậu thật sự là không giúp đỡ à, cậu quên cậu cũng có cổ phần của công ty rồi sao?” Bộ mặt Thiên ca đáng tiếc nhìn B ca, một cái như vậy trước kia ở trong thực nghiệm thất, hiện tại người đàn ông ở công ty ở nhà không hiểu việc đời, thật không biết anh ta làm thế nào bình an sống từng tuổi này.

B ca lấy mắt kính xuống trừng: “Chính anh làm đi, tôi cùng mấy đồ đệ đã phải đem cách điều chế của anh làm rồi, anh vừa mới uống chính là bán thành phẩm, cuối cùng gõ nhịp hay là muốn anh tới, tôi không làm chủ được.” Nói xong, anh ta còn lý giải rất không hiểu, “Đồ uống mới của chúng ta vừa mới đẩy ra ngoài, theo lệ thường muốn qua ba tháng mới đẩy sản phẩm mới ra, tại sao lần này anh lại đưa ra như vậy? Còn

nữa, anh biến mất mấy tháng qua, đi nơi nào, trong công ty cũng không liên lạc được với anh, nếu không phải là anh gọi điện thoại cho tôi, tất cả mọi người cho là anh ở nước Mĩ gì kia rồi.”

Thiên ca cười: “Cho là tôi chết ở nước Mĩ? Tôi còn chưa lấy vợ đâu, làm sao sẽ chết?”

B ca chợt nhớ tới cái gì: “Bà xã? Anh chỉ vị trong nhà kia? Vậy Huệ Huệ nhà anh đâu?” B ca nhớ ngay, từ lúc du học ở nước Mĩ, có gái Tây tới cửa Thiên ca, anh đều cầm bắt Huệ Huệ nhà anh ra để làm bia đỡ đạn.

Thiên ca phá lên cười, đem cái ghế của B ca đẩy tới trước mặt máy vi tính, vỗ bờ vai của anh ta một cái: “Hảo hảo nghiên cứu, nhớ thức uống mới vừa phải có tư vị trẻ trung mới yêu nhau, lại muốn có cảm giác người thân quen thuộc. Thật sự là không bắt được cảm giác phải đi nói yêu.” Nói xong anh đi vào trong nhà.

Tiểu Huệ nằm ở trên giường mở to hai mắt nhìn chăm chăm căn phòng, còn có Kỷ Thiên Hàng tựa vào cửa, cô rõ ràng có thể nhìn thấy trên mặt Kỷ Thiên Hàng cười, cái loại cười bình thường đó sẽ bị xưng là hạ lưu vô sỉ.

Nghĩ đến đây, cô liền nổi trận lôi đình, trực tiếp xốc chăn. Ngay khi trên người chợt lạnh, trong nháy mắt, cô phát hiện vấn đề: đầu từ từ hạ thấp xuống, rơi vào ánh mắt kia là còn dư lại một cái áo sơ mi, chiều dài áo sơ mi vừa đủ che kín quần lót, được rồi, theo động tác của cô, áo sơ mi liền quần lót cũng không giấu được rồi, một cái quần lót màu đỏ ngăm qua nước cứ như vậy bại lộ ở trong không khí.

Thiên ca nhanh nhẹn đóng cửa lại: “Nữa nằm một lát đi, còn chưa tới mùa hè liền ngăm mình ở trong hồ, nói không chừng sẽ cảm.”

Anh vừa mới nói xong chữ cảm, kết quả Tiểu Huệ liền chảy nước mũi, cô bịt mũi, ánh mắt bốc lửa: “Rốt cuộc là ai hại tôi rơi vào trong đài phun nước, anh nói thật một chút.” Cô do dự vẫn là rúc vào trong chăn, cảnh giác tra xét hoàn cảnh chung quanh, lạnh giọng hỏi: “Đây là chỗ nào, anh dẫn tôi tới nơi này là muốn làm cái gì?”

Nét mặt kia của Tiểu Huệ giống như là có phải cho là tôi muốn làm chuyện tình gì không bằng cảm thú hay không? Thiên ca nghĩ đến đây một chút vui vẻ giống như nở hoa, sau đó cả người từ từ đi tới bên giường, ngồi xuống, thân thể lại gần Tiểu Huệ, nhẹ nhàng thổi một hơi: “Em yên tâm, chỗ này kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, vô luận chúng ta làm chuyện gì, cũng sẽ không có người phát hiện.”

Khóe miệng Tiểu Huệ rụt rụt, một đầu đập tới. Bụp —— âm thanh kia có thể thấy rõ, hai đầu sóng sờ sờ đụng vào nhau là cảm giác gì, giờ phút này Thiên ca thể nghiệm niềm vui tràn trề.

Váng đầu hồ hồ, xoay và xoay, Thiên ca chỉ có thể che cái trán gào lên: “Giang cô nương, em nghe không hiểu ca ca tôi là đang nói đùa với em sao!”

Tiểu Huệ cũng nhức đầu, lực tác dụng hỗ trợ lẫn nhau, cho nên Thiên ca bị đau bao nhiêu Tiểu Huệ cũng cùng với anh thể nghiệm, này, rõ ràng cho thấy thủ đoạn trừng phạt đồng quy vu tận (cùng đến chỗ chết). Hai mắt cô trừng trừng, từ trong lỗ mũi hừ ra một hơi: “Đùa giỡn? Cũng biết anh đùa giỡn. Chỉ là trời mới biết anh có nói giỡn mạnh hơn X tôi hay không, cô nương tôi không rảnh chơi trò chơi này với anh.”

Thiên ca cười bất đắc dĩ: “Gần đây em càng ngày càng thô bạo.”

Lời này quả thực làm Tiểu Huệ lửa tưởi thêm xăng, thử thiêu đốt càng lớn hơn: “Không sai, tôi là thô bạo, đáng tiếc tôi cũng không dễ dàng thô bạo, không giống anh, phụ nữ sẽ nhào tới, cầu xin anh có chút khí tiết có được hay không.” Hai người là thế nào rơi vào trong hồ đi, còn không phải là bởi vì vô duyên thao Kỷ mỗ nhan sắc – dục - hun - tâm, trên người lửa nóng, Tiểu Huệ bất đắc dĩ, mới mưu toan đẩy anh vào trong ao, kết quả trước lúc anh xuống nước còn kéo mình đi xuống cùng.

Vào lúc này cửa mở ra, B ca mang theo mắt kính vừa mới vào tới lập tức xoay người: “Thật xin lỗi, tôi quên, chỉ là. Đi vào cửa cảm thứ gì. Các người tiếp tục.”

Thiên ca nở nụ cười ha ha: “B ca, làm phiền cậu đem quần áo hong khô lấy tới đây.”

B ca thở phào nhẹ nhõm: “Anh phải mang theo bà xã anh đi sao?”

Tiểu Huệ cau mày: “Bà xã? Kỹ Thiên Hàng.”

Trong phòng xuất hiện âm thanh tương tự với giết heo, một chém một gào lên, rất hạnh phúc.

B ca nhìn tình cảnh này, rụt cổ một cái: cô gái này quả thật có chút nóng nảy, chẳng lẽ Thiên ca thật thích kiểu này?

.

Ở trên đường trở về hai người giữ vững khoảng cách ba thước, đây là sau khi Thiên ca cò kè mặc cả súc tiến phạm vi, anh đang ở phía sau đuổi chặt, nhìn Tiểu Huệ trước mặt quả thật muốn bay lên bước chân, không khỏi cảm khái: rốt cuộc tôi làm gì sai?

Bọc quần áo của Tiểu Huệ sau khi nghe bước chân hình như có khuynh hướng tiến tới gần, cô quay đầu lại trừng, ý bảo người khác lui về phía sau, giữ vững khoảng cách an toàn. Ngay khi cô trừng, lại thấy người khác ngược lại chạy tới, thật xa liền vươn tay ra luôn. Từ tức giận, cô càng thêm nhanh chóng chạy về phía trước.

Còn chưa có chạy một bước, liền bị người ta toàn bộ dụng ngã, cút qua một bên rồi. Tuyệt đối là năm hạn bất lợi, cô tránh thoát, rống: “Kỹ Thiên Hàng, ban ngày ban mặt anh cũng không biết thu lại ư, anh cho tôi dọn ra.”

Thiên ca ôm cô, bắt đắc dĩ thở ra một hơi: “Em phải cùng anh giữ một khoảng cách, có thể! Nhưng làm phiền em nhìn đường đi, có được hay không. Nha đầu mạo hiểm, em bảo anh làm thế nào mới yên tâm để cho em đi đường một mình đây?”

Tiểu Huệ theo ánh mắt của anh nhìn sang, chỉ thấy một cống thoát nước cách bọn họ không tới ba thước đang mở lên, có thể tưởng tượng phía dưới cống thoát nước kia sẽ vừa tối vừa thú vị thế nào, nếu như người té xuống tuyệt đối có thể thể nghiệm cống thoát nước, cảnh thường Mỹ Nhân Ngư chân thật.

Cùng lúc đó, bộ dáng mấy chú công nhân cách đó không xa đi tới, nói với bọn họ: “Người trẻ tuổi à, làm phiền cháu chuyển cửa mà ngủ, chúng tôi đợi móc vật bẩn ra.”

Tiểu Huệ vỗ trán, luống cuống tay chân bò dậy, trên đường còn ngã đến mấy lần, bởi vì Kỹ Thiên Hàng đè ép quần áo của cô, cô đều có thể nghe thấy tiếng cười của chú kia. Vì vậy một đoàn tức giận nóng hừng hực quần quanh cùng bộ ngực cô kịch liệt bành trướng ra. Mà lúc này nghiêm trọng hơn chính là, Kỹ Thiên Hàng còn cùng đám chú kia giải thích: “Tôi cùng bạn gái ngã xuống mà thôi, không có gì.” Khi anh nói xong, mấy chú đó cười càng mừng hơn.

Ở trên đường trở về Tiểu Huệ liền trừng cũng không có hơi sức, cô thật sự nghi ngờ: than trời một cái, vô duyên ột thanh mai trúc mã, rốt cuộc là lỗi của cô hay là lỗi của cha mẹ cô?

Lúc về đến nhà trời còn chưa sáng, Tiểu Huệ nhìn trong phòng không có ánh đèn, nhớ mấy người kia đều ngủ rồi, cứ yên tâm lớn mật vào cửa đi, vào giữa cửa còn giao phó với Kỹ Thiên Hàng: “Anh ở bên ngoài đi bộ mấy phút rồi đi vào.” Nói xong không đợi anh phản đối liền “âm” đóng cửa chính lại.

Trong nháy mắt tiếng đóng cửa rơi xuống, trong phòng đèn sáng lên, ánh đèn chói mắt khiến Tiểu Huệ theo bản năng lấy tay ngăn trở, đồng thời trong lòng không khỏi luống cuống. Chờ thích ứng với cường độ ánh sáng, cô ở trong lòng âm thầm giễu cợt: hoảng cái gì mà hoảng, mà lại không giết người phóng hỏa, cũng không còn cùng người thông - gian!

Vậy mà trong phòng khách, trận chiến trên ghế sofa đồng loạt vẫn đem cô giật mình: tay Quả Táo Quân cầm đèn pin, Tiểu Tiết hai tay khoanh mặt lộ vẻ hung tướng, Lệ Toa tức giận cầm cả phê từng vòng thối ra nhiệt, còn có Tiểu Phong Tử vui đầu ở cuốn sách.

Tiểu Tiết đánh đòn phủ đầu: “Đem Kỹ Thiên Hàng dẫn dụ đến!”

Tình cảnh này làm cho người ta rất khó không liên tưởng đến một tình tiết gia đình mình tình trong điện ảnh: đóng cửa, thả chó! Nghĩ đến cái này Tiểu Huệ nhin không được liền cười.

Quả Táo Quân: “Tôi đánh hơi được mùi vị âm mưu, có thể Thiên ca đã bị Tiểu Huệ nuốt vào trong bụng hay không?”

Cậu ấy vừa nói xong, một gối đầu nện ở trên đầu cậu ấy, Lệ Toa trừng: “Anh cho rằng đang diễn Tây Du kí à.”

Quả Táo Quân nhỏ giọng lầm bầm lầu bầu: “Tôi đi quay phim thử bản mới Tây Du kí rồi, đáng tiếc người ta không quan tâm tôi, có thể bởi vì tôi quá đẹp trai đi.”

Hiển nhiên đám người ô hợp kia không đáng để lo, Tiểu Huệ khẽ mỉm cười, bình tĩnh bước đi vào trong phòng, vừa đi vừa nói: “Đúng rồi, hôm nay là ngày bao nhiêu rồi hả? Nể tình nhắc nhở, trước mỗi tháng nhớ đóng tiền thuê phòng theo tháng, quá hạn. Thêm tiền, trong hợp đồng đều có viết.”

Trên ghế sofa là một mảnh tiếng kêu rên, rõ ràng là muốn hỏi chuyện xưa JQ của cô cùng Thiên ca, thế nào dễ dàng bị phản công như vậy đây? Vẫn là câu nói kia: người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Tiểu Phong Tử lấy ra quyển sách, nói khẽ với Tiểu Tiết một câu: “Tôi đi đánh điện tử, cô thì sao?”

Chính nghĩa phần đầy ngực, Tiểu Tiết nghe nói như thế giận: “Đánh cái gì chạy bằng điện, mau ngồi xuống, còn có một người khác đâu rồi, Lộ Lem không nói được, Thiên ca cũng có thể đi. Anh ấy mới là đầu sỏ gây nên, bắt anh ấy là chính xác không sai.”

Đang cửa Thiên ca không biết người bên trong đang có ý đồ gì, anh không tự giác nhìn đồng hồ đeo tay, đoán chừng Tiểu Huệ không sai biệt lắm vào phòng rồi, mở cửa. Không ngờ vừa mới mở cửa thiếu chút nữa cùng Tiểu Tiết ngăn ở cửa đụng vào nhau, anh lui về phía sau một bước dài: “Tiết cô nương, không cần nhiệt tình hoan nghênh bản thiếu gia như vậy chứ.”

Tiểu Tiết muốn đuổi theo, chỉ là người bị Tiểu Phong Tử kéo, cô chỉ có thể cách mấy bước rống: “Thiên ca, chọn A hay là B?”

Thiên ca: “Cái gì A, cái gì B, cái người này, cô nương cùng Tiểu Phong Tử xen lẫn thế nào.”

Thiên ca còn chưa nói hết, Tiểu Phong Tử cản lại câu chuyện: “A là anh bị bà chị ăn, B là bà chị bị anh ăn.” Được rồi, Tiểu Phong Tử vốn là tính toán làm người hoà giải, đáng tiếc Thiên ca tự mình kéo thù hận.

Thiên ca nhếch miệng cười: “AB.” Anh làm cảm rơi xuống đầy đất trần định mà đi vào, đi tới cửa phòng ngủ thì anh ngoái đầu nhìn lại cười một tiếng: “Nhóm máu của tôi.” Sau đó nhanh chóng mở cửa, đóng cửa, khóa lại.

Bên ngoài là một đám nam nam nữ nữ điên cuồng hét lên “Lừa bịp”.

16. Chương 16: Họ Trịnh, Tình Định . . .

Tiểu Huệ chỉ vào quầy thâm dưới mắt cùng cái mũi đỏ đi vào toilet, còn chưa tới cửa đã nghe thấy một đoạn đối thoại kinh điển.

Quả Táo Quân sợ hãi kêu: “Cô. Tôi. Lập tức tốt.” Lúc nói lời này còn kèm theo âm thanh kéo kéo, căn cứ kinh nghiệm của Tiểu Huệ để phán đoán, trước cậu ấy hẳn là tiếng gào nhỏ, nhưng bị người khác vừa đúng bắt gặp.

“Anh tên gì, cũng không phải là chưa xem qua.” Đây là giọng nói của Lệ Toa, được rồi, quả nhiên là Hải Quy, thừa nhận là đủ trực tiếp dứt khoát. Tiểu Huệ kiên định suy đoán: trước đó bọn họ nhất định là có phát triển quan hệ thịt - thể.

Âm thanh của Quả Táo có chút sợ: “Sự kiện kia, tôi rất xin lỗi, chẳng qua có thể lúc ấy tôi thật uống say.”

“Cảnh sát bắt tội phạm, sau đó tội phạm nói một câu chính tôi tại lúc uống say giết người, tôi không nhớ rõ, chẳng lẽ cảnh sát sẽ vì vậy thả kẻ đó? Hơn nữa lúc ấy chỉ có anh là say, tôi rất tỉnh táo.”

Tiểu Huệ che miệng, tin tức hơn kinh bạo rồi.

Quả Táo Quân trần trở nửa ngày mới khó khăn nói: “Ý của cô là muốn tôi phụ trách với cô ư, tốt lắm.”

Lệ Toa: “Đầu anh được đấy, anh muốn phụ trách cũng phải hỏi tôi một chút xem có đồng ý hay không. Nếu như hai ta không có hứng thú với nhau, vậy liền đem lần đó làm hỗ trợ lẫn nhau giải quyết nhu cầu sinh lý.”

Quả Táo Quân: “Tôi có nghi vấn, nếu như cô không có uống say, tại sao không tránh. Cô biết, tôi thật sự nhớ không nổi sau khi tôi uống say rượu đến cùng là đã làm cái gì.”

Lệ Toa cười: “Tránh? Trời mới biết lúc đó anh nổi điên cái quái gì, điên khùng đến muốn té cửa phòng, đè tôi ở trên giường. Hay là nói anh phải xem qua máu ứ đọng trên người tôi mới tin tưởng lúc ấy anh có nhiều không thể nói lý?”

Quả Táo Quân: “Tôi.”

Buổi sáng lúc Lệ Toa ra cửa, Tiểu Huệ cũng nắm túi xách đuổi theo. Cô thử dò xét hỏi một câu: “Hải Lệ Toa, cô hoàn hảo chứ?”

Lệ Toa cười: “Tôi rất tốt, thế nào?”

Mặt Tiểu Huệ lộ vẻ đồng tình: “Tôi là nói thân thể cô có khỏe không, thật ra thì tôi là không cẩn thận nghe được đối thoại giữa cô và Quả Táo Quân, cho nên.”

Lệ Toa hướng cách đó không xa phất tay một cái, trước khi lên xe đối với Tiểu Huệ khẽ mỉm cười: “Sẽ không phải tin như đũa ngọc chứ?” Nói xong, tiểu sai lên xe rời đi.

Tiểu Huệ đứng nguyên tại chỗ một lúc lâu, mưu toan giống như chuyên gia đọc tâm, từ đôi câu vài lời liền giải đọc ra tầng hàm nghĩa sâu nhất, chỉ là rất dễ nhận thấy đây là một món chính, một giáo viên hình thể thông minh tình thương không đủ để giải quyết một hạng công trình này.

Thời điểm Thiên ca rời giường, người nên đi làm cũng đã đi làm, chỉ có Tiểu Tiết ở trong phòng khách nghe điện thoại. Thiên ca nói với cô “Sớm”. Không ngờ vấn đề đồng nhất kêu ra, Tiết cô nương giống như bị cái gì kích thích, từ trên ghế salon nhảy dựng lên, lấy tư thái mãnh hổ ra áp hướng Thiên ca nhào tới, vẻ mặt thống hận khác thường.

Thiên ca linh hoạt nhanh chóng tránh trái phải, sợ bóng sợ gió một cuộc tránh khỏi ma quỷ của Tiết cô nương, anh rất giật mình: “Cô nương tỉnh táo một chút, có lời gì cứ nói, cô đừng đuổi theo tôi như vậy, cũng không sợ Tiểu Phong Tử biết hiểu lầm cô theo tôi có quan hệ gì à.”

Tiểu Tiết phát điên: “Viện trưởng hạ tối hậu thư với tôi rồi, ông ấy nói nếu không mang anh trở về, chính tôi tại kỳ thực tập liền trực tiếp bị fire rồi. Thiên ca, không phải nói mình liên lạc cùng viện trưởng ư, anh liên lạc với chỗ nào?”

Thiên ca hạ khóa miệng: đứa nhỏ này thật là đơn thuần, liên lạc ... Lời nói không phải là vì kế sách trần an cô chậm dịch ư, cô cũng sẽ tin.

Chỉ là từ tinh thần chủ nghĩa nhân đạo, anh vẫn ngưng động tác chạy thực mạng, mặt đồng tình vỗ vỗ bả vai Tiết cô nương: “Viện trưởng đây là làm người khác khó chịu, chính ông ấy không cách nào thuyết phục tôi, bởi vậy khó khăn một mình tôi cô nương như cô, haizz, rõ là.”

Tiểu Tiết vô cùng tán đồng gật đầu: “Thiên ca, anh nói quá đúng, viện trưởng là khôn kiếp, nhưng mà ông ấy nắm giữ tương lai của tôi, kỳ thực tập bị fire, chuyện này viết ở trên lý lịch tuyệt đối là một điểm nhơ lớn đó.” Cô chợt nháy một cái mắt, “Thiên ca, cứu vớt một thanh niên tốt đẹp tương lai gánh trách nhiệm nặng nề trên tay đi, anh nhất định sẽ giúp chứ? Anh suy nghĩ một chút, chỉ cần anh theo tôi trở về viện trưởng sẽ không nói, uy hiếp của ông ấy toàn bộ liền không còn giá trị rồi.”

Thiên ca nhảy mấy bước, trực tiếp tựa vào trên ghế sofa, cười vô sỉ một tiếng: “Vậy cô sai lầm rồi, Thiên ca trong tay tôi.” Anh vớ lấy một quả táo trên khay trà, “Trên tay tôi trừ quả táo này còn có cái gì? Cô hãy yên tâm đi, viện trưởng dọa cô thôi.”

Tiểu Tiết nắm quả táo: “Thiên ca, anh bắt nhân đừng trách tôi bất nghĩa, tôi chính là biết bí mật của anh, nếu như mà tôi nói việc này cho Lọ Lem, anh nói xem cô ấy có phản ứng gì.”

Quả táo ở khóa miệng Thiên ca ừng ực trơn một cái, anh hạ lông mày, trên trán xuất hiện ba nếp nhăn: “Cái người này, đứa bé thật là muốn buộc tôi xuất tuyệt chiêu.” Anh một phát bắt được dao gọt

trái cây trên khay trà, mảnh khoé chậm rãi chuyển động, đao phong kia đang ở trước mắt Tiểu Tiết xoay tròn, phiếm ánh sáng lạnh.

Tiểu Tiết vội vàng lui về phía sau một bước dài, nhỏ giọng kêu: “Giết người diệt khẩu. Thiên ca, anh lợi hại.”

Thiên ca cười lạnh từ trên mặt đất nhặt quả táo lên, đâm một đao: “Làm gì vậy, tôi chỉ là gọt trái táo mà thôi, dơ bẩn.”

Tiểu Tiết ở trong lòng trợn mắt nhìn thẳng: lão ngài ở nơi này gọt trái táo, đây là uy hiếp xích lôa - trắng trợn, cũng không biết từ đâu học được cái động tác này.

Vào lúc này chuông cửa vang lên, mọi người đi làm đều đi làm, lúc này còn ai tới đây? Tiểu Tiết giật mình nhìn cửa là một người con trai xa lạ tây trang thẳng thớm, thử dò xét hỏi: “Xin hỏi anh tìm ai?”

Người đàn ông kia khiêm tốn lễ độ cúi đầu một chút: “Giang Tiểu Huệ ở nơi này sao? Rất xin lỗi tùy tiện tới cửa, mấy ngày trước tôi cùng cô ấy xem mắt, tên là Trịnh Nhân Xuyên, bởi vì mấy ngày trước có việc gấp, hôm nay tôi mới nhìn đến theo thông tin cô ấy lưu cho tôi.”

Tiểu Tiết cười, vui sướng dẫn anh ta đi vào cửa: “Thì ra ngài chính là Trịnh tiên sinh, Tiểu Huệ thường nói với tôi về anh.”

Trịnh tiên sinh cười: “A, thật sao?” Chỉ là vừa vào cửa anh ta cũng cảm thấy trong nhà còn có một người đàn ông, hơn nữa ánh mắt không mấy thân thiện.

Thiên ca tiếp tục gọt táo, hơn nữa xuống tay càng thêm cẩn thận, vỏ quả táo sừng sốt một chút cũng chưa đứt đoạn, còn giữ vững một độ dày rất mỏng.

Tiểu Tiết tiến tới bên cạnh Thiên ca: “Tình địch tới.” Nói xong cô vui mừng chạy ra cửa rồi đi.

Trịnh tiên sinh hiền hòa cười một tiếng: “Xin hỏi anh là?”

Thiên ca ngẩng đầu, cau mày: “Anh nói anh tên là Trịnh Nhân Xuyên? Muốn cùng vợ Tiểu Huệ của tôi xem mắt sao?”

Trịnh tiên sinh cười: “Còn chưa có phối hợp.”

Thiên ca đứng dậy: “Vậy hôm nay anh tới cửa là có ý gì?”

Trịnh tiên sinh cảm thấy có lực áp bức rồi, hiển nhiên là đến từ người đàn ông trước mặt này, mặc dù không biết thân phận của anh ta gì, chỉ là hình như anh ta đối với mình có địch ý, hơn nữa địch ý này cùng Tiểu Huệ có liên quan. Có lẽ anh đoán được cái gì, vì vậy trực tiếp mở miệng: “Tôi từ nơi bác đã hiểu được đại khái về Tiểu Huệ, nói thật cô ấy rất phù hợp điều kiện của tôi, lần trước cô ấy chưa từng xuất hiện, tôi rất tức giận, chỉ là cô ấy ở trong tin tức nhắc tới muốn cùng tôi hẹn thời gian lần nữa, tôi muốn nếu như có lí do thích đáng, tôi có thể tha thứ cho chuyện lần trước cô ấy thất lễ.”

Thiên ca nở nụ cười, lắc đầu: “Tôi sẽ nói cho anh biết tại sao lần trước cô ấy không đi gặp anh, là bởi vì tôi sao?”

Trịnh Nhân Xuyên gạt đầu: “Cám ơn anh nói cho tôi biết, chỉ là coi như bác tôi giới thiệu đáng tin nhất, nếu như cô ấy cũng không có ý kiến gì, tôi nghĩ tôi còn rất hy vọng có thể cùng cô ấy kết hôn.”

Kết hôn? Ánh mắt của Thiên ca trong nháy mắt giống như mắt mèo lóe sáng ban đêm, bắp thịt toàn thân anh cũng bắt đầu căng bó chuẩn bị tiến vào trạng thái chiến tranh: “Anh cũng quá qua loa đi, cũng không gặp qua người, chưa từng hỏi ý kiến của cô ấy liền bắt đầu muốn vấn đề kết hôn? Tôi xem tuổi của anh cũng không nhỏ đi, gấp kết hôn như vậy chẳng lẽ là có vấn đề gì?” Trong lúc nói chuyện, anh quan sát thân thể Trịnh Nhân Xuyên, nhất là một bộ vị của anh ta.

Trịnh Nhân Xuyên sửa lại tây trang một chút, đồng thời cố gắng không chế tâm tình: “Vị bằng hữu kia, anh hình như còn chưa nói cho tôi biết anh là ai, trạng thái không đối xứng như vậy, tôi không thể tiếp tục trao đổi với anh.”

Thiên ca để quả táo xuống, đưa tay dính nước táo ra: “Xin chào, lần đầu tiên gặp mặt, tôi tên là Kỷ Thiên Hàng, là bạn trai của Tiểu Huệ.”

Trịnh Nhân Xuyên nở nụ cười: “Như sấm bên tai, vui mừng gặp mặt.”

Thiên ca cau mày, vị họ Trịnh này, nhân huynh thật sự là hư, nghe xong giới thiệu còn có thể nói ra như sấm bên tai. Nhưng mà anh không có rảnh đi tận cứu vãn đề tâm lý của người nọ, mục đích của anh rất rõ ràng: “Anh có thể yên tâm, Tiểu Huệ sẽ không gặp lại anh, nếu như anh thật sự vội vã muốn kết hôn, anh có thể cầm điều kiện của anh đi đại lý hôn nhân xem mắt, nơi đó có thể cùng nhanh chóng tìm đến đối tượng anh cần kết hôn.”

Trịnh huynh cười: “Xin lỗi, tôi có chút hoài nghi lời của anh, nếu như cô ấy thật đã có bạn trai, tại sao còn có thể liên lạc với tôi, có phải hay không cô ấy cố ý kết thúc quan hệ của các người? Dĩ nhiên đây chỉ là suy đoán của tôi, tôi vốn không nên nói ra, chỉ là anh đã thẳng thắn như thế, tôi cũng không thể giấu giếm phải không? Tôi vẫn hi vọng cùng cô ấy gặp mặt, do cô ấy nói cho tôi biết rốt cuộc là tình huống gì, như vậy tôi cũng vậy làm bước tính toán tốt.”

Thiên ca buông tay: “Mặc dù theo ý tôi rất không cần thiết, nhưng anh kiên trì. Đúng rồi, anh không để ý lần sau là tam nhân hành chứ?”

Vừa tan học, Tiểu Huệ liền bị Tiết cô nương kéo về nhà, nói là có trò hay để nhìn. Vào cửa trước, Tiết cô nương còn liên tục cường điệu: “Lọ Lem, cậu nhất định làm xong chuẩn bị tâm tư nguyên vẹn đi, sau đó thấy cái gì cũng đừng giật mình, bình tĩnh xem cuộc vui là tốt rồi.”

Tiểu Huệ vỗ trán: “Tiết cô nương, rốt cuộc cô muốn nói cái gì, chẳng lẽ là trong nhà tôi có người ngoài hành tinh rồi hả ? Còn là Thiên ca hóa thân Siêu nhân điện quang quái thú từ nhỏ?”

Tiểu Tiết im lặng, mở cửa: “Chính cậu xem đi.”

Tiểu Huệ liếc mắt nhìn, xì cười: “Không có người ngoài hành tinh nha, cũng không có Tiểu Quái Thú, không tệ, Địa Cầu vẫn an toàn.”

Tiểu Tiết không thể tin vọt vào chung quanh đi dạo một vòng, nhìn chăm chăm Thiên ca trong phòng khách xem tivi: “Anh ta đâu? Chẳng lẽ anh đã đem anh ta.” Cô làm một động tác chém đầu, sau đó sợ hãi co lại đến bên cạnh Tiểu Huệ.

Thiên ca xoay đầu lại: “Ngại quá, tay tôi trượt đánh vỡ mấy cái ly.”

Mấy cái? Không phải một cái, là mấy cái? Thiên ca ơi, mấy cái ly vốn có thể giải thích là tay trượt sao? Tiểu Tiết rốt cuộc cười, cô biết chiến cuộc vẫn có chút lưu lại chứng cứ.

Tiểu Huệ hí mắt, vấn đề bồi thường cẩn thận phải tính toán, sổ nợ của Kỷ Thiên Hàng thật là thâm hiểm không nở nhìn rồi.

Quả Táo Quân thở phì phò mở cửa, một cước sâu một cước nông mà đi hằm hừ: “Người nào không có đạo đức công cộng như vậy, đem miếng thủy tinh cứ như vậy ném ở chốn công chúng, quá thiếu đạo đức rồi.”

Cậu ấy còn chưa mắng xong thấy Thiên ca đã xoay đầu lại, cẩn thận theo dõi chân cậu ấy, nét mặt kia vô cùng nhúc nhích.

Tiểu Huệ từ phòng bếp ra ngoài: “Dọn dẹp thủy tinh sao?”

Quả Táo Quân kêu rên: “Còn chưa có.”

Tiểu Huệ: “Cậu yên tâm, sẽ có người trả tiền thuốc men.” Cô quay đầu, mỉm cười, “Kỷ đại gia, làm phiền anh mang theo dụng cụ dọn dẹp đi xử lý một chút đi. Còn có phiền toái đi nhà nào giao phó hỏi một chút, nhìn có còn bị thương hay không, nên làm như thế nào chính anh nghĩ kỹ.”

Quả Táo Quân lệ con mắt: “Thiên ca. Loại chuyện như vậy người bình thường không làm được.”

Trong tay Thiên ca ôm gối cảm giác rất đau đớn: tại sao cuối cùng bị thương luôn là tôi?

17. Chương 17: Mờ Áo, Tội Phạm . . .

Ý định ban đầu của Tiểu Phong Tử là phải đi tìm Tiết cô nương đánh điện tử, nhưng lại phát hiện một chuyện vô cùng thú vị: Thiên ca đứng ở cửa phòng của bà chị anh ngủ hình. Tiểu Phong Tử nghi ngờ: Thiên ca đây là tính toán kháng chiến lâu dài sao?

Dĩ nhiên về nguyên nhân Thiên ca kháng chiến, Tiết cô nương đã tuyên truyền vô cùng đến nơi rồi, đó chính là sự nghiệp thành công, tình địch chừng chặc đại khí cường thế ra sân.

Tiểu Phong Tử ngồi chồm hổm xuống: “Anh rể, có cần em nói ột bí mật nhỏ hay không?”

Thiên ca đột nhiên bị kêu tỉnh cả người chấn động, mắt còn chưa có mở ra liền hỏi: “Thế nào, Tiểu Huệ sắp đi ra ngoài sao?” Nhìn cái bộ dáng thần kinh khẩn trương kia, thật sự là thật đáng thương.

Tiểu Phong Tử không đành lòng, cậu dìu Thiên ca đứng lên, dẫn anh đến trên ghế sofa: “Không có, vào lúc này đoán chừng bà chị đã lên trên mạng hoặc là nghe nhạc hoặc là ngủ rồi.”

Thiên ca chà xát mặt, trừ điểm buồn ngủ, lúc này anh mới nhớ tới, hỏi Tiểu Phong Tử vừa mới nói gì.

Tiểu Phong Tử thở dài một cái: “Anh chặn chân bà chị như vậy cũng vô dụng, chẳng lẽ chị ấy ra cửa mua vật gì, anh đều đi theo? Chỗ em có một biện pháp, anh cần thử một chút không?”

Khóe mắt Thiên ca cũng cười, anh liếc cửa phòng Tiểu Huệ một cái, làm ra một chút động tác nhẹ giọng, sau đó hạ thấp giọng: “Nói một chút.”

Tiểu Phong Tử dính vào bên tai Thiên ca lâu bầu lăm bắm nói hồi lâu, sau đó mới nở nụ cười: “Anh rể, em xem trọng anh, cố gắng lên.”

Hai người cười thầm, chợt có một âm thanh dọa bọn họ giật mình: “Các người lén lén lút lút làm gì vậy?”

Quả Táo Quân lại gần, gương mặt thần bí, rất dễ nhận thấy mới vừa rồi hai người đàn ông này đang trù mưu gì đó không thể cho ai biết.

Thiên ca khẽ mỉm cười: “Buổi tối khuya ra làm gì? Chẳng lẽ cậu lại còn muốn cùng Lệ Toa cô nương chế tạo một cuộc diễm ngộ ban đêm ở phòng khách?”

Quả Táo nhướn đầu: “Thiên ca, làm ơn chớ khi dễ lương dân như tôi nữa.”

Thiên ca cùng Tiểu Phong Tử giữ yên lặng, sau đó hai người cùng đứng dậy trở về phòng mình, lưu lại một mình Quả Táo Quân đứng tại nguyên chỗ kêu: “Chẳng lẽ tôi không đúng là lương dân sao? Làm sao có thể không phải!”

Nữ sĩ công cộng trong phòng vào lúc này còn sôi nổi, lỡ tai Tiểu Tiết dính vào trên cửa, cô cọ à cọ, cơ hồ muốn đem lỗ tai nhét vào ngoài cửa. Cho đến khi bên ngoài chỉ có âm thanh ban đêm bình thường, cô mới tiếc nuôi bỏ lại trên giường, ghé vào tai Tiểu Huệ hỏi: “Thân ái, hiện tại tớ tiến hành một thăm hỏi đơn giản. Khụ khụ, xin hỏi cậu đối với đồng chí Kỷ Thiên Hàng giữ cách làm chó giữ cửa giống nhau có cảm thụ gì, tuyệt đối nói thật.”

Lấy tai nghe xuống, Tiểu Huệ vô cùng vô tội hỏi một câu: “Cô nương, cô ở đây nói gì?”

Tiểu Tiết nổi giận: “Em gái cậu, đừng cho là tớ không biết cậu không nghe nhạc!” Cô nắm cái đầu cảm không có cắm vào trong máy vì tính ở trước mặt Tiểu Huệ lắc lắc, “Muốn nghe thì nghe, tắt yếu che giấu cái gì á.”

Tiểu Huệ vỗ trán: “Cô nương, cho cậu đề nghị, lần sau bộ mặt nểm thử tiết lộ người khác, nhớ chú ý tính chân thật của chứng cứ cùng tính tin cậy. Cậu cảm là một đầu cảm ống khác của tớ.”

Tiểu Tiết giả thoảng sáng ngời lau mồ hôi: “Được rồi, coi như cậu có lý. Tớ lặp lại một lần, cậu đối với đồng chí Kỷ Thiên Hàng.”

Lời của cô còn chưa nói toàn bộ, Tiểu Huệ làm một động tác dừng lại: “Hừ, có người quen tới gấp tở, tở cùng anh ta tán gẫu trước.” Tiểu Tiết tiến tới gần nhìn thoáng qua, giật mình nhìn chăm chăm trò chơi trên màn ảnh, cô “ồ” lên một tiếng: “Đội đặc công Trùng Trùng? Cái này tở cũng chơi, chỉ là vẫn bị kẹt ở độ cửa quan chơi không ra, ha ha, cái người này mới Đề Nhất Quan rồi, cái này rất đơn giản.”

Tiểu Huệ khẽ mỉm cười: “A, tở nhàm chán, cho nên trước lúc ngủ ngoan chơi một lần.”

Tiểu Tiết cười: “Cái người này lại không hiểu đi, tiền bối tôi cho cậu biết, vật này 11 quan tuyệt đối là một nấc thang, đoán chừng cậu luyện một đêm cũng chơi không ra.”

Mà sau khi cô nói như vậy, Tiểu Huệ hì hì một tiếng cười, cô trực tiếp bắt đầu chơi, khi cô lấy tốc độ giống như thần qua cửa, lúc pháo hoa chiến thắng nổ rộ, Tiểu Tiết ôm quyền: “Phục.”

Tiểu Huệ cười: “Tở nói cho cậu biết, tở chơi trò chơi chưa bao giờ thắng nổi Tiểu Phong Tử đâu? Cậu ấy là sư phụ của tở.”

Lời vừa nói ra, Tiết cô nương ngậy dại, trong óc chỉ có một ý niệm: Tiểu Phong Tử lừa mình?

Ah một tiếng sợ hãi kêu từ hai cô nương trong phòng truyền tới, cả phòng ốc hình như cũng vì vậy mà run rẩy, một cô nương phát tiết tức giận.

Mà Tiểu Huệ bình tĩnh nhìn tin tức nhắc nhở bên QQ, có người thêm, nghiệm chứng tin tức là: Lọ Lem. Mặc dù sự xưng hô này khiến Tiểu Huệ rất nhức đầu, chỉ là có thể thấy được là người quen. Chỉ là sau khi thông qua người kia liền bắt đầu nằm ngay đơ rồi, nói cái gì cũng không nói.

Tiểu Tiết đang trầm mặc ba giây, tiếp đó ánh mắt nghiêm túc xông ra ngoài, mục tiêu nhắm thẳng vào phòng của Tiểu Phong Tử. Chỉ là rất nhanh, cô vòng trở lại, nhìn chăm chăm Tiểu Huệ: “Cái chìa khóa đâu?”

Tiểu Huệ biết rõ còn hỏi một câu: “Cái chìa khóa gì? Tở không biết đâu.”

Tiết cô nương “hừ” ra một hơi: “Kể diên, cái chìa khóa gian phòng, cậu tốt nhất là nên giao ra đây, nếu không tở liền trực tiếp đập cửa đấy, đến lúc đó cậu đừng oán trách tở không cẩn thận.”

Tiểu Huệ lấy ống nghe xuống, buông lỏng gân cốt hai tay một chút, trên mặt mang theo nụ cười dịu dàng vô hại: “Cậu nói là cậu phải dùng bạo lực phá hư cửa nhà tở?”

Trong lúc cô nói chuyện, xương còn lộp bộp lộp bộp vang lên không ngừng, Tiết cô nương vừa mới ngưng kết sức mạnh liền cứ như vậy bị sợ hết rồi. Cô suy sụp hạ mặt, vẻ mặt rất khổ sở: “Cũng biết cậu che chở em trai, cậu có biết cậu ấy lừa tở hay không, rõ ràng chơi trò chơi lợi hại như vậy, còn giả bộ ngu ngốc kéo tở chỉ giáo cho cậu ấy, cậu nói xem cậu ấy đáng ghét không, đáng giận không!”

Tiểu Huệ cười lên: “Cũng may, tở hiểu biết rõ.”

Tiết cô nương trợn tròn cặp mắt: “Cậu biết? Cậu thế nhưng biết? Tại sao cậu không nói cho tở biết? Trời ạ, hai chị em các người là loại vô sỉ nhất tở gặp qua thế nhưng giải thích hợp lý.” Nhìn bộ dáng kia, vô cùng có khả năng phát diên, đồng thời phối hợp với động tác nắm tóc, càng thêm giống như một người, à, không, phải nói là giống như một loại người —— Bệnh thần kinh.

Rốt cuộc Tiểu Huệ có thể an tâm ngủ: Tiết cô nương quá thích náo loạn, chuyện gì đều muốn tham gia náo nhiệt, cũng là thời điểm nên tìm người tới thu thập cô ấy, có phải không? Vì vậy, Tiểu Phong Tử, chị đối với em là giữ vững thập nhị vạn phần tin tưởng, em nên làm được!

Tiểu Phong Tử đang nằm ở trên giường chợt đánh nhảy hai mũi, lỗ mũi ê ẩm chất chất vô cùng khó chịu, cậu liếc mắt một cái, thì ra là cửa sổ không có đóng, vì vậy bò xuống giường. Đang chuẩn bị đóng cửa sổ, lại thấy một chiếc xe hơi dưới lầu dừng đứng lái xe đầu đèn.

Cậu nghĩ là, buổi tối khuya, khẳng định sẽ không có người đi dạo. Lòng nhất thời dâng lên nghi ngờ, cậu thuận tay lấy ống nhòm xem dưới lầu. Chợt chống lại một đôi mắt đeo kính đen, chỉ thấy người đàn ông tây trang hai tay giao nhau, duy trì 45 độ giữa mặt nhìn lên bầu trời, mà cái góc độ không sai biệt lắm có thể nhìn đến một tầng?

Tay Tiểu Phong Tử run rẩy hạ xuống, mấy chữ ở trong đầu không ngừng hiện lên: hơn nửa đêm, người đàn ông tây trang, sát thủ biến thái?

Vì vậy hơn nửa đêm, người cả phòng cũng bị tạp âm nào đó làm cho không ngủ được, chỉ có thể bọc áo ngủ ra cửa tìm hiểu ngọn ngành. Tiểu Huệ rống lên một tiếng: “Người nào nửa đêm không ngủ được mò mẫm giường co?”

Tiếng bước chân xóc xếch ở bên trong, Tiểu Phong Tử đáp lại: “Hừ, tất cả mọi người đến đông đủ, tôi có một chuyện rất quan trọng muốn nói cùng mọi người.”

Tiểu Huệ đưa tay đi sờ chốt mở, bỗng nhiên có cảm giác có người nào đó bắt lại tay của cô, mùi hơi thở quen thuộc hướng vào trong lỗ mũi cô. Chỉ nghe âm thanh khêu gợi của Thiên ca ở đỉnh đầu Tiểu Huệ vang lên: “Không cần mở đèn, trước hết nghe Tiểu Phong Tử đem sự tình nói ra rõ ràng.”

Không khí này khiến Tiểu Tiết có chút khản trương, cô chỉ có thể đem một vấn đề thành tín để ở một bên: “Kẻ điên chết tiệt, cậu giả thần giả quỷ làm gì?”

Lệ Toa ngáp một cái: “Ngày mai còn phải đi làm, rốt cuộc có chuyện gì?”

Tiểu Phong Tử đem chén cùng chiếc đĩa trong tay để xuống, hạ thấp giọng: “Tôi phát hiện lầu dưới có nhân vật bất minh đang giám thị tầng này của chúng ta, không tin, các người có thể đi phòng tôi dùng ống nhòm xem một chút, hơn nữa bây giờ anh ta còn chưa có ý tứ rời đi.”

Quả Táo Quân run một cái: “Anh ta muốn làm gì? Không phải là chuẩn bị nhập thất cướp bóc chứ?”

Lệ Toa hướng phương hướng của âm thanh trừng mắt liếc: “Suy nghĩ quá nhiều, dù là cậu nguyện ý bị người ta giành, không chừng người ta còn chưa có hứng thú đấy.”

Nhớ tới tài khoản khô quắt queo của mình, Quả Táo Quân sẽ không nói.

Tiểu Huệ sửa lại tóc một chút, đem Thiên ca đẩy ra một chút: “Được rồi, Tiểu Phong Tử, vậy em xem rõ ràng trong tay người kia cầm vũ khí sao?”

Tiểu Phong Tử gãi gãi đầu: “Em thấy được hai tay anh ta bắt chéo ở chung một chỗ, chỉ là không biết trong xe của anh ta có phải có hung khí hay không.”

Tiểu Huệ lau mồ hôi: “Tiểu Phong Tử, chị là chị của em nên thật rất không muốn nói em, nhưng em xác định không phải là bởi vì gần đây nhìn quá nhiều tội phạm trong lòng rồi sao?”

Tiểu Phong Tử rất kiên định: “Không thể nào, em tối thiểu có. . . . Hai ngày không có nhìn rồi!”

Mọi người làm hình té xỉu, Tiểu Phong Tử này không đáng tin cậy, đoán chừng là đã xem ti vi nhiều thôi.

Mất thấy tất cả mọi người muốn trở về phòng của mình đi ngủ, Tiểu Phong Tử nóng nảy: “Các người đừng như vậy, nếu không chúng ta đi xuống xem một chút, chỉ là xác nhận, tốt nhất là hiểu lầm, như vậy tất cả mọi người có thể an tâm đi ngủ rồi.”

Tâm Tiểu Tiết lại tái phát tính tò mò, cô gơ tay: “Tốt, tôi tán thành, cùng lắm thì coi như là lần đầu tản bộ đêm khuya, rất có ý cảnh”

Thiên ca sờ sờ cái trán: đứa nhỏ này thật là rất ngu, rất ngây thơ. Chỉ là vào lúc này trong đầu của anh lại nổi lên gương mặt của tên Trịnh Nhân Xuyên kia, có thể dưới lầu chính là anh ta hay không, nếu sự thật là như vậy, vậy anh ta tuyệt đối là biến thái triệt để.

Mặc dù khả năng này chỉ có 4020 sách điện tử 000 mảy, nhưng Thiên ca vẫn đồng ý đi xuống xem một chút. Xem ra rất ngu rất ngây thơ không chỉ có một vị Tiết cô nương.

Một nhóm người điên cuồng lúc ban đầu khẳng định là có mấy kẻ giật giây, mà cuối cùng Tiểu Huệ cùng Lệ Toa giống như nữ quân nhân được tôn sùng ở đầu trước nhất, trở thành thủ lĩnh điên cuồng.

Tiểu Tiết đem một đôi đĩa kín đáo đưa cho hai nữ quân nhân trước mặt, khẽ mỉm cười nói: “Thời khắc nguy cấp đêm mù cặp mắt anh ta.”

Tiểu Huệ ôm đầu, mình tuyệt đối là bị cửa kẹp qua mới có thể đi theo mấy cái người không mang đầu óc của người cùng nhau đi xuống tiến hành hành động bất tặc gì đó. Nắm một chiếc đĩa, Tiểu Huệ thật không biết nên nói gì.

Ba nam ba nữ cẩn thận từng li từng tí xuống dưới thang máy, thời điểm đến lầu một, xác định vị trí nhân vật không rõ kia.

Tiểu Huệ căn dặn họ lại: “Các người ở chỗ này chờ, tôi cùng Lệ Toa đi trước xem một chút rốt cuộc là ai.”

Tiểu Phong Tử vội nói: “Bà chị, chị cẩn thận.” Nhìn cái bộ dáng kia, hình như là bộ dạng họ đem Tiểu Huệ đưa lên pháp trường.

Hoàng hôn dưới đèn đường, quả thật có một chiếc xe hơi màu đen dừng ở lầu dưới chung cư, hơn nữa đèn xe sáng choang. Không thể không nói vị trí người nọ dừng xe, cái chỗ này có thể nhìn ánh đèn trên lầu, đồng thời lại rất bí mật, không dễ dàng bị phát hiện.

Áo ngủ thêm áo khoác, Tiểu Huệ cùng Lệ Toa cứ như vậy cùng đứng ở trước xe người đó, đó là một người đàn ông không có biểu cảm gì, duy trì tư thế nhìn lên trên lầu, nghe tiếng bước chân, anh ta không có cúi đầu, lại sâu kín nói một câu: “Hai vị, có gì muốn làm.” Âm thanh kia lạnh lùng, ở ban đêm yên tĩnh nghe thấy ngược lại có mấy phần cảm giác nguy hiểm.

Tiểu Huệ: “A, chúng tôi là nghiệp ủy hội, có chủ nhà nói đèn xe quá chói mắt rồi, ảnh hưởng giấc ngủ, muốn hỏi anh có thể tắt đèn xe hay không, đem xe dừng ở chỗ đậu xe quy định?” Đây là lý do tốt nhất trong thời gian ngắn cô có thể nghĩ tới.

Mặt người đàn ông kia không chút thay đổi: “Có thể.”

Núp ở cách đó không xa, mấy người thở phào nhẹ nhõm, sau đó cũng đi ra theo.

Sau đó ngay vào lúc này, người đàn ông tây trang sâu kín nói một câu: “Bởi vì, người tôi tìm xuất hiện.”

Tiểu Phong Tử nheo mắt, chợt dừng bước chân, có loại cảm giác “Phạm tội ác sắp bắt đầu”.

18. Chương 18: Phi, Trò Chơi . . .

Từng người một trở về phòng, ngồi liệt ở trên ghế sofa, chỉ là không thấy bóng dáng Thiên ca.

Tiểu Tiết tính tình rất gấp, tuyệt đối không nhịn được loại chuyện như vậy: “Tớ nói, chúng ta cứ như vậy đem Thiên ca để lại cho người đàn ông áo đen sao? Ngộ nhờ Thiên ca bị anh ta bắt cóc thì làm thế nào?”

Quả Táo Quân cười: “Hai người có chiều cao không sai biệt lắm, xác định công phu cao thấp.” Được rồi, tình huống thực tế là cậu có chút hả hê, không có Thiên ca ở đây, sẽ thiếu một người chèn ép cậu.

Lệ Toa xem thường nhìn qua cậu ấy một cái: “Tôi ngược lại cảm thấy hai người này không đánh nổi, không nghe thấy người nọ kêu thiếu gia ư, cam đoan không cho phép chính là ông cụ Kỷ phải cận vệ tới, đặc biệt phục vụ Thiên ca.”

Lời vừa nói ra, Tiểu Phong Tử cùng bà chị “đúng rồi” một cái —— hai chị em bọn họ rõ ràng nhất tình trạng gia đình Thiên ca.

Ánh mắt Tiểu Huệ quét ngang toàn trường, khí thế nghiêm nghị: “Không còn sớm, cũng đi ngủ đi. Trừ Tiết cô nương, các người khác đều là linh lương đi làm, đi theo làm bậy cái gì.”

Tiết cô nương trúng đạn: “Wey wey Wey, tớ cũng là đúng lý hợp tình dưới kinh nghiệm kỳ thực tập có được hay không, chờ kỳ thực tập qua, tớ liền lập tức là chính thức.”

Khóe mắt Tiểu Huệ nháy lên: “Thật sao? Vậy cậu càng thêm một bậc tội, kỳ thực tập còn xen lẫn công việc của tớ, không tốt, nói cậu cái gì tốt đây?”

Tiết cô nương lệ con mắt: “Tổ là vì Kỳ. . . .” Chợt nhớ tới Thiên ca uy hiếp, một cô nương vô tội chợt thu lời lại, dùng trăm mặc phản bác lên án vô lý.

Cuối cùng mọi người đều chạy về ngủ, chỉ là trước lúc vào phòng, Tiểu Phong Tử kéo Tiết cô nương lại, nhìn chòng chọc cô hồi lâu, nhìn chăm chú Tiết cô nương trong lòng không xuống dốc, cũng quên mất trước còn tức giận muốn bóp chết cậu.

Mà cô rốt cuộc nhớ tới mình còn nhớ thù, một thanh hất tay Tiểu Phong Tử ra, tay rút hai lần, do dự có muốn tát cậu ấy một cái hay không. Vào lúc này, Tiểu Phong Tử chợt nhếch miệng nở nụ cười, bộ dáng thiện lương vô hại: “Nếu như không tìm được việc làm, tôi có thể giúp cô. . . .”

Trước lúc Tiết cô nương xù lông, Tiểu Phong Tử trước một bước chạy trốn vào phòng, lưng dán lên cửa phòng, cậu chợt nở nụ cười, bởi vì vừa rồi cậu thiếu chút nữa nói ra câu nói kia: không sao, tôi có thể nuôi cô. Cậu cười giúp chính mình một miệng, lúc này vừa mới tiếp xúc không bao lâu, cậu làm sao lại có chút không khống chế nổi đây. Không sai, cậu là có chút không khống chế nổi, nghĩ tới muốn giả bộ không biết cô, cùng cô lần nữa bắt đầu thành lập quan hệ, chuyện này cậu nghĩ đến đã cảm thấy nhức đầu.

Tiết cô nương nhìn chằm chằm Tiểu Huệ lại từ trong phòng ra ngoài, không giải thích được chỉ mặt mình hỏi: “Cô nương tớ giống như người không tìm được việc làm sao? Dầu gì tớ cũng cầm học bổng đi học có được hay không!”

Tiểu Huệ cũng không có liếc nhìn cô một cái, chỉ là ở nơi đối giày trước cửa “ừ” đáp một tiếng —— bộ dáng kia mười phần qua loa.

Tiểu Tiết vô lực nâng trán, mà khi cô nghĩ lấy ra chút chứng cứ có lực, cô chợt phát hiện một chuyện: Tiểu Huệ thay một bộ quần áo hươu nhàn, hơn nữa dường như cô còn phải đi ra cửa?

Cô lập tức đánh hơi được tin tức bất thường nào đó, cô ngăn ở cửa, cầm điểm một cái: “Cậu phải đi ra ngoài?”

Tiểu Huệ: “Đi xuống vận động.”

Tiết cô nương đưa tay dán một cái ở trên ót cô: “Cậu hồ đồ à? Buổi tối khuya đi vận động? Ngộ nhỡ xuất hiện người đàn ông biến thái nào đó, cậu có la rách cổ họng cũng không người nghe thấy!”

Tiểu Huệ làm ra động tác quyền đạo, nhẹ giọng rống lên hai cái, Tiết cô nương bị sợ đến liên tiếp nhắm mắt, cầu xin tha thứ: “Người ta chỉ quan tâm cậu thôi, cậu có thể không cần bạo lực như vậy được không?”

Tiểu Huệ cười: “Đúng vậy, bạo lực giống như tớ, cậu cảm thấy tớ sẽ dễ dàng bị người khi dễ sao? Không nhường mở nữa, cẩn thận quả đấm này thật sự tiếp đón cậu đấy.”

Tiểu Tiết tự động lắc mình để cho cô đi ra ngoài, nhìn theo cửa phòng, cô đi ra ngoài tự động cài nút, Tiết Tiết bấm mặt của mình, tự lẩm bẩm: “Làm như tớ không biết cậu đi tìm ai nữa à, hẹp hời!”

Ánh trăng nhô lên cao, mây tía trên trời, ánh sáng u ám vờ vẩn, ở chỗ không xa trên xe hơi, một hiện một hiện, lãnh diễm mà thần bí.

Chân của Tiểu Huệ hướng phía trước vòng hướng về sau vô số lần, vừa an ủi mình nói: tôi chỉ đi xem anh không có bị người xấu bắt đi, dù sao đức hạnh của ông cụ Kỳ này tôi lại không rõ lắm.

Nhưng bên kia, cô lại lắc đầu: tôi tính là người, thanh mai trúc mã gì chứ? Mất nó, thứ này không đáng tin, rõ ràng là hai người vô thân vô cố nhất định bởi vì khi còn bé trong nhà gần liền mà dính dáng đến quan hệ thân mật như vậy?

Bóng đêm dần mất, trên lọn tóc cô xoa ướt.

Mà bên trong xe, Thiên ca chưa bao giờ nghiêm túc như vậy. . . . Nhìn chằm chằm thủy tinh, thật ra thì anh không phải đang nhìn thủy tinh, mà là đang xuyên thấu qua thủy tinh xem ánh sao sáng trên trời. Anh nhớ một cô gái nào đó khi còn bé đặc biệt thích vào ban đêm lôi kéo anh ra ngoài cùng nhau ngắm sao, sau đó hỏi cái kia là cái gì Tinh Tọa đây là sao gì, thật ra thì anh lớn hơn cô không được bao nhiêu, chỉ là hơn kém nhau mấy năm tuổi đủ để anh nói lão không báo. Anh nói, viên lớn nhất kia là tuệ tinh, cô tin là thật, còn hoan hỉ nói: trong sao có tên tuổi của em.

Thiên ca chợt cười, không thể không nói, khi còn bé cô vẫn còn rất dễ gạ, một câu nói giới thiệu vắn tắt: rất ngu rất ngây thơ.

Người đàn ông tây trang mở miệng cắt đứt hồi ức của Thiên ca, hơn nữa còn dùng một câu rất không có sáng ý: “Kỷ thiếu gia, lão gia mời trở về.”

Thiên ca nhanh chóng thu hồi nụ cười, nụ cười của anh quý giá như vậy, thế nào chịu lãng phí ở nơi không có liên quan đó. Anh nói: “Cậu đi nói cho lão già, đừng lãng phí tiền, lừa gạt nhiều người như vậy mới kiếm được tiền, không cần thiết tiêu vào tìm tôi.”

Người đàn ông tây trang cứng đầu: “Ông ấy có thể nhượng bộ, nhưng điều kiện tiên quyết là cậu phải về nhà.”

Thiên ca ứng phó tự nhiên: “Ông ấy cũng quá không thành ý, nếu muốn gặp tôi, trực tiếp đến đây không được sao, cần gì phải tốn tiền mời các người chạy tới đây. Lại nói ông ấy cho các người bao nhiêu phí chân chạy? Nếu như thấp hơn năm con số cũng không cần làm, ông chủ ra tay không hào phóng đi theo cũng là thua thiệt.”

Người đàn ông tây trang hiển nhiên có chút giật mình, cậu ta nghĩ, có phải nên bảo tăng tiền lương hay không? Nhưng mà cậu ta rất vui sướng biết được Kỷ Thiên Hàng rất có thể bày gian kế, vì vậy nghiêm nghị: “Lão gia đã dự đoán được cậu sẽ nói như vậy, ông ấy muốn tôi hỏi cậu một câu, mất tư vị có tiền tiêu còn dễ chịu hơn không? Đúng rồi, phòng này của Giang Tiểu Huệ, giáo viên hình thể.”

Nói tới chỗ này, người đàn ông tây trang ngậm miệng.

Bởi vì mất Thiên ca lộ ánh lạnh: “Nói tiếp đi, lão già – ông ấy có ý gì, muốn ‘đường cong cứu quốc’, không làm gì được tôi liền xuống tay từ bên Huệ Huệ?”

Người đàn ông tây trang vô cùng thành khẩn: “Nghiêm chỉnh mà nói, không ngoại trừ có khả năng này.”

Thiên ca “ồ” một tiếng, sau đó thừa dịp người đàn ông tây trang chưa chuẩn bị, một quyền bổ vào sau ót của cậu ta.

Người đàn ông tây trang tiếp được, rất tự tin đối với bản lĩnh của mình: “Kỷ thiếu gia, cậu đánh không lại tôi. Nếu như mà tôi.” Lời của cậu ta vừa mới nói một nửa, trong gương bỗng nhiên xuất hiện gương mặt phóng đại, mặt của cô gái.

Thiên ca hướng về phía sau khẽ mỉm cười: “Cô gái, hợp tác vui vẻ.” Âm thanh chưa dứt, một cái tay khác của Thiên ca nện trên mặt người đàn ông tây trang, một ngón tay cứng rắn đập ra dấu đỏ khớp xương, mà đôi tay Tiểu Huệ nắm người đàn ông tây trang cũng theo đó buông ra.

Chạy trốn, hai người thoát được thật nhanh, giống như trước đó diễn luyện qua rất nhiều lần. Người đàn ông tây trang bùm mặt âm thầm thương cảm: nếu như mà tôi muốn bắt cậu trở về, tôi còn phải dùng tới lời ngon tiếng ngọt khuyên nhủ sao? Tôi chỉ dùng tiền thăm dò một chút đường tiểu lâu mà thôi, đánh tôi làm gì, quá không công bằng.

Chạy trốn thật xa, quay đầu lại không thấy bóng xe theo tới, Tiểu Huệ thở phào nhẹ nhõm, thế này mới ý thức được hai người vẫn nắm tay. Vì vậy vội đem tay từ phía trên lòng bàn tay rút ra, đồng thời rất chặt dạp vỗ trên bả vai anh một cái: “Cô nương tôi lại cứu anh một lần nữa rồi.”

Lòng bàn tay chợt trống rỗng, Thiên ca có chút tim đập mạnh và loạn nhịp, nhưng mà anh còn nhú mày cười: “Quả nhiên là nữ hiệp, những năm này bản lĩnh lại tiến bộ.”

Khóe mắt Tiểu Huệ khẽ cong, bàn tay mở ra để ngang trước mặt Thiên ca: “Phí hộ vệ.”

Thiên ca khó được dâng lên một chút xú cảm động lại bị thế lợi của cô gái này làm hao mòn: “Cô gái, anh đã nợ em đặt móng sổ sách, em còn muốn nhớ một khoản nữa sao?”

“Đề nghị này rất tốt, cứ như vậy đi.”

Thiên ca ngửa mặt 90 độ nhìn lên bầu trời, khóe miệng khẽ nhếch: “Hắc, em xem tuệ tinh.”

Tiểu Huệ theo bản năng đáp lại: “Bệnh thần kinh.”

Một cái tay Thiên ca bắt mấy cái ở trên tóc lung tung của Tiểu Huệ, sau đó được như ý mà cười: “Được, sẽ không làm.” Tiếng nói còn chưa hết, trên đầu “bốp” bị hung hăng đánh một cái, Thiên ca che ót rống: “Có muốn bạo lực như vậy hay không, tôi đây thật vất vả mới.” Thật vất vả mới muốn cùng em nói chuyện yêu đương.

Chỉnh lại tóc, Tiểu Huệ chuẩn bị trở về, đi ba bước không nghe thấy Thiên ca theo kịp, cô quay đầu lại, giọng nói không thiện ý như cũ: “Anh còn không đi à.”

Chỉ thấy Thiên ca đã nằm ở bên cạnh một đầu ghế dài, cánh tay gối đầu, liếc mắt hỏi: “Tại sao em đi xuống?”

Trong mắt của anh có ánh sáng, Tiểu Huệ thể nhưng vì thấy được mà nóng rục, cô âm thầm phỉ báng chính mình: nhất định là gần đây đã xem nhiều tiểu thuyết ngôn tình, nhân tiện còn hung hăng khinh bỉ tiểu thuyết ngôn tình lừa bịp. Rất dễ nhận thấy lý do này so với giải thích khác càng làm cho cô cảm thấy nhẹ nhõm, để cho cô tiêu sái trả lời: “Tối vận động một chút, thuận tiện kiểm thêm khoản thu nhập.”

Kỷ Thiên Hàng cười, cảm giác thất vọng che giấu rất tốt, chỉ thấy anh ngoắc ngoắc ngón tay: “Vây thì tốt, anh cho em biết một biện pháp có thể kiếm nhiều tiền hơn.”

Tiểu Huệ yên tâm thoải mái tự nói với mình: có tiền không kiếm là đứa ngốc. Vì vậy.

Thiên ca đưa tay lôi kéo, Tiểu Huệ cứ như vậy ngã vào trong ngực của anh. Không quá nửa giây sau, anh nặng nề phốc một tiếng, cảm thán: “Cô gái, không ngờ vẻ đẹp của mông em cũng là lợi khí để công kích.” Đúng, Tiểu Huệ tương kế tựu kế đặt mông nện ở trên ngực Thiên ca, bảo đảm là dồn tất cả sức nặng toàn thân xuống, không nói máu mới là lạ!

Cùng anh chơi lâu như vậy, tiểu cô nương đã từng bị cuồng vô số lần cũng là hội trưởng tiến vào, không phải sao?

Tiểu Huệ đưa tay “Vuốt ve” một chút ở trên mặt Thiên ca: “Nói đi, kiếm thế nào? Hay là nói anh muốn cho tôi đến một lần?”

Tay Thiên ca run một cái, chịu đựng ngực nặng nề, thô thanh mở miệng: “Em cũng biết, bây giờ anh nửa xu cũng không có, cho nên nghiền ép anh cũng vô dụng.”

Tiểu Huệ ngăn trở tay muốn bóp chết anh, Thiên ca gấp gáp giải thích: “Chỉ là lão già có tiền, ông ấy có thể cho rất nhiều rất nhiều tiền tìm người đến dẫn anh trở về, nhất định là nhiều tiền không chỗ tiêu rồi.”

Tiểu Huệ nhíu mày: “Sau đó anh tính toán nói cho tôi biết mật mã kết sắt nhà anh, sau đó để cho tôi mang theo một đám người đi vợ vét sao?”

Thiên ca buồn cười, nhưng bị một mông đẹp đè ép, anh cười không nổi: “Không, tôi nói, em có thể thông qua thủ đoạn hợp lý để cho ông ấy cam tâm tình nguyện móc tiền ra.”

Thiên ca thật vất vả được buông ra, sau đó cho Tiểu Huệ một địa phương, hai người ngồi nói. Chủ đề nói chuyện là làm như thế nào từ trong tay Kỷ lão gia kiếm tiền.

Thiên ca thuận thế dùng chút sức: “Lão già đã biết anh ở bên trong nhà em, cho nên ông ấy nhất định sẽ tới tìm em gây phiền toái, muốn em giao anh ra, nếu như em đơn giản thuận theo, dựa vào khí chất gian thương keo kiệt của ông ấy, nhất định là sẽ không cho em tiền. Cho nên, em soạn thảo một chút, để cho ông ấy hiểu lầm tưởng anh có lý do gì không thể rời phòng ốc.”

Tiểu Huệ nhìn mặt mày anh hớn hở nói hăng say, chợt có loại kích động buồn cười: tôi cũng là bệnh thần kinh, thể nhưng lại ngồi ở chỗ này nghe anh nói những lời không đáng tin cậy như vậy.

Đang suy nghĩ, chợt Thiên ca nói một câu, Tiểu Huệ bị hung hăng động đất chấn động, cho tới nửa ngày không nghĩ ra nên dùng từ gì để mắng anh. Thật ra thì cô thật muốn nói một câu: Kỷ đại gia, đừng đùa, cô nương tôi không phải người anh có thể đùa giỡn. Chỉ là trời mới biết tại sao, cô thể nhưng không nói gì, đứng dậy bước đi.

Thiên ca ở phía sau hàm hừ: “Anh nói thật, em. Không phải rất thiếu tiền sao?”

Nghे nói như thế, Tiểu Huệ thu lại bước chân, từ từ xoay người lại, ngoài miệng treo một tia cười uy hiếp: “Anh biết cái gì?”

Tâm Thiên ca hơi hồi hộp một chút, thâm nghĩ hồng rỗi: tính khí của tiểu nha đầu là quật cường nhất, cô không thích người khác tham gia chuyện của mình, nhất là chuyện nhà. Khóe miệng anh giật giật, làm ra dáng vẻ chẳng sao: “Chẳng lẽ em phủ nhận dành toàn bộ tiền đồ cưới?”

Mặt Tiểu Huệ căng thẳng chợt buông lỏng ra, cô cười tự giễu: “Anh lại biết.” Cô nhún vai một cái, nghĩ mình tại sao sẽ cho rằng anh biết chút gì rồi, loại giống như anh chỉ biết là Phong Hoa Tuyết Nguyệt - cậu ấm làm chuyện đều không tiếp đất, nhưng cố tình. Tiểu Huệ lại nhìn anh một cái, trong mắt hơi khinh bỉ: loại người đàn ông này tuyệt đối không thể gả. Mà thời điểm ở trong đầu thành hình ý nghĩ này, cô lại bị chính mình giật mình: tôi nhỏ vào, cái gì có lấy chồng hay không.

Thiên ca nghiên cứu một lát, không thể thấu đạo thái độ hiện giờ của Tiểu Huệ là có ý gì, anh chỉ có thể lần nữa nhắc tới đề nghị: “Nếu không thì em suy tính một chút, nếu như em đồng ý, anh bảo đảm lão già sẽ liên tục không ngừng đưa tiền cho em. Em nghĩ xem, không công kiếm tuc đồ cưới, lại không cần phí quá nhiều sức lực, sao lại không làm đây?”

Tiểu Huệ đang do dự, cô đang do dự vào lúc này nên tát cho anh một cái còn hay nhỏ nước bọt lên mặt anh, cũng chỉ con nhà giàu như anh mới có thể muốn ra ngoài chơi trò chơi lừa bịp. Cười lạnh, cô quyết định không nhìn, quả thật cô rất muốn kiếm tiền, nhưng không có nghĩa là vì tiền làm bất kỳ chuyện điên rồ gì, hơn nữa đối tượng còn là Kỷ Thiên Hàng!

Đột nhiên một đạo cường quang lằng lằng đâm vào trong đôi mắt của Tiểu Huệ, cô theo bản năng lấy tay ngăn trở, tay bên kia rũ xuống lại bị người khác kéo chặt.

19. Chương 19: Hôn, Để Mặc Cho . . .

Giữa ánh sáng mạnh, Tiểu Huệ đến chỉ có thể nhìn thấy một gương mặt sáng như ban ngày. Sau đó trước mặt đột nhiên tối sầm, cái mặt phóng đại vô hạn gần trở tất cả thị giác của cô, chỉ có thể cảm thấy trên môi lạnh trơn, hai phiến môi mềm mại dán lên!

Cô đột nhiên mở mắt, từ từ cố định tiêu cự mà hướng một đôi con ngươi màu đậm nhìn, giống như có loại lực hút đáng chết kéo hướng nhìn của cô càng sâu hơn. Cô không dám nháy mắt, mà con ngươi cứ như vậy không hề chớp mắt từ từ mơ hồ.

Trong mắt Thiên ca có ánh sáng nhạt, đôi tay ôm sát phần eo của cô, thẳng hướng trước ngực mình đưa vào. Đồng thời le lưỡi, cạy ra hàm răng phòng thủ không nghiêm, khiêu khích bình thường vòng quanh đầu lưỡi của cô đảo quanh, lượn quanh ra từng đạo đường vòng cung, tơ bạc trong miệng dính đắp lẫn nhau Miệng của bọn họ ấy chính là ướt, ướt đến mức làm cho người ta cảm giữ không được.

Nhân viên quản lý nơi xa chiếu đèn pin cầm tay, mắng: “Người tuổi trẻ kia, bây giờ là buổi tối khuya đi về nhà hôn không được sao? Haizz.”

Cuối cùng là một tiếng thở dài cả kinh, Tiểu Huệ cuống quýt giật lý trí lên.

Cô thô lỗ đẩy Kỷ Thiên Hàng ra: “Anh điên một mình đi?”

Khóe miệng Thiên ca còn lưu lại một chút tơ bạc của người khác, anh dùng đầu lưỡi liếm quanh, câu vào trong miệng, sau đó cười nói: “Là nư hôn đầu?”

Tiểu Huệ ngửa mặt lên trời cười to, cười ba giây nhất thời dừng, mặt lạnh: “Mắc mớ gì tới anh! Đại ca, đối đãi chủ nợ của anh, anh không cảm thấy phải có thái độ tốt đẹp sao?”

Thiên ca đột nhiên tiến lên, một gõ đội lên đầu “Chủ nợ”, sau đó vô cùng cơ trí rời một bước dài: “Chẳng lẽ em yêu thích anh đối em như vậy?”

Tiểu Huệ nổi giận, bị người hôn lại bị đánh, hơn nữa đối tượng còn là cùng một người! CMN thanh mai trúc mã, người nào quy định thanh mai trúc mã chính là muốn bị chiếm hết tiện nghi?

Vì vậy lâu dưới chung cư triển khai trò chơi ngậy thơ cô đuổi theo tôi trốn, anh tránh tôi bắt

Cuối cùng, Thiên ca mệt đến nằm xuống, nhìn Tiểu Huệ giống vậy mệt đến nằm xuống, thở hổn hển: “Nha đầu, em phải chuẩn bị sẵn sàng, lão già có thể sẽ tới tìm em.”

Tiểu Huệ hít sâu: “Tôi sẽ nghĩ biện pháp né tránh ông ấy, tôi với anh ký trong hợp đồng thuê phòng cũng không có hạng mục giúp anh giải quyết chuyện nhà.”

Thiên ca cười: “Vô dụng, lão già đã cho rằng em chính là cô dâu mà ông ấy chưa cho qua cửa rồi.”

Tiểu Huệ lé mắt khinh thường: “Vậy tôi sẽ cố gắng đem bạn gái tiền nhiệm của tiền nhiệm khai ra, để cho cha anh bận rộn đi.”

“Nói cho em biết một bí mật, mới vừa rồi thời điểm hai ta hôn, anh thấy được có xe chạy qua, giống như chụp hình. Em nói xem bên trong là người nào?”

“ ”

Sau lần đó, trong vòng vài ngày, Tiểu Huệ một mực tránh cùng Thiên ca sống chung một phòng, vì vậy xuất hiện dưới tình trạng: buổi sáng, cô dậy sớm hơn so với mọi người, cẩn thận từng li từng tí vượt qua Thiên ca canh giữ ở cửa, trước lúc mọi người còn chưa có tỉnh táo đi làm. Vì thế nhà trường đối với cô là một mảnh khen ngợi, ngay cả chủ nhiệm phòng làm việc cũng đề nghị cấp cho giáo viên Tiểu Huệ của chúng ta một giải thưởng giáo viên chăm chỉ nhất. Buổi tối cô cũng không vội về nhà, bắt đầu đi theo đồng nghiệp đi tham gia các loại party, rượu gì đi, KTV, Gym, thậm chí cắt thịt đi làm thủy liệu pháp. Lúc không lên lớp, thì càng giành nhiều thời gian đi quán cà phê hoặc là tiệm sách.

Khi lại lần nữa đi trường học vô hột, Thiên ca sâu sắc tự xét, có phải chuyện tình của mình đối với Tiểu Huệ còn chưa đủ hiểu rõ hay không? Vì vậy ánh mắt của anh rơi vào trên người Tiết cô nương đang muốn len lén chạy ra ngoài: đứa nhỏ này cùng Tiểu Huệ ở chung một gian phòng, khẳng định cô ấy biết một ít chuyện của Tiểu Huệ.

.

Sau giữa trưa, phòng cà phê, Tiểu Huệ nhìn đồng hồ tay một chút, hẹn Tiểu Tiết qua uống trà chiều, kết quả đã qua nửa giờ rồi, nha đầu này còn chưa tới.

Cô ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ thì nghe được tiếng bước chân, cố ý xệ mặt xuống quở trách: “Cậu có một chút quan niệm về thời gian hay không, chẳng lẽ cậu không hiểu việc cùng người ta ước hẹn đến trễ là một việc thất lễ sao?”

Vậy mà lời nói ra, trong nháy mắt, cô hối hận, bởi vì đứng trước mặt cũng không phải là Tiểu Tiết, mà là một người đàn ông, một người đàn ông mặc tây trang đeo caravat.

“Xem ra em đang đợi người nào, để ý tôi ngồi xuống sao?” Giọng nam trầm thấp có từ tính, ở chỗ ẩm áp sáng rõ này, sau giữa trưa có loại xúc cảm mê người rất giống cà phê.

Tiểu Huệ đứng thẳng vai, ý bảo đối phương ngồi xuống: “Trịnh tiên sinh, lần trước thật ngại quá.”

Trịnh Nhân Xuyên khẽ mỉm cười, vừa rồi anh đi ngang qua phòng cà phê này thì thấy được Giang Tiểu Huệ nâng má đi vào cõi thần tiên, ánh mặt trời hắt lên trên mặt cô có loại cảm giác rất ấm áp, anh không nhịn được liền cúp điện thoại rồi vào quán cà phê. Anh đang ngồi đối diện trên bàn mấy phút, gọi một ly cà phê, nhìn cô sẽ có phản ứng gì. Đương nhiên là hi vọng cô lúc nào thì có thể phát hiện mình, sau đó anh rất tự nhiên đi tới chào hỏi, kết quả mắt cô nương này vẫn nhìn thẳng, phối hợp với cõi tiên. Được rồi, anh chỉ có thể tự mình đi tới trước mặt cô.

“Trịnh tiên sinh?” Tiểu Huệ lặp lại câu gọi đem suy nghĩ của người đàn ông đối diện thu lại.

Anh ta nở nụ cười xin lỗi: “Có chút việc phiền lòng, vừa rồi mắt hờn thật có lỗi.”

Tiểu Huệ bật cười: “Một so một đều rồi.”

“Cái gì?”

“Tôi nói thật xin lỗi, anh cũng thế, vậy là huề.”

Trịnh Nhân Xuyên mỉm cười, lại bày tỏ không ủng hộ: “Huề sao? Thật ra thì tôi rất muốn tiếp tục, chúng ta vẫn chưa xem mắt xong.”

Tiểu Huệ nhìn chòng chọc hai mắt Trịnh Nhân Xuyên, hình như là đang phân tích xem anh có bao nhiêu phần đùa giỡn. Chỉ là hiển nhiên đây là một người đàn ông thành thực lịch lãm dư dật, cho nên động cơ của anh ta không dễ đoán.

Tiểu Huệ nghiêng đầu: “Tùy tiện, nếu như bây giờ anh rảnh rồi, có thể bắt đầu.”

Trịnh Nhân Xuyên giữ vững nụ cười: “Em cảm thấy đây là một hạng nhiệm vụ, cùng xong rồi còn có người tiến cử cho tôi một cái công đạo?”

Tiểu Huệ nghe nói như thế, thu hồi khuôn mặt tươi cười: “Trịnh tiên sinh, lão ngài thật là Hỏa Nhân Kim Tinh, anh cũng đã nói rõ như vậy rồi thì tôi cũng không muốn vòng vo. Trước mắt tôi vẫn chưa có ý định lập gia đình, cuộc sống độc thân đối với tôi mà nói thì tự do hơn.”

Nhấp một ngụm cà phê, Trịnh Nhân Xuyên chậm rãi đọc hai chữ “độc thân”, sau đó khéo miệng lướt qua một đường cong ý vị sâu xa, tương tự với tự nhủ nói: “Hoá ra là như vậy.” Khó trách Kỷ Thiên Hàng không lo lắng như vậy.

Tiểu Huệ không biết nét mặt kia của người đàn ông đối diện là có ý gì, chẳng qua là cảm thấy anh ta là người đàn ông rất từng trải, anh ta phải ba bốn mươi tuổi đi, nghe nói sự nghiệp thành công, thân thể cũng không có bệnh tật, hơn nữa ngoại hình đoan chính, cũng không có thiếu sót gì. Theo lẽ thường mà nói, người đàn ông như vậy phải là hàng dễ bán. Tiểu Huệ tặc húng thú mà nghĩ: người đàn ông này nhất định là có chút vấn đề, không phải phương diện kia không được chính là trong lòng không bình thường.

Ở trên thương trường học xong tùy mặt gửi người nên Trịnh tiên sinh một mực quan sát cô gái đối diện, suy tính xem cô có phù hợp điều kiện của mình hay không, dĩ nhiên ở thời điểm cần nhắc vô ý quan sát được loại vẻ mặt cười trộm của cô, anh có chút đoán được cô đang cười cái gì. Được rồi, xem ra anh rất cần thiết giới thiệu cận kề về mình.

Ngay tại lúc anh ta muốn mở miệng nói gì, Tiểu Huệ đột nhiên đứng lên, sắc mặt nhất thời đen xuống. Xem bộ dáng này là gặp phải người phiền toái gì, trong đầu Trịnh Nhân Xuyên hiện lên ba chữ Kỷ Thiên Hàng. Mà khi anh ta quay đầu lại lại phát hiện người đàn ông mặc chính trang trắng tắp, đeo kính đen.

Tiểu Huệ vội vàng thu thập xong đồ, lên tiếng chào liền rời đi.

Trịnh Nhân Xuyên đã hỏi cô có cần cùng đi hay không, cô buông lỏng mà cười một chút: “Không cần, đó là bạn của tôi.” Chỉ là Trịnh Nhân Xuyên chú ý tới nét mặt cô có chút khẩn trương, đây cũng không phải là hai chữ “bạn bè” là có thể giải thích được.

Anh ta ngồi tại chỗ tiếp tục uống cà phê, nghĩ tới mình không phải nên đi anh hùng cứu mỹ nhân sao, chỉ là nghĩ thì nghĩ, anh ta không hành động. Dù sao đây chỉ là người chưa từng thấy qua mặt mấy lần, hơn nữa cũng không phải cô gái vô cùng phù hợp với điều kiện của anh ta.

.....

Tiểu Huệ giả cười chào hỏi: “Hi, người đàn ông tây trang, lại gặp mặt, thật đúng lúc nhé.”

Người đàn ông tây trang không nhận được khéo miệng co quắp một chút, mặc dù nghề nghiệp của anh là hộ vệ, nhưng cũng không bày tỏ anh không có thất tình lục dục, anh vẫn còn nhớ thù đấy. Cho nên anh hướng về phía Tiểu Huệ, mặt không cười: “Ông cụ muốn gặp cô, cho cô hai lựa chọn, một mình đi theo tôi, một cái khác, bị tôi đánh nát xương khiêng đi.”

Tiểu Huệ vỗ trán: “Tôi chọn loại thứ ba.”

“Tốt! Loại thứ ba, tôi mang theo anh đi.” Người đàn ông tây trang lộ ra hàm răng, khó được một lần hài hước.

Đừng tưởng rằng hộ vệ hiện đại đều là thùng cơm, bọn họ cũng là theo hiện đại hóa phát triển mà phát triển, vì vậy dưới bề ngoài ngay thẳng có một khóa vô cùng linh hoạt.

.

Khi Thiên ca chạy tới quán cà phê, không thấy Tiểu Huệ lại thấy được Trịnh Nhân Xuyên.

Khi đó Trịnh Nhân Xuyên đang định rời đi, ở tại cửa ra vào bị Kỷ Thiên Hàng ngăn lại, hai người lại một lần nữa thân thiết nói chuyện với nhau.

Thiên ca liếc mắt nhìn ly cà phê trên bàn còn chưa dọn đi liền hiểu rõ, vừa này nhất định là có một người khác ngồi đối diện họ Trịnh, hơn nữa có thể là Tiểu Huệ. Anh nhếch miệng cười: “Tôi theo bạn gái hẹn gặp mặt tại nơi này, anh gặp qua cô ấy sao?”

Trịnh Nhân Xuyên cười: “Bạn gái?”

Thiên ca xem ra, loại cười này vô cùng có hiệu quả khinh bỉ, là một người đàn ông đối với mình xích lỏm - trắng trợn cười nhạo: “Anh đối với lời nói của tôi có chất vấn? Haizz, thật nên để cho anh nhìn lúc hai chúng tôi hôn môi sao. Chỉ là rất xin lỗi, tôi không có nhiều thời gian như vậy để lãng phí với anh, tôi chỉ muốn hỏi anh, cô ấy đi nơi nào rồi hả?”

Trịnh Nhân Xuyên tiếp tục cười: “Kỷ thiếu gia, gấp cái gì.”

Nghe nói như thế, Thiên ca hơi chấn động, cái từ thiếu gia này từ trong miệng người đàn ông đối diện nói ra thế nào nghe quái dị như vậy, loại quái dị để cho trong lòng anh có hồi chuông báo vang lớn: “Đừng gọi tôi như vậy, để cho tôi có loại cảm giác chiếm tiện nghi của anh.” Thiên ca vẫn còn gờ lên nụ cười xấu xa kinh điển của anh, giống như Đại Nam Hải có trò đùa quái đản.

Trịnh Nhân Xuyên vì thế mà cười càng nổi bật: “Lần trước nhìn thấy anh, tôi đã cảm thấy anh nhìn quen mắt rồi, hôm nay từ từ thể này vừa nhìn mới xác nhận, đây không phải là vị thiếu gia Kỷ gia sao? Tha thứ cho trí nhớ của tôi không được tốt, thiếu chút nữa quên ở trong đại thọ ông cụ Kỷ 60 đã gặp qua anh.”

Thiên ca làm sao sẽ không nhớ rõ đại thọ 60 của ông cụ chứ, làm một lễ có thể nói là long trọng, mời mấy trăm người gọi là nhân sĩ thượng lưu, ngay cả anh cũng bị buộc phải mặc lễ phục, cùng lão già chúc thọ, làm ra một bộ dạng phụ tử tử hiếu. Điều kiện trao đổi chính là, miệng vàng của lão già đồng ý, kéo dài một vòng xuất ngoại. Nếu lão già biết trong bảy ngày này anh đã làm gì, đoán chừng giận đến hai mắt trắng bệch ngay thôi.

Thiên ca thu hồi suy nghĩ, đối diện với người đàn ông trước mặt có nhiều hơn mấy phần đề phòng: “Nhờ phúc của ông cụ, thì ra là tôi đây có nổi tiếng nữa à. Chỉ là Trịnh tiên sinh hình như là còn có lời muốn nói cùng tôi?”

Giờ phút này trên mặt Trịnh Nhân Xuyên cười có vẻ đặc biệt giả: “Vừa rồi tôi theo Tiểu Huệ uống cà phê ở chỗ này, nghe cô ấy nói về chuyện tình của hai người, nhưng thật ra vô cùng thú vị.” Quan sát được sắc mặt Thiên ca không được tốt, anh ta rất hài lòng, nói tiếp, “Tôi phát hiện cô ấy là một cô gái thiện lương khả ái, hơn nữa đơn thuần không tâm cơ, tôi muốn cưới cô ấy đều sẽ có phúc khí thôi. Cho nên.”

Thiên ca cười lạnh: “Cho nên anh muốn cưới cô ấy? Mới thấy qua một mặt không biết hai mặt? Chưa quen thuộc tính tình gia thế của nhau? Tôi cảm thấy anh nên lấy cố khôn khéo hơn một chút, tôi cũng sẽ tin tưởng hơn.”

Trịnh Nhân Xuyên thờ ơ lắc đầu: “Tôi thân thiết qua rất nhiều lần rồi, không muốn tiếp tục lãng phí thời gian nữa, cho nên lúc này tôi sẽ chủ động theo đuổi cô ấy, hơn nữa sau khi biết bây giờ cô ấy vẫn còn độc thân, tôi cảm thấy được hi vọng của tôi vẫn rất lớn. Ít nhất cô ấy không bài xích tôi, không phải sao?”

Thiên ca cười: “Vậy anh sai lầm rồi, tôi có thể rõ ràng nói cho anh biết, anh ngay cả nửa điểm trông cậy vào cũng không có, biết tại sao không? Bởi vì tôi là người đàn ông đầu tiên của cô ấy, hơn nữa cũng sẽ là người cuối cùng!”

Trịnh Nhân Xuyên vẫn xem thường như cũ, bộ dạng vô cùng sáng suốt: “Tôi không coi trọng việc là xử nữ, cô gái trải qua việc đời mới có thể biến thành phụ nữ, càng thêm trở nên thành thực, có mùi vị.”

Xét thấy Trịnh Nhân Xuyên cứng đầu quá mức, Thiên ca trực tiếp đi, không muốn cùng anh ta tốn thời gian nữa, đồng thời nghĩ đến mình không nên để mặc cho Tiểu Huệ ở bên ngoài trên hoa ghẹo nguyệt như vậy, phải chọn lựa hành động.

Mà anh không phát hiện, cặp mắt trong quán cà phê kia dõi theo bóng lưng của anh, thậm chí có một tia đùa giỡn cùng hận ý.

20. Chương 20: Lâm, Mất Tích . . .

Tiết cô nương học bộ dáng Thiên ca, trong tay nắm chặt một thanh Dao gạt trái cây, hung tợn một dao áp đặt trên da. Dĩ nhiên cái từ “Cắt” này là cực kỳ chính xác, bởi vì giờ phút này Tiết cô nương của chúng ta chính là thi hành hình pháp lăng trì, hoàn toàn bỏ rơi quả táo ăn được, phát tiết phần nộ trong nội tâm.

Theo ánh mắt của cô nhìn sang, Tiểu Phong Tử nhẹ nhàng mang theo một túi lap top, như không có việc gì đi qua trước mắt cô. Đồng thời còn rất thân thiết chào hỏi một tiếng: “Tôi đã trở về, cơm tối giải quyết như thế nào?”

Tiết cô nương nheo mắt lại, dịu dàng cười một tiếng: “Tiến đưa cho cậu một chữ: cút!” Một chữ cuối cùng vĩ âm chạy dài vô hạn, hình như có thừa sóng âm lay động từng hồi mà xông vào trong tai người.

Tiểu Phong Tử ngây ngốc nở nụ cười: “Oh.” Đi qua trước, cậu vẫn còn rất tốt bụng nhắc nhở, “Thủ hạ cẩn thận, chớ.” Chớ bị thương mình.

Kết quả lời của cậu còn chưa nói hết toàn bộ, liền nhìn thấy dao gạt trái cây sắc bén kia lệch lạc, từ ngón tay cái cọ qua. Lòng cậu căng thẳng, vội vàng ném túi lap top xuống chạy tới.

Cho đến khi Tiểu Phong Tử nắm được ngón tay cái, sau đó trách cứ mà nhìn chằm chằm vào mình rống, Tiết cô nương mới cảm nhận được trên tay cảm giác đau, đồng thời kèm theo hấp khí thanh xì xì.

Tiểu Phong Tử trừng: “Dao gạt trái cây là chơi như vậy phải không!” Bàn tay của cậu đè lại vết cắt thật chặt, có thể thấy tia máu từ giữa kẽ tay của cậu thẩm ra ngoài.

Bởi vì Tiểu Phong Tử đứng ở trước mặt mình, Tiết cô nương có thể ngửi thấy mùi thơm ngát trên người của cậu, đó là mùi thơm của dầu gội nào đó. Tiết cô nương không nói ra là nhãn hiệu gì, chỉ là không thể không thừa nhận, mùi rất thoải mái, làm cho người ta rất an tâm. Đột nhiên nhớ tới mình vẫn còn cùng người trước mặt tức giận, Tiết cô nương thu lại bản tính hoa si, nghiêm mặt: “Nếu không phải là lời của cậu để cho tôi phân tâm, tôi sẽ ngu đến mức chém tay của mình sao? Cậu ý tứ khá tốt, rống tôi, hung cái gì mà hung!”

Tiểu Phong Tử không để ý tới lời của cô..., trực tiếp gọi điện thoại cho Lão Tử, hỏi hộp cấp cứu để ở nơi đâu, sau đó nắm chặt tay Tiết cô nương, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nhỏ giọng nói: “Tới đây, tôi băng bó lại cho cô.”

Tiết cô nương cười: “Cô nương tôi không có nói cho cậu biết à, tôi tốt nghiệp hệ y học G đại, vết thương nhỏ này tự tôi sẽ xử lý, cũng không nhọc đến ngài đại gia rồi.”

Tiểu Phong Tử cũng không thừa thải cùng cô tranh luận, trực tiếp nửa ôm nửa kéo trên đất mang theo cô đi bôi thuốc, đương nhiên cũng không để ý tới lời nói của Tiết cô nương còn có mắng chửi của cô.

Trong phòng rất an tĩnh, Tiểu Phong Tử dùng rượu cồn rửa sạch vết thương rất tỉ mỉ chu đáo.

Tiểu Tiết xem qua dáng vẻ cậu thật thà dễ khi dễ, lại không gặp qua cậu như bây giờ, được rồi, thấy một màn như vậy cô có loại cảm giác quen thuộc. Thân thể hơi nóng lên, ngực trái cũng bắt đầu không được yên ổn, Tiết cô nương dành ra một bàn tay không, đè lại nơi đó, rống giận: “Nhảy cái gì mà nhảy, có chút khí tiết chứ!”

Tiểu Phong Tử ngẩng đầu lên: “Ai?”

Không ngờ cậu vừa ngẩng đầu, quay mặt cọ qua môi của Tiểu Tiết, cảm giác tê tê không hề có điềm báo trước mà đem Tiết cô nương như bị điện giật.

Nhìn rõ ràng gương mặt, gần đến mức có thể nhìn thấy lông mi dài nhỏ, còn có ở dưới khóe mắt có một chút quầng thâm. Tiểu Tiết nổi giận: “Giang Sơn Phong, cậu cách tôi xa một chút.” Tôi sắp thở không nổi.

Tiểu Phong Tử sờ soạng cô đầu một chút: “Được rồi, cũng sắp tốt, đợi giúp cô quần băng gác lên, gần đây cô chú ý không cần thấm nước, muốn làm cái gì liền gọi tôi, tôi giúp cô.”

Tiểu Tiết không chịu nổi, người đàn ông này là nghe không hiểu phải không? Hiện tại ở trong nội tâm cô đang nhảy vượt qua 180, gần như kịch liệt sau trạng thái vận động, cái ý vị này là như thế nào, cô nương khẩn trương rồi! Này, cậu có thể dừng tiếp cận gần như vậy có được hay không!

Trong lúc Tiết cô nương muốn mở miệng phát tác, rắc rắc một tiếng, cửa mở ra, âm thanh Tiểu Huệ tới trước: “Tiểu Phong Tử, em bị thương ở nơi nào?”

Khi cô thấy em trai cùng bạn học cũ, hai người thân mật chấp tay, cô hì hì bật cười: “Thì ra là chuyện này, được, hai người từ từ tiếp tục. Tôi đi ra bên ngoài tản bộ, không quấy rầy.” Nói qua cô nhanh chóng lắc mình đi ra ngoài.

Tiểu Tiết ở phía sau hằm hừ: “Lọ Lem, cậu cứ trở lại cho tôi, tránh cái gì mà tránh.” Mắt thấy người Tiểu Huệ đã bay xa, cô mới nhỏ giọng lầm bầm một câu: “Làm như tôi cùng em cậu có cái gì JQ vậy?”

Tiểu Phong Tử cười.

Mà lúc Tiểu Huệ đi ra ngoài không bao lâu, có người xô cửa đi vào, giọng nói không lớn kiên nhẫn hướng hai người rống: “Thấy Huệ Huệ đâu không?”

Tiểu Tiết rút tay ra ngoài, ba bước hai bước chạy tới, nổi giận đùng đùng: “Thiên ca! Cùng tôi về nước Mỹ đi!”

Tiểu Phong Tử ở sau lưng phá, nói thẳng: “Lão Tỷ đi tản bộ ở bên ngoài.” Cậu vừa dứt lời, liền nhìn thấy Thiên ca hùng hùng hổ hổ chạy đi.

.

Tiểu Huệ đang tản bộ thì điện thoại vang lên, cô ừ a a đáp mấy tiếng, sau đó trầm mặc một hồi mới nói: “Ba ngày? Tốt.” Khi điện thoại để xuống, cô lại phát hiện mình đi tới nơi đêm đó hai người hôn.

Cô ở trên ghế dài ngồi một lát, chợt xì một tiếng khinh miệt: “Muốn anh đa tình, một ngày nào đó anh sẽ ngã dập mặt, xem khi đó anh còn phong lưu được không!” Nghĩ như vậy, khóe miệng của cô nâng lên một độ cong xảo quyệt khéo léo, giống như thấy cảnh tượng một dâm tặc bị treo ngược lên quật, các loại hả lòng hả dạ.

.

Lúc Tiểu Huệ lại xuất hiện nữa, Tiểu Tiết tròn mắt: “Lọ Lem, cậu đều không có đụng phải Thiên ca sao?”

“Không có.” Khi nói chuyện Tiểu Huệ đã vào phòng, thời điểm xuất hiện lại trong tay giơ lên một túi du lịch, đem một chuỗi chìa khóa ném Tiểu Phong Tử ở phía xa: “Thay tỷ tỷ em trông coi trong nhà, đừng làm cho bọn họ, nhất là Kỷ Thiên Hàng làm loạn. Còn nữa, nhà vệ sinh nhớ làm tốt, lúc tôi trở lại nếu như thấy trong phòng có một chút đồ bỏ đi, ngửi thấy được một chút mùi thúi, các người hãy cẩn thận một chút cho tôi.”

Tiểu Phong Tử nghi ngờ: “Lão Tỷ, chị phải đi ra cửa?”

“Ừ, ra ngoài dạo.”

Tiểu Tiết sốt ruột: “Thiên ca đang tìm cậu đó, nhìn đáng gấp rất gấp.” Vào lúc này cô cũng không nhớ thương chuyện khuyên Thiên ca về nước Mỹ nữa rồi, bởi vì giữa Lộ Lem cùng Thiên ca hình như xuất hiện vấn đề gì.

Tiểu Huệ cười: “Anh ta tìm tôi có thể có chuyện gì, hơn nữa, kể tiếp đoán chừng anh ta bận rộn. Được rồi, chính các người chú ý an toàn, tôi đi mấy ngày sẽ trở lại.”

Tiểu Tiết muốn chạy qua ngăn lại, Tiểu Phong Tử lại giữ cô lại, lắc đầu.

Tiểu Tiết: “Không nhìn thấy Lộ Lem muốn chơi mất tích sao? Cô ấy đều chưa nói muốn đi đâu, cũng không nói muốn đi mấy ngày, đây không phải là muốn gấp chết Thiên ca sao?”

Tiểu Phong Tử: “Tôi hiểu rõ Lão Tử nhà tôi, chị ấy không phải loại người bởi vì chuyện tình cảm sẽ rời nhà ra đi, hơn nữa, chúng ta đi theo xem nào nhiệt, Thiên ca nhất định sẽ đi tìm tôi Lão Tử.”

Tiểu Tiết chú ý tới ánh mắt gian trá của Tiểu Phong Tử, trực giác trong đầu có vấn đề: “Cậu biết Lộ Lem muốn đi đâu?”

“Không biết.”

“Không thể nào, cậu nhất định biết cái gì!”

“Được rồi, tôi xác thực biết cái gì.”

“Mau nói.”

“Không thể nói.”

“.”

Tiết cô nương nổi giận, dùng cái tay băng bó núm lấy lỗ tai Tiểu Phong Tử, uy hiếp cậu nói hay không.

Tiểu Phong Tử không dám tránh, lo lắng lôi kéo ảnh hưởng vết thương trên tay cô nên ngăn lại, chỉ có thể hầm hừ: “Buông tay, buông tay, mau buông tay.”

Tiểu Tiết hí mắt: “Vậy cậu nói hay không nói?”

Tiểu Phong Tử thở dài một tiếng: “Thật ra thì tôi không biết. A, đau. Được rồi, tôi biết rõ anh rể nhất định sẽ cố gắng tìm được Lão Tử, khi đó hai người không chừng liền bắn ra tia lửa bốn phía, chuyện tốt xong rồi.”

Tiết cô nương rót cuộc nửa tin nửa ngờ buông lỏng tay: “Tôi nói Thiên ca cùng Lộ Lem hiện tại đến cùng là cái tiền đồ gì đây?”

Tiểu Phong Tử xoa lỗ tai, lại nhớ tới một chuyện vẫn muốn hỏi: “Tiểu Tiết, cô thật xa xôi đuổi theo anh rể tôi tới đây, có phải hay không.”

Thấy Tiểu Phong Tử nét mặt “Bắt kẻ thông dâm”, Tiểu Tiết nổi giận: “Đừng nhìn tôi như vậy, Thiên ca không phải của tôi món ăn.”

Tiểu Phong Tử chất vấn: “Vậy rốt cuộc tại sao cô vẫn quấn lấy anh ấy?”

Tiết cô nương nổi giận: “Đừng có dùng ánh mắt bỉ ổi như vậy nhìn tôi có được hay không, tôi không thể làm gì, ai bảo Thiên ca vẫn không chịu phối hợp.”

“Phối hợp cái gì?”

“Phối hợp làm giải phẫu.” Nói xong lời này, Tiểu Tiết nhất thời phản ứng kịp, đôi tay che miệng Tiểu Phong Tử: “Nghe này, vừa mới rồi tôi cái gì cũng không nói, OK?”

Nhưng sự thật chứng minh Tiểu Phong Tử một chút cũng không có nghe được, bởi vì buổi tối hôm đó cậu liền lôi kéo anh rể dò xét về vấn đề giải phẫu.

Cặp mắt Thiên ca áp đảo bao vây, Tiểu Tiết thất quần áo, bất đắc dĩ mở miệng: “Thiên ca, tôi thật sự không cố ý, chẳng qua là tôi thê, tôi không có nói nữa chữ với Lộ Lem.” Lúc nói lời này, cô không ngừng đưa ánh mắt trừng Tiểu Phong Tử, hận không thể vá cái miệng trên khuôn mặt kia.

Tiểu Phong Tử thuần lương vô hại mà cười: “Thiên ca, anh yên tâm, chúng em sẽ giúp anh giữ bí mật.”

Thiên ca nhếch miệng lên, hiển nhiên là không tin tưởng hai người này lắm, nhưng mà bây giờ anh còn có chuyện quan trọng hơn phải xử lý: “Hai người các người bây giờ có thể nói cho tôi biết rốt cuộc Huệ Huệ đi nơi nào?”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, trăm miệng một lời: “Rời nhà đi ra ngoài.”

“Cái gì?” Thiên ca nổi giận, lúc trước anh ở chung cư phụ cận tìm nhiều giờ, sừng sốt không tìm được người sống sờ sờ tản bộ, sau khi trở về liền bị Tiểu Phong Tử kéo vào gian phòng, còn ngư hồ hồ nghe bọn họ đùn đẩy trách nhiệm lẫn nhau.

Tiểu Phong Tử cảm nhận được lãnh khí của Thiên ca, được rồi, bình thường nhìn Thiên ca phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong cũng không phải là dễ chọc. “Anh rể. . . . anh bình tĩnh đã, bây giờ anh đi ra ngoài mù quáng tìm, nhất định là không tìm được Lão Tử, không bằng ngồi xuống nghiên cứu một chút, chị ấy sẽ đi nơi nào.”

Thiên ca buông lỏng khớp xương trên tay một chút: “Thật ra thì cậu nói một chút xem cô ấy đến cùng là đang làm cái quỷ gì.”

“Lão Tử không cờ bạc không chơi gái điểm không đi dạo hộp đêm, chị ấy có thể tiếp xúc chỉ có trong nhà, trường học, cho nên đi hai địa phương này nhất định là không sai, còn có trước khi đi hình như là chị ấy đem theo máy vi tính, mấy ngày nay nhất định sẽ mở máy login cái gì, Thiên ca, anh biết rõ nên làm như thế nào.”

Cậu còn chưa nói hết, liền bị Thiên ca theo trước bàn máy tính chen xuống. Mà ngón tay Thiên ca bắt đầu nhanh chóng leo lên QQ, nơi đó đặc biệt tốt, mở ra một ảnh chân dung, phía trên ghi chú là: bà xã.

Tiểu Phong Tử lôi kéo Tiết cô nương đi ra ngoài, trước lúc đóng cửa cậu còn gợi ý một chút: “Anh rể ơi, hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển vô hạn, chỉ cần anh muốn lấy được, không có gì không làm được, cái gì trộm nick, cái gì định vị GPS.”

Tay Thiên ca dừng một chút, tiếp đó vô cảm mở điện thoại ra, đã thông điện thoại nhà B ca, nếu anh nhớ không lầm, B ca sẽ dĩ trở thành B ca cũng là bởi vì lúc đi học, anh ấy là loại cố chấp, loại sản phẩm điện tử giống như chơi: tháo dỡ, cải trang.

Đứng ở trạm xe xa lạ, Tiểu Huệ thở thật dài một hơi, đã bình ổn nhất định cơn giận của mình, bằng không, cô thật sẽ vọt tới nhà chủ nhiệm đi chửi mắng cô ấy dừng lại. Không phải nói sự đoàn thể dễ dạy đi dạo chơi ba ngày sao, buổi chiều còn liên tiếp mấy điện thoại thúc giục Tiểu Huệ mau chóng lên đường cùng đại bộ đội tụ hợp, nhưng ai biết Tiểu Huệ ngầy ngốc đợi mấy giờ mới được báo cho: chủ nhiệm nhìn lầm thời gian, phải là sáng sớm ngày mai.

Đáng giận nhất là cái gì, là mọi người rõ ràng không lên đường, người chủ nhiệm kia lại miệng đầy cùng lừa dối cô, dụ dỗ cô lên xe, tạo thành cô - một người ngư hồ hồ ở trạm xe H thị nghe chủ nhiệm tiếp tục nói bậy: “Tiểu Huệ à, cơ quan du lịch rất nhanh sẽ phái người tới đón cô, cô coi như là ngắm nhìn phong cảnh lâu hơn so với chúng tôi mấy giờ.”

Tiểu Huệ nghe răng trợn mắt, tắt điện thoại: hơn một giờ trước chủ nhiệm chính là một bộ giải thích chỗ này, đáng tiếc cơ quan du lịch ngay cả một bóng quỷ cũng không có.

Dựa vào người dựa vào ông trời không bằng dựa vào chính mình, Tiểu Huệ móc laptop ra, theo thói quen lên QQ, đồng thời tuần tra mục đích lộ tuyến từ trạm xe, rốt cuộc tra được một cái hướng dẫn nhìn đáng tin, trong màn hình chợt nhảy ra một hộp thoại ——QQ bị buộc logout, biểu hiện ở nơi khác đồ bộ. Trong lòng cô căng thẳng, nghĩ nữa đi lên lại phát hiện thế nào cũng đăng nhập không được rồi, tức giận gõ laptop một cái, tay vừa trượt —— laptop rớt xuống đất.

Âm thanh kia hung hăng nện vào trong lòng Tiểu Huệ, cùng loại đau giống như cắt thịt của cô, hình như cô tưởng tượng đến tiền trong tài khoản mình vạt vả mới kiếm được —— quả thật là người xui xẻo, uống nước cũng có thể nhét kẻ răng.

Ở lúc cô phát điên, một đôi giày da sáng loáng xuất hiện trước mắt cô, còn có một đôi tay của đàn ông, cẩn thận nâng laptop “Bị thương” lên, âm thanh rất trầm ồm: “Thế nào không cẩn thận như vậy?”

Tiểu Huệ chậm rãi ngẩng đầu lên: “Anh cũng ở nơi đây?”

Trịnh Nhaan Xuyên mỉm cười: “Ừ, vừa vặn đến, thuận tiện nghỉ ngơi mấy ngày.”

Trên đời này sẽ có chuyện tình trùng hợp như thế sao? Tiểu Huệ nói giỡn một câu: “Không phải là chủ nhiệm cho anh đi đến chứ?”

21. Chương 21: Tâm, Mặt Trời Mọc . . .

Thiên ca nắm điện thoại di động, vừa bảo B ca đem vị trí hiện tại còn có lộ tuyến của Tiểu Huệ gửi qua, vừa mặc áo khoác đi ra cửa.

Lúc này tiếng chuông phòng khách mãnh liệt, Quả Táo Quân vừa đứng lên không lâu liền điên cuồng gào thét: “Thiên ca, điện thoại khẩn cấp.”

Tay Thiên ca còn đặt ở cái tay cầm cửa, cau mày: “Nói cho người đó biết, tôi không rảnh.”

Quả Táo Quân che ống nghe, hạ thấp giọng: “Đối phương tự xưng là cha anh.”

Nghe nói như thế, Thiên ca do dự một chút, nhưng vẫn kiên định mở cửa.

Quả Táo Quân bổ sung thêm một câu ở phía sau: “Ông ấy còn nói là về Tiểu Huệ.”

Hai tiếng ầm ầm liên tiếp vang lên, một tiếng là mở cửa, một tiếng là đá cánh cửa. Sau đó Thiên ca thần kỳ ở trước lúc Quả Táo Quân cúp điện thoại liền đoạt lấy điện thoại, trước tiên kéo thật dài, vẫn kéo dài tới ban công, khép cửa ban công lại mới phóng tâm mở miệng.

Từ ban công nhìn xuống, Thiên ca có thể nhìn thấy cỗ xe hơi màu đen, còn có người đàn ông tây trang đứng ở phía ngoài xe hơi. Bên tai nghe được âm thanh của một người đàn ông trung niên: “Cha nghĩ tốt nhất bây giờ con nên trở về nhà một chuyến.”

Thiên ca lộ ra nụ cười vô sỉ: “Ha ha, lão già, thủ hạ có hỏi ngài tăng tiền lương không? Anh ta vận tận chức tận trách theo sát ở sau lưng tôi, thật sự là phải khen thưởng một chút.”

“Tiểu tử thú vị, ít nói bậy cho cha, cha cho con thời gian nửa tiếng, nếu như nửa giờ không thấy con, rất tốt, cha không biết cha sẽ làm ra cái gì.”

Thiên ca còn muốn nói điều gì, bên kia đã đùa quá lố, cúp, anh hùng hăng nâng điện thoại lên nghĩ cứ như vậy đập xuống, chỉ là trong đầu hiện lên một khuôn mặt nữ giận dữ, anh ngượng ngùng đem điện thoại đành hoàng thả lại phòng khách.

Tíc tíc, kim phút đi qua một ô nhỏ, hai ô nhỏ, Thiên ca chợt đứng dậy.

Khác với ban đêm mây tia lóe lên ở G thị, H thị càng tĩnh mịch hơn, hay bởi vì khách sạn vùng ngoại ô đều rời xa trung tâm thành phố, bóng đêm càng thêm bình thản thuần túy. Tầng cao nhất của khách sạn chỉ là lầu ba, đập lên cầu thang bằng gỗ sẽ phát ra tiếng “cộc cộc cộc” va chạm, chỉ là cũng may, hiệu quả cách âm của gian phòng cũng không tệ, buổi tối sẽ không bởi vì âm thanh này mà lẫn lộn khó ngủ.

Mà rất khác biệt là nghỉ ngơi trên lầu chót, sân thượng rộng rãi an trí ô che nắng, cảnh sắc trên nóc xinh đẹp hoặc giả là trời mưa xuống cũng không sợ, vòng quanh ở ô che nắng, còn có mấy chiếc võng hai đầu võng được chia ra bắt tại hai bên vách tường. Võng có chất liệu hình lưới, theo chủ quán nói rất bền chắc, an toàn có thể tin, vì lấy tín nhiệm của hành khách, bọn họ còn phái ra người canh giữ khách sạn—— một người đàn ông sức khỏe cường tráng ở trên lật tới lật lui, dùng sức lay lắc lư.

Sau đó, hành khách càng yên lòng nằm trên đó. Đông đưa treu đùa và lắc lư, nhàn nhã cùng nhỏ nhẹ kích thích tìm được vui vẻ.

Trịnh Nhân Xuyên ở sau lưng Tiểu Huệ nhẹ giọng hỏi: “Tại sao không đi thử một chút?”

Tiểu Huệ âm thầm le lưỡi, cô quả quyết không đi, kể từ khi còn bé bị Kỷ Thiên Hàng hãm hại, từ trên bàn đu dây rớt xuống thiếu chút nữa té gãy chân, cô không dám đặt mình ở địa phương nguy hiểm. Cái võng xem ra mặc dù chỉ cách một mét, nhưng té xuống cũng sẽ đau.

Trịnh Nhân Xuyên vỗ bả vai của cô một cái, trực tiếp ngồi lên võng, chỉ thấy tay anh ta cầm hai bên, bàn đu dây này giống như lay động lên, vừa lay động vừa cười: “Em rất sợ cái đồ vật này? Liên thử một chút cũng không dám?”

Đối mặt với một người đàn ông, còn là đối tượng hẹn hò nửa đường chết non khiêu khích, Tiểu Huệ nhún vai một cái: “Trời không còn sớm, tôi đi về nghỉ trước, hôm nay cảm ơn anh giúp tôi tìm được người sửa máy tính, còn có khách sạn này.”

Trịnh Nhân Xuyên khẽ lắc đầu, lấy điện thoại di động ra, quay số điện thoại, tiếp thông: “Muốn nghe lúc trước tôi cùng Kỷ thiếu gia nói gì không?”

Cách anh ta không tới trăm mét, Tiểu Huệ dừng bước chân, xoay người. Cô hiển nhiên không ngờ cái điện thoại lạ lẫm này lại là Trịnh Nhân Xuyên, lại nói người đàn ông này rảnh rỗi tức giận có phải hay không, khoảng cách gần như thể gọi điện thoại gì.

Trịnh Nhân Xuyên từ trên võng nhảy xuống, tự tay vì Tiểu Huệ kéo một cái ghế ra, rất lịch sự xin cô ngồi xuống, lúc này mới chậm rãi mở miệng: “Uống chút gì không? Nơi này có rượu nho mùi vị không tệ, là gia đình người Nông gia tự mình cất, tuyệt đối tinh khiết thiên nhiên.”

“Anh ấy cùng anh nói cái gì?”

Cẩn thận rót rượu nho màu vàng xanh lá đưa đến trước mặt Tiểu Huệ, trên mặt Trịnh Nhân Xuyên dịu dàng có thể nheo ra nước: “Không uống thử xem sao?”

Tiểu Huệ liếc anh ta một cái, giọng nói đã có điểm lạnh: “Xin lỗi, tôi chưa bao giờ cùng người đàn ông xa lạ uống rượu. Mặc kệ ban ngày hay buổi tối, rượu còn thêm người đàn ông đều là nhân tố tiềm ẩn tội phạm.”

Trịnh Nhân Xuyên cười, phối hợp uống một hớp: “Em lo lắng tôi sẽ đối với em làm cái gì? Em không uống rượu này, thực sẽ tiếc nuối.”

Chịu không nổi nhất là người khác cố làm ra vẻ huyền bí, Tiểu Huệ không ngồi yên: “Tôi là người không thích quanh co lòng vòng, tôi liền nói thẳng, chủ nhiệm trăm phương ngàn kế lừa tôi tới nơi này, mà anh lại vừa lúc xuất hiện tại nơi này đi công tác? Được rồi, theo tôi quan sát, hình như anh bỏ ra không ít, mà đi du lịch chứ? Anh giúp tôi dẫn đường, tôi rất cảm tạ, nhưng không có anh, tôi - một người lớn sống sờ sờ có thể tìm được một nơi để nghỉ ngơi, cho nên tôi không hiểu, rốt cuộc anh tìm tôi có chuyện gì? Nếu như là nói đến Kỷ Thiên Hàng, làm phiền anh thoải mái, không muốn nói, tôi liền đi ngủ.” Khi nói chuyện cô liền đứng dậy.

“Mấy ngày nay đơn đặt hàng công ty tôi đột nhiên thiếu một thành.”

Tiểu Huệ vỗ trán: vị đại gia này, nghiệp tích trong công ty anh có quan hệ gì với tôi, chẳng lẽ tôi còn có thể tìm người đi phá hư chuyện buôn bán của anh hay sao?

“Mấy ngày trước tôi hỏi bác muốn địa chỉ nhà em, gặp qua Kỷ thiếu gia ở đó.”

Bác? Đại khái chính là chủ nhiệm thích làm mai mối. Nhưng mà gặp qua Kỷ Thiên Hàng? Tiểu Huệ không biết lại xảy ra cái gì.

“Vừa bắt đầu không nhận ra anh ta, cùng anh ta hàn huyên mấy câu, anh ta hình như hiểu lầm coi tôi như tình địch.”

Tiểu Huệ châm chọc, bắt lực: “Trịnh tiên sinh, anh muốn khảo nghiệm tư duy logic của tôi sao? Rất xin lỗi, tôi tứ chi phát triển, nhưng đầu óc ngu si, làm phiền anh nói rõ một chút.”

Trịnh Nhân Xuyên định đem rượu nho còn dư lại uống một ngụm hết sạch, nhỏ giọng tạ lỗi: “Tôi cạn ly rượu này, hy vọng không mang đến quá nhiều khổ nỗi cho hai người, xin thứ lỗi, còn xin em nói với Kỷ thiếu gia một câu, tôi thật sự không phải cố ý muốn cướp cô gái của anh ta, hi vọng anh ta cũng không cần vì vậy mà có hiểu lầm gì đối với tôi.”

Tiểu Huệ đỡ trán cái cái: “Anh nói là, Kỷ Thiên Hàng làm cho thành quả của công ty anh giảm xuống? Anh đùa giỡn thái quá rồi, chính Kỷ Thiên Hàng còn thiếu một khoản nợ đấy, nếu như anh ấy thật có năng lực đó.” Nói tới chỗ này, Tiểu Huệ dừng một chút, cô trở về chỗ ba chữ “Kỷ thiếu gia” này, đột nhiên không có cùng ý tưởng: rốt cuộc cái thân phận này có thể mang cho anh bao nhiêu quyền phát biểu, hình như Tiểu Huệ còn không có suy nghĩ tỉ mỉ qua. Có thể hay không.

Cô lắc đầu, Kỷ Thiên Hàng là ai, thanh mai trúc mã cùng cô náo loạn hai mươi mấy năm rồi, công phu miệng lưỡi của anh ấy lợi hại một chút, về phần loại chuyện hãm hại người khác như vậy, anh ấy tuyệt đối không thể nào biết làm.

Nghĩ tới đây, Tiểu Huệ mỉm cười: “Anh nghĩ hơi nhiều.”

Trịnh Nhân Xuyên thở dài: “Hi vọng như thế, chẳng qua tôi nhìn ra được, hình như anh ấy rất thích em, hoặc giả là nói đúng hơn thì tham muốn giữ lấy em rất mạnh — dĩ nhiên đây chỉ là trực giác của đàn ông.”

Từ người trong miệng thứ ba nghe được chuyện Kỷ Thiên Hàng thích mình, Tiểu Huệ chợt buồn cười, tại sao mỗi một người đều cảm giác mình là Thần Tiên liệu sự như thần? Trịnh Nhân Xuyên nè, bác Kỷ nè, tự cho là có chút kinh nghiệm cuộc sống là có thể mưu toan suy đoán tâm tư của người khác sao?

Tiểu Huệ cười cười, mặt liền kéo xuống: “Tôi không cần thiết phải giải thích quan hệ giữa tôi và Kỷ Thiên Hàng với anh, nhưng hi vọng anh đừng tự cho là đúng, anh ấy là người như thế nào, anh ấy đang nghĩ cái gì, tôi rất rõ ràng, không cần anh tới nhắc nhở tôi!” Nói xong cô không quay đầu cô lại mà xuống lầu, trở về phòng.

Trịnh Nhân Xuyên lại tự rót ỉnh một ly, từng ngụm từng ngụm uống xong, giống như là một thợ săn kiên nhẫn, kiên nhẫn chờ đợi, kiên nhẫn dạy con mỗi trong tay đi vào cạm bẫy của anh. Về phần trong cạm bẫy rốt cuộc có cái gì, chỉ có anh là rõ ràng nhất.

Một bình rượu sắp thấy đáy, anh vẫn còn rất tỉnh táo, anh nghĩ có lúc anh rất chán ghét tửu lượng giỏi. Giống như vào một ngày nào đó rất nhiều năm trước, cũng là cái lần cuối này, cũng là cái vòng này, có một cô mỉm cười nũng nịu: “Thân ái, tôi liền uống một ly, liền một ly, cha cùng chú, bọn họ tuyệt đối sẽ không phát hiện.”

Anh vươn tay, hình như còn có thể cảm nhận được cô dùng sức lay động ống tay áo của mình, như vậy làm cho người ta không thể kháng cự. Bỗng dưng một cái chớp mắt, anh chợt mở mắt ra, chợt đưa ly rượu trong tay đập đến thật xa, cách đó không xa mọi người cả kinh ngẩng đầu nhìn anh, trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc cùng trách cứ.

Cổ họng anh căng lên, tức giận cuộn cuộn: “Nhìn cái gì mà nhìn!”

.

Từ lúc chạy ra từ nhà lão già, Kỷ Thiên Hàng thật sự vô cùng im lặng, lão già cứng đầu này lại tự tiện chủ trương thế nhưng đã đi tìm Huệ Huệ, khó trách cô sẽ rời nhà trốn đi, thì ra là vì vậy.

Xuất hiện ở trước cửa, lão già còn mưu toan lưu anh về nhà ở, nói cái gì mà dù sao quá chật rồi, hơn nữa người ở nơi ngư long hỗn tạp. Kỷ Thiên Hàng đáp lại ông ấy là: “Trước lúc tôi ở nơi này, gặp qua bao nhiêu người ngư long hỗn tạp, so với mấy người, bọn họ thật sự là rất đơn thuần. Ít nhất trên tay bọn họ rất sạch sẽ, cũng chỉ là cố gắng làm việc, một không trộm hai không giành ba không chơi đi, quan trọng nhất là, bọn họ sẽ không hại người. Lão già, bằng không, ông theo tôi tới đó ở vài ngày thử một chút?”

Kỷ Thiên Hàng nhớ đến, lúc ấy bộ dáng ông cụ tức giận chồm râu đứng thẳng, nói thật, anh không có một chút cảm giác thành tựu. Lúc cùng lão già tử đối kháng, trước mắt anh cũng chỉ có thể trở lại cơn vui vẻ miệng lưỡi nhất thời, hơn nữa anh còn không rõ ràng lắm, kết quả chọc giận lão già tử có thể báo ứng ở trên người Huệ Huệ hay không?

B ca ở một khu dân cư cao cấp bên cạnh, ném chìa khóa xe cho Thiên ca, có chút nghi ngờ hỏi một câu: “Thiên ca, tôi với anh cùng đi chứ, đến lúc đó cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau.”

Thiên ca tiêu sái vỗ một cái bờ vai của anh: “B ca, tôi là đuối theo cô gái, dẫn anh đi làm đốt đèn phao à. Còn nữa, thức uống mới mau cập nhật, theo tôi nghĩ thì anh muốn lười biếng có phải hay không!”

B ca bắt đầu dĩ: “Thiên ca, anh rõ là. Haizz, đi đường cẩn thận, trong xe có một ít thức ăn còn có quần áo tắm rửa, đúng rồi, chi phiếu của anh tôi để ở trong ví da màu đen.”

Thiên ca nện một quyền ở trên bả vai của anh: “Thanks.”

B ca còn muốn khách khí một chút, kết quả anh còn chưa lấy lại tinh thần, đáp lại anh chỉ có khói xe thả ra ở sau xe hơi, Thiên ca đã sớm đi rồi. B ca thở dài: bạn xấu ơi, hoàn toàn có người khác phải liên không có nhân tính nữa rồi.

.

B ca căn cứ theo laptop Tiểu Huệ cuối cùng cũng tìm thấy địa chỉ IP là một khách sạn ở H thị, thời điểm Thiên ca chạy đến. Đã là rạng sáng rồi, trong tiệm chỉ có một người đàn ông trước quầy đang ngủ gà ngủ gật. Thiên ca đi vào, người nọ mơ mơ màng màng dụi mắt, hỏi anh muốn trọ phải không.

Thiên ca thở một hơi: “Tôi nghe ngóng, nơi này có ở một cô gái họ Giang phải không? Đại khái hai mươi mấy tuổi.”

Người đàn ông trên sô pha lập tức phiên não kêu: “Không có không có, chỗ này của tôi cũng không phải là bất cảnh sát.”

Thiên ca hận không thể vung mạnh quả đấm đánh người đàn ông kia dừng lại, chỉ là lý trí khiến anh tỉnh táo lại, anh móc mấy tờ tiền mặt ra, mỉm cười đưa tới: “Vị huynh đệ này, giúp một chuyện, bà xã tôi vì tức giận tôi mà bỏ đi, nếu không tìm được cô ấy, tôi thật sự sẽ điên mất.”

Người đàn ông kia lập tức đổi giọng nói, nhanh chóng thu hồi tiền, cười: “Xem anh cũng là người đàn ông tốt, được rồi, tôi liền giúp anh tra một chút xem sao.”

Vào lúc này, điện thoại trước quầy vang lên, hình như là Room Ser—vice (phục vụ phòng), chỉ thấy người đàn ông kia đáp mấy tiếng, sau đó lại từ trong máy vi tính tra xét, lập tức nói: “Tìm được, có một người gọi là Giang Hoa , 28 tuổi.”

“Không phải cô ấy.”

“Còn có một, Giang Tiểu Huệ, 25 tuổi.”

Thiên ca thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên không có lầm. Âm thanh của anh có chút hưng phấn: “Cô ấy ở gian phòng nào, tôi đi.”

Người đàn ông trên sô pha lắc đầu: “Tối ngày hôm qua cô ấy đã trả phòng rồi, hình như là hướng bờ biển đi tới, sáng sớm ở đây, mặt trời mọc rất đẹp.”

Thiên ca hỏi rõ ràng vị trí bờ biển, liền mở xe chạy tới, một đường đuối một đường nghĩ, sau khi gặp lại Huệ Huệ phải nói rõ ràng với cô như thế nào. Thói quen múa mép khua môi của Thiên ca thể nhưng cũng có chút khẩn trương.

Người đàn ông liếc mắt nhìn phát hiện xe hơi đi xa xa, lúc này mới thu hồi tầm mắt, đang chuẩn bị gọi điện thoại, chợt thấy một cô gái từ trên cầu thang đi xuống. Ông ta thân thiết hỏi: “Giang tiểu thư, phải đi ra ngoài sao?”

Chỉ thấy Tiểu Huệ mang một bộ khung mắt đen, cô nở nụ cười: “Nghe nói cảnh biển buổi sáng ở đặc biệt đẹp, nên muốn xem một chút.”

Người đàn ông kia lại lắc đầu: “Thật ra thì, buổi sáng ngắm cảnh tốt nhất là nhìn xa đài, liếc nhìn cảnh sắc khắp thành đều ở đây mất, hơn nữa nhìn xa đài bởi vì vị trí cao, còn có thể cảm thấy mây mù, buổi sáng khi mặt trời lên, chung quanh đều có nhiều màu sắc khác nhau, cảnh sắc này mới là tuyệt nhất.”

Người đàn ông rất tự nhiên chỉ đường cho Tiểu Huệ, cảm thán phần nhiệt tình này, Tiểu Huệ nghĩ, đi xem một chút cũng tốt. Tối hôm qua căn bản không ngủ qua, một mực nghĩ tâm sự, trời còn chưa sáng đã đứng

trước cửa sổ ngắm phong cảnh rồi, thấy mặt trời mọc hơi lộ ra, liền muốn thay vì ở trong phòng mốc meo, không bằng đi ra xem phong cảnh một chút, không thì thật lãng phí một chuyến ra ngoài xa.

Rất cuộc để một nam một nữ hướng hai phương hướng khác nhau đi tới, người đàn ông kia mới thở dài một hơi, vừa kêu: “Haizz, loại chuyện như vậy ngàn vạn đừng để cho tôi gặp phải lần thứ hai, quá giày vò người.”

Có người ngồi ở trong phòng, ánh mắt xẹt qua hình dán ở trên tường, trong hình có một nam một nữ, có lúc chỉ có người đàn ông, có lúc chỉ có cô gái, nhưng thống nhất chính là, bọn họ đều cười, cười rất rục rờ. Không ngờ anh - Trịnh Nhân Xuyên cũng có lúc cười rục rờ thanh xuân như vậy, thật là có điểm khó có thể tin.

Anh nắm chặt hình, vuốt ve cô gái trong hình một cái, nhỏ giọng hỏi: “Nhiên Nhiên, anh chỉ cùng bọn họ vui đùa một chút thôi có đúng hay không, chỉ là vui đùa mà thôi.”

Lúc này, khoảng cách mặt trời mọc chỉ còn mấy phút.

22. Chương 22: Yêu, Tuyên Thệ . . .

Nhìn xa đài rất cao, hướng dẫn viên du lịch mang theo đoàn ra ngoài nói, có ba bốn trăm mét, từ trên thang máy trong suốt tối có thể nhìn thấy phong cảnh trên mặt đất, kiến trúc ở đây đều có chút chìm xuống, mà bầu trời xanh thẳm giống như một bức họa từ từ triển khai, bày ra ở trước mắt du khách.

Hướng dẫn viên du lịch tận chức tận trách còn nói câu chuyện xưa: “Nhìn xa đài, lúc ban đầu xây dựng là vì quân sự cần, đứng gác ở chỗ này thì binh sĩ đều có thị lực hơn người, bọn họ có thể nhìn rõ trong phạm vi 1000m. Chuyện xưa cứ xảy ra như vậy.” Hướng dẫn viên du lịch miêu tả thời kỳ chiến tranh sinh động như thật, câu chuyện tình yêu vừa thấy đã yêu cuối cùng sống chết có nhau.

Tiểu Huệ cũng say sưa ngon lành nghe được, chẳng qua cô có chút nghi ngờ, cho nên chen vào nói, hỏi hướng dẫn viên du lịch kia: “Nơi cao như vậy thật có thể nhìn thấy trong phạm vi 1000m sao? Người binh lính kia phải có ống nhòm chứ?”

Chỉ thấy hướng dẫn viên du lịch lườm cô một cái, đối với một cô gái không phải trong đoàn còn phá hư không khí, hướng dẫn viên du lịch rất khó không nghi ngờ cô tới phá hư.

Tiểu Huệ lặng lẽ quay đầu, âm thầm vui vẻ một lát. Chợt nghe thấy giọng nói của một em gái nhỏ: “Mẹ, chúng ta có ống nhòm, mau lấy ra, con muốn tìm hoàng tử của con.”

Tiểu Huệ có loại cảm giác bị Tiểu Lôi bỏ tới, bây giờ là thế hệ 00, tư tưởng thật là trước không có người sau cũng không có người, làm cho người ta phục sát đất.

Mẹ đứa bé ôm đứa bé để giúp bé xem xa hơn, còn dùng lời nói tràn đầy ngây thơ chất phác hỏi đứa trẻ: “Như thế nào, thấy hoàng tử rồi sao?”

Đứa trẻ hưng phấn kêu: “Thấy được, thấy được, anh ấy dựa vào nơi đó.”

Theo ngón tay của bé nhìn sang, chỉ có một mảnh thủy triều. Vì vậy tất cả mọi người đều cười.

Đứa trẻ cũng cười theo, tiếp tục hưng phấn hăm hừ: “Mẹ, ah, hoàng tử đang vẽ tranh.”

.

Bãi biển đồ nữ trang Hoàng Sa, có mấy lữ khách tốp năm tốp ba cùng người địa phương xuất hiện. Mà lần thứ ba Thiên ca chạy qua địa phương giống nhau, tối thiểu cùng một người đối mặt ba lượt, lúc này mới dừng lại.

Anh thở hổn hển dở khóc dở cười: Giang Tiểu Huệ, tìm một người lớn sống sờ sờ như em sao khó như vậy hả. Anh nằm ở trên bờ cát nghỉ ngơi một lát, chợt thấy có người cách bờ biển rất gần đang vẽ tranh, mặc dù mỗi lần thủy triều lên đều sẽ bị thủy triều san bằng, nhưng mà bọn họ còn có vẽ làm không biết mệt.

Tâm niệm Thiên ca vừa động, nhanh chóng đứng dậy.

Có người chạy tới vây xem, bởi vì trên bờ cát khô ráo, có một người trẻ tuổi đang vẽ khắp nơi, chỉ thấy ngón tay của anh ta cắm thật sâu vào trong hạt cát, nặng nề viết xuống mấy chữ. Có người gần đó nhìn thoáng qua, mỉm cười: Ơ, lại là một thanh niên lãng mạn.

Chỉ thấy trên bờ cát tái diễn một hàng chữ: Huệ Huệ, đứng lại không được nhúc nhích, anh sắp tìm được em rồi.

Người nhìn thấy có chút dở khóc dở cười: đây coi là lãng mạn cái gì. Nhưng tin tức này đang truyền ra giữa du khách, có một người trẻ tuổi điên cuồng, ở khắp trên bờ cát “nhấn lại” tìm một cô gái tên là Huệ Huệ.

Còn có người suy đoán rốt cuộc anh ta có thể tìm được Huệ Huệ hay không đây?

.

Cha mẹ cười hỏi đứa trẻ: “Hoàng tử đang vẽ cái gì vậy?”

Đứa trẻ huơ tay múa chân: “Ha ha, không biết nữa, nhưng mà anh ấy vẽ rất nhiều rất nhiều.” Đứa trẻ nhắc lại hai chữ rất nhiều, chính là vì hình dung thật rất nhiều.

Vào lúc này lại có người tới đây ngắm cảnh, là một người đàn ông trung niên, ông ấy nghe đứa trẻ nói liền cười: “Người bạn nhỏ, con nói ấy là anh đang viết chữ sao?”

.

Thiên ca tiếp tục viết và viết, cúi người xuống thỉnh thoảng lại quay đầu lại xem xem bản thân viết gì rồi, nhú mày cười: không ngờ ca ca như mình có thể thông minh như vậy, nghĩ ra phương pháp xử lí.

Vậy mà anh đi được vài bước, chợt có một đôi chân ngăn ở trước mắt của anh, anh ngẩng đầu lên, giật mình: “Vị tiên sinh này, ông.”

Đó là một người đàn ông cường tráng, ông ấy hiền lành hỏi: “Cậu ở đây tìm người? Tên Huệ Huệ? Cô ấy ở trên đài bên kia nhìn xa chờ cậu đấy.”

Thiên ca kích động luôn miệng nói cảm ơn, chạy đi, nhưng chạy chưa được mấy bước, anh lại vòng trở lại, ngăn người đàn ông lại: “Là cô ấy bảo ông đến sao? Cô ấy có còn nói gì hay không?”

Người đàn ông kia cười cười: “Cô ấy nói cô ấy chính là Giang Tiểu Huệ.”

Nghe xong cái tên này thì Thiên ca hoàn toàn yên tâm, anh nổi lên sức ngựa chạy và chạy, nghe nói chạy qua hai con đường, ngồi lên thang máy nữa là có thể thấy nhìn xa đài.

Mà anh không biết, sau khi anh chạy đi, dưới ô mặt trời có người ngẩng đầu lên, nhếch miệng cười.

Thiên ca thật vất vả bỏ qua tất cả nhìn xa đài, người vẫn không có thấy, anh gần như hỏi tất cả các lữ khách ngắm cảnh trên đài, chỉ có một đôi mẹ con nói: “Cậu nói Giang Tiểu Huệ à? Cô ấy ở trên bờ cát chờ cậu.”

Nhất thời, Thiên ca vỗ trán, đứng ở chỗ cao thực sự có xúc động trực tiếp hi xuống bờ cát, trên đời này làm sao có chuyện tình giày vò chứ!

Thiên ca kiệt sức nằm ở trên bờ cát, ánh mặt trời mới mọc chiếu sáng bóng lên trên người anh, bắt đầu phát ra loại sắc thái mạ vàng. Anh vùi đầu ở trong cát, nhỏ giọng rống: “Giang Tiểu Huệ, em đi ra cho anh!”

“Thiên ca, gọi cô nương làm gì?” Ngay tại bên cạnh, một người chậm rãi đi tới, đập rối loạn từng hàng chữ Thiên ca viết lên kia. Cô đưa lưng về phía ánh mặt trời, thái độ không thấy rõ, tóc dài tán loạn ở trong gió nhẹ buổi sáng có chút xốc xếch.

Thiên ca chợt dùng nắm đấm đập một cái, sau đó liền động thân bò dậy, vẻ mặt hung hãn đụng ngã cô gái này. Anh quát: “CMN, rốt cuộc là đi nơi nào hả?”

Tiểu Huệ một cước đá văng anh, ôm bụng cười không ngừng: “Thiên ca, anh thật sự là bị lừa quá tốt. . . .” Không sai, là cô nhờ người đàn ông trung niên cùng hai mẹ con kia giúp một tay, không ngờ Thiên ca thể nhưng không có đầu óc suy nghĩ một chút liền bị lừa rồi. Khi cô nằm ở trên bờ cát nhìn anh chạy như điên, trò đùa quái đản này sung sướng thật là khó nói lên lời.

Trong đôi mắt Thiên ca có hỏa, hừng hực lửa giận, nhìn khuôn mặt tươi cười hả hê, anh hận không thể giẫm đạp.

Vì thế Tiểu Huệ cười cười, đột nhiên không có tiếng rồi, sau đó trước mắt thoáng qua một bóng ma, đồng thời thân thể bị thứ gì ngăn chặn — không thể động đậy.

Thiên ca bắt được hai cái tay của Tiểu Huệ, giơ lên trên đầu đỉnh, trong mắt hiện ra ánh sáng lạnh: “Tiểu nha đầu, lại dám trêu chọc anh. . . .” Nói qua anh liền hôn như cuồng phong bão táp, không chút lưu tình cắn đôi môi Tiểu Huệ, dùng sức mút chặt miệng lưỡi, đồng thời đầu lưỡi cường thế cạy ra phòng bị, trực tiếp đánh phá hoàng long.

Khóe mắt Tiểu Huệ lộ ra nụ cười, nhìn kỹ vào trong đôi mắt của Thiên ca, xin lỗi vào lúc này cô có chút phân tâm, bởi vì cô nhớ tới lời nói của ông cụ Kỷ: “Tiểu tử kia đã nói với ta, nó thích một cô gái, cô ta có tính khí không được tốt, thường nói tục với nó, bởi vì cô ta luôn bị tiểu tử kia lừa gạt.” Tiểu Huệ nghĩ, cuối cùng cô cũng lừa gạt Thiên ca được một lần rồi, ý nghĩ này làm cho cô hài lòng.

Cảm thấy miệng Tiểu Huệ bắt đầu buông lỏng, trong lòng Thiên ca vui vẻ, từ từ buông tay kiểm chế ra. Mà tay của anh còn trượt đến bên hông Tiểu Huệ, không chút do dự đưa vào, tìm kiếm vị trí hai núm tiêm, sau đó không nặng không nhẹ mà nắm lại.

Cảm nhận được cả người cô gái phía dưới run một cái, anh mới nhếch miệng: “Em tiếp tục tránh nữa đi, anh xem rốt cuộc em có thể tránh đi đâu.”

Tiểu Huệ chỉ cảm thấy thân thể nóng ran vô cùng, tay Thiên ca dính vào trên da dẻ của mình, cái loại cảm giác run rẩy mới lạ để cho cô sắp hít thở không thông, cô cầu xin tha thứ, hạ thấp giọng: “Thiên ca, đây là nơi đông người, cầu xin anh tha cho tôi đi, tôi bảo đảm lần sau không tiếp tục để anh chạy tới chạy lui nữa đâu.”

Thiên ca thở ra một hơi, sau đó vùi đầu ở giữa ngực Tiểu Huệ, ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên người cô, chợt cười lên như đứa bé: “Em biết rõ, anh nghĩ anh thích em.”

Tiểu Huệ hoá đá tại chỗ, thân thể cô bắt đầu từ từ trở nên cứng ngắc, ngay cả chính cô cũng không ý thức được mình sẽ có phản ứng mãnh liệt như vậy, mãnh liệt đến mức giống như hai mươi mấy năm trước đều chờ một câu nói này, mà khi có một ngày cô chợt nghe, là vui mừng hay là kinh sợ. Cô đưa tay, bóp — hung tợn vỗ vào trên lưng Kỷ Thiên Hàng, quát: “CMN, anh, nói tiếng người sao? Cái gì gọi là tôi biết rõ, tôi không biết, tôi căn bản không biết. Vẫn còn nghĩ. Nghĩ cái đầu anh ấy, thích chính là thích, nào có nhiều mập mờ không rõ như vậy.”

Thiên ca an tĩnh, nhất thời ý thức được: trong trận thổ lộ này, bởi vì anh chọn lọc từ ngữ không thỏa đáng, hình như có chút khuynh hướng hư trường.

Tiểu Huệ đứng lên, từ trên cao nhìn xuống nâng một cái chân lên, hướng lên bụng Thiên ca đạp

Thiên ca đóng hạ mắt, anh dừng hy sinh, tiếp nhận trừng phạt, khi một cái chân mạnh mẽ đạp ở trên bụng của anh, anh chợt thở ra một hơi. Sau đó lấy lòng nói một câu: “Nha đầu, hả giận hay chưa?”

Tiểu Huệ: “Nếu như mà tôi nói chưa hả giận thì sao đây?”

“Anh nhất định nằm yên, mặc em phát tiết, cho đến khi em không tức giận mới thôi.”

“Anh bệnh thần kinh, nói không giải thích được, làm chuyện không giải thích được.”

Thiên ca đứng dậy: “Nha đầu, anh biết rõ em thấy lão già rồi. Anh vẫn cảm thấy lão già không đáng tin, nhưng lần này ông ấy hỏi anh một câu nói, anh cảm thấy rất có đạo lý.”

Tiểu Huệ không thể động đậy, bởi vì mặt bị Kỷ Thiên Hàng nắm lấy.

“Ông ấy hỏi anh, chừng nào thì con có thể không chơi tiểu hoa chiêu, cố gắng làm một người làm cho người ta tin cậy. Em cũng nghĩ như vậy chứ?”

Tiểu Huệ gật đầu, ông cụ nói với cô chính là, đứa nhỏ Thiên Hàng này chỉ là thích nói giỡn, nhưng cô hiểu rõ anh, anh sẽ không lấy chuyện tình cảm ra đùa bỡn, khi còn bé anh đã nói qua, tôi chán ghét nhất chính là người đàn ông bội tình bạc nghĩa

“Cho nên anh muốn.” Thiên ca nín một lát, hận không thể cắn đầu lưỡi của mình: rõ ràng lời nói vui đùa có thể chồng chất đổ ra, tại sao vừa bắt đầu nói lời thật thì miệng tựa như không có thêm dầu không lưu loát như vậy đây.

Tiểu Huệ mỉm cười: “Cho nên sao? Anh không cảm thấy, tôi có thuật độc tâm, ý nghĩ của anh không cần phải nói tôi liền có thể biết?”

Thiên ca cảm thán: “Thật ra thì biểu hiện của anh rất rõ ràng, ít nhất bọn Tiểu Phong Tử đều nhìn ra.”

Một câu nói này kích thích ngàn tầng lửa giận của Tiểu Huệ, cọ một cái liền thiêu đốt đến khóe miệng: “Anh thôi lắm, chẳng lẽ tôi biểu hiện còn không rõ ràng sao?”

Thiên ca khiếp sợ.

Nước miếng của Tiểu Huệ tiếp tục vẩy ra: “Anh cho rằng tôi không biết anh có tiền có phòng có xe à, giả bộ đáng thương vào ở nhà tôi, tôi có đuổi anh ra ngoài sao? Nếu như không phải là bởi vì. Anh cho rằng anh có thể ở ư?” Nguyên nhân ăn sống nuốt tươi cô thì cô liền nuốt xuống, có mấy lời không thể dễ dàng mở miệng, bởi vì vừa mở miệng thì không thể thu lại. Mặc dù thân thể Tiểu Huệ cường tráng, nhưng còn không chuẩn bị tâm lý làm xong bị thương.

Thiên ca tiếp tục khiếp sợ: “Anh có thể biết bởi vì sao sao?”

“Không thể.”

“Thật rất muốn.”

“Muốn cái đầu anh, đi về.” Tiểu Huệ xoay người hướng về phía khách sạn đi tới.

“Vậy nếu như anh nói anh yêu em thì sao đây? Có thể đổi nguyên nhân của em được không!” Đôi tay Kỷ Thiên Hàng đặt ở khóe miệng, làm ra bộ đáng máy phóng đại, điên cuồng hét lên.

Nhiều người đi lại xung quanh đều nghiêng đầu nhìn anh, nhìn thanh niên điên cuồng tỏ tình, còn có cô gái dừng ở trước mặt anh ta, nhìn hai người bốn mắt nhìn nhau, tia lửa văng khắp nơi, được rồi, đúng là tia lửa.

Chỉ nghe nữ đồng dạng rống lớn: “Nếu như chó má, đừng nói câu chữ mập mờ như vậy, yêu chính là yêu, không có nếu như, không có giả thiết, không có những cái không minh bạch!” Khí phách này, ngược lại so người đàn ông còn “man” hơn.

Chỉ là người đi đường lạnh lẽo cười: khoảng cách của hai người chỉ là mười bước, lớn tiếng rống như vậy, là đang đóng phim sao?

Đầu Thiên ca đầy mồ hôi, anh quỳ, thật sự quỳ, hận không thể chuẩn bị một cây roi quất đánh đầu lưỡi của mình, nói như thế nào cũng có lỗi!

Ngửa đầu hướng lên trời: “Giang Tiểu Huệ, em nghe đây, hiện tại anh chính thức thông báo cho em, anh, Kỷ Thiên Hàng, yêu! em! Không biết từ lúc nào bắt đầu, trước mắt cũng không phát hiện lúc nào sẽ kết thúc, nhưng.”

Một chữ “Nhưng” còn chưa nói xong, anh chợt bị đẩy ngã, chờ đón chính là một giọng nữ nóng nảy đến không có cách nào dễ dàng tha thứ: “Anh là tên khốn kiếp, biết nói tiếng người không hả, từ nhỏ bắt đầu anh cứ như vậy, trong một câu nói, nửa câu thật nửa câu giả, anh bảo em tin thế nào, em làm sao dám tin. Ngay cả lần đầu tiên đi cùng với anh, đều là em chủ động hỏi, đều là em chủ động quyền rũ anh uống rượu, đẩy ngã anh, em còn nói anh muốn đi theo em.”

Thân thể Thiên ca chấn động, anh giống như thật sự phát hiện mình lỗi ở nơi nào.

Tiểu Huệ vẫn còn đánh từng phát từng phát, Thiên ca lại sung sướng một tay kéo thân thể cô, hung hăng chiếm lấy cái miệng gần ngay trước mắt, không cho bất kỳ cơ hội phản kháng, so với nói chuyện, hành động của anh càng thêm có lực. Anh tinh tế hôn, cảm thấy trên làn môi kia còn lưu lại dấu răng của mình, bất giác cười đáp ở trong lòng: ở trên thân một cô gái đánh dấu ấn, đây là một việc rất lãng mạn.

Phía sau bọn họ là đại dương với cảnh tượng hùng vĩ, mặt trời mọc phía Đông không chút nào ả núp tản ra ánh sáng, chiếu trên mặt biển, màu vàng lấp lánh, giống như tâm tình phập phồng mà xán lạn giờ khắc này của bọn họ.

Có người đi đường thấy một màn xúc động như vậy, vì vậy “tách tách” một tiếng chụp được. Mà đương sự không biết chuyện, bọn họ sẽ lơ đãng ở dưới tình huống mặt trời mọc lần nữa bắt gặp tổ tình.

Trở về khách sạn, ở trên xe, Thiên ca nhíu mày cười không ngừng: “Nha đầu, em nói xem tiến độ của chúng ta có phải quá chậm hay không? Nếu như mà anh là người xem cũng sẽ bị ép điên.”

Tiểu Huệ liếc về: “Chậm? Ai dám nói, em đánh hẳn một trận trước!”

Thiên ca vui vẻ, tiến tới, lén hôn một cái: “Bà xã, em thật bá.” Chữ Đạo trước khi ra khỏi miệng, bị đổi thành rồi: “. Tức.” Dĩ nhiên biến chuyển này, còn phải cảm tạ ánh mắt uy lực của Tiểu Huệ.

Trong xe truyền đến tiếng cười phóng đảng, kèm theo chuông điện thoại di động, điện thoại Thiên ca biểu hiện Tiểu Phong Tử điện tới.

Anh nghĩ nhất định là Tiểu Phong Tử hỏi thăm tiến độ, vì vậy hả hê nhận.

Tiểu Huệ liếc mắt một cái, khoe miệng không hoàn toàn kéo cao. Sau đó còn chưa cười lên, lại thấy mặt của Thiên ca trong nháy mắt lạnh xuống.

Trong nhà đã xảy ra chuyện.

23. Chương 23: Anh Thật Đáng Chết . . .

Nằm phía Tây Nam ngoại ô thành phố G, giờ phút này bệnh viện Thanh Hà đang nghênh đón bệnh nhân bệnh nặng nhất hôm nay, một cô gái tự sát chưa thành công.

Cô gái kia nằm ở trên giường, cười thật ngọt ngào, má lúm đồng tiền trên mặt rất rõ ràng. Khi cười lên trông cô giống như trẻ hơn mười mấy tuổi, không kém cô em nhỏ ngượng ngùng.

Giờ phút này trong đầu của cô đang suy nghĩ gì đấy, có lẽ là người con trai từng theo cô cùng nhau chơi đùa bừa, một người con trai đã qua đời. Rất kỳ quái, có phải là người đến lúc sắp chết, sẽ gọi lại hồi ức vui tươi nhất hay không?

Trước lúc cô vô lực nhắm mắt lại, cô nhìn thấy một người đàn ông hướng cô chạy tới, trước mắt cô sáng lên, giống như thấy một ánh hào quang màu trắng bao phủ ở trên thân người đàn ông, dịu dàng cười với cô, hỏi cô: thân ái, gả cho anh được không?

Đúng rồi đúng rồi, đây là dáng vẻ lúc anh cầu hôn.

Đợi đến khi người đàn ông chạy tới gần, người phụ nữ trung niên chột hé miệng: a, thì ra là không phải, Tiểu Phong Tử, tại sao là cậu, không phải là anh ấy?

Cô nghe thấy Tiểu Phong Tử điên cuồng hét lên: “Mẹ, mẹ tỉnh lại đi, xem xem con đây này, con là Tiểu Phong Tử, Tiểu Phong Tử nghe lời nhất. Mẹ, mẹ còn thiếu con một cái khăn quàng cổ, mẹ đã đồng ý cho con, ở nơi nào?”

Cô mấp máy miệng, nhưng gì cũng không muốn nói: còn có thể nói cái gì đây, tôi giống như không xứng chức mẹ.

Khi nhìn người phụ nữ trung niên bị đẩy vào phòng cấp cứu, Tiểu Phong Tử đứng ở bên ngoài giống như điên thật rồi, dùng sức ôm đầu khi gặp trở ngại, hạ xuống, hai cái, cái thứ ba đập vào ngực một người, sau đó truyền đến một tiếng kêu đau.

Tiểu Phong Tử ngẩng đầu lên, bộ mặt mê man: “Tiểu Tiết, cô nói đi, tại sao bà ấy muốn tự sát?”

Tiểu Tiết đem đầu cậu kéo vào lồng ngực của mình, nói cái gì cũng không nói, bởi vì vào lúc này miệng cô như cứng ngắt vậy, căn bản nói không ra lời an ủi. Ngay cả lúc cô nghe được tin tức cũng bị hù sợ, càng không phải nói đến Tiểu Phong Tử là con trai rồi.

Trong bệnh viện yên tĩnh đáng sợ, không biết từ nơi nào truyền tới chất lỏng phát ra âm thanh sinh mạng trôi qua, đem tâm tình con người dồn ép đến góc tường, thở một cái cũng cảm thấy thật khản trương.

Tiểu Phong Tử chợt đứng lên, không nói câu nào liền hướng bên ngoài bệnh viện chạy đi.

Tiểu Tiết đuổi theo ở phía sau, hằm hừ: “Tiểu Phong Tử, cậu muốn đi nơi nào?” Cô lo lắng Tiểu Phong Tử sẽ làm chuyện điên rồ, trong y học cũng không loại trừ được khả năng di truyền tính uất ức, cho nên. . . . Trong lòng Tiểu Tiết căng thẳng.

Ngay tại cửa ra vào, Tiểu Phong Tử đụng vào một chiếc xe vừa mới dừng được không lâu, cậu đặt mông ngồi xuống dưới đất, cái mông đau, đầu đau hơn. Đang muốn mở miệng mắng cái gì, lại phát hiện hai người từ trên xe bước xuống.

Thấy người trên xe xuống, Tiểu Phong Tử giống như đứa bé khóc rống lên: “Chị, mẹ, rốt cuộc là tại sao bà ấy lại như thế.”

Tiểu Huệ không biết về mặt cô bây giờ có bao nhiêu lạnh nhạt, lúc xuống xe còn bị vấp một cái, thiếu chút nữa bổ nhào như chó ăn cứt.

Cô đứng lại, ngăn Thiên ca đỡ, dùng âm thanh tỉnh táo run rẩy nói: “Tiểu Phong Tử, em thông báo cho ông ấy rồi hả?”

Tiểu Phong Tử cắn răng: “Thông báo cho ông ta làm gì? Chị biết không, tối hôm qua mẹ vừa mới gặp qua ông ta!” Bây giờ, về mặt này rất dễ dàng làm cho người ta liên tưởng đến quan hệ nhân quả gì đó, bởi vì tối hôm qua mẹ gặp qua ông ta, cho nên.

Tiểu Huệ kéo cậu đứng lên, hung hăng đập bờ vai của cậu một cái: “Cũng là người đàn ông lớn, còn khóc thành ra như vậy, khiến mẹ thấy cũng không thể không tức chết. Sao bà ấy có thể sinh ra một đứa con trai không có tiền đồ như thế này. Còn nữa, ông ấy dù sao cũng là chồng trước của mẹ chúng ta, muốn ông ấy đến thăm vợ trước cũng không quá phận. Hơn nữa, chúng ta cũng thấy mẹ yêu ông ấy thế nào, vì ông ấy mà bị điên đã bao nhiêu năm rồi, chúng ta có thể làm sao đây?” Mấy chữ cuối cùng giống như là đang hỏi Tiểu Phong Tử, cũng giống như đang hỏi chính cô.

Tiểu Tiết ở chỗ không xa liếc mắt nhìn, cô có chút lo lắng, bởi vì phản ứng bây giờ của Tiểu Huệ có chút dọa người. Loại trạng thái tỉnh táo quá độ như cô về y học mà nói cũng là bệnh hoạn, về phần có thể tạo ra hậu quả gì, Tiểu Tiết không dám dự đoán.

Giống như là một tòa núi lửa hoạt động mạnh bỗng nhiên trong lúc đó vẫn không nhúc nhích, ngược lại sẽ mang đến khủng hoảng cho người ta: trời mới biết một khắc nào đó cô xảy ra bùng nổ giống như một lần dự liệu đặc biệt.

Sau đó Quả Táo Quân cũng chạy tới, cậu ấy vừa mới ngồi vào bên cạnh Tiểu Huệ, liền nghe thấy một tiếng thô thanh thô khí: “Nếu như mà tôi nhớ không lầm, công việc hôm nay của cậu rất bận.”

Quả Táo Quân vỗ ngực một cái, bởi vì giọng nói của Tiểu Huệ thật hù dọa người: “A, tôi vừa đúng làm xong trước thời gian, cho nên tới xem một chút.”

Tiểu Huệ ngẩng đầu lên, cũng là nhìn Kỷ Thiên Hàng một cái: “Thiên ca, đem Quả Táo Quân trở về, còn có bảo Lệ Toa cũng đừng tới đây, nơi này có mấy người chúng em là đủ rồi.”

Quả Táo Quân đòi ở lại, kết quả là thân thể bị Thiên ca kéo đi ra cửa.

Lúc ra cửa, Thiên ca vỗ bờ vai của cậu ấy một cái: “Làm phiền cậu đi về nhà lấy vài bộ quần áo tắm rửa tới đây, tôi đoán rằng em ấy sẽ ở lại trong bệnh viện rồi.”

“Quần áo của cô ấy sao?”

“Còn có tôi nữa.”

Quả Táo Quân gật đầu, mấy chữ đơn giản bên trong là cam kết của đàn ông, lần đầu tiên cậu ấy cảm thấy Thiên ca cũng là người đàn ông tốt có trách nhiệm. Hoạn nạn thấy chân tình, không phải sao? Đúng vậy.

Khi Thiên ca vốn là nên đưa Quả Táo Quân trở về lại trở về ngồi xuống bên người Tiểu Huệ, nói cái gì cũng không nói.

Tiểu Huệ không nhin được lên tiếng: “Thiên ca!”

“Làm gì.”

Tiểu Huệ nhìn một lát, bĩu môi: “Không có gì.”

Tiểu Phong Tử chạy vào, bộ mặt oán khí: “Chưa bao giờ biết đầu của ông ta, tim của ông đều làm bằng tảng đá, ông ta dám nói mẹ đang gạt ông ta? Tôi chửi, CMN chứ, tôi mắt chó đui mù mới có thể gọi ông ta là cha nhiều năm như vậy. Ông ta không xứng!” Cậu hung hăng nhổ một bãi nước miếng.

Tiểu Huệ xem thường vất ngang qua: “Văn minh một chút, nơi này là bệnh viện, không phải hậu hoa viên nhà cậu. Lấy điện thoại qua đây.”

Trong lịch sử trò chuyện có chữ “Cha” có chút chói mắt, Tiểu Huệ nghĩ cho dù mẹ và ông ấy có oán hận chất chứa gì, cô vẫn không thể hiểu, rốt cuộc một người đàn ông có thể độc ác đến mức nào.

Điện thoại thông, người đàn ông đầu kia có vẻ không nhin được: “Tiểu Phong, cái đứa nhỏ này, con cũng bị lây bệnh từ mẹ con ư, trò đùa tự sát bà ấy đã chơi bao nhiêu năm rồi, lần nào làm thật qua?”

Tiểu Huệ lắc đầu, vì mẹ cảm thấy không đáng giá, nhưng giọng nói lại cứng rắn: “Giang tiên sinh, là tôi.”

“Tiểu Huệ? Cha còn có chuyện, con biết đó, công ty của cha gần đây không được tốt, phải xử lý không ít chuyện, nếu không thì như vậy, tối nay cha lại gọi điện thoại cho con.” Giang tổng cầm điện thoại, đối với Tổng giám tài vụ đang muốn vào cửa làm một động tác im lặng.

Na Tổng giám ôm một quyển sổ sách vụ mình tể biểu, thái độ không được tốt. Gần đây tình hình công ty căn bản không phải không được tốt, mà là thật sự không tốt, ngay cả người phụ trách ngân hàng trước vẫn giữ vững quan hệ hợp tác cũng bắt đầu đòi mạng phải trả khoản tiền, thật là nóc nhà thủng còn gặp mưa suốt đêm.

Tiểu Huệ khinh thường, nhếch miệng: “Bệnh viện Thanh Hà, tôi cùng Tiểu Phong Tử đều ở đây, nếu như ông có lòng, cứ tới đây xem một chút. Nếu như ông thật sự không rảnh. . . .” Tiểu Huệ dừng một chút, phát hiện tay của mình bị Thiên ca giữ trong lòng bàn tay, hình như là cô không cẩn thận bóp chặt trong lòng bàn tay chính mình tạo ra một vết lõm. Cô không rút tay ra, nói tiếp: “Có thể đây là lần cuối cùng con dùng giọng điệu của một người con cầu xin cha, cầu xin cha tới một chuyến. Cầu xin cha, cha.” Đọc xong một chữ cuối cùng, cô hung hăng đem chính mình khinh bỉ nhìn một phen, vừa đưa tay vừa dùng lực đem điện thoại nện vào bức tường đối diện.

Bốp—— điện thoại di động bể thành mấy khối, nhất là màn ảnh, từng vết nứt một.

Tiểu Phong Tử chấn động không dứt, kinh sợ nhưng không ngoài ý muốn, Bà chị so với cậu càng hận cha hơn. Từ lúc ông ta bắt đầu ly hôn cùng mẹ, Bà chị cũng chưa từng gọi ông ta một tiếng cha, những năm này cũng không cùng ông ta nói qua một câu, chưa trở về qua nhà lần nào. Nhất là sau khi Bà chị đi làm, chị ấy cũng không dùng qua một xu của cha, duy nhất có chính là phòng ốc kia —— cái này đã từng là tất cả nguồn kinh tế của chị ấy. Tiểu Phong Tử suy nghĩ một chút, sau khi bắt đầu hối hận mình không có tiền đồ.

Thiên ca đưa tay ôm lấy Tiểu Huệ, nha đầu này nhìn không có tim không có phổi, thật ra thì so với ai khác đều hiểu được đau lòng người.

Bác sỹ nói bệnh nhân không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là trạng thái tinh thần không được tốt, cần kịp thời khuyên bảo.

Hai chị em Tiểu Huệ đi vào, Thiên ca cùng Tiểu Tiết ở lại bên ngoài coi chừng.

Mắt Tiểu Tiết hơi hồng: “Thiên ca, chúng ta nên làm như thế nào?”

Thiên ca cười: “Tôi cũng không biết, chỉ là vô luận nha đầu kia muốn làm cái gì, tôi đều sẽ có thể cùng với cô ấy.”

Tiểu Tiết bị giật mình: “Thiên ca, anh đừng nói giống như là đều phải chết vậy có được hay không.”

“Làm sao có thể, Huệ Huệ không giống như mẹ cô ấy. Đoạn thời gian ba mẹ cô ấy ly hôn, bác gái liền tự sát, Huệ Huệ khuyên ngăn bác gái, cô ấy khi đó giống như nữ quân nhân, tát một cái lên mặt bác gái, gào thét: ly hôn để ẹ cảm thấy sống không có ý nghĩa gì nữa rồi hả? Không có tiền đồ! Cõi đời này có nhiều người còn thảm hơn mẹ, bên cạnh mẹ thì có hai. Con và Tiểu Phong Tử! Cha mẹ ly hôn, có một người mẹ muốn chết muốn sống, mẹ cảm thấy chúng con nên đi nơi nào.”

Thiên ca câu miệng: “Khi đó tôi liền núp ở bên cạnh, bị sợ đến một câu cũng nói không ra được. Đáng chết, tôi khi đó mới phát giác được tôi so với cô ấy, thật rất vô dụng”

Mắt Tiểu Tiết trừng lớn: “Cho nên khi đó anh ra khỏi nước?”

Thiên ca sững sờ: “Làm sao cô biết?” Xác thực mà nói, lần đầu tiên anh thỏa hiệp với lão đầu tử, đi nước ngoài bồi dưỡng.

Ánh mắt Tiểu Tiết bắt đầu thay đổi trở nên hung tợn: “Đoạn thời gian đó Tiểu Huệ trở nên kỳ quái, cô ấy bắt đầu điên cuồng học Không Thủ đạo, có lúc khiến mình thành cục xanh cục tím, tôi cho rằng khi đó cô ấy chỉ là thất tình cho nên muốn phát tiết.”

Thiên ca thở dài một cái: “Tôi hiểu rõ tôi rất vô dụng.”

Thì ra là trong lúc Tiểu Huệ cần người nói chuyện tâm sự nhất, người ta lại trốn giống như Ô Quy, khó trách những năm này Tiểu Huệ cũng không dám tin tưởng anh ta. Người này cũng là con nhà giàu không đáng tin cậy sao?

Tiểu Tiết dùng sức lấy ánh mắt nhìn chằm chằm Thiên ca, hận không thể đâm rách mấy cái trên mặt anh, cô nói sao, thì ra là Tiểu Huệ rất dịu dàng động lòng người bỗng chốc trở nên hung mãnh bạo lực.

Bên trong phòng bệnh, Tiểu Huệ có chút không yên lòng, nhìn khuôn mặt mẹ không có huyết sắc, vừa ghét vừa giận, nhưng lại nói không ra lời trách mắng bà. Một phụ nữ có trái tim chết rồi, còn có thể sợ hãi trách mắng sao? Nhưng cô thật sự không thể lý giải, vì một người đàn ông đã không cần bà mà muốn chết muốn sống vài chục năm, đáng giá không? Cái vấn đề này, nếu như xảy ra ở trên người cô, đáp án không có nửa điểm do dự, nhất định là không đáng giá, thời gian sẽ xoa dịu mọi vết thương, chết là lựa chọn không có tiền đồ nhất!

“Chị, đổ nước ra rồi.”

Tiểu Phong Tử nhắc nhở, cô mới phát hiện ra mình đang rót nước, mà giờ khắc này trên bàn đã nước ngập nước rồi. Cô mắng một tiếng, định tìm mảnh vải tới lau. Vừa đi đến cửa, lại phát hiện có người mở cửa đi vào.

Nhìn khuôn mặt cùng hai chị em bọn họ có ba phần tương tự, Tiểu Huệ vội vàng đưa tay níu lại cổ áo của Tiểu Phong Tử, cho cậu vọt ra chỗ khác.

Tiểu Phong Tử vẫn còn nói: “Nhưng.” , lời còn chưa nói hết, liền bị Tiểu Huệ mang theo đi ra cửa.

Vừa bị xách đi các phòng bệnh rất xa, Tiểu Phong Tử mới hầm hừ: “Tỷ, mau buông tay, bóp chết em.”

Thiên ca chạy đuổi theo tới, anh hỏi một câu: “Một mình bác trai ở bên trong hữu dụng không?”

Tiểu Huệ buông lỏng tay: “Ai biết chứ, có lẽ có dụng có lẽ vô dụng, mà mẹ em muốn gặp ông ta nhất, vậy hãy để cho bà ấy thấy. Nếu như ngay cả lời của ông ta cũng vô dụng, vậy em cũng yên tâm, dứt khoát coi chừng bà ấy 24h, để cho bà ấy không có cơ hội tìm cái chết. Em và bà ấy hao tổn bao nhiêu nữa, để xem em cứng hay bà ấy cứng rắn hơn.”

Thiên ca ôm cô vào lòng: “Anh giúp em.”

Tiểu Huệ nói không ra lời, bởi vì Thiên ca ôm cô rất chặt, cái loại chặt hít thở không thông, không cho cô cự tuyệt đường sống. Cô dùng sức đẩy một cái, quát: “Anh muốn ngột ngạt chết em à!”

Tiểu Tiết ở một bên nhếch mép: “Cái kia là nói vuốt đuôi.”

Ánh mắt của Tiểu Phong Tử nhìn chòng chọc phòng bệnh, gần từng chữ một: “Bà chị, còn có em.”

Tiểu Huệ tựa vào trong ngực Thiên ca cười: “Đúng rồi đúng rồi, còn cậu nữa. Tôi nào dám quên đồng chí Giang Sơn Phong chứ.”

Ước chừng qua hơn 10’ sau, lão Giang đi ra, cà vạt của ông ấy buông lỏng, thái độ không được tốt. Nhìn hai chị em Tiểu Huệ, chỉ nói một câu: “Chăm sóc mẹ các con thật tốt, cha rảnh sẽ trở lại thăm bà ấy.”

Giống như nhớ ra cái gì đó, Tiểu Huệ buông ra tay Thiên ca, đuổi theo ngăn cản lão Giang trước khi ông lên xe.

“Tôi hôm qua lúc ông gặp mẹ tôi nói gì rồi hả?”

Lão Giang cau mày: “Không có gì.”

“Bác sỹ nói nếu như tìm được nguyên nhân, khuyên bảo đúng bệnh hốt thuốc sẽ khá hơn một chút.”

“ ”

“Tôi nghĩ, hẳn là ông nói gì với mẹ tôi khiến bà ấy kích thích, nói đi, tôi cũng muốn xem rốt cuộc nên xử lý như thế nào.”

Lão Giang thở dài một cái: “Cha nói với bà ấy là cha muốn kết hôn.”

Tiểu Huệ cười nhìn ông ấy một cái, một cái tát lại không hề báo động trước đáng trên mặt ông ấy, như điên mà rống lên: “Tôi biết ngay là ông hư hỏng về chuyện này! Ông không phải biết bà ấy có bệnh ư, kết hôn liền kết hôn, tại sao muốn nói cho bà ấy biết? CMN, ông, rốt cuộc có biết lúc này ông hại chết người rồi hay không. Còn ‘không có gì’, thật sự không nghĩ ra được, trên đời này sao có loại đàn ông âm hiểm ác độc như ông cơ chứ.”

Tài xế vội vàng xuống xe, vội vã kéo Tiểu Huệ ra, nhưng hơi sức của cô lớn không tưởng nổi, toàn bộ ba quyền hai cước đều tiếp đón trên người tài xế và lão Giang. Lão Giang cũng không nói chuyện, cứ lẳng lẳng như vậy nhìn như con gái điên, trên người có chút đau, thở dài một cái, ngay cả hơi sức giải thích cũng không có. Nghĩ tới: sẽ để cho cô mắng chửi đi, để cho cô đánh đi, như vậy cô sẽ còn dễ chịu hơn.

Cũng may Thiên ca chạy tới, anh dùng sức ôm lấy Tiểu Huệ, trên người không thể tránh khỏi mấy quyền cước, anh cũng không kịp đau, nâng cao âm thanh kêu: “Huệ Huệ, bác gái vẫn còn ở trong phòng bệnh, đi trước nhìn bác ấy đi.”

Tài xế cùng Thiên ca, hai người hợp lực mới có thể đem Tiểu Huệ kéo ra, thời điểm kéo ra, miệng lão Giang đã rách, trên mắt cũng sưng lên một khối. Miệng ông ấy giật giật, vẫn không có nói gì. Vào lúc này điện thoại di động lại vang lên, tài vụ đang thúc giục ông trở về, chuyện của công ty giống như không thể bị dở dang.

Tiểu Phong Tử lần nữa bị làm giật mình: đây mới là Bà chị.

Tiểu Tiết than thở: núi lửa rốt cuộc lại bạo phát lần nữa rồi.

Tiểu Huệ nằm ở trong ngực Kỷ Thiên Hàng, rốt cuộc hu hu mà khóc lên: “Thiên ca.CMN. Em hận không thể xé rách cái miệng của ông ta, đánh gãy chân ông ta, để cho ông ta không thể tới gặp mẹ em. Súc sinh cũng không bằng. ”

Kỷ Thiên Hàng ôm lấy cô, nghe cô gào thét phát tiết đứt quãng, nói thật, trong lòng anh rất không có tư vị. Năm đó có lẽ cũng là bởi vì biết Tiểu Huệ cũng là đứa bé có gia đình ly dị, cho nên càng muốn thân cận cô. Lúc ấy rất kỳ quái, cô gái này không khóc, còn thường xuyên cười ha hả. Hăm hại cô thế nào, cô đều chỉ biết mắng chửi người, sẽ không khóc.

Hiện tại Thiên ca đã hiểu, nha đầu này rất dũng cảm, mạnh hơn anh quá nhiều. Anh chỉ chơi đùa chút với ông cụ, khó trách ông cụ sẽ nói với anh: lúc nào thì có thể không ngây thơ nữa, làm cho người ta tin cậy, dựa vào con.

Trong mắt Tiểu Phong Tử mơ hồ có ánh lửa: “Bà chị, chị vừa nói cái gì với ông ta vậy?”

Giọng mũi Tiểu Huệ có chút nặng, nắm áo sơ mi của Thiên ca lên lau nước mắt còn có nước mũi, đỏ mắt trợn mắt nhìn Tiểu Phong Tử một cái: “Chị thấy ông ta không vừa mắt, nào có cái gì muốn nói với ông ta, vừa bắt đầu đã cho ông ta một cái tát.”

Tiểu Phong Tử còn muốn hỏi cái gì, Tiểu Huệ tiếp tục trừng cậu: “Nhanh đi chỗ mẹ ở dọn dẹp ít đồ tới đây, đứng rồi, bên trong học tủ của mẹ cách ô có vật cho em, ngày em xuất ngoại muốn đưa cho em, là bị chị chụp xuống rồi.”

Tiểu Tiết đi theo Tiểu Phong Tử đi phía trước, nắm tay Tiểu Huệ, nhỏ giọng nói một câu: “Tiểu Phong Tử cho người chị như cậu vận số rất tốt.”

Tiểu Huệ liếc cô một cái: “Tôi đây dĩ nhiên biết.”

Tiểu Tiết cười.

Thiên ca chạy tới sớm nhất, anh đương nhiên nghe được đoạn đối thoại giữa Tiểu Huệ cùng bác Giang, cho nên không muốn cho Tiểu Phong Tử biết, cũng vì không muốn làm cho cậu ấy càng thêm hận cha hơn mà thôi. Mười ngón tay anh nắm chặt tay Tiểu Huệ, chợt có chút ảo não chính mình một lát còn vô năng như vậy.

Tiểu Huệ nhìn Kỷ Thiên Hàng một cái: “Thiên ca, em không xuống tay quá nặng phải không?”

Thiên ca cười, nha đầu này quả thật tâm tình kích động, nhưng trong lòng vẫn có bác Giang, dù sao cũng có quan hệ máu mủ, bọn họ còn là phụ nữ. Anh an ủi: “Không biết, nếu như không phải là bác ấy thật sự đáng đánh, sẽ không động thủ.”

Tiểu Huệ lắc đầu: “Em nói anh đó.” Cô thấy trong kẽ răng Thiên ca rỉ ra tia máu, hẳn là vừa rồi Thiên ca tới kéo mình ra liền bị đánh lên mặt.

Thiên ca sờ soạng mặt mình một chút, lúc này mới cảm thấy đau, anh lẩm bẩm, cười một cái: “Không có việc gì, anh cũng nên đánh”

Tiểu Huệ không cười, nhưng trong lòng rất cảm động, cô chủ động nắm chặt tay Thiên ca: “Đi thôi, mẹ hẳn sẽ thích nhìn thấy anh, anh còn nhớ rõ không, trước đây anh thường len lén lên qua tới ăn món ăn mẹ em làm, khoe khoang tay nghề của mẹ em là có một trên đời, bà ấy mừng rỡ thiếu chút nữa đem anh trở thành con ruột rồi.”

Thiên ca cười: “Nhớ, nào sẽ không nhớ rõ, khi đó em còn tranh giành âm ỉ với anh, cảm thấy anh tới tranh cương chiều với em, thiếu chút nữa đánh chết anh.” Anh vừa mới nói xong, nụ cười liền cứng đờ, giật mình nhìn người phụ nữ không biết lúc nào thì ra ngoài, “Bác gái, sao bác tự mình đi ra.”

Người phụ nữ trung niên nhìn chằm chằm bọn họ, mười ngón tay nắm chặt, thân thể chợt lay động, âm thanh yếu đuối giữa gào thét: “Hai người các người tại sao có thể ở chung một chỗ?”

Trong lòng Tiểu Huệ cả kinh.

24. Chương 24: Khó Khăn Lựa Chọn . . .

Có thể tưởng tượng ra tình cảnh một người phụ nữ trung niên mắc bệnh nổi điên sẽ như thế nào không?

Bà dùng sức nắm mái tóc dài của mình, không ngừng lôi kéo. Có người qua ôm lấy bà, bà không để ý tới, hai mắt ngược lại đầy máu găm cắn người khác. Hung tợn cắn, còn không ngừng lôi kéo, lúc buông ra, trên miệng còn dính vết máu — dĩ nhiên không phải máu của bà.

Cho đến khi bác sỹ chạy tới, tiêm cho bà thuốc an thần, tất cả mới dừng lại.

Tiểu Huệ nhìn lại một lần người phụ nữ yên lặng nằm ở trên giường bệnh, tức giận? Không, hơn nữa là bất đắc dĩ, người phụ nữ đáng thương này tổn thương người khác đồng thời cũng hành hạ chính bà.

Thiên ca từ bên đi tới đây, trên cánh tay băng bó đơn giản. Tiểu Huệ nhìn anh một cái, có chút áy náy: “Cái đó.”

Thiên ca gật đầu: “Anh biết rõ, tâm trạng của bác gái chỉ là không ổn định.”

“Em.”

“Da của anh dày, cắn anh tương đối sẽ không đau, hơn nữa, em là con gái, nếu như trên cánh tay lưu một vết sẹo sẽ rất khó coi.”

“Nhưng.”

“Tốt lắm, em đừng suy nghĩ nhiều, cùng lắm thì, lần tới em cũng nên cho anh cắn một cái.”

“.”

Lúc này Tiểu Huệ còn có thể cười được, cũng phải cảm ơn Thiên ca ban tặng. Mẹ nổi điên, lúc muốn cắn Tiểu Huệ, mà Thiên ca tự động đem cánh tay đưa đến bên miệng Giang mẹ. Tiểu Huệ cười cười, nghĩ: có lẽ ông cụ Kỷ nói đúng.

Tiểu Huệ gặp lại mẹ, bà đã tỉnh táo hơn rất nhiều. Sắc mặt bà tái nhợt, giọng nói cảm khái: “Tiểu Huệ, mẹ đánh con nữa sao?”

Nhìn bộ dáng đáng thương của bà, Tiểu Huệ thật sự không đành lòng nói bà cái gì, nhưng. . . . “Mẹ, mẹ không thích con và Kỷ Thiên Hàng ở chung một chỗ sao?”

Ánh mắt Giang mẹ có chút phiêu, tinh thần không được tốt: “Cậu ấy ở đâu, sao không thấy?”

“Con bảo anh ấy chờ ở bên ngoài một lát.”

“Cho cậu ấy đi vào đi, mẹ có lời muốn nói với cậu ấy.”

Tiểu Huệ thay bà dém lại góc chăn: “Không có việc gì, anh ấy đang ở bên ngoài len lén hút thuốc rồi, không cần phải để ý đến anh ấy.”

Giang mẹ cong miệng: “Con cho rằng mẹ không biết tiểu Hàng không hút thuốc lá sao? Nhanh đi gọi cậu ấy vào đi!”

Trước khi vào cửa, ánh mắt Tiểu Huệ giao phó, Thiên ca liên tiếp gật đầu, hình dáng miệng khi phát âm ý bảo: bà xã à, anh biết rồi.

Tiểu Huệ xem hiểu, cũng buông lỏng hơn rất nhiều. Hai người ở chung một chỗ, sức mạnh cũng thay đổi nhiều một chút.

Giang mẹ nhìn một đôi trai tài gái sắc, nhỏ giọng hỏi: “Vừa rồi, bị bác hù sợ chứ?”

Thiên ca ngồi xuống bên giường, cầm tay Giang mẹ, cọ xát: “Bác gái, khi nào thì bác làm tiếp cơm cho con ăn, rất lâu không có được nếm tài nấu nướng của bác rồi, quả thực là đem con thêm chết rồi.”

Giang mẹ vỗ tay của anh một cái: “Sẽ không vì hết ăn lại uống mới đem con gái của bác lừa gạt đi chứ?”

Thiên ca kinh hãi, vội vàng giơ tay phải lên thề: “Bác gái, trời đất chứng giám, con hết ăn lại uống chính là không lừa gạt tình cảm.”

Tiểu Huệ đứng ở một bên, không chen vào nói, dĩ nhiên tùy thời chú ý trạng thái lão mẹ, một khi bà không hề thanh tỉnh liền báo trước lập tức kêu bác sỹ. Chuyện này cô một khắc cũng không dám buông lỏng cảnh giác.

Giang mẹ nhìn bộ dáng của Tiểu Huệ, thở dài một cái: “Tiểu Hàng, giúp bác gái một chuyện, có thể không?”
“Xin mời bác nói.”

“Chăm sóc Tiểu Huệ thật tốt, mặc kệ cuối cùng các con có ở chung một chỗ hay không.”

Tiểu Huệ nghe xong lời này, nóng nảy: “Mẹ, mẹ đang mê sảng gì đấy, con không cần người chăm sóc! Còn nữa, đợi xuất viện, mẹ chuyển đến ở cùng con, hoặc là con về nông thôn ở với mẹ. Mẹ không phải phản đối, bởi vì phản đối không có hiệu quả.”

Giang mẹ cau mày, âm thanh hơi yếu: “Chớ xen mồm.” Cũng không biết bà lấy hơi sức từ đâu tới, cầm thật chặt tay Thiên ca: “Tiểu Hàng, con cũng thấy đấy, bác có bệnh, nói không chừng ngày nào đó điên khùng đến nỗi ngay cả con gái cũng không biết, nói không chừng. . . .” Cô giơ cổ tay của mình lên, “Nói không chừng ngày nào đó bác sẽ dùng con dao cắt ở trên tay nó. Có lúc đầu óc bác không rõ ràng lắm, ngay cả bản thân bác cũng không khống chế được tình tảo hay không.”

Giọng nói Tiểu Huệ cứng rắn: “Lo lắng cái gì, mẹ không phải lúc nào cũng tỉnh táo, con sẽ khiến mẹ thanh tĩnh, không dùng được thuốc thì dùng vũ lực, chắc chắn sẽ có biện pháp.”

Đối với kiên trì của con gái, Giang mẹ rất bất đắc dĩ, chỉ có thể gửi hy vọng vào Kỷ Thiên Hàng.

Thiên ca thay Giang mẹ sửa lại đầu tóc rối bởi một chút, ở bên tới bà nói nhẹ: “Giao con gái cho con, bác có thể yên tâm sao? Bác cũng biết, con không có định tính, hôm nay nói xong, ngày mai có lẽ sẽ quên mất. Cho nên, bác phải tận mắt nhìn, một khi con gái chịu khi dễ, bác liền lấy cây lau nhà hung hăng quát con, đánh con không dám không nghe lời.”

Khóe miệng Giang mẹ cong cong, không nói chuyện nhiều. Bà nhìn Tiểu Huệ một cái, ánh mắt kia hình như là đang giao phó: không nên bỏ qua người đàn ông này. Bà lật người, đưa lưng về phía bọn họ, nhỏ giọng để cho bọn họ đi ra ngoài, bà muốn ở một mình một lát thôi.

Thiên ca đứng dậy, cầm tay Tiểu Huệ: “Bác gái, nếu như bác không phải phản đối, con và Huệ Huệ có thể lập tức kết hôn. Cưới con, cả nhà mình có thể ở chung một chỗ, đến lúc đó bác liền cảnh giác cao độ dùng sức nhìn con chằm chằm, cây lau nhà cũng nhất định sẽ chuẩn bị tốt cho bác.”

Đưa lưng về phía bọn họ, Giang mẹ cười.

Đại sảnh bệnh viện, người đến người đi, chật chội mà ồn ào. Không biết từ nơi nào truyền ra tiếng khóc đứa bé, giọng nói cô gái, tiếng chửi rủa của người đàn ông. Tầng đăng ký xếp hàng thật dài, nhìn sang một cái, đều là bộ mặt khuôn mặt của người u sầu—— cùng liên quan đến bệnh, không ai tâm tình tốt.

Trên ghế dài màu xanh dương, Thiên ca nắm chặt tay Tiểu Huệ, vẫn không có buông ra. Ngón tay của anh chọt chỉ vào bên ngoài bệnh viện: “Vừa vặn rồi, từ bệnh viện đi ra cửa, bên tay trái chính là cục dân chính, nếu không bây giờ chúng ta liền đem chứng minh ra làm đi.”

Tiểu Huệ đỏ khóc đỏ cười: “Thiên ca, chớ có nói đùa.”

“Nhìn anh không giống đùa giỡn.” Thiên ca đem tay cô dính vào ngực trái của mình, “Em sờ xem, nơi này rất chân thành.”

Tiểu Huệ cười, anh am hiểu nhất là không khí sôi nổi, một ý cười giỡn tốt để cho lòng người buông lỏng, vì báo đáp phần nhiệt tình này của anh, cự tuyệt nuốt xuống. Cô nghe lời sờ soạng hai cái, phối hợp cười đến sung sướng: “Len lén luyện qua cơ ngực đi? Cảm giác thật không tệ.”

Hàm răng Thiên ca chống đỡ trên đầu lưỡi, chân mày rúc vào một chỗ, tựa hồ đang nghĩ cái chiêu gì. Chợt, anh gọi điện thoại, bảo bọn Tiểu Phong Tử vội vàng tới đây, coi chừng trong phòng bệnh.

Mà anh lôi kéo Tiểu Huệ một đường chạy ra bệnh viện, phương hướng bên trái?

Tiểu Huệ giật mình: Thiên ca tới đây thật? Cô vội vàng bám tay Thiên ca, rống: “Kỷ Thiên Hàng, mau dừng lại, tay em đau.”

Bước chân Thiên ca không ngừng, nhưng tay ngược lại buông lỏng một chút: “Nhanh, cục dân chính ở bên đó, thấy được không đó.”

Tiểu Huệ cảm thấy mặt giống như là bị thứ gì đó không nặng không nhẹ đập một cái, cười khổ: “Đại ca, anh cho rằng cục dân chính là nhà của anh ư, tùy tùy tiện tiện đi vào là có thể làm thủ tục ghi danh sao.”

Lời này thành công khiến Thiên ca dừng lại, anh nghiêng đầu sang chỗ khác: “Chúng ta đi hiện trường khảo sát trước, chưa ăn thịt heo luôn luôn thấy qua heo chạy.”

“Hiện trường khảo sát?” Tiểu Huệ vỗ trán, không biết Thiên ca vừa diễn tuồng nào, cô nghiêm túc đứng đắn lôi kéo Thiên ca đứng sang bên, để tránh đưa tới tai nạn giao thông: “Thứ nhất, em không đồng ý gả cho anh. Thứ hai, trên đường này, cái cục dân chính kia, anh ngược lại tạo ra một vấn đề cho em á.”

Nhìn cửa hàng thương thị đầy đường, Thiên ca sờ sờ đầu: “A, thật hả, rõ ràng lúc tối anh thấy qua.”

Tiểu Huệ quay đầu sang chỗ khác cười lên, Thiên ca càng ngày càng đáng yêu, anh ở nơi này nhìn lầm, anh cố ý mang theo mình ra ngoài hóng mát một chút, có lẽ là cảm thấy không khí bệnh viện ngột ngạt.

Cũng bởi vì cái này, Thiên ca nói muốn đi một nhà đồ uống bên cạnh ngồi một chút, Tiểu Huệ không phản đối.

Nhìn tên tiệm, Tiểu Huệ cười: “Thiên Thiên Huệ? Danh tự này.”

“Anh cảm thấy danh tự này rất tốt, người lấy danh tự này nhất định là vô cùng thông minh.” Thiên ca thành tâm thành ý khích lệ.

Tiểu Huệ sờ sờ cằm của mình: “Thật sao?”

Thiên ca thân sĩ đẩy cửa ra, không ngừng khích lệ cái tên này là có ý tứ cỡ nào, dĩ nhiên anh nói hồi lâu, không nói ra rốt cuộc danh tự này có ý tứ gì.

Vào cửa, an vị, nhân viên phục vụ đưa lên một phần menu đồ uống.

Trong lúc Thiên ca khích lệ thì Tiểu Huệ mở ra quyển menu ra, trước mắt nhất thời xuất hiện “Thiên Thiên Huệ” như mọc thành phiến: Thiên Thiên Huệ hệ liệt—XX, Thiên Thiên Huệ hệ liệt —XX.

“Đồ uống ở chỗ cô đều tên là Thiên Thiên Huệ sao?”

“Đúng vậy, đây là Tổng Công Ty chúng tôi mới ra một mùa thức uống tên, hệ liệt đều là lấy tiền tổ Thiên Thiên Huệ.”

Tiểu Huệ tiện tay chỉ một ly “Thiên Thiên Huệ hệ liệt — xuân tình nảy mầm”, mà Thiên ca lại chọn một ly cảnh xuân rực rỡ.

Tiểu Huệ sờ sờ cái trán: “Thiên ca, có thể nói cho em biết anh ở đây cười khúc khích cái gì không?” Từ lúc cô bắt đầu chọn món, Thiên ca vẫn toét miệng cười cười, rốt cuộc có cái gì có thể làm cho anh cùng người bị bệnh thần kinh cười giống nhau đến thế.

Thiên ca uống một hớp nước: “Xuân tình nảy mầm à, nha đầu, ý muốn em yêu thích anh cứ như vậy không giấu được rồi sao?”

Nghe lời này, Tiểu Huệ không chút do dự nhặt túi xách lên hướng ót Thiên ca đập tới.

Thiên ca ôm đầu: “Nha đầu, mưu sát chồng cũng là tội phạm.”

Tiểu Huệ ổn định ánh mắt, cẩn thận quan sát người đàn ông trước mắt, nghĩ tới: rốt cuộc tôi làm như thế nào đối đãi anh, thế nào càng nhìn càng cảm thấy anh giống như là con trai của tôi đây? ! Vì vậy trong đầu của cô hiện lên tình cảnh cô ôm Thiên ca có bộ dáng đứa trẻ, vì vậy, cô dở khóc dở cười.

Thiên ca sau khi nghe lại trầm mặc một hồi, bỗng đứng ngẩng đầu lên, nhướn mày: “Không phải em cảm thấy đó là con trai của chúng ta sao?”

Lời vừa nói ra, nước trong miệng Tiểu Huệ lấy hình đường vòng cung từ miệng văng ra ngoài, mà phần lớn trong đó rơi vào trên mặt Thiên ca—— bởi vì anh tiếp cận quá gần.

Tiểu Huệ nhịn cười: “Thiên ca, cái này không thể trách em, là anh tự mình đưa tới cửa.”

Thiên ca nhăn nheo: về sau anh nhất định phải cho em sinh mười đứa tám đứa, một chết em.

Dĩ nhiên đây chính là nếu nói AQ tâm lý chiến thắng pháp, là tin mừng nô lệ bị áp bức.

Lúc nhân viên phục vụ đưa thức uống lên, cười rục rờ đến khác thường: đây là người yêu rất thú vị.

Thức uống này, hình dung như thế nào đây nhỉ, hình như đơn giản dùng màu đỏ không đủ để miêu tả sự đặc biệt của nó, xác thực mà nói là màu đỏ tươi, thả vào dưới mũi hình như còn có một mùi vị nhàn nhạt hồng của quả mâm xôi. Những thứ này đều không phải là mẩu chốt, mẩu chốt là Tiểu Huệ cảm thấy cô đã gặp qua thứ này ở nơi nào rồi. Rốt cuộc là ở đâu nhỉ? Chẳng lẽ là lần đó trong lúc vô tình cô được uống qua?

Vì vậy cô thuận miệng hỏi một câu: “Nhân viên phục vụ, thức uống này các cô làm thế nào? Cảm giác rất đặc biệt.”

Nhân viên phục vụ giống như thư xác nhận vậy, nói chuyện vô cùng có thứ tự: “Đây là đồ uống khỏe mạnh mới nhất do công ty nghiên cứu ra, là lấy tinh hoa chất lỏng của rau quả thực vật, thiên nhiên tinh khiết chế tạo ra, khẩu vị đặc biệt không nói, hơn nữa còn có công hiệu ngăn ngừa cùng trị liệu nhiều loại bệnh thường gặp, là một loại đồ uống khỏe mạnh hữu ích kiểu mới.”

Tiểu Huệ âm âm đang mở ra một cánh cửa, từ trong cánh cửa kia cũng truyền ra một âm thanh, căn bản trùng lặp với phục vụ sinh, mà chủ nhân cánh cửa kia giờ phút này đang ngồi đối diện mình.

Tiểu Huệ có chút giật mình: “Thì ra anh đã sớm biết tiệm này, khó trách ngày đó anh ở quầy rượu nói đạo lý rõ ràng với chúng em.”

Thiên ca thú nhận không kiêng kỵ: “Được rồi, anh xác thực là sớm biết tiệm này so với mọi người, nhà này là tiệm khóa, vừa mới mở, chi nhánh cũng không nhiều cho nên các em không rõ ràng lắm, chờ sau này cửa hàng nhiều hơn, các em muốn không biết cũng khó khăn.”

Tiểu Huệ uống một hớp, cười: “Làm sao anh biết?”

“Anh chính là biết.”

“Anh cho rằng cũng là nhà anh ư!”

“.”

Thiên ca chỉnh sửa cổ áo một chút, đồng thời hắng giọng, chuẩn bị mở miệng nói một phen thẳng thắn thấu đáo tâm linh, đồng thời cũng thoát khỏi hình tượng con nhà giàu thế kỷ Đại Thanh.

Chỉ là một hồi tiếng chuông phiên lòng cùng anh vang lên, anh nói một câu “Thật ra thì anh.”, tiếng chuông reo; không để ý tới, anh nói tiếp: “Anh không phải.”, tiếng chuông tiếp tục.

Một người, một đoạn tiếng chuông giống như là oan gia đời trước vậy, chết tử tế không xong tiếp cận một khối cũng muốn mở miệng.

Tiểu Huệ cười: “Em nghe điện thoại trước, đợi nghe xong thì anh nói tiếp.”

Được rồi, Thiên ca nhin, vài chục năm cũng chờ đợi rồi, còn có thể quan tâm mấy phút đồng hồ này sao? Tâm tình anh nổi lên, nghĩ tới đợi lát nữa nói thế nào với Tiểu Huệ, bắt đầu nói từ chỗ nào, hay là từ đoạn thời gian anh ra nước ngoài đó đã xảy ra chuyện gì.

Quyết định chủ ý nhìn Tiểu Huệ cúp điện thoại, hưng phấn chuẩn bị mở miệng. Kết quả anh còn chưa nói ra tiếng, Tiểu Huệ liền đứng lên: “Thiên ca, chúng ta phải trở về.”

Tiểu Phong Tử nói, mẹ đòi về nhà, thì ra là trở về nhà bọn họ, cũng chính là nhà cha bọn họ.

Thiên ca thở dài một cái: tôi nhẫn nhịn, trước giải quyết chuyện của mẹ vợ tương lai!

Tiểu Phong Tử ôm mẹ, không biết sao bà khóc khàn cả giọng: “Ông ấy muốn kết hôn, mẹ là cô dâu, con ngăn mẹ xong thì được cái gì, mẹ muốn gả cho ông ấy. Cái người này, tên khốn kiếp, tại sao ngăn mẹ.”

Bà dùng khớp xương khuỷu tay từng phát từng phát nện ở trên bả vai Tiểu Phong Tử, cố gắng tránh thoát sự kiềm chế của cậu.

Khi Tiểu Huệ chạy đến thì thấy một màn như vậy, cô nắm tay Tiểu Tiết, rống lên một tiếng: “Bác sỹ đâu?”

Tiểu Tiết kéo cô: “Tiêm nhiều thuốc an thần sẽ gây tê liệt hệ thống trung khu thần kinh của con người, khiến người đó hoạt động và năng lực phản ứng chậm chạp, trong khi giãy chết sẽ ngắn.”

Thiếu chút nữa quên mất, bản thân Tiểu Tiết là người học y.

Tiểu Phong Tử ở bên kia vẫn còn bị đánh, Thiên ca đi qua hỗ trợ, hai người đàn ông cuối cùng cũng giữ chặt được Giang mẹ, một bệnh nhân như bà vẫn còn hơi sức lớn như vậy, thật là khiến người ta giật mình — rất cuộc là ý chí bà lớn như thế nào mới khiến bà có sức lực như thế.

Nhìn Thiên ca cùng Tiểu Phong Tử không chế mẹ, Tiểu Huệ dừng tại chỗ, cô nghĩ tự mình biết rất cuộc mẹ muốn cái gì. Chỉ là hiện tại qua nhà Giang tiên sinh có được hay không, không phải ông ấy muốn kết hôn sao?

Ánh mắt Tiểu Huệ lạnh lẽo: đi cầu ông ấy kết hôn muộn một chút, để ẹ ổn định lại trước đã. Lại nói rất cuộc là ai gây họa, nếu không phải là Giang tiên sinh đột nhiên nói ẹ tin tức này, hiện tại bà hoàn hảo trở về trong viện dưỡng lão quê hương ngây ngô, làm sao sẽ đến tình huống như bây giờ!

Quyết định xong chủ ý, Tiểu Huệ nhờ Tiểu Tiết chăm sóc, mà chính cô chạy đi.

Phòng làm việc, cấp dưới của Giang tổng chính Tổng giám tài vụ một thân mệt mỏi trở lại, Tổng giám rót cho Giang tổng một chén nước, bắt đầu khuyên nhủ: “Giang tổng, phương diện ngân hàng không được, không bằng suy tính hướng công ty cùng ngành vay mượn. Tình huống trước mắt của chúng ta, công ty nhiều nhất cũng chống đỡ được một tháng, đến lúc đó sẽ phá sản, đoán chừng ngay cả tiền lương của nhân viên cũng bị nhờ.”

Chân mày Lão Giang càng khóa chặt hơn: “Tôi suy nghĩ lại một chút.”

Tổng giám nóng nảy: “Phu nhân Chương Phương Hinh đã nhiều cái điện thoại tới công ty rồi, thư ký nói cô ấy cố ý ra tay giúp đỡ.”

Lão Giang đột nhiên trừng mắt liếc ông ta một cái: “Chuyện này thư ký nói qua!”

Tài vụ sững sờ một chút, nhưng nghĩ tới tình hình công ty, vẫn còn nói tiếp: “Giang tổng, ngài không thể hành động theo cảm tình, nếu như có thể nhận được sự giúp đỡ của phu nhân Chương, công ty ít nhất có thể vượt qua cửa ải khó khăn này. Hơn nữa, không phải ngài cũng thường than thở cô ấy là cô gái ưu tú ư, cưới một cô gái ưu tú có thể lấy được một khoản tiền cứu mạng, vẹn toàn đôi bên.”

“Chớ nói.”

“Nếu như ngài thật sự cảm thấy cô ấy lớn tuổi, chờ công ty vượt qua cửa ải khó khăn, lần nữa đi vào quỹ đạo, ngài có thể ly hôn cô ấy, đến lúc đó muốn kết hôn với cô gái trẻ tuổi nào cũng đều được.”

Bốp — ly trà ngã trên mặt đất, vỡ tan.

Âm thanh của Tổng giám cũng vì vậy mà ngừng, Giang tổng rất tức giận, nói thêm gì nữa, nói không chừng cái ly liền nện lên trên người Tổng giám.

Không khí trong phòng làm việc rất cứng ngắc, Tổng giám dành thời gian cho Giang tổng suy tính cái vấn đề này.

Không ngờ trong lúc đang suy nghĩ, có người điện thoại tới, là Tiểu Huệ.

Lão Giang phất phất tay, bảo tài vụ đi ra ngoài trước, trước lúc tài vụ đi ra ngoài còn lần nữa nhấn mạnh: “Giang tổng, đây là công ty ngài và phu nhân một tay tạo ra, dù là không vì mình, ngài cũng nên vì phu nhân mà suy nghĩ một chút, nhất định phải giữ được công ty.”

Một câu nói này thành công khiến lão Giang sững sờ một chút, ông giật giật khóe miệng, cuối cùng vẫn phất tay một cái. Nghe điện thoại trước, ông cố gắng khôi phục vẻ u sầu, ho nhẹ hai tiếng, để cho giọng nói của mình nghe bình thường một chút.

“Tiểu Huệ, sao vậy?”

“Cầu xin ông một chuyện.”

“Con nói đi.”

.

Nghe xong yêu cầu của Tiểu Huệ, lão Giang trầm mặc.

“Ông yên tâm, chỉ cần kết hôn muộn mấy tháng, sau đó nếu như còn không được, tôi nhất định sẽ mang theo mẹ đi thật xa, tuyệt đối sẽ không quấy rầy đến cuộc sống hôn của ông. Ông cũng không hi vọng vợ trước thần chí không rõ đây đưa ông chứ, nếu không coi như ông kết hôn, bà xã ông có thể dung nhẫn sao? Cha, vì mẹ, chỉ vì cha, vì mẹ mới, van cha.”

Trong đầu Lão Giang thoáng qua lời nói của Tổng giám “Chỉ có thể chống đỡ một tháng nữa.” , “Ngài và phu nhân một tay tạo ra”

Thân thể ông vùi lấp ở trong ghế sofa màu đen, chậm rãi mở miệng: “Để cho cha suy nghĩ một chút đã.”

Tiểu Huệ lặng lẽ cười hai tiếng: “Cha, lúc cha kết hôn, nếu như mà tôi cùng mẹ trình diện chúc mừng, cha sẽ như thế nào? Mẹ mới biết sẽ như thế nào?”

Lão Giang cau mày: “Đứa bé hồ đồ! Cha rõ ràng nói cho con biết, không thể nào! Ngay từ lúc cha với mẹ con ly hôn cũng đã chia rất rõ ràng, hiện tại cha không có quan hệ với bà ấy, con rất rõ ràng đi? Không sao, không sao.” Ông một mực lặp lại những lời này, mãi cho đến khi truyền tới tiếng “Ừ ừ”.

Lão Giang thở ra một hơi thật dài, bắt đầu do dự, làm cái quyết định này rốt cuộc là đúng hay là sai đây?

Ôn mót ra một điều thuốc, vừa mới hít một hơi, Tổng giám lại đi vào, trong tay cầm điện thoại di động, che ông nghe nói: “Là phu nhân Chương, Giang tổng ngài.”

Lão Giang ngẩng đầu nhìn ông ta một cái.

25. Chương 25: Thiên Hạ Không Có Buổi Tiệc Nào Không Tàn . . .

Giang mẹ ở bệnh viện bao nhiêu ngày, Tiểu Huệ cũng liên tục ở đó bấy nhiêu. Cũng may có thuốc cùng nhân viên cứu hộ nhìn hộ, tình trạng của Giang mẹ ổn định hơn rất nhiều. Mà Thiên ca lại giữ chức nhân viên vận chuyển miễn phí hiệu suất cao, mỗi ngày tới tới lui lui mang quần áo cho Tiểu Huệ tắm rửa một chút.

Trong này còn náo loạn không ít lúng túng, nói thí dụ như lần đầu tiên Thiên ca kéo Tiểu Huệ chùng mấy ngày không tắm đi phòng tắm gần bệnh viện, anh không nói lời gì, thay cô mở vòi hoa sen, đôi tay mình thì vén tựa trên khung cửa, nhú mày: “Cởi đi.” Bộ dáng kia hiển nhiên là một con nhà giàu thêm sắc lang.

Chỉ là con nhà giàu ở chỗ Tiểu Huệ không thể thực hiện được, cô nhặt khăn lông treo trên tường lên liên tục hai ba cái làm cho Thiên ca bại lui.

Đứng ở cửa, Thiên ca cười đến đặc biệt ngu, anh còn chỉ vào bên trong cửa, hướng nhân viên quản lý nói: “Đánh là hôn, mắng là yêu, bà xã tôi tương đối có tình thú.” Không biết nhân viên quản lý đang bận ký sổ, nào có thời gian để ý tới chuyện tình của anh và bà xã anh chứ.

Khi Tiểu Huệ từ phòng tắm thu thập xong ra ngoài, Thiên ca thuận tay nhận lấy quần áo, sau đó thuận tay ôm bả vai của cô nói: “Bà xã, đi thôi.”

Một tiếng bà xã kia gọi càng ngày càng tự nhiên, Tiểu Huệ cải chính không có hiệu quả, cũng chỉ có thể mặc kệ anh.

Thiên ca rất thông minh, trước mặt mẹ vợ tương lai thì ngoan ngoãn như cháu nội, thường sẽ xuất hiện tình huống vâng dạ, Tiểu Huệ bị hai bọn họ đối xử sai bảo, hoặc là chạy đến siêu thị mua đồ ăn, hoặc là đi mua cơm, mà vào giờ phút Thiên ca sẽ đảm đương Hộ Hoa Sứ Giả của Giang mẹ như thế này, cùng bà nói chuyện phiếm vui đùa, tình cảm này không phải là tốt bình thường.

Có mấy lần Tiểu Huệ cũng cảm thấy, hai người bọn họ có phải có bí mật gì gạt mình hay không. Nhưng quan sát đủ loại tỏ rõ giữa hai người bọn họ thật sự là không có gì có thể xưng là bí mật, bởi vì một là mẹ không sai biệt lắm cùng họ ăn uống vệ sinh ở một chỗ, một là cùng nhau làm đồ chơi ngựa tre. Cho dù có, tối đa cũng là chuyện nhỏ giữa con rể tương lai cùng cha mẹ vợ.

Tiểu Huệ vỗ trán: xong rồi xong rồi, trúng độc, chỗ nào của Thiên ca cũng có độc tố, thật đúng là làm cho người ta khó có thể kháng cự!

Tiểu Phong Tử có công việc đảng hoàng, không thể xin nghỉ quá nhiều, cho nên cậu ấy chỉ có thể là thâna dịp tan việc cùng thời gian nghỉ phép tới thay ca cho Bà chị. Chỉ là bình thường vào lúc cậu ấy tới đều là hai người, một người khác. Không cần phải nói nhất định là Tiết cô nương.

Mặc dù Tiểu Huệ không biết bình thường hai người trao đổi tình cảm thế nào, chỉ từ việc hai người bọn họ ra vào một đôi mà xem, chuyện tốt đại khái không xa.

Nghe Tiết cô nương nói, giữa Quả Táo Quân và Lệ Toa hình như đã xảy ra một ít vấn đề, cụ thể là cái gì cũng không rõ lắm.

Tiểu Huệ nghĩ: không ra vấn đề mới kỳ quái, quá khứ hai người thì có JQ, bỏ qua lâu như vậy, còn có thể bình tĩnh hòa nhã, vậy thì thật không cần diễn không cần hát.

Có bao nhiêu tình cảm làm ồn ra ngoài? Loại ví dụ này quá lan tràn.

Tiết cô nương bắt được Thiên ca vẫn sẽ không nhận được tâm địa bà già đau khổ khuyên nhủ: “Thiên ca à, trước hết anh đi làm giải phẫu, sẽ không lâu, chờ thân thể nghỉ ngơi tốt, anh thích làm sao ở chung một chỗ cùng Lộ Lem cũng không có người làm khó dễ được anh. . . .”

Thiên ca lại lấy cớ để qua loa tắc trách với cô: “Cái đứa bé này thật là không hiểu chuyện, bây giờ Tiểu Huệ cần người giúp một tay nhất, tôi vừa đúng nắm chặt cơ hội, lấy thế lời đình nhanh chóng thu cô.”

Tiểu Tiết vô cùng im lặng: “Thiên ca, đó là bộ dạng tiểu nhân đắc chí, thật là cần ăn đòn.”

Thiên ca cười đến phong lưu phóng khoáng, cười đến dương dương hă hê.

Cười đến mức Tiểu Tiết không chịu lãng phí miệng lưỡi giảng đạo lý với anh. Chỉ là ——

Ở trên đường trở về, Tiểu Phong Tử thấy tâm tình Tiểu Tiết có chút không có ở đây, vì vậy gõ đầu cô một cái: “Nghĩ gì vậy, mắt hồn như thế.”

“Tôi đang nghĩ Thiên ca.” Lời cô còn chưa nói hết, liền phát hiện khí thế trên người Tiểu Phong Tử trong nháy mắt làm lạnh, trên mặt cậu có dạng như sương đánh thẳng cà vậy, rất khó coi.

Tiểu Tiết tìm ra manh mối, không hiểu: “Đại gia, cậu thì thế nào?”

Ánh mắt Tiểu Phong Tử đau thương, nét mặt kia hận không thể lập tức găm kéo khăn tay, bị Tiết cô nương gõ đầu mới mở miệng: “Cô có thể không quá quan tâm anh rể của tôi được không!”

Tiểu Tiết cười: “A, thì ra là ghen. Tôi quan tâm Thiên ca thì sao, anh ấy cũng coi là bệnh nhân của tôi, bác sỹ như lòng cha mẹ cậu chưa từng nghe qua?”

Tiểu Phong Tử dùng sức lắc đầu: “Đi đi đi, cô đối với tôi làm sao lại không có lòng cha mẹ thế.”

“Cậu thật ra để ý tới, tôi còn không có truy cứu chuyện cậu lừa tôi đâu đấy, một cao thủ trò chơi ngày ngày lôi kéo tôi dạy cho cậu chơi trò chơi, nhớ tới cái này, chị liền một bụng tức. Thì ra tôi bị cậu làm khổ đùa giỡn rồi.”

Tiểu Phong Tử ho khan hai tiếng: “Không, cô chơi khá hơn nhiều so với Hầu Tử.”

Ánh mắt Tiểu Tiết nảy sinh ác độc: “Tiểu Phong Tử, cậu có nghe đến một loại âm thanh hay không. . . .”

“Âm thanh gì?”

“Âm thanh cậu bị đánh.”

Mấy ngày trước trong nhà Tiểu Huệ còn náo náo nhiệt nhiệt, nhất là sau khi tan việc, sáu người, sáu cái miệng, mười hai cái mắt còn có bộ lông đêm không hết đều trở thành đối tượng trêu ghẹo của nhau.

Vì vậy, đối lập với tình hình ngày trước, thời gian này lại có vẻ cực kỳ vắng lạnh, giống như là cả phòng ốc bị bỏ vào trong tủ lạnh ướp lạnh rồi, giọng nói không có, tiếng đùa giỡn không có, ngay cả đèn điện cũng lười phải bật lên.

Quả Táo Quân ở trong phòng dọn dẹp hành lý, đem gì đó trong phòng cũng trả về chỗ cũ, bởi vì Tiểu Huệ yêu cầu những thứ tô khách như bọn họ phải dọn dẹp phòng gọn gàng sạch sẽ, dĩ nhiên Tiểu Huệ làm chủ nhà không có làm được, trong phòng của cô CD này sách này, các loại ném loạn. Phòng thuê này cũng có một đoạn thời gian, đến lúc muốn rời khỏi, thật có điểm không bỏ.

Quả Táo Quân cảm khái một lát ra cửa, vừa lúc nghe được hai tiếng đóng cửa, một tiếng là chính bản thân cậu phát ra, tiếng thứ hai. Là từ phòng Lệ Toa truyền tới.

Nhìn Lệ Toa giống như cậu lười kéo hành lý, có chút giật mình: “Cô vậy.”

Hôm nay Lệ Toa vẫn thế, Quả Táo Quân vẫn cảm thấy cô không trang điểm càng có thể nhìn ra làn da mịn màng, này có thể tốt hơn nhiều so với cậu trang điểm qua rất nhiều minh tinh. Cũng vì vậy rất lâu cậu cũng muốn đưa tay lên sờ một cái, một mặt là bệnh nghề nghiệp, mặt khác. Ước chừng là bởi vì thật thích thôi.

Lệ Toa nhìn ánh mắt cậu ấy lóe lên một cái, không để ý: “Công ty giúp tôi mua phòng cố định ở khách sạn, điều kiện tốt hơn rất nhiều so với nơi này. Còn anh, tôi nhớ được anh có một phòng công tác, định ở nơi nào xây dựng cơ sở tạm thời rồi sao?”

Quả Táo Quân tự giễu dương khoe miệng: “Khách sạn, điều kiện kia nhất định so với lấy chồng sống chung mạnh hơn nhiều, công ty cô đối với cô tốt vô cùng.”

Lệ Toa thở dài một cái, Quả Táo Quân điên lại bắt đầu tự oán tự trách rồi, cậu ấy không biết về mặt đó không có nhiều cam tâm, rõ là.

Cô đem hành lý để sang một bên, đi tới trước mặt Quả Táo Quân, đưa tay ôm lấy cậu ấy.

Hành động này làm Quả Táo Quân kinh sợ, cánh tay cậu ấy không biết làm sao, do dự có phải nên ôm lấy cô hay không?

Rốt cuộc trải qua không tới một phút kịch liệt đấu tranh tâm lý, cậu ấy từ từ gơ tay lên, dọc theo đường cong phần lưng Lệ Toa hướng lên, một chút xiu đụng phải thân thể của cô, đầu tiên là đầu ngón tay thử dò xét, sau đó chỉ tay, sau đó nữa là bàn tay.

Lệ Toa mỉm cười, cười Quả Táo, vỗ trên vai một cái, cười nảy sinh ác độc, chợt đẩy cậu ấy ra: “Ôm tạm biệt, lão bằng hữu, sau ngày hôm nay, đại khái anh sẽ có rất ít cơ hội nhìn thấy tôi.”

Quả Táo không biết nên làm những gì, nhưng cậu biết hiện tại không cần nói, cậu có thể sẽ không có cơ hội nữa rồi. Vì vậy cậu lần nữa tiến hành đấu tranh trong lòng, suy nghĩ một chút nên nói chút gì.

Trong lúc cậu suy tư, Lệ Toa đột nhiên lại gần, cọ ở khoe miệng cậu, rất thần tốc hôn xuống, sau đó nhanh chóng tách ra: “Good—bye Kiss.”

Cả người Quả Táo như khúc gỗ, bị cọ qua một ít giống như có dòng điện chạy qua, truyền ra cảm giác tê tê nóng rực. Đầu óc cũng không biết thế nào, lập tức khuếch trương xung động thần kinh, dựa vào cái này, cậu ấy thốt ra: “Cái đó, nếu không cô đừng chuyển chỗ? Điều kiện nơi này cũng không kém khách sạn bao nhiêu, hơn nữa cô ở nơi này vô cùng tốt, không phải sao?”

Lệ Toa chỉ có thể cười: “Tôi không dời đi chính anh chuyển chỗ? Ha ha, Tạ Hoa Thành, rốt cuộc anh có biết vid cái gì mà tôi tới ở hay không?” Nhìn về mặt mờ mịt của Quả Táo Quân, Lệ Toa chỉ cảm thấy nhàm chán, bả vai cô đứng thẳng: “Thôi, không nói chuyện này. Đúng rồi, trước khi rời đi nói cho anh biết một chuyện, một lần tôi uống say rượu gọi anh ra ngoài, tôi với anh thật sự là nằm ở trên một cái giường cái chăn bông tinh khiết, những thứ khác không hề làm gì cả. Anh cũng không cần tiếp tục do dự có phải phải phụ trách tôi hay không nữa.”

Quả Táo Quân cảm giác mình rất dần, cậu rõ ràng có thể nói ra lời rất êm tai, tại sao hướng về phía Lệ Toa lại cái gì đều nói không ra. Cậu chỉ có thể nghe Lệ Toa nói gấp lại, nói có bằng hữu sẽ đến đón cô.

Đợi đến khi cậu chuẩn bị xong, muốn nói gì, bằng hữu của Lệ Toa tới. Đó là một người đàn ông quân áo Tây. Khi Lệ Toa cùng người nọ đứng ở một nơi, quả thật chính là một đôi trời đất tạo nên, anh ta còn có thể sẵn sóc, cầm hành lý cho Lệ Toa, còn thân sĩ chào hỏi Quả Táo Quân.

Miệng Quả Táo Quân giống như bị phong kín, thế nào cũng không mở miệng được, lời muốn nói cũng từ nơi nào đánh tới thì về nơi đó rồi. Có một ý niệm nói cho cậu biết: cô gái ưu tú giống như Lệ Toa vậy, cần một người đàn ông chuyên nghiệp mới xứng đôi, rất dễ nhận thấy tôi không phải, mà là “Bằng hữu” của cô thì phải chúc phúc cho cô, dù sao cô là cô gái tôi thích nhiều năm.

Quả Táo ngồi liệt ở trên ghế sofa, nhìn Lệ Toa cũng không quay đầu lại cùng người khác rời đi, tư vị kia để cho cả người cậu vô lực.

Lúc bọn Tiểu Phong Tử trở lại, thấy Quả Táo Quân giống như một bãi bùn nằm ở trên ghế sofa, âm thầm đau thương, bắt giác giật mình.

Mà Quả Táo Quân nhìn thấy hai bọn họ, lúc này mới giống như tỉnh mộng, đem hai chùm chìa khóa siết trong tay giao cho Tiểu Phong Tử: “Nói với Tiểu Huệ, tôi cùng Lệ Toa đều tìm chỗ ở, sau đó.” Cậu ấy nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn là nói hai chữ “Gặp lại”.

Tiểu Tiết nóng nảy: “Các người làm cái gì vậy, mỗi một người đều đi, nhà này không phải càng vắng lạnh sao? Chờ Lọ Lem trở lại, cô ấy còn không đau lòng đến chết.”

Tiểu Phong Tử lại trịnh trọng đáp một tiếng: “Được, chỉ là chờ Bà chị trở lại, mấy người chúng tôi cùng nhau họp gặp nữa đi, gặp lại cái gì muốn làm, muốn gặp mặt nói mới có thành ý.”

Quả Táo Quân mất hồn cười cười, sau đó bóng lưng tịch mịch đi ra cửa.

Tiểu Tiết hung hăng đập bả vai Tiểu Phong Tử: “Cậu cũng nổi điên theo hả, cho dù bọn họ có vấn đề tình cảm, cũng không đến nỗi muốn dọn ra..!”

Tiểu Phong Tử thở dài một cái: “Cái cô nương ngốc này, bọn họ là vì không muốn chị tôi khó xử.”

Tiểu Tiết lảng: “Tôi không cảm thấy Lọ Lem khó xử cái gì, mặc dù bốn gian phòng ở sáu người quả thật chen chúc 1 chút, nhưng rất náo nhiệt, rất thú vị, không phải sao?”

Tiểu Phong Tử đưa tay về mái tóc tán loạn của cô: “Cô quên một người.”

“Người nào?”

“Mẹ tôi.”

Tiểu Tiết há to mồm: “Cậu nói là, Lọ Lem có thể sẽ đem bác gái tới nơi này ở?”

Tiểu Phong Tử lắc đầu: “Không phải có thể, là nhất định. Cô còn không nhìn ra được sao, Bà chị hận không thể 24h ở cùng với mẹ. Mấy ngày nữa mẹ xuất viện rồi, chị ấy nhất định sẽ cùng mẹ ở chung. Nhưng thiết bị y tế ở nông thôn không tốt, tiếp đó nơi này sẽ là lựa chọn tốt nhất, Bà chị tan việc trở lại là có thể ở cùng bà. Lúc làm việc thuê dì nào đó tới chăm sóc là được.”

Tiểu Tiết có chút cảm khái: “Cũng đúng nha, đơn bác gái tới nơi này ở là tốt nhất, đổi một hoàn cảnh khác đối với việc khôi phục bệnh tình của bác cũng có trợ giúp. Lọ Lem còn có thể ở gần chăm sóc, không cần chạy hai đầu. Haizz, nhưng tôi cũng không bỏ được Quả Táo Quân cùng Lệ Toa.”

Tiểu Phong Tử đưa tay ôm lấy cô: “Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, một ngày nào đó chúng ta cũng sẽ tách ra, mỗi người kết hôn thành gia, có từng người gia đình của mình rồi, chẳng lẽ còn chen chúc tại nơi này sao? Đến lúc đó đoán chừng ngay cả chỗ thay tã cho em bé cũng không tìm tới rồi.”

Cậu ấy nói lời nói này thế nhưng cười rất tốt, nhưng Tiểu Tiết lại không cười được, cô cảm thấy lỗ mũi ngán chặn khó chịu, nghĩ đến mọi người phải tách ra liền khó chịu. Đi tới nơi này, vào ở nơi này, gặp mấy người bọn họ chơi đùa xong cô chưa từng nghĩ tới có một ngày bọn họ sẽ tách ra, không đúng, là ngày này tới quá nhanh quá đột nhiên.

Nằm ở trong ngực Tiểu Phong Tử, Tiết cô nương thở dài một hơi thật dài: “Nếu bác gái chưa cùng bác trai ly hôn thì tốt, ít nhất bác ấy sẽ không giống như bây giờ.”

Tay Tiểu Phong Tử run một cái: “Hiện tại tôi ngược lại cảm thấy mẹ cùng cha là nhất định phải cách xa, cha, ông ấy quá phong lưu, một cô gái đối với ông ấy mà nói có phân lượng không đủ. Hai người bọn họ ly hôn mới phải đối tốt lẫn nhau.”

Tiểu Tiết chợt ngồi dậy: “Làm sao lại như vậy? Cậu xem bộ dạng bác gái một chút, bác ấy tuyệt đối không dễ chịu hơn, chỉ bằng chuyện rời khỏi bác trai đã khiến tinh thần bác gái hồng mắt.”

Tiểu Phong Tử không có chú ý tới trong đôi mắt Tiểu Tiết lóe lên ánh sáng, cậu tựa vào trên ghế sofa, dáng vẻ đã hiểu: “Tôi hi vọng mẹ có thể sớm nghĩ thoáng, tình yêu phải lý trí, không phải người nói yêu nhau nhất định sẽ phải đi chung với nhau, vì tốt ỉnh, cũng vì đối phương, nên học được đúng lúc buông tay.”

Thân thể Tiểu Tiết rung nhẹ, đây là lần đầu tiên cô nghe được nhận định của Tiểu Phong Tử về tình yêu, vẫn luôn cảm thấy Tiểu Phong Tử không có chuyện thương, lúc này cô mới phát hiện ra, thì ra là cậu ấy còn lý trí hơn so với mình tưởng tượng, lý trí đến không hiểu trình độ tình yêu!

Cô chợt có chút khẩn trương, làm bộ thuận miệng hỏi một câu: “Nếu như mà tôi phải về nước Mỹ, cậu sẽ cố gắng giữ tôi lại sao?”

Tiểu Phong Tử cười: “Hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển như vậy, chúng ta có thể liên lạc điện thoại, điện thoại đường dài liên tiếp, khoảng cách gì cũng không có. Còn có video, coi như bay qua gặp cô cũng không khó khăn, máy bay không cần một ngày đã đến.”

Tiểu Tiết nghe ra ý trong lời nói của cậu rồi, cậu nói cậu sẽ vui mừng hơn hờ đưa mình trở về. Thì ra là cậu ấy còn không hiểu đây. Chỉ là —— cô nghĩ lại: đây chính là Tiểu Phong Tử, đầu không thể nào linh quang, bằng không lần đó ở trên máy bay cô làm sao sẽ đặc biệt chú ý tới tiểu tử ngốc này đây?

Cô cười: “Chỉ sợ khi đó cậu cũng không nhớ rõ có nhân vật Tiết Vũ Kỳ như thế rồi.”

Tiểu Phong Tử vô đầu: “.”

Bệnh viện Thanh Hà, y sĩ trưởng nói với Tiểu Huệ, tình hình của Giang mẹ ổn định hơn nhiều, mấy ngày nữa có thể xem xét chuyển xuất viện.

Tiểu Huệ vẫn không yên lòng hỏi một câu: “Nếu để cho bà ở nhà, đối với tâm trạng của bà có trợ giúp sao?”

Bác sỹ lại nói đối hoàn cảnh đối với bệnh nhân mà nói có lẽ sẽ tốt hơn, làm như vậy sẽ dời đi lực chú ý của bà, để cho cho bà thoát ra từ trong bóng ma quá khứ.

Tiểu Huệ mở miệng, trong lòng cô hy vọng mang theo mẹ vọt thẳng về nhà, phá hư Giang tiên sinh cùng niềm vui mới của ông, dĩ nhiên là lớn nhất lòng người, chỉ là ——

Thiên ca nghe xong lại đưa cô một đôi xem thường: “Em đây là đang giuos mẹ mình ư, hay vẫn đơn thuần là muốn xả giận?”

Tiểu Huệ dùng sức chà xát mặt anh: “Vậy anh nói xem nên làm thế nào? Mẹ gần như điên mà muốn ở một chỗ với người đàn ông kia!”

Đôi tay Thiên ca nhốt chặt thân thể cô, nghe rất đúng đắn nói: “Cởi chuông phải do người buộc chuông, không bằng em đi hỏi mẹ vợ đại nhân một chút xem sao.”

Tiểu Huệ kéo đầu: “Anh quả nhiên không đáng tin cậy, mẹ vừa gặp phải chuyện có liên quan đến người họ liền giống như người điên, bà nhất định là hi vọng đi tìm người tình cũ đây!” Cô quăng cho Thiên ca một nét mặt “Anh quá ngu ngốc”.

Thiên ca mỉm cười: “Anh có nói cho em biết chưa nhỉ, mẹ vợ đại nhân nói cho anh biết, bà muốn ở cùng một chỗ với chúng ta.”

“Cái gì?” Đầu Tiểu Huệ lập tức đề ở trên cằm Thiên ca.

“Oa ——” Thiên ca không có phòng bị, đầu lưỡi bị hàm răng hung hăng kẹp xuống, con người đau đến căng phồng, bắp thịt buộc chặt một chút xịu.

Tiểu Huệ cầm mặt của anh, chà xát: “Không có sao chứ, làm sao anh không cẩn thận như vậy!”

Thiên ca chưa lên tiếng chảy nước mắt: rõ ràng là Giang cô nương em đụng vào. Cậu ấy né đi, thoát khỏi ma trảo của Tiểu Huệ: “Anh đau chính là đầu lưỡi, em chà xát mặt anh làm gì!”

Tiểu Huệ cười: “Ha ha, cuối cùng em không thể chà xát đầu lưỡi anh nhỉ? Cho nên phụ cận thôi.”

Này cũng có thể phụ cận? Thiên ca ngăn miệng, cái gì cũng không nói lập tức hôn miệng Tiểu Huệ, đầu lưỡi bị thương không chút kiêng kỵ ở trong miệng cô xông xáo chung quanh.

Tiểu Huệ không dám tránh, dùng ánh mắt ai oán ý bảo: này, đại ca, nơi này là bệnh viện! Này, đại ca, có người vây xem! Này, đại ca, anh nhẹ một chút được không!

Bởi vì cô không chuyên tâm, Thiên ca không ngừng tăng thêm sức lực trên miệng, ép Tiểu Huệ chỉ có thể nhắm mắt lại chuyên chú vào nụ hôn này.

Thiên ca không hút thuốc, nhưng thích uống rượu, cho nên trong miệng của anh sẽ vị rượu còn nhàn nhạt, nếm phải đều khiến người ta có loại cảm giác muốn say. Tiểu Huệ chỉ có thể phát giác thân thể của mình từng trận mềm nhũn, tê liệt ngã vào trong ngực Thiên ca, bộ xương như giải tán vậy. Mà cảm giác càng ngày càng hưng phấn trên người lại buộc cô ngênh hợp theo bản năng, truy đuổi đầu lưỡi Thiên ca, cái loại cảm giác da thịt chạm vào nhau mang tới kích thích, để cho từng tế bào trên người cô cũng bắt đầu trở nên nhạy cảm, trở nên hưng phấn. Cô bắt đầu phát ra tiếng thở khó nói, âm thanh này tới tự nhiên như vậy, giống như nghe âm nhạc hờ ra giai điệu.

Khi Thiên ca buông ra, cả người Tiểu Huệ còn ở vào trạng thái mộng lung, tiêu cự tản ra, một giây, hai giây. Sau đó cô mới nhìn rõ người đứng trước mặt.

Máu trên người nhất thời cũng hướng về phía trong óc hô nhau mà lên, đầu lưỡi cô đánh kết, cổ họng như bị lấp dẹt vật, khó khăn nói ra mấy chữ: “Mẹ, mẹ...mẹ. Sao lại ra làm gì?”

Không cần gương, bọn họ đều có thể cảm thấy mình làm tặc tâm hồng bộ dạng. Thật mất thể diện, bị người khác vây xem cũng chẳng có gì, ra khỏi bệnh viện mọi người ai cũng không biết người nào, đáng tiếc người nọ là lão mẹ, cái này tuyệt đối là. Hộc máu 3000 thước.

Cô ho khan vài tiếng, cuối cùng bỏ xuống một câu: “Thiên ca, anh trước cùng với mẹ, em về nhà sửa sang lại trước đã.”

Sau lưng truyền đến tiếng cười, không phân rõ là có bao nhiêu người, một, hai, hoặc là nhiều hơn thế. Cô không dám quay đầu lại, trong đầu đều nghĩ là, mẹ nhìn thấy cảnh tượng mình thâm tình ôm hôn Thiên ca, nghĩ đi nghĩ lại, trong óc chỉ có thể toát ra một giọng nói —— oh my god.

Lúc Giang mẹ nhìn dáng vẻ con gái cuống quýt chạy thực mạng, bất giác nghĩ đến mình lúc tuổi còn trẻ, cô ôm lấy cánh tay, ngực tràn ra thương cảm ngọt ngào: năm đó ông ấy thích tán gẫu nói cười với mình, đơn thuần thích đơn thuần yêu, tất cả đều tốt đẹp làm sao.

Thiên ca nhanh nhảy đỡ chắc tay của bà, nhẹ nói: “Mẹ, biểu hiện của con rể cũng không tệ lắm phải không.”

Giang mẹ gờ tay, chờ Thiên ca ngoan ngoãn cúi đầu xuống, sau đó vỗ xuống, bốp—— một tiếng chứng minh người ra tay tuyệt đối không nhẹ.

Thiên ca dùng sức vé đầu, rốt cuộc hiểu rõ tính tình nóng nảy của Tiểu Huệ từ đâu mà tới rồi.

Khóe miệng Giang mẹ hơi cong: “Tiểu Hàng, nếu như con dám đối với con gái bác không được, bác.”

Thiên ca vội vàng biện bạch: “Nhạc mẫu đại nhân, cô ấy là nữ vương của con, chỉ có cô ấy khi dễ con thôi, con ngay cả phản kháng cũng không có cơ hội.”

Lông mày Giang mẹ rũ xuống, lao vào một bóng ma, chẳng bao lâu sau cũng có người đàn ông tự nhủ như vậy.

Sau khi Tiểu Huệ về đến nhà, trái tim còn giật giật, cô móc cái chìa khóa, mở khóa, trực tiếp nằm ngay đơ ở trên ghế sofa cách biệt đã lâu. Cho đến khi tiếng kêu sợ hãi của Tiểu Tiết vang lên, cô mới mở mắt, trợn mắt nhìn: “Quỷ gào gì!”

Tiểu Tiết vội vàng đem điện thoại trong tay đóng lại, sau đó bò đến bên cạnh Tiểu Huệ cọ cọ : “Lọ Lem, bao lâu rồi cậu không có về nhà, tớ nhớ muốn chết rồi.”

Tiểu Huệ dùng sức đẩy đầu cô ra, trực tiếp đánh gãy: “Cậu ấy, cứ ba ngày hai bữa là đi theo Tiểu Phong Tử đến bệnh viện, lần đó không có thấy tớ ư?”

Tiểu Tiết tiếp tục cọ: “Không giống nhau nha, đó là ở bên ngoài. Trong nhà thật quá lạnh lẽo và buồn tẻ rồi, không có các người ở đây, lúc Tiểu Phong Tử làm việc một mình tớ quả thật sắp tịch mịch đến chết rồi đây nè.”

Tiểu Huệ thật tóm vị rồi rãnh không có chuyện làm, đại tiểu thư không thể làm gì: “Bọn Tiểu Phong Tử tan việc sẽ về với cậu, cậu thật nhàm chán, đi ra ngoài tìm việc làm đi. Đúng rồi, Quả Táo cùng Lệ Toa cũng còn chưa tan việc sao?”

Tiểu Tiết càng khó qua hơn: “Bọn họ cũng đi ra ngoài.”

Vào lúc này Tiểu Huệ còn chưa có nhận thấy được ba chữ “Đi ra ngoài” rốt cuộc ý vị như thế nào, cô còn cười hỏi: “A, vậy lúc nào thì bọn họ trở lại?”

Tiểu Tiết vừa muốn nói gì, điện thoại tới, ở bên tay Tiểu Huệ, cô nhận liền nghe thấy âm thanh của Quả Táo Quân: “Tiểu Phong Tử, nói cho chị cậu biết, nhà mới tôi đang ở.”

“Nhà mới?” Tiểu Huệ nhảy cảm bắt được cái chữ này, “Quả Táo, bây giờ cậu ở nơi nào?”

Quả Táo Quân ở bên kia ngắt người một chút, qua vài giây mới đáp lời: “A, Tiểu Huệ à, tôi còn đang thu xếp đồ đạc, phòng này cần quét dọn thật tốt một chút, gì kia.” Chơi, cậu không biết nó thế nào cùng Tiểu Huệ. Mặc dù dọn đi ra là chuyện rất bình thường, nhưng cậu vẫn cảm thấy mình giống như làm kẻ trộm vậy.

Tiểu Huệ nổi giận: “Bây giờ cậu lập tức về nhà cho tôi. Tôi quản cậu ở nơi nào, lập tức lập tức. Còn có Lệ Toa.”

Không tới một phút, Quả Táo Quân liền xuất hiện ở trước cửa ra vào, cậu cười xấu hổ: “Tôi liên lạc với Lệ Toa không được, cho nên tới trước.”

Tiểu Tiết tròn tròn mắt: “Quả Táo Quân, cậu đáp hỏa tiễn sao? Như thế nào thần tốc.”

Quả Táo cười: “Cô thật thích nói giỡn. Thật ra thì tôi dời đến dưới lầu, lầu dưới vừa đúng có phòng trống cho thuê, mấy ngày trước tôi thấy liền thuê.”

Tiểu Huệ dán mắt nhìn cậu ấy, mắt càng ngày càng sắc bén: “Dầu gì cũng ở chung hơn mấy tháng, cậu thật đúng là không biết xấu hổ không kịp chờ đợi đã dọn đi ra? Dầu gì cũng cùng nhau ăn một bữa cơm chứ. Cứ như vậy nói đi là đi, tính gì bằng hữu, nếu như không phải là hôm nay tôi trở lại một chuyến, cậu định lúc nào thì nói cho tôi biết. Thế nào làm cho người ta tức giận như vậy hả, tôi không phải là mấy ngày không có về nhà thôi sao, các người mỗi một người đều vô pháp vô thiên có phải hay không.”

Tiểu Tiết nhỏ giọng ngụy biện: “Oan uổng quá, tôi đang hoang ở nhà ngây ngô đấy.” Lời của cậu cuối cùng bao phủ ở dưới con mắt hung hãn của Tiểu Huệ.

“Cậu nên bị mắng nhất, bọn họ dọn ra sao không biết cho tớ biết, dầu gì chúng ta có thể tổ chức một bữa tiệc, mọi người ăn cơm chia tay! Cứ như vậy không nói một tiếng, thật làm cho người ta không thoải mái.” Rõ ràng bọn họ dọn ra, mới có thể nhận mẹ tới đây ở, Tiểu Huệ vẫn không thể tiếp nhận chuyện bọn họ không chào hỏi một tiếng trước đã, nơi này cũng không phải là quán trọ, ở một buổi chiều phải mông mông một cái là được.

Quả Táo Quân cúi đầu nhận sai, cậu chính là lo lắng nếu như ăn bữa cơm chia tay, không khí đó sẽ làm cho người ta muốn khóc, lại nói: “Tôi chỉ là từ trên lầu dời xuống lầu dưới, tôi có thể thường xuyên gặp mặt mà.”

Tiểu Huệ hung hăng “khoét” cậu một cái: “Lệ Toa đâu rồi, cây ô đi nơi nào rồi hả?”

Quả Táo Quân than thở: “Chắc là một khách sạn xa hoa nào đó, công ty cô ấy sắp xếp, cô biết đấy, cô ấy nhất định có tiền đồ, sở dĩ phải trôi qua rất tốt, chúng ta không cần lo lắng cho cô ấy.”

Nghe lời này, Tiểu Huệ rất giật mình: “Cậu không có hỏi cô ấy dọn đi chỗ nào sao? Cậu rõ là. Nếu đổi lại tôi là cô ấy, tuyệt đối sẽ bị cậu làm cho tức chết.”

Tiểu Tiết ở một bên không giúp: “Không sai, theo năng lực của Lệ Toa, tuyệt đối có thể ở thật tốt, ăn thật ngon, tại sao cô ấy phải chen chúc vào căn phòng sáu người này, cậu không biết vì sao sao? Thật là bị cậu tức chết.”

Quả Táo Quân giống như học sinh tiểu học bị phạt đứng, bắt đắc dĩ giải thích: “Cô ấy thật sự trôi qua rất tốt, có một bạn trai rất thích hợp giúp đỡ cô ấy.”

Hai cô gái hai mặt nhìn nhau, vấn đề giữa Quả Táo Quân cùng Lệ Toa xem ra không nhỏ đây, đáng hận là đầu Quả Táo vẫn không chịu thông suốt.

Cuối cùng Tiểu Huệ cường thế quyết định: “Mấy ngày nữa mấy người chúng ta nhất định phải tụ họp, Quả Táo Quân, Lệ Toa liền giao cho cậu, vô luận là cậu phải quỳ gối van xin, bắt cóc hay là dùng thủ đoạn bạo lực khác, tóm lại nhất định phải dẫn cô ấy tới đây!”

Quả Táo Quân bị buộc “Lĩnh chỉ”, chỉ là nhiệm vụ này hơi có chút lúng túng, Lệ Toa sẽ nguyện ý gặp lại cậu sao? Cô ấy sẽ nguyện ý tới đây sao? Coi như cô nguyện ý, bạn trai cô thì sao?

Quả Táo Quân đã tự động đem chữ thứ hai trong “Bạn nam giới” ra chọn lọc rồi, haizz.

Lúc rời đi là đỏ mặt, lúc trở lại liền thay đổi thành gà mẹ thua trận. Khi Giang mẹ ngủ, Thiên ca nhẹ nhàng đóng cửa lúc đi ra, liền nhìn thấy Tiểu Huệ bộ mặt hung thần ác sát bên ngoài.

Anh lôi kéo Tiểu Huệ đi ra ngoài, ở rừng cây bên ngoài tìm cái băng ngồi bên cạnh ngồi xuống. Nghe cô bắn liên hồi tựa như phát động: “Quả Táo Quân cùng Lệ Toa, hai tên khốn kiếp kia, chuyển đi cũng không nói một tiếng. Đây hai kẻ khinh bỉ, dầu gì cũng cùng nhau chung sống hơn mấy tháng.”

Cô lẩn qua lộn lại chính là mấy câu nói này, Thiên ca nghe xong mà buồn cười, vuốt vuốt đầu của cô: “Rốt cuộc em đang giận cái gì đây? Sớm biết bọn họ sẽ chuyển ra ngoài, không phải sao?”

Tiểu Huệ bỗng dừng ngẩng đầu lên, mình quả thật là biết, hơn nữa dù bọn họ không đi, mấy ngày nữa cô cũng phải chủ động nói xin lỗi bọn họ, yêu cầu bọn cậu ấy dọn ra. Nhưng cô vẫn còn tức giận, tức giận nhóm người đã thành thói quen ở cùng một chỗ cứ như vậy tản ra, sau khi tản ra muốn tái tụ ở chung một chỗ sẽ rất khó.

Cô nằm ở trong ngực Thiên ca, thở dài một cái: “Em có một loại cảm giác, người trong nhà sẽ càng ngày càng ít.”

Nói xong lời này, đầu của cô liền bị nặng nề gõ một cái, Thiên ca nhìn cô chăm chăm: “Chờ em sinh cho anh mười tám đứa bé, em cũng sẽ không cảm thấy ít người rồi!”

Nghe nói như thế, Tiểu Huệ đột nhiên bật cười: “Anh coi mình là ngựa đực à, ngựa đực còn khinh thường vì bị tương tự với anh đấy!”

Thiên ca hí hóp mắt thành một đường ngang: “Em tốt nhất đừng chọn trêu chọc anh, anh chịu đựng không ăn em nhịn được rất vất vả, ngộ nhờ anh tức giận, anh liền sẽ không biết lúc nào sẽ trực tiếp muốn em.”

Tiểu Huệ bình tĩnh tìm một vị trí thoải mái nằm trong lòng anh xong, lại bình tĩnh nhắm mắt, mở miệng: “Năm phút đồng hồ, em ngủ năm phút đồng hồ, sau đó trở về phòng bệnh.”

Thiên ca ôm cô, sắc mặt càng ngày càng đen, chỉ là giữa đen còn mang một tia hồng, đó là đỏ lên. A, không đúng, là ghen đỏ. Bởi vì đầu cô liền đè ở nơi đó của anh, ngăn chặn, cũng không biết là cố ý hay là vô tình chuyển vị trí, cái đó ma sát làm cho anh rõ là. Đau cũng vui vẻ.

Có một câu lời kịch Lôi Nhân nói như thế này: “Cối xay tiểu yêu tinh”, Thiên ca cảm thấy dùng tốt ở trên người Tiểu Huệ!

Tiểu Huệ nhắm mắt lại căn bản không ngủ được, miệng của cô hé ra, ước chừng là đang cười trộm. Mỗi thời mỗi khắc dạy dỗ người đàn ông đều không thể buông lỏng, một người đàn ông nghe lời, không đúng,

người đàn ông sau lưng tôn trọng bà xã nhất định là có một yêu tình thỉnh thoảng nóng nảy, bởi vì cô sẽ đem chính sách “Một viên kẹo, một cái tát” thi hành vô cùng tinh tế.

Ngày Giang mẹ xuất viện, thời tiết rất tốt, dự báo thời tiết là ánh mặt trời chói chang lấp lánh của mùa hè.

Thay quần áo bệnh nhân, mặc vào T shirt thêm quần dài vàng nhạt, xem ra Giang mẹ càng thêm có tinh thần. Mà bên tay trái của bà là Tiểu Huệ, bên tay phải là Thiên ca, hai đứa bé ôm cánh tay của bà một khắc cũng không dám buông ra. Bà nhìn hai đứa bé này, một khắc kia, đột nhiên cảm thấy rất cảm động, mà “Ông ấy” trong đáy lòng chậm chậm lắng đọng xuống.

Ngày đó tất cả đều rất thuận lợi, tất cả mọi người rất vui vẻ. Mà Tiểu Huệ vui mừng nhất, bọn họ đều có thể tưởng tượng đến mẹ già thấy mấy đứa bé chăm sóc nên tình trạng khá hơn, dĩ nhiên trong quá trình này, cô bên tay phải, người kia bên tay phải sẽ luôn luôn hầu ở bên cạnh mình. Anh chưa bao giờ nói như vậy, nhưng Tiểu Huệ chính là biết.

Ba người vừa rời khỏi cửa bệnh viện, Giang mẹ cười, chỉ vào vị trí bên tay trái một chút: “Mẹ và cha con ghi danh ở nơi này.”

Tiểu Huệ cả kinh, vội nhìn Thiên ca cách mẹ một cái, chỉ thấy một tên con trai nhú mày: anh không có lừa gạt em chứ.

Tiểu Huệ nghĩ làm sao có thể, nhất định cho rằng anh là mèo mù vớ phải cá rán rồi. Chỉ là cô vẫn cười, cô muốn đợi tình hình mẹ ổn định hơn, có lẽ bọn họ thật có thể chuẩn bị suy tính một chút. Đúng rồi, hộ khẩu của cô để ở nơi nào nhỉ?

A, đúng rồi, quên nói rồi, ngày đó là một đại nhóm người tới đón bọn họ ba, có Tiểu Phong Tử, Tiểu Tiết, Quả Táo Quân, Lệ Toa.

Tiểu Huệ cũng biết chỉ cần Quả Táo Quân ra tay, Lệ Toa nhất định sẽ xuất hiện, tại sao vậy chứ? Còn không phải là bởi vì yêu. Thật ra thì trước đây, Tiểu Huệ len lén hỏi Lệ Toa, tại sao lúc ấy cô phải tìm phòng ốc của mình, mặc dù Lệ Toa không thừa nhận, nhưng Tiểu Huệ căn bản có thể xác định, là bởi vì Quả Táo Quân.

Tiểu Huệ len lén nghiên cứu qua, giữa bọn họ rốt cuộc xảy ra vấn đề gì, năm đó rốt cuộc là cái gì thúc đẩy Quả Táo Quân gặp cô gái ngưỡng mộ trong lòng lại chùn bước đây? Dĩ nhiên cô còn chưa tới trình độ vạn năng thần tiên như thế, cái đáp án này phải tìm cơ hội moi ra từ trong miệng người trong cuộc.

Cô vừa liếc nhìn Tiểu Phong Tử, cô thật sâu cảm thấy hoài nghi Tiểu Phong Tử tại sao phải coi trọng Tiết cô nương, Tiết cô nương cái gì cũng tốt, chính là tính tình yêu kiều một chút, nhát gan một chút, miệng hơi lớn, một cái tính lược N cái “XX một chút”

Chỉ là cái loại nhìn ngu như Tiểu Phong Tử thực tế lại khôn khéo, thỉnh thoảng lại không giống đứa bé thông minh biết tin tưởng vừa thấy đã yêu. Căn cứ Tiểu Huệ tự cho là đầu óc thông minh tới phân tích, rất có thể lúc trước Tiểu Phong Tử từ trong miệng mình biết Tiết cô nương này, nói không chừng khi đó cũng đã nảy sinh tình tố mờ ám rồi, chỉ là khổ nỗi không có cơ hội thôi.

Ừ, Tiểu Huệ cảm giác mình phân tích người khác vẫn còn rất lợi hại, chỉ là mình và Thiên ca? Cô tuyệt đối sẽ không thừa nhận, thật ra thì cô cùng Thiên ca JQ khởi nguyên ở rất sớm, sớm đến mức hai người còn không biết cái gì là tình cảm, chẳng qua là cảm thấy lúc ấy chơi thật khá.

Cô nở nụ cười, cảm thấy mặt trời ngày đó tại sao có thể đáng yêu như thế, ánh sáng làm lòng người nóng hổi, hận không thể móc tim ra tâm để nâng niu trong tay nhìn một chút, có phải dính màu sắc vui mừng hay không.

Mà ngày đó trên mặt mọi người đều cười, nụ cười giống như là thủy triều, một lớp lật tới bọn người — người chung quanh hình như cũng cười theo.

Một khắc kia Tiểu Huệ đột nhiên cảm thấy quá tròn đầy, cái loại hạnh phúc đó ra ngoài hạn ngạch.

Nhưng là, cổ tình còn có một thành ngữ gọi là “Nhạc Cực Sinh Bi” (vui quá hóa buồn), khinh thường chính là một người vui vẻ tới cực điểm mà xảy ra chuyện tình bi kịch. Cho nên ngày ấy, mỗi một khắc, Tiểu Huệ The nguyên rủa một cái: đây là thành ngữ chết tiệt, tại sao phải một lời trùng như vậy. !

26. Chương 26: Có Người Nằm Ở Trên Giường Bệnh, Có Người Lại Ở Trong Lòng. . .

Mặt trời vẫn cứ là mặt trời, lại làm cho người ta cảm thấy chói mắt rất nhiều, cũng không biết thế nào, Tiểu Huệ nhìn chính là cảm thấy không thoải mái. Cô nghĩ, mặt trời này tại sao có thể lớn như vậy chứ?

Trong đầu “rầm rầm” vang lên, cũng không biết là bởi vì thính lực xảy ra vấn đề hay là chung quanh thật sự náo loạn quá ồn, ánh mắt của cô thấy cảnh tượng hỗn loạn từng bừng, nhưng thật tướng là loại ống kính thả chậm.

A, đúng rồi, hình như có người té bất tỉnh, có người tiến tới nhìn, có người gọi điện thoại, có người ấn huyết nhân trung - giữa mũi và miệng, có người. Nhìn mình một cái, miệng há ra rồi hợp lại nói gì đó.

Tiểu Huệ rất muốn cố gắng nghe rõ, nhưng lỗ tai của cô hình như không bén nhạy, âm thanh của người cũng từ từ chậm lại, vào trong lỗ cô tới nửa ngày rồi mà không kịp phản ứng là có ý gì.

Cho đến khi Giang mẹ vỗ bả vai của cô một cái, tất cả cảm giác mới lập tức xông lên. Trong nháy mắt cô thức tỉnh, trợn to hai mắt hỏi: “Thiên ca thế nào?”

Tiết cô nương vẫn còn đang ấn huyết nhân trung - giữa mũi và miệng, làm các biện pháp cấp cứu, cô ngừng đầu lên nói một câu: “Thiên ca vẫn không để cho tôi nói cho các người biết, lần này anh ấy từ bệnh viện u chuyên khoa nước Mỹ trốn ra, bởi vì anh ấy không muốn làm giải phẫu.”

Nghe thế, thế giới trong nháy mắt an tĩnh rất nhiều, tất cả mọi người như có điều suy nghĩ nhìn Thiên ca bình thường cười hì hì không có chút nghiêm chỉnh nào.

Tiểu Huệ chậm rãi thở ra một hơi, đẩy người chung quanh ra, đứng ở bên cạnh Thiên ca. Liếc mắt nhìn, hai mắt, sau đó tát một cái tát đánh vào trên mặt anh, âm điệu chột nâng cao: “CMN, anh, làm giải phẫu là đùa giỡn sao? Lại vẫn chạy ra ngoài, anh mấy tuổi rồi hả, tại sao còn không biết nặng nhẹ. Không phải là giải phẫu thôi sao, mở xong sau đó tốt, chưa từng thấy qua cái người đàn ông nào không sao có tiền đồ như anh.”

Lệ Toa có chút nghe không nổi nữa, thở dài một hơi mà nói: “Anh ấy hẳn không phải là sợ, mà là.”

Cô còn chưa nói hết, xe cứu thương với âm thanh đặc hữu “Ulla Ulla” từ xa tới gần, lập tức hấp dẫn chú ý của mọi người. Dĩ nhiên lời nói phía sau của cô bao phủ lúc mọi người đang bận rộn hộ tống Thiên ca đi vào trong bệnh viện.

Giang mẹ vừa mới xuất viện, không ngờ Thiên ca lại tiến vào, sống ở trong bệnh viện Tiểu Huệ cảm thấy gần đây cô thế nào cùng bệnh viện có nghiệt duyên đặc biệt nha.

Cũng may Giang mẹ có Tiểu Phong Tử cùng Quả Táo Quân cùng với Lệ Toa bởi bạn đi về nhà, mà Tiểu Tiết quen thuộc nhất với bệnh tình của Thiên ca nên cùng Tiểu Huệ cùng vào bệnh viện u khoa trung tâm thành phố.

Kể từ khi Thiên ca vào phòng cứu cấp đã mấy giờ rồi, bác sỹ vẫn luôn không ra.

Tiểu Huệ ở ngoài cửa, cả người cũng tản ra khí thế chột tới gần, ngay cả Tiểu Tiết cũng không dám tới gần quá. Hơn nữa cô còn dùng ánh mắt nhìn chăm chú Tiểu Tiết, trong ánh mắt tràn đầy oán hận trách cứ, cùng nữ quỷ trong phim ảnh diễn tràn đầy oán khí làm cho lòng người không khỏi run lên.

Tiểu Tiết thật sự không chịu nổi, lúc này cô mới giơ tay đầu hàng: “Lọ Lem, van cậu, đừng như vậy nhìn tôi có được không? Tôi đây cũng không phải là cố ý, Thiên ca bảo tôi chột nói với cậu, tôi cũng không dám làm ra chuyện tình bội bạc á.”

Không để ý tới lời của cô..., Tiểu Huệ tiếp tục trừng.

Trong lòng Tiểu Tiết như có lông dài mọc ra, vừa đau vừa nhột: “Được rồi, chính tôi đang nghĩ, Thiên ca bị bướu lành, thật ra thì không có ảnh hưởng gì đặc biệt, chỉ cần cuối cùng cắt đi là được, kéo dài vài ngày cũng không sao. Cho nên tôi mới.”

Tiểu Huệ tức giận lông mày cũng một ột thấp: “Cậu cũng là óc heo, trong thân thể có nhọt dài mọc lên có thể gọi là không có chuyện gì sao? Anh ấy giấu bệnh sợ thuốc, chẳng lẽ cậu làm một bác sĩ thực tập cũng không hiểu ư? Bệnh ít không trị, ngộ nhỡ.” Cô còn chưa nói hết, liền hung hăng phun vài hớp nước bọt, sau đó quệt miệng mình, “Phi phi phi, không có ngộ nhỡ!”

Chỉ là vả miệng dễ dàng, muốn khống chế trong lòng không nghĩ cũng không thể nào làm được. Nếu như hôm nay đối mặt với người khác, cô cũng có thể giống như Tiểu Tiết, an ủi mình nói chỉ là bướu lành, không có gì lớn. Nhưng cái người kia lại là Thiên ca, là người đàn ông từ nhỏ cô đã nhận định!

Từ nhỏ nhận định. Cô trở về chỗ mấy chữ từ trong đáy lòng nhô ra này, đột nhiên phát giác bí mật chỗ sâu nhất trong lòng của mình: thì ra là cô vẫn luôn không chịu thừa nhận, những năm này cô luôn cô đơn là vì nguyên nhân này.

Thật là khờ, cãi nhau ầm ĩ nhiều năm như vậy, nhất định đợi đến khi Thiên ca xảy ra chuyện, mới hiểu được tâm ý của mình. Thật là ngu.

Tiểu Huệ hít mũi một cái, bên trong đó giống như ngăn chặn.

Tiểu Tiết còn chịu đựng khí thể hung hãn trên người cô, đến gần, vỗ vỗ bả vai của cô: “Đây không phải là sắp mùa hè ư, Thiên ca có thể là bị trúng gió thôi, cậu cũng đừng quá khẩn trương.”

Lời của cô vừa dứt, cửa phòng cứu cấp liền mở ra, bác sĩ chủ nhiệm lấy khẩu trang xuống, vẻ mặt vẫn nghiêm túc như cũ nhìn hai người bọn họ: “Các người, ai là người nhà bệnh nhân?”

Tiểu Huệ đứng thẳng nghênh đón: “Tôi!” Giọng điệu kiên định, không cần phải nói.

Bác sĩ nhìn cô một cái, còn xác nhận một lần: “Cô là gì của bệnh nhân?”

“Vị hôn thê.” Ba chữ rõ ràng vang vọng ở cửa phòng cứu cấp, nói năng có khí phách.

Bác sĩ gật đầu một cái: “Cô đi theo tôi vào phòng làm việc, tôi sẽ nói với cô tình hình của bệnh nhân.”

Tiểu Tiết chen vào một câu: “Chính tôi ở nước Mỹ xử lý ca bệnh của bệnh nhân, tôi cùng đi được chứ.”

Tiểu Huệ có chút khẩn trương, bởi vì vẻ mặt bác sĩ không lạc quan lắm, Tiểu Tiết nhỏ giọng nói với cô: “Chớ khẩn trương, bác sĩ đều như vậy, đại đa số đều là hù dọa người, giả bộ rất nghiêm trọng mà thôi.”

Tiểu Huệ rất hi vọng lời cô là thật, chỉ là rất lâu hi vọng cùng thực tế luôn có chênh lệch.

Lúc từ phòng làm việc của bác sĩ đi ra, mặt của Tiểu Huệ giống như bị rút máu vậy, trắng phờ phạc, trong đầu hồi tưởng mấy chữ: “Bộ phận thận trái trên người bệnh nhân bị u có thể có khuynh hướng di chuyển, cụ thể như thế nào còn phải trải qua kiểm tra kỹ càng mới có thể chẩn đoán chính xác.”

Di chuyển ư, dù là chưa từng học qua kiến thức y học, cũng biết đó là điềm báo bệnh ung thư, nếu thật di chuyển khuếch tán ra. Tiểu Huệ lắc lắc đầu: vận số của Thiên ca nhất định tốt, tuyệt đối không thể nào!

Tiểu Tiết trầm mặc, vừa rồi cô còn nghe được chút ý tứ khi bác sĩ miêu tả “Bệnh nhân còn kèm thêm cục u tính không phát triển” Cô học y nên biết, rất có thể là bệnh di truyền. Cô nhớ thầy hướng dẫn cô còn đề cập tới chuyện về Kỷ mẹ. Bà hình như chết bởi bệnh ung thư nào đó.

Nghĩ tới đây, Tiểu Tiết kinh hãi. Cô nhìn Tiểu Huệ giống như bay chạy vào phòng bệnh của Thiên ca, đứng ở cửa phòng cô chậm chạp không nâng nổi bước chân, cô nghĩ bây giờ mình lập tức liên lạc với thầy hướng dẫn một chút, đúng, lập tức! Lập tức!

Thiên ca đã tỉnh lại rồi, nhìn anh một thân quần áo bệnh nhân cau mày không dứt, cười khổ liếc mắt nhìn Tiểu Huệ vừa mới vào cửa: “Anh có thể đổi một bộ quần áo hay không, bộ quần áo trắng này thật sự là quá khó nhìn.”

Tiểu Huệ gắt gao nhìn chằm chằm anh, hận không thể đâm mấy chữ trên mặt hắn: bệnh thần kinh! Không có tiền đồ! Đầu óc có vấn đề!

Thiên ca cố gắng quăng một cái tóc: “Được rồi, ca biết dù là mặc quần áo này, ca còn đẹp trai đến mức người gặp người thích xe thấy xe bể bánh Chỉ là Tiểu Huệ, em có thể nói cho anh biết không, tại sao bên trên má bên trái của anh bị đau?”

Tiểu Huệ chen họng, đầy bụng không sáng khoái, hiện tại thật muốn xé rách cái miệng không đứng đắn kia. Nhất là nghĩ đến lời vừa rồi của bác sỹ, cô liền giận dữ: “Kỷ Thiên Hàng, anh nghe đây, bắt đầu từ hôm nay anh tốt nhất sống ở bệnh viện cho em, một ngày không có khôi phục một ngày cũng đừng nghĩ đi ra ngoài!”

Hai mắt Thiên ca trợn tròn: “Như vậy sao được, ca còn có rất nhiều việc cần hoàn thành, sống ở trong bệnh viện làm gì? Hơn nữa, thân thể ca rất cường tráng.” Anh thử biểu diễn bắp thịt trên cánh tay mình, đáng tiếc bắp thịt còn chưa hiện ra, trên người đã nhào tới một người.

Đương nhiên là Tiểu Huệ làm. Cô nhào tới, ấn chặt tay Thiên ca, dám đem anh nhét vào trong chăn. Đồng thời từ trên cao nhìn xuống Thiên ca, gần từng chữ nói: “Không cho phép xuống giường, không cho phép dùng sức, không được nói chuyện, không cho phép.”

Thiên ca nghe thấy liền nở nụ cười: “Mỗi ngày em hiến hương mười lần, cái gì anh cũng không hề làm, chờ chết ở chỗ này.”

Tiểu Huệ không nói, cô vừa cứ ngồi trầm mặc nhìn Thiên ca, nói không ra lời, cô không nghĩ ra: tại sao Thiên ca có thể nhẹ nhàng nói ra hai chữ “chờ chết” này như vậy. Anh nghĩ cái gì, rốt cuộc anh muốn như thế nào đây! Bất luận kẻ nào chớ nói chết với cô, ít nhất không phải hiện tại, nhất là yêu nghiệt giống như Thiên ca, muốn sống trường trường cửu cửu, lâu đến mức mười tám đứa bé cũng vây bên người anh để cho anh lo âu!

Mặc dù một mực nói giỡn, nhưng thấy Tiểu Huệ đột nhiên trầm mặc, Thiên ca ngược lại lại luống cuống, anh chỉ lo lắng bộ dáng này của Tiểu Huệ, nha đầu này xem ra rất hung thần ác sát, thật ra thì đặc biệt nhất gan, nhất là khi người thân cận gặp chuyện không may, nha đầu này, chính là nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng như đậu hũ, mềm yếu. Cho nên anh làm sao dám một mình nằm ở trên giường bệnh nước Mĩ đây? Ngộ nhỡ, anh cũng giống như mẹ. Vậy thì thật là chết không nhắm mắt.

Nghĩ tới đây, Thiên ca ho một tiếng, cười: “Ha ha, em yên tâm, loại trai đẹp giống như ca nhất định có thể gieo hại ngàn năm không ngã. Lại nói, anh còn muốn cưới em làm vợ, để cho em sinh cho ca ca một đồng lớn đứa nhỏ, anh đã nói với em, em đừng nghĩ trốn nợ nhé.”

Cái bộ dạng vô lại kia, Tiểu Huệ nhìn thật là vừa tức vừa giận lại không có nói, cô nín một bụng lời nói, cuối cùng chỉ có thể rút ngắn thành một tiếng khuyên can: “Làm giải phẫu đi, cắt vật kia.”

Thiên ca xem thường, câu tay của cô không có nghiêm chỉnh.

Tiểu Huệ đẩy tay của anh ra, nắm lỗ tai anh, dùng sức nhéo một cái: “Anh có nghe hay không! Em không đùa giỡn với anh.”

Thiên ca gào khóc kêu lên, ngoài cửa có y tá ngang qua, hình như là muốn vào xem một chút, kết quả Tiểu Huệ một bước chạy tới đóng cửa lại. Rất có giá thể nghiêm hình bức cung. Mặc cho người nào ở cửa ra vào gõ cửa, cô đều không để ý tới.

Thiên ca vẫn còn tiếp tục lảm nhảm: “Bọn họ muốn động dao ở trên người anh đấy, chuyện này anh không cho làm, rất đau.”

Đầu Tiểu Huệ cũng sắp muốn bể ra rồi, đầu óc người đàn ông này không rõ ràng lắm, rốt cuộc cái gì là quan trọng nhất, chẳng lẽ anh còn không phân rõ sao? Cô phát hiện chính mình vô cùng phát hỏa, cô tự nhận mình không phải là dễ dàng tức giận người, đáng tiếc tên ngu ngốc trước mặt này vẫn khiêu chiến sự chịu đựng của cô. Cô chợt kéo cái ghế qua, liền đoan đoan chánh chánh ngồi ở trước mặt Thiên ca: “Anh tin hay không, chỉ cần một ngày anh làm giải phẫu, em liền có thể tránh anh một ngày. Anh cũng đừng kêu em là bà xã, hai ta không quan hệ. Rõ ràng sao? Không sao! Không hề có một chút quan hệ! Tôi - Giang Tiểu Huệ không có người đàn ông bả vai nhũn như con chi chi, nói ra tôi còn sợ người ta chê cười.”

Trong phòng bệnh trống rỗng chỉ có âm thanh của cô vọng về, ngay cả y tá ngoài cửa thăm người đều kinh hãi, cô gái này giống như không phải cường hãn một chút xíu.

Thiên ca nửa nằm ở trên giường bệnh, chợt nở nụ cười: “Nha đầu, nói gì cũng đừng mang chuyện này ra nói giỡn. Lần này ca ca trở về nước việc cần thiết nhất chính là cưới em về nhà làm vợ. Lão già nói anh không có tiền đồ, không sai, ca ca chính là không có tiền đồ. Đời này tiền tài không lo, công việc không làm việc, phần đầu hay không phần đầu đều giống nhau. Anh cũng không có đầu chí cũng không còn tinh lực đi chơi cái gì tay trắng dựng nghiệp nữa, anh đã nói với em một câu nói thật đi, anh chỉ muốn sinh con với em, củi gạo dầu muối qua ngày, sau đó cùng nhau chờ chết chứ sao.”

Không có tiền đồ! Ba chữ vẫn ở bên miệng, Tiểu Huệ cũng không nói ra được, mặc cho cô có bao nhiêu lý do đứng vững bước chân, cô đều không nói ra miệng. Thiên ca chưa bao giờ nghiêm chỉnh, chưa bao giờ nói qua lời thật nghiêm chỉnh như vậy. Anh chính là người đàn ông không có tiền đồ như vậy, chính là người đàn ông ở chỗ sợ động dao găm, chính là người đàn ông ở chỗ này trong óc chỉ có lấy vợ sinh con Nhưng lại có thể làm sao đây, cô chính là thích người đàn ông này, ngay cả khuyết điểm của anh cũng yêu, thích mảnh vụn đều không lọt.

Tạm thời đổi ý, người đàn ông còn chưa có sinh ra cũng đã chết từ trong trứng nước rồi, Tiểu Huệ đứng lên, đem toàn bộ gì đó trong túi xách đổ ra, sau đó lật tung từ trong đồng giống như đồ bỏ đi, lấy ra thẻ căn cước, lấy ra hộ khẩu, lấy ra giấy chứng nhận sức khỏe.

Thiên ca cười: “Hắc hắc, muốn cùng anh kết hôn à?” Chỉ là nếu như quan sát cẩn thận, khóe miệng của anh vẫn hơi run rẩy, lời nói này cũng không dễ dàng.

Tiểu Huệ ngẩng đầu lên, khuôn mặt tươi cười rực rỡ vô cùng khó được ban thưởng: “Đúng vậy, kết hôn với anh, hơn nữa có thể lập tức đi làm. Hiện tại mới hơn ba giờ, cách cục chánh cục ngừng làm nghiệp vụ kết hôn còn hơn một tiếng đồng hồ, nếu như anh muốn, hiện tại liền tới, kịp chuẩn bị tài liệu.”

Thiên ca kinh ngạc, không ngờ Tiểu Huệ đột nhiên vọng động như vậy, nhưng mà anh nhìn nụ cười Tiểu Huệ thế nào cảm giác trong này có điều kiện đây? Được rồi, giống như anh đã đoán được điều kiện là cái gì. Anh cười khổ, tiểu nha đầu này thật đúng là sẽ cho anh vấn đề khó khăn, thả ra một miếng mồi hấp dẫn như vậy.

27. Chương 27: Chúng Ta Kết Hôn . . .

Thiên ca “xoẹt” vén chăn trắng lên, rút kim tiêm trên tay, lôi kéo Tiểu Huệ xông ra.

Tiểu Huệ giận: “Thiên ca, anh còn chưa đồng ý với em!”

Thiên ca nhếch miệng cười: “Được rồi, được rồi, bà xã, em nói cái gì chính là cái đó. Chỉ là.” Anh nghiêng đầu lại, “Hiện tại, anh làm chuyện đứng đắn trước.”

Tiểu Huệ cũng không khỏi tự chủ len lén nở nụ cười: chúng ta còn trẻ, luôn luôn điên cuồng một chút, mới không phụ thời gian này.

Hai người liền quang minh chính đại làm đào binh một lát, từ trước mặt cô y tá cùng người chung quanh đi vọt qua, sau đó điên cuồng chạy đi. Y tá phụ trách Thiên ca ở phía sau đuổi theo kêu: “Trở lại, trở lại. Anh đợi làm CT đấy.”

Đáng tiếc hai người này đã sớm chạy xa, xa đến mức bóng người cũng không tìm thấy rồi.

B ca phát điên ở phía trước máy vi tính, vào lúc này anh hận không thể đập máy vi tính: “CMN, Thiên ca, cái người không có nhân tính này, ôm bà xã liền quên công ty đứng không, nhiều đồ ngổ ngang như vậy giao cho tôi, tôi biết làm thế nào!”

Đúng lúc anh mắng không ngừng, đối tượng bị anh châm chọc lại điện thoại đến, anh vừa nghĩ: hắc, vừa đúng, cậu còn dám đưa tới cửa. Vì vậy nhận điện thoại liền rống: “Thiên ca, tôi không làm! Cậu mau chóng trở lại đây, cái gì Thiên Thiên Huệ hệ liệt do chính cậu tới chủ trì, ông đây tôi đã đem cách điều chế làm cho cậu rồi, còn dư lại buổi họp báo thức uống mới còn có tuyên truyền kỳ sau, chính cậu làm.”

Chỉ nghe anh rằng rắc nói một tràng, đối phương còn chưa có trả lời, điều này làm cho anh có chút luống cuống, sau đó lấy điện thoại di động ra vừa liếc nhìn mã số này. Xác nhận là Thiên ca, không thành vấn đề, chỉ là khi nào Thiên ca biến thành câm rồi?

B ca alo alo mấy tiếng mới nghe được tiếng ho bên kia, sau đó thanh âm truyền qua điện thoại di động, còn có thấp giọng dồn dập kinh ngạc. Dù sao là loại giọng nói thần kỳ, mấu chốt là có hai giọng nói. . . .

Lúc này B ca mới phản ứng được: trời ạ, nghe điện thoại chính là Thiên tẩu. Sau đó là một hồi tiếng Thiên gào thét thảm thiết: “Xong rồi xong rồi, Thiên ca không để cho nói, lần này từ chức không được ngược lại còn bị mưi sát rồi!”

B ca cố gắng đem điện thoại lấy ra, sau đó lặng lẽ đem ngón tay chuyển đến nơi treo máy, đang há miệng run rẩy chuẩn bị dè xuống ——

“Này!” Một giọng nam trung tráng kiện âm chấn truyền thẳng tới lỗ tai anh ấy. B ca nổi lên tươi cười: “Thiên ca, chuyện gì thế, à, chuyện tốt giữa cậu cùng Thiên tẩu thành rồi à? Chúc mừng chúc mừng. Lúc nào thì phát bánh kẹo cưới.”

Anh một câu có một câu không nói chuyện tào lao, ý đồ dời đi lực chú ý của Thiên ca. Kết quả bên kia chấn động: “CMN, anh đừng cho tôi giả ngây giả dại, tôi hiện tại không có rảnh tính sổ với anh, hạn cho anh trong vòng một khắc đồng hồ đem tài liệu tôi gửi ở bên anh đưa đến đô thị số 118 đường Đàn Mộc, qua một giây đồng hồ, anh rửa đầu sạch sẽ chờ xem!”

B ca khổ sở ngửa mặt lên trời thở dài: từ chỗ tôi đến đường Đàn Mộc có đưa xe cũng phải 20-30’

Cúp điện thoại, Thiên ca cười cười hai tiếng, nhìn ánh mắt chất vấn của Tiểu Huệ, dường như phô trương bắt lấy cánh tay của cô đóng đũa: “Bà xã, như thế này nhé, anh mời em ăn cơm, em muốn ăn ở chỗ nào cũng được.”

Tiểu Huệ tiếp tục trừng, nhìn anh chăm chăm đến mức cả người nổi da gà. Thiên ca chỉ đành phải giơ tay đầu hàng: “Được rồi, anh thâna nhận anh không phải cố ý gạt em, ngày đó mang bọn em đến quầy rượu cũng không phải là quá nhiều người ư, nếu anh nói là đồ trong công ty anh mang tới, các người khẳng định cho là anh đang nói đùa. Lại nói ngày đó ở trong tiệm Thiên Thiên Huệ, anh cũng không phải là không có tìm cơ hội nói cho em sao?”

Tiểu Huệ tiếp tục trừng, trừng đến trong lòng Thiên ca xuống dốc, không hiểu cô rốt cuộc là ý gì. Chỉ có thể tiếp tục cắt nhường thành trì: “Được rồi, bà xã, anh sai lầm rồi, thật ra thì công ty kia là anh dùng hết thủ lĩnh cho anh sinh hoạt phí cùng đồng học, bọn họ xuất lực anh xuất tiền. Anh muốn cái này coi như bà xã làm gốc. Thủ lĩnh già như vậy cũng đừng nghĩ khổng chế ah. Bà xã, em nói câu được không?” Thiên ca muốn khóc, đến tốt cùng là anh đã phạm vào sai lầm lớn thế nào.

Tiểu Huệ vẫn còn trừng, nhưng rốt cuộc cũng lên tiếng: “Chuyện anh lừa gạt em thật là không ít. Thành thật khai báo, cái đoạn thời gian ở nước Mỹ du học kia anh kết giao với mấy bạn nữ, mấy lần giường qua? Có thể vẫn còn giữ lại nước lạ hay không? Loại cao to đen hôi như anh, em cũng không tin không có một cô gái nào!”

Thiên ca nghe nói như thế phá lên cười ha ha, anh ôm lấy Tiểu Huệ, tràn đầy tự tin nói: “Điểm này em có thể hoàn toàn yên tâm, chính anh ở nước Mỹ tuyệt đối không có cô gái, bởi vì các cô gái đều cho rằng anh là GAY.”

Tim Tiểu Huệ đập loạn hai cái, ở trong ngực Thiên ca từ chối hai cái: “Không phải là chứ? Thật là tà ác.”

Thiên ca nhảy dựng: “Dĩ nhiên không phải, hướng giới tính của ca rất bình thường, em không tin, hiện tại liền có thể kiểm nghiệm.” Nói xong, anh quay đầu hôn xuống, không cho Tiểu Huệ đường sống chất vấn.

Con người Tiểu Huệ chuyển chuyển, đây chính là ở cửa cục dân chính, người mới từng đôi vào cửa, trước khi vào cửa còn cười trộm xem bọn họ. Thiên ca quả thật giống như kẻ điên!

Lúc B ca chạy đến mệt mỗi gục xuống, anh đem tài liệu ném trên chiếc Motorcycle đưa tới, ngẩng đầu nhìn lên, thấy một nam một nữ trên bậc thang ôm hôn, anh nuốt nước miếng một cái, rất bất đắc dĩ mà đem tài liệu hướng cửa ném đi lên. Vào một cái, túi giấy liền rơi xuống cách chân Thiên ca không tới một mét.

Thiên ca buông Tiểu Huệ ra, trợn mắt nhìn người phía dưới một cái: “Tối trễ ba phút.” Tiểu Huệ hít thở từng ngụm từng ngụm, cảm tạ B ca đến, giải cứu cô thoát khỏi số mạng bị vây xem.

B ca điên cuồng hét lên: “Đây còn không phải là hai người các người quá kích tình quên mình rồi, thật ra thì tôi sớm đã đến.” Nói lời này, anh ấy không có chút hoảng hốt nào, thật, đặc biệt chân thành.

Thiên ca hứ một hớp: “Cậu chờ đó cho tôi, chờ tôi với chị dâu kết hôn trở lại sẽ tính sổ với tiểu tử cậu.” Nói xong lúi kéo Tiểu Huệ vội vàng vào cửa.

B ca nhếch miệng cười: tôi sẽ chờ. Mới là lạ! Người khác mở chiếc Motorcycle kia chạy như bay, trên đường giống như lại dừng ngã thứ gì, lại té mấy lần, lại. Bị cảnh sát giao thông ngăn lại! B ca rất khổ sở, anh nghĩ: tôi có thể ra một quyển tự truyện tên là Bi kịch cuộc sống của B ca .

Hôm nay hình như là ngày mừng 1 tháng 6, ừ, ngày này từ đó trở thành một ngày kỷ niệm vô cùng vĩ đại, bởi vì Thiên ca cùng Tiểu Huệ lĩnh chứng rồi! Nhớ lại thời gian từ lúc hai người bắt đầu, hai người hãy cùng miệng cùng hàm răng——ngán ở chung một chỗ cãi nhau âm ỉ. Có lẽ bọn họ cũng không biết rốt cuộc là từ khi nào thì mình bắt đầu thích nha đầu thối (người đàn ông), chỉ là không cần chất vấn, tên tuổi của cô (anh) chưa từng thối lui qua từ trong lòng đối phương.

Trong tay là giấy hôn thú đỏ, Thiên ca cười ôm Tiểu Huệ, “chặt” ở trên trán cô hôn xuống, âm thanh này thanh thúy. Anh chợt cực kỳ nghiêm chỉnh đọc: “Đồng chí Giang Tiểu Huệ, hiện tại ca ca giao mình cho em, từ nay về sau, em phải toàn tâm toàn ý đợi ca, nếu em dám bắt cá hai tay, ca ca liền để cho em cả đời không lên bờ được!”

Tiểu Huệ không nhịn được, hì hì một tiếng cười, cô then thùng vỗ bả vai Thiên ca một cái, sau đó dịu dàng nói: “Trước 3h anh đồng ý với em cái gì nhỉ?”

Thiên ca vò đầu: “Anh đồng ý với em cái gì?”

Tiểu Huệ cũng không náo: “Đi, em cưới cũng đã cưới, tiếp theo nên trở về bệnh viện.” Nói qua dùng sức cực lớn kéo Thiên ca hướng bệnh viện chạy tới. Điên cuồng cũng điên cuồng qua, chuyện chữa bệnh không trì hoãn được.

Mặt Thiên ca cảnh xuân rực rỡ trong nháy mắt mây đen giăng đầy, anh dường như dùng sức xé ra, Tiểu Huệ liền vọt vào trong ngực anh, đầu đụng phải tê dại.

Cô nổi giận: “Anh điên rồi à, muốn làm tường thịt đầu cần tự làm khổ? Không chơi ăn vạ như vậy, nếu không hiện tại em liền ký thỏa thuận li hôn với anh!”

Thiên ca cười, cười đến lệ nóng doanh tròng: “Bà xã, anh cưới cũng đã cưới, có phải hay không nên vào động phòng? Anh bảo đảm, chờ sau khi vào động phòng xong, anh nhất định ngoan ngoãn đi theo em vào bệnh viện.”

Từ trước đến giờ Tiểu Huệ tùy tùy tiện tiện, những thứ này thật then thùng, cô biết vào lúc này nên kéo Thiên ca trở về bệnh viện, nhưng lòng riêng nghĩ tới, mấy giờ này, để cho bọn họ bỏ tức chút trước đã.

Trước lúc cô còn không nói lên ý kiến phản đối, Thiên ca đã kéo cô vọt vào một nhà nghỉ phụ cận. Đây là một nhà nghỉ gian phòng rất nhỏ, rất nhỏ nhưng ấm áp, bên trong căn phòng chỉ có một cái giường không tính là lớn, hai người ôm nhau nhất định là đủ nằm.

Tiểu Huệ ngồi ở trên giường, tay chân có chút khản trương, cô chợt ngẩng đầu lên, nhìn Thiên ca nói: “Này, anh đi tắm trước.”

Thiên ca đang định bắt đầu hôn, bị cô hô như vậy, thân thể cả trấn một chút, anh vỗ ngực một cái: “Bà xã, em có thể đừng dọa anh hay không.”

Nhìn Thiên ca luống cuống chân tay, Tiểu Huệ cười: “Sẽ không phải cũng là lần đầu tiên chứ?”

Thiên ca da mặt dày, trên mặt hiện lên một mảnh đỏ ửng, anh cà lăm rống: “Người nào, mẹ nó, là lần đầu tiên, anh.” Anh nhìn thấy Tiểu Huệ nở nụ cười rất ý vị sâu xa, khẩu phật tâm xà, anh không sức lực rồi, “Được rồi, ca ca chính là giữ lại lần đầu tiên cho em. Em cần phải hưởng thụ thật tốt.”

Tiểu Huệ cười, cầm mặt của anh, chủ động dâng lên một cái hôn, hai cánh tay cuốn lấy cổ của anh, tỉ mỉ hôn cổ của anh, đồng thời mơ hồ không rõ, nói: “Đưa gốc, chúng ta hợp thành một.”

Hai người cùng nhau vờ ngớ ngẩn, cũng vì nhau vờ ngớ ngẩn, đây là một loại ngu pháp rất tuyệt vời.

Thiên ca chợt nghĩ văn nghệ một phen, anh nhìn chằm chằm ánh mắt của Tiểu Huệ, chuẩn bị hai giây, nói: “Bà xã. Khụ khụ” Vào lúc này anh chợt ho hai tiếng, sau đó ý nghĩ đã bị đánh đứt, anh nín nửa ngày.

Tiểu Huệ nóng nảy: “Được rồi, anh hiểu rõ anh yêu em rồi.”

Thiên ca nổi giận, lời này cũng bị cô cướp đi, cái này sao có thể được? Anh háng giọng: “Bà xã, thật ra thì anh muốn nói, anh thật muốn xem bộ dạng em rơi rụng. ừ, nhất định cười đã.”

Tiểu Huệ nổi giận, lật người ngồi ở trên người Thiên ca, mười phần nữ vương: “Kỷ Thiên Hàng, anh là tên khốn kiếp.”

Vĩ âm còn chưa rơi xuống, âm thanh đã bị Thiên ca bao phủ ở bên trong đầu lưỡi ướt át, đầu lưỡi của anh linh hoạt đưa vào trong miệng Tiểu Huệ, một hồi đùa giỡn chạy, trêu đùa mỗi một tác vùng mẫn cảm trong miệng cô. Đồng thời từ từ đặt cô đến trên giường, đôi tay đi xuống, đi ngang qua gương mặt —— đó là độ cong mặt cô, đi ngang qua xương quai xanh, xương kia lớn nhỏ rất tốt, rất thích hợp tay của anh, sau đó rơi vào trước ngực. Thật ra thì Thiên ca không có nói cho Tiểu Huệ, lúc anh còn nhỏ thâna dịp cô ngủ sờ qua bộ ngực của cô, khi đó vẫn còn rất nhỏ, chỉ là đã để cho anh muốn không thôi. Vậy mà hôm nay.

Nút cài áo khoác mở ra, ngọn núi ở trong áo sơ mi như ẩn như hiện, cặp mắt Thiên ca sáng lên: hắc hắc, trước ngực bà xã tôi quả nhiên vĩ đại. Sờ lên xúc cảm nhất định rất tốt!

Ma quỷ của anh không chút do dự dừng phải. Đáng tiếc là nửa đường liền bị Tiểu Huệ ngăn trở, bộ mặt cô đỏ thắm nói: “Thiên ca, nhẹ một chút, nhẹ một chút nữa. Bọn họ nói lần đầu tiên rất đau.”

Thiên ca cười: “Bọn họ lừa gạt em thôi, đợi thử một chút thì biết.”

Tiểu Huệ nhìn bộ dáng cười phóng đảng kia, nhở một ngụm: “Lưu manh.”

Thiên ca nắm quyền: “Anh chỉ lưu manh với một mình em!”

Tiểu Huệ bị chọc cười, thân thể buông lỏng, cô nghĩ đây cũng là chiêu số của Thiên ca, để cho cô tháo xuống lòng phòng bị, cam tâm đem mình hoàn toàn giao cho tên lưu manh này! Cô có thể cảm thấy tay Thiên ca đang ở trước ngực mình xoa nắn, sức lực này không nặng, lại làm cả người cô giật nảy mình thoáng qua dòng điện, cảm giác kia rất kỳ lạ, giống như là trên người cũng dẫn theo điện, thành điện cực, cố gắng tìm kiếm một cái khác sau đó chặt chẽ không có khe, một tia khe hở cũng không muốn!

Tay Thiên ca không nóng nảy công thành đoạt đất, anh ôm lấy Tiểu Huệ, vỗ vỗ cánh tay của cô, để cho cô hoàn toàn buông lỏng, có thể như vậy mới có cảm giác của cô rất tốt. Anh nghĩ cho dù mình giống như mẹ chết trên bàn mổ, cũng không có tiếc nuối gì cả.

Một ngày điên cuồng hình như giờ mới bắt đầu.

28. Chương 28: Ông Cụ Kỹ Làm Rối . . .

Rèm cửa sổ kéo lên, gian phòng trong nhà nghỉ rất tối, trong không khí còn lưu lại mùi thơm cơ thể mê người.

Tiểu Huệ đã tỉnh rồi, cô nhìn thân thể của người đàn ông bên cạnh, chợt nghĩ hung hăng cắn anh một cái: CMN, anh, lần đầu tiên thật là rất đau có được hay không! Máu chốt là lần thứ hai, lần thứ ba.

Cô nghe răng trợn mắt mà há to mồm, một hơi hướng về phía người đang bẹp bẹp miệng cắn lên đi, nhẩn tâm.

“Ừm.” Tiểu Huệ trợn to hai mắt, Thiên ca thể nhưng giả bộ ngủ.

Bờ môi Thiên ca bọc lại Tiểu Huệ, mãnh liệt không chút do dự, quyền lợi bá đạo thực hiện thuộc về riêng mình anh. Nhiệt hỏa trên người lại bắt đầu đốt, anh lật người lên, đôi tay tìm kiếm vị trí bầu ngực Tiểu Huệ, ở trên núm màu đỏ sậm nhẹ nhàng bóp một cái, trong nhà nhất thời truyền đến tiếng cô gái thở gấp.

Cả người Tiểu Huệ xuy lơ, cô cắn cắn môi dưới, sau đó đầu gối cong, chỉ nghe được Thiên ca kêu rên một tiếng, sau đó lăn lộn sang một bên. Anh cố gắng vùi vào mép giường mới không có té xuống, chỉ thấy anh ủy khuất khóc lóc kể lể: “Bà xã, em muốn ông xã mình đoạn tử tuyệt tôn hử, quá độc ác.”

Tiểu Huệ trừng mắt: “Ai cho anh nói không giữ lời.”

Thiên ca giả bộ hồ đồ: “Anh nói gì?”

Nhanh chóng đứng dậy, Tiểu Huệ tìm áo lót quần lót trên mặt đất, cô thuận tay đem quần áo Thiên ca ném lên trên giường, hầm hừ: “Anh tốt nhất là nhớ lại trước lúc em mặc hết quần áo, nếu không, em tùy thời không giữ lời hứa. Chớ cùng em nói giầy hôn thú hay không kết hôn, em đi trộm hán tử còn không được ư, cho anh cấm sừng!”

Tiếng kêu rên liên miên bất tuyệt.

Tiểu Huệ đưa lưng về phía Thiên ca nhếch miệng nở nụ cười, bởi vì cô nghe được âm thanh mặc quần áo sau lưng: Thiên ca rất lâu vẫn là nghe lời, nếu anh không nghe lời, em cũng có biện pháp trị!

Hai người ra cửa trả phòng, tiểu thư đại sảnh nhìn hai người một cái, cười rục rĩ khác thường: “Hoan nghênh lần sau quang lâm.”

Tiểu Huệ nhìn Thiên ca một cái, sắc mặt bỗng chốc tối ba phần. Vừa mới đi ra khỏi nhà nghỉ, cô liền giả bộ nở nụ cười, sau đó chợt nín lấy lỗ tai Thiên ca, gần hơn: “Tiểu thư vừa rồi rất đẹp chứ?”

Thiên ca cả kinh trong lòng: không phải đâu, vừa rồi anh cũng không nhìn lâu mấy lần chứ? Thật sự là quần áo tiểu thư kia mặc quá thấp. Nhưng mà anh tuyệt đối không dám nói như vậy với Tiểu Huệ. Mặt anh đứng đắn nói: “Bà xã, anh chưa bao giờ nói láo, cô ta thật sự là bất chước bữa so với em, em vừa đứng ở đó, cô ta cũng chỉ có thể cúi đầu.”

Hai người một đường nói một chút nhốn nháo một chút liền đi đến cửa bệnh viện, không khí lập tức thay đổi.

Thiên ca kéo Tiểu Huệ, còn nhếch miệng cười, chỉ là nụ cười có chút khác thường: “Bà xã, qua hôm nay, anh không có tiếc nuối.”

Lời này khiến Tiểu Huệ lòng dạ ác độc hung ác ngừng mấy giây, vô duyên vô cớ luống cuống, cô theo bản năng cầm tay Thiên ca: “CMN, anh nhớ kỹ, em còn chưa có thỏa mãn, em muốn hàng đêm thị tẩm anh, cho nên anh phải mau dưỡng tốt thân thể, nếu không em tìm người đàn ông khác.”

Thiên ca vuốt vuốt đầu của cô, lôi kéo cô đi từng bước một hướng bệnh viện.

Trên vòng dây xanh có một đứa bé đang chạy mang theo cái mũ, đi theo phía sau là một đôi cha mẹ, bọn họ đang cười, hốc mắt sưng đỏ. Có thể nhìn thấy đứa trẻ bị thương rậm rạp chằng chịt lỗ kim, bé chỉ 5, 6 tuổi, nhưng không biết đã nán lại bao lâu trong bệnh viện rồi.

Tiểu Huệ có chút cảm khái, trước lúc vào cửa cô đột nhiên từ phía sau lưng ôm lấy Thiên ca, dùng mặt cọ sát sau lưng của anh, sau đó nhỏ giọng mắng một câu: “Kết hôn với anh thì phải phụ trách em, đừng nghĩ làm ông chủ hất tay, nếu không em lấy hết vốn liếng nhà anh!”

Thiên ca không dám động, chỉ có thể cảm khái: nha đầu này thật bá đạo.

Tiểu Thiên ca vào phòng bệnh, y tá đã sớm nhanh chóng dặm chân rồi, vội vàng an bài đưa anh đi làm CT. Giám đốc, y tá trưởng ở một bên vẫn còn trách mắng này y tá nhỏ, nhân tiện cũng không cho Tiểu Huệ sắc mặt tốt nhìn, dù sao với tình hình hiện tại của bệnh nhân, cô còn mang theo bệnh nhân đi ra ngoài, vậy đơn giản chính là hồ đồ.

Chỉ tiếc cô còn chưa nói xong, lại có một y tá nhỏ đã chạy tới, thở hồng hộc nhìn chăm chăm Tiểu Huệ hỏi: “Ngài là người thân bệnh đúng không, bác sỹ bảo ngài chạy nhanh qua một chuyến.”

Tiểu Huệ kinh hãi, cô hỏi y tá rốt cuộc xảy ra chuyện gì, đáng tiếc y tá kia vẫn nói không rõ, nhưng vẻ mặt hốt hoảng khiến trong lòng Tiểu Huệ càng thêm hoang mang.

Bệnh viện rẽ bảy quẹo tám lối đi nhỏ, họ chỉ dùng không tới một phút đã đi xong. Đứng ở cửa phòng làm việc của bác sỹ chủ nhiệm, Tiểu Huệ chợt dừng bước chân.

Cửa phòng làm việc mở ra, mà bên trong trừ bác sỹ ra, còn có một người khác, một chồng một cây quải trượng đầu rồng, đầu rồng làm bằng vàng ròng, nhìn một cái cũng biết giá trị xa xỉ. Người kia chậm rãi xoay đầu lại, hòa ái cười một tiếng: “Tôi đoán vợ chưa cưới của tiểu tử thú vị kia chính là cháu.”

Vào lúc này nhìn thấy ông cụ Kỷ, Tiểu Huệ có chút cười lúng túng, lúc ấy cô nói chuyện cùng với ông cụ còn mở miệng phủ nhận, nói là mình và Kỷ Thiên Hàng không có quan hệ, nhưng bây giờ lại tự xưng là vị hôn thê. Dĩ nhiên ông cụ Kỷ càng không biết, cô đã cùng Thiên ca len lén lĩnh chứng.

Bác sỹ thấy thế, cũng cười cười: “Giang tiểu thư, vừa đúng cô đã đến rồi. Ông cụ Kỷ đã an bài cho Kỷ thiếu gia chuyển viện rồi, chính là bệnh viện u H thị, nơi đó có nhiều bác sỹ uy tín, tỷ lệ Kỷ thiếu gia chữa khỏi cũng sẽ gia tăng không ít.”

Nghe tin tức như thế, Tiểu Huệ như giật mình tỉnh lại, cô biết Thiên ca không thích nhất là ông cụ tự tiện an bài cuộc đời của anh, anh sẽ tiếp nhận sao? Nếu anh không chịu tiếp nhận trị liệu, cố gắng trước đó không phải đều là uổng phí sao? Haizz, ông cụ cũng quá sốt ruột, ít nhất phải thương lượng với Thiên ca một chút chứ. Cũng không thể bởi vì hai cha con tranh đấu mà làm trễ trị liệu.

Tiểu Huệ đắn đo hạ giọng nói: “Bác à, để cho cháu nói với Thiên Hàng một chút đi, cháu cũng cần chút thời gian, cháu tin anh ấy sẽ đáp ứng, bởi vì.”

“Không cần.” Ông cụ khoát tay, nụ cười vẫn như cũ, “Tiểu Huệ, chuyện tình của tiểu tử thú vị kia cháu cũng không cần quản, ta sẽ an bài.”

Tiểu Huệ cau mày: “Bác à, lời này của ngài là có ý gì?”

Về mặt ông cụ không thay đổi: “Tiểu Huệ, ta nghĩ cháu vẫn là về trong nhà một chuyến đi xem một chút, tình huống gần đây của ba cháu giống như không được tốt lắm. Về phần bên này, không có quan hệ gì với cháu rồi. Vị hôn thê cái gì cũng không cần nhắc lại, cháu cách yêu cầu của ta với con dâu vốn không xa lắm, chỉ tiếc hiện tại. Nếu cháu có thể giải quyết chuyện trong nhà, có lẽ ta có thể suy nghĩ một chút.”

Ở trước mặt bác sỹ chủ nhiệm cùng quản gia, ông cụ thế nhưng có thể nói ra lời như vậy, thật sự là khiến Tiểu Huệ khiếp sợ, lúc trước không phải ông ấy còn nói muốn mình khuyên Thiên ca kiềm chế trái tim, còn nói nếu như hai bọn họ có thể định xuống cũng là một chuyện tốt môn đăng hộ đối? Tiểu Huệ nhất thời nổi đóa, lời như thế mà một lớn tuổi có thể nói ra được hả?

Cô tiến lên một bước, ánh mắt lăm lăm: “Bác à, không biết bác chỉ nhà cháu là chuyện gì, Giang tổng, ông ấy thì thế nào?”

Ông cụ Kỷ mỉm cười: “Chẳng lẽ cháu i không biết công ty Giang thị sắp phá sản sao?”

Tiểu Huệ vừa nắm lấy quả đấm liền buông ra, trong lòng chuyển qua vô số ý niệm: Giang tổng phá sản liên quan gì tới cháu, từ lúc ông ấy và mẹ cháu không có quan hệ thì đã cắt đứt. Chỉ là còn có một âm thanh khác nhắc nhở cô, có phải nên hiểu rõ tình huống là như thế nào hay không, có lẽ cô nên hung hăng quăng cho ông ấy một câu: Giang tổng, thấy được chưa, kết quả của việc cùng mẹ tôi ly hôn chính là như vậy, đây chính là báo ứng!

Tiểu Huệ ngẩng đầu lên, trước mặt ông cụ Kỷ thật đúng là thực tế, lúc trước Giang thị không có vấn đề, ông ấy ngược lại nhiệt tình tác hợp cô cùng Thiên ca, hiện tại Giang thị có vấn đề, ông ấy liền không kịp

chờ đợi phủ nhận. Quả thật là lão hồ ly, khôn khéo! Đáng tiếc ——

Tự tin trong mắt Tiểu Huệ dài vạn trượng: “Giang thị rốt cuộc thế nào, trước gác lại không đề cập tới, chỉ là, theo đạo lý mà nói, hiện tại cháu phải gọi ngài một tiếng. Cha!” Cô lấy tấm giấy hôn thú màu đỏ ra, cười cực kỳ rực rỡ, “Rất xin lỗi việc giấu ngài linh chứng, nhưng mà bây giờ thông báo cho ngài cũng kịp. Nếu như ngài muốn cầm đồ gì tới ngăn cản, cháu có thể rất rõ ràng nói cho ngài biết, thật xin lỗi, cháu cùng Thiên Hàng đều không ăn bộ này. Thiên Hàng không coi trọng chút tài sản gì của nhà họ Kỷ, cháu cũng không phải là Giang tiểu thư gì đó!”

Nói xong cô hả giận xoay người đi, cô coi như là hiểu tại sao Thiên ca tức lão già như vậy, không phải là bởi vì lão già quá nhiều, mà bởi vì tư tưởng của ông ấy còn dừng lại ở thời phong kiến chục năm, ông ấy sử dụng bộ dạng Hoàng đế diễn xuất muốn người chung quanh nghe lời ông ấy. Nói ông ấy thực tế vẫn là nhẹ, ông ấy chính là muốn quyền lực, chính là ích kỷ!

Tiểu Huệ vẫn còn tức giận, có người ngăn lại cô ở cửa, người đàn ông tây trang đó đã từng xuất hiện dưới lầu nhà cô. Người đàn ông tây trang hướng cô gật đầu một cái: “Giang tiểu thư, hiện tại ngài vẫn không thể đi.”

“Làm gì, anh còn muốn bắt cóc tôi sao?” Tiểu Huệ nổi giận, cô giơ tay lên đẩy người đàn ông tây trang trước mặt ra. Chỉ là quả đấm của cô rơi vào trên người anh ta giống như nện vào tường vậy, không đem người đập cách ra chính cô lui về phía sau một bước dài trước.

Ông cụ Kỷ ở phía sau cười nhạt một chút: “Hiện tại tôi đang làm thủ tục chuyển viện cho Thiên Hàng, nếu cháu muốn nhìn nó, ta hoan nghênh, về phần giấy hôn thú của hai đứa, trước lúc không có sự đồng ý của ta đều vô hiệu. Cháu nên tin tưởng ta có năng lực này.” Nói xong ông cụ Kỷ nắm quả trứng đầu rồng từng bước từng bước đi xa, ông ấy rõ ràng đi rất ổn, rõ ràng không cần gậy, lại cứ càng muốn cầm vật này vẽ rắn thêm chân, thật là một lão già hư vinh.

Người đàn ông tây trang được lão già ra lệnh, cho nên liều mạng nhìn Tiểu Huệ, không để cho cô gọi điện thoại, không để cho cô kêu người, không để cho cô đi phòng bệnh của Thiên ca.

Tiểu Huệ bị cản phải nổi giận, cô một cước giẫm lên giày da của người đàn ông tây trang, hung hăng, cũng có thể nghe được tiếng xương cùng tiếng gót giày va chạm. Khóe miệng người đàn ông tây trang co quắp, sau đó nhẹ miệng, chậm rãi nói: “Ặc, khi đến lúc, Giang tiểu thư, khổ cực ngài, ngài hiện tại tự do.” Nói qua anh ta khập khiễng đi xa, anh ta có chút ưu thương: nếu không phải là ông cụ nói chỉ cho ngăn không cho phép đả thương người, tôi đâu phải chịu những khổ cực này? Ngực cũng đau, cánh tay cũng đau, phía trên còn bị bấm máu ứ đọng, trên đùi cũng đau, nơi đó bị đập vài chân, thống khổ nhất là móng chân. Không biết rạn nứt không

Đáng tiếc anh ta còn chưa có oán xong, Tiểu Huệ lại đuổi theo. Cô nhìn anh ta chằm chằm điên cuồng hét lên: “Anh đi đâu? Các người đem Thiên ca chuyển đi đâu, anh ấy không có bị thương chứ?”

Người đàn ông tây trang nhin đau: “Bệnh viện u đứng đầu H thị, chỉ là Giang tiểu thư, tôi khuyên cô đừng qua đây, lão gia nhất định sẽ chữa khỏi cho thiếu gia, điểm này cô hoàn toàn có thể yên tâm. Nếu như cô qua đó giày vò, ngược lại sẽ làm chậm trễ trị liệu của thiếu gia, như vậy có được không?”

Người đàn ông tây trang chưa từng nói qua nhiều như vậy, nhưng con bà nó, Tiểu Huệ thế nhưng cảm thấy lời này của anh ta có chút đạo lý. Cô rốt cuộc nên làm cái gì?

Đang do dự, Tiểu Phong Tử điện thoại tới, giọng nói của cậu ấy có chút gấp: “Bà chị, nhanh về nhà một chuyến, mẹ không thấy.”

29. Chương 29: Chuyển Biến Xấu. . .

Trong bệnh viện, có một người tới tới lui lui mà đi, cô rất do dự, rốt cuộc là hiện tại ném xuống tất cả đi H thị, hay là về nhà tìm mẹ. Không có ai nói cho cô biết, loại này vừa là tình yêu, vừa là tình thân, tình

huống phải lựa chọn như thế nào. Cô ngồi ở trên bậc thang, nhìn người ta lui tới cách đó không xa, trong bọn họ có người là bệnh nhân, có người là thăm viếng bệnh nhân. Chỉ tiếc rằng, trong bọn họ không có người nào có thể nói cho cô biết vào giờ khắc này nên làm như thế nào. Nếu như tay trái là mẹ, tay phải là Thiên ca, vậy mình.

Sau lưng chợt truyền đến một tiếng kêu: “Tiểu Huệ.”

Nghe được âm thanh quen thuộc, Tiểu Huệ quay đầu, cô nhìn thấy mặt của Tiết cô nương, một thanh đưa tay ra, hô: “Tay trái hay tay phải?”

Mặt Tiểu Tiết mê mang, vỗ tay trái của cô một cái, hô: “Trước đừng làm rộn, bác gái không thấy, hiện giờ còn như kẻ điên sắp điên, tôi muốn trở về một chuyến, cậu thì sao?”

Tiểu Huệ nhìn tay trái, cắn răng, nhắm mắt: “Tôi với cậu về.”

Tiểu Tiết nhú mày: “Nhưng Thiên ca thì sao?”

Tiểu Huệ đứng dậy, dường như trốn đi, cô lo lắng nếu mình do dự nữa sẽ lập tức thay đổi chủ ý. Cô lặng lẽ nói thầm: Thiên ca, chờ em một lát, em tìm được mẹ liền đi qua tìm anh, chỉ cần một lát, lập tức tốt!

Lúc Tiểu Huệ về đến nhà, Lệ Toa tới mở cửa, Lệ Toa nói Quả Táo cùng Tiểu Phong Tử đi ra ngoài tìm, bọn họ nói, một khi phát hiện Giang mẹ liền gọi điện thoại về.

Tiểu Huệ gấp gấp xông vào xó xó xinh xắn trong nhà tìm khắp một lần, ngay cả chỗ con ruồi cũng không giấu được, cô cũng không buông tha. Kết quả vẫn là đồng dạng —— không có!

Cô tê liệt ngã xuống ghế sofa, chợt nhớ tới một chỗ, sau đó trong mắt trong nháy mắt toát ra ánh lửa: “Lệ Toa, tôi đi ra ngoài chút, chờ điện thoại của tôi.” Nói xong cũng vớ lấy cái túi xông ra.

Lao ra chung cư, cô chạy ngoài 100 mét mới đuổi theo một chiếc taxi sắp lái ra, lại giống như thổ phỉ khiến tài xế nhanh lên mở cửa. Tài xế kia có chút ngần người, hỏi liên tiếp vài thanh: “Tiểu thư, cô phải đi nơi nào?”

Mặc dù rất khinh thường, nhưng Tiểu Huệ còn cắn răng niệm ra một cái tên: “Quảng trường trung tâm Cao ốc Yên Vui.”

Đó là ký túc xá sở tại của Giang tổng. Đã từng, Tiểu Huệ tuổi không lớn lắm cũng chơi đùa ở đó qua, phía trên kia có thể nhìn thấy bóng dáng Hải Cảng nơi xa, nếu như vận khí tốt, có thể nhìn thấy một chiếc thuyền chậm rãi ra khơi. Khi đó Tiểu Huệ cảm thấy, phòng làm việc của cha tại sao có thể thần kỳ như vậy, vì vậy mỗi lần cũng tranh nhau đòi tới nhìn. Cô có thể yên lặng ngồi cả ngày, không sao cũng không náo, liền nằm ở bên trên bệ cửa sổ ngắm ánh mặt trời vẩy trên mặt nước, nhìn lũ khách đi thuyền rời đi hoặc là trở về.

Nghĩ tới đây, Tiểu Huệ hơi xúc động, không hiểu sao bọn họ rõ ràng là trai tài gái sắc, rốt cuộc nơi nào có lỗi?

Tiểu Huệ chạy tới Cao ốc Yên Vui, vừa vào cửa đúng lúc chen ngã một người, vượt lên trước cửa xoay. Cô cách tám thủy tinh đối với người phụ nữ trung niên bị ném phía sau lưng mình làm nét mặt xin lỗi, rất nhanh sau đó hướng thang máy chạy tới.

Ở trước lúc thang máy đóng, người phụ nữ trung niên cũng chạy tới, bà khẽ mỉm cười, sửa chữa móng tay hoàn mỹ ở tầng mười ấn xuống một cái, nghiêng đầu tiếp tục mỉm cười: “Cô cũng thế chứ?”

Tiểu Huệ cười có chút lúng túng, vừa rồi nhất thời nóng lòng đem người ta chen ra ngoài, hiện tại bà ta lại vẫn khách khí như vậy, thật là tố chất phái nữ. Chỉ là, cô có chút tò mò: làm sao bà ta biết cô cũng đi tầng mười đây?

Dọc theo đường đi hai người tương đối im lặng, bởi vì không biết. Mà trong lòng Tiểu Huệ nghĩ hơn nữa là, nên như thế nào từ trong miệng Giang tổng nhớ lại chuyện về lão mẹ, rất có thể trước lúc bọn họ tới mẹ sẽ nhớ lại đi.

Thang máy mở ra, lúc này Tiểu Huệ rất khách khí cho người phụ nữ kia ra trước một bước, để cho bà ta đi ra ngoài trước. Người phụ nữ trung niên nhìn chằm chằm mặt của cô một lát, trên mặt còn loại mỉm cười

cao quý. Nụ cười kia nói như thế nào đây, giống như có loại bà ta biết cô mà cô không biết bà ta, lại giống như bà ta xem thấy kết cục nào đó mà cô còn hăm sâu trong sương mù. Tiểu Huệ hiếm thấy văn nghệ bó lớn như vậy.

Sửng sốt một lát, bóng dáng người phụ nữ trung niên kia đã không thấy, Tiểu Huệ sửa sang xong tâm tình, hướng phòng làm việc của Giang tổng đi tới.

Cùng thường ngày bất đồng, bên ngoài phòng làm việc của Giang tổng không có mỹ nữ tiếp đãi, cũng không có người lui tới, an tĩnh đến mức có chút kỳ quái. Trong đầu Tiểu Huệ chuyển qua một cái ý niệm: chẳng lẽ thật sự có vấn đề? Chỉ là rất nhanh cô liền trực tiếp coi thường cái ý nghĩ này: dù thật phá sản thì thế nào, đó cũng là chuyện của Giang tổng, không liên quan đến mình.

Mạnh mẽ ngẩng đầu, lại thấy thêm một người, chính là người phụ nữ trung niên vừa rồi từng gặp mặt một lần. Bà ta vẫn mỉm cười như cũ, được rồi, mỉm cười giống như bà ta, dính vào trên mặt xé cũng xé không hết.

Tiểu Huệ lễ phép gật đầu một cái, nhìn chăm chú vào bà ta đứng trước gian phòng làm việc, trên cửa dán một khối màu vàng kim: Phòng làm việc Tổng giám đốc.

Đang lễ phép lẫn nhau, trong lúc này lại nghe được âm thanh tài liệu rơi từ bên trong phòng làm việc. Tiểu Huệ đến gần mấy bước, cùng người phụ nữ trung niên quang minh chính đại nghe lén.

Giọng của Giang tổng ngăn cách bằng cánh cửa truyền tới, rất yếu ớt. Hiệu quả cách âm của cửa này phải là rất tốt, nhưng nếu như ông ấy rống, dù là tường cách âm cũng không còn biện pháp ngăn cản hoàn toàn. Như vậy có thể thấy được, giờ phút này Giang tổng có bao nhiêu cực kỳ tức giận, chứng cuồng loạn. Ông ấy đang kêu: “Rốt cuộc bà muốn như thế nào! Tám năm rồi, tôi nghe lời của bà, không đi tìm bà, thả bà ra, để cho bà một mình tự sinh tự diệt, sau đó làm một người đàn ông không có tim không có phổi, những thứ này còn chưa đủ sao, vậy bà nói cho tôi biết rốt cuộc tôi còn phải làm như thế nào nữa!”

Tiểu Huệ cười lạnh: Giang tổng lịch sử phong lưu quả nhiên đủ phong phú, câu này giống như điện ảnh vậy, hí kịch hóa vô cùng!

Người phụ nữ trung niên nhìn cô một cái, trên mặt kỳ quái là không có nụ cười, phần lớn không che giấu được vẻ mặt hơi tái nhợt.

Tiểu Huệ tiếc hận thay bà ta: có lẽ là một phụ nữ vừa một bị Giang tổng làm hại**, thật là đáng tiếc!

Kế tiếp âm thanh người kia hình như là rất nhẹ, Tiểu Huệ không có nghe được, cô chờ trong chốc lát, cảm giác tiết mục khóc rống không sai biệt lắm, lúc này mới để tay trên quả đấm cửa. Tính toán đề xuống, trong nháy mắt, người phụ nữ trung niên lên tiếng, âm thanh đề thấp: “Cô là Tiểu Huệ đi, chúng ta nói chuyện một chút?”

Thấy trên mặt Tiểu Huệ là nét mặt mê muội, bà ta lại giải thích một chút: “Về chuyện tình của ba cô. Tôi từng ở trong phòng làm việc của ông ấy thấy qua hình của cô, cho nên tôi nhận ra cô.”

Tiểu Huệ lắc đầu, một câu “Không cần” đã treo bên khóe miệng, không ngờ người phụ nữ trung niên lại tăng thêm một câu: “Nếu như mà tôi nói, tôi là người lập tức sẽ kết hôn cùng cha cô?”

Tay Tiểu Huệ run lên, hơi sức dùng không được, trong hai con mắt cô đều là lạnh: người phụ nữ này coi như là mẹ ghê của mình, cũng bởi vì tin tức bà ta cùng Giang tổng kích thích mẹ, cuộc sống của bà thật vất vả mới yên tĩnh lại, một lần nữa bị đánh loạn, bà điên khùng ngu si, trên ý tứ nò mà nói, người phụ nữ trước mắt này phải bị một phần trách nhiệm rất lớn!

Từ trên ý nghĩa mà nói, Tiểu Huệ thật sự rất khó rộng lượng. Cô nghĩ: có lẽ tôi nên cùng bà giới thiệu chuyện xưa của mẹ tôi cùng Giang tổng.

Hai người phụ nữ theo đuổi tâm tư của mình cứ như vậy rời khỏi tầng mười, đến một quán cà phê lân cận nói chuyện. Mà Tiểu Huệ không biết, cô bỏ qua là cái gì.

Trong phòng làm việc của Giang tổng, một người người phụ nữ áo trắng núp ở trên ghế sofa, nhắm mắt dưỡng thần. Mà một người đàn ông quỳ bên người cô, không cần phải nói chính là Giang tổng. Tiếng hô

của Giang tổng đã thấp xuống, ông bắt đầu hỏi thăm: “Tiểu Duy, bà nói cho tôi biết đi, rốt cuộc tôi phải làm sao, bà mới có thể an tâm?”

Cái được gọi là Tiểu Duy từ từ mở mắt, vươn tay, đầu ngón tay mơn trớn trên cái trán cùng lông mày Giang tổng, si ngốc cười một tiếng: “Ông cũng có nếp nhăn rồi sao, nhưng làm sao bây giờ, coi như ông thật hấp dẫn, nếu tôi trẻ hơn mấy tuổi, nhất định bắt ông không thả.”

Giang tổng lại bắt lấy ta người phụ nữ, vẻ mặt vội vàng: “Hiện tại vẫn kịp, không cần bà bắt tôi, chỉ cần bà gạt đầu, tôi lập tức trở lại bên cạnh bà.”

Tiểu Duy không có đem tay rút ra, cô lặng lẽ lắc đầu: “Giang Dịch, từ lúc chúng ta bắt đầu ký thỏa thuận li hôn, ông cũng không thuộc về tôi, mà tôi cũng không thuộc về ông.”

Không tệ, Tiểu Duy chính là Giang mẹ, chính là mẹ Tiểu Huệ, mẹ Tiểu Phong Tử, vợ cả của Giang tổng!

Giang Dịch, Giang tổng kéo chặt tay của cô, khuôn mặt kia đã bị nếp nhăn xâm nhiễm trên mặt xuất hiện vẻ mặt không thể làm gì: “Tiểu Duy, tôi nên bắt bà làm sao bây giờ?”

Tiểu Duy mở mắt, ánh mắt yên tĩnh: “Cưới Chương Phương Hinh đi, cô ta có thể giúp ông, cũng có thể giúp tôi.”

Xương cốt hai bên gương mặt Giang tổng lần nữa đội lên, ôn ra sức không chế tức giận nhưng vẫn xuyên thấu qua mắt tiết lộ ra ngoài: “Cưới cô? Cưới cô! Đây là lần thứ hai bà nói với tôi chuyện này, lần trước bà nói bà sẽ nổi điên, được rồi, tôi không thể không tin, bà điên thật rồi. Điên khủng khiếp đến nỗi tôi một lần. Vậy lần này đâu rồi, tôi cho là bà từ bệnh viện ra ngoài, tới tìm tôi sẽ có thái độ bất đồng, kết quả bà. Vẫn Duy, bà nói một câu lời trung thực cho tôi, bà lại thật sự muốn để cho tôi cưới cô gái khác như vậy. Chuyện này đối với bà có ích lợi gì?”

Ngón tay Giang mẹ vẽ hình dáng ông ấy: “Ông không nhớ sao, tôi là đồng sự của công ty này, ban đầu ông đem cổ phần chuyển tới trên danh nghĩa là tôi. Nếu như ông cưới cô ta, có lẽ công ty này còn có thể vượt qua nguy cơ, đây đối với tôi cũng có nhiều chỗ tốt.” Trên người Giang mẹ có loại phong cách bình tĩnh, làm cho người ta không sinh ra nửa điểm hoài nghi đối với lời nói của bà.

Đáng tiếc, Giang tổng lại một chữ cũng không tin tưởng, ông rút người ra, đi xa hai bước: “Chúng ta vốn cùng nhau gây dựng giang sơn, dù là để cho tôi hoàn toàn đem nó đặt ở trên tay bà cũng không còn quan hệ. Có thể là tôi đã già, không thích hợp đánh liều, mới đem nó kinh doanh thành bộ dáng hiện tại, cuối cùng là tôi thực xin lỗi bà. Nhưng Tiểu Duy, bà không cần thiết gạt tôi, vài chục năm vợ chồng, tôi còn có thể không biết bà sao? Bà vì tốt cho tôi, tôi hiểu biết rõ, nhưng có lúc tôi ngược lại hi vọng bà không cần vì tốt cho tôi, như vậy tôi còn có thể ở bên cạnh bà, có lẽ tôi thoải mái hơn so với hiện tại.”

Khóe mắt Giang mẹ vươn ưỡt, bà không dám nói ra khỏi miệng, năm đó ly hôn cũng không phải giống như Tiểu Huệ nghĩ, mà bởi vì là. Bà sợ mình có một ngày sẽ điên khủng, ai cũng không biết, cuối cùng sẽ thương tổn người bà thích nhất. Là bà muốn ly hôn, là bà muốn gặp lại không dám thấy ông ấy, là bà uy hiếp nói nếu như Giang Dịch lại hiện ra trước mặt mình, bà liền tự sát. Bà dùng hết tất cả biện pháp khắc chế mình nhìn thấy ông ấy nghĩ tới ông ấy, nhưng cuối cùng lại bởi vì nguy cơ công ty lần nữa cùng ông ấy liên lụy đến nhau.

Giang mẹ đem đầu ngón tay đặt ở bên môi, cái tay này vừa mới sờ qua mặt của Giang Dịch, mặt trên còn có mùi vị của ông.

Đây tất cả cũng hóa thành một tiếng thở dài: nếu đầu óc tôi vẫn tỉnh táo thì tốt biết bao, nếu như vậy, tôi chết cũng không buông người đàn ông này ra.

30. Chương 30: Nói Ra Bao Nhiêu Chân Tướng. . .

Phòng cà phê, Chương Phương Hinh cùng Tiểu Huệ ngồi đối diện nhau. Trong mắt Tiểu Huệ mang theo khinh miệt cùng địch ý, cô thật sự không có thiện cảm với người phụ nữ trước mắt.

Chương Phương Hinh khuấy động thìa bạc, ngừng đầu mỉm cười: “Thật ra thì tôi vừa nói không chính xác, tôi với cha cô không phải nhất định sẽ kết hôn.”

Tiểu Huệ sáng tỏ mà cười: “Phát hiện Giang tổng lịch sử phong lưu, cho nên ngài cũng dao động sao? Nếu tôi là ngài cũng sẽ suy nghĩ thật kỹ, người đàn ông như Giang tổng thật đáng giá dựa vào sao?”

Nghe Tiểu Huệ nói, Chương nữ sĩ sửng sốt một chút mới bật cười: “Xem ra cô oán hận rất lớn đối với cha mình, có thể mạo muội hỏi một câu tại sao không?”

Tiểu Huệ nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, ngay cả khóe miệng cũng viết hai chữ —— khinh thường: “Tôi đã từng cho rằng ông ấy sẽ là một người đàn ông tốt, nhưng sau đó tôi lại phát hiện mình sai lầm rồi. Ngài nói xem, một người đàn ông có thể vứt bỏ người vợ cảm bà thì có cái gì tốt?” Ánh mắt Tiểu Huệ cũng không hiền hòa mà nhìn chằm chằm vào Chương nữ sĩ.

Mà đúng vào lúc này, bóng dáng một người cô gái đi qua ngoài cửa sổ, cách chỗ người đó không xa còn có một người đàn ông trung niên đi theo. Hai người cứ như vậy xuyên qua đám người cùng dòng xe cộ, giống như bị một sợi dây dẫn dắt, đem hai người buộc chặt ở chung một chỗ.

Chương nữ sĩ quan sát được một màn này, bà dừng lại một chút, lúc này mới lần nữa mở miệng: “Có lẽ không phải cô cho là cái hình dạng kia. Cô xem nơi đó là cái gì?”

Theo hướng tay bà chỉ nhìn sang, Tiểu Huệ liếc nhìn mẹ đang đi lại trên đường, trong mắt cô thoáng qua kinh ngạc, sau đó nhanh chóng đứng dậy.

“Dừng vội qua đó, nhìn một chút đi.” Thanh âm ưu nhã của Chương nữ sĩ lần nữa vang lên, cô bưng cà phê lên uống một ngụm.

Tiểu Huệ vẫn dừng bước chân, nghi ngờ nhìn bà ta một cái: “Bà đã sớm biết mẹ tôi ở chỗ này, vừa rồi ở cửa văn phòng cũng biết? Kêu tôi xuống rút cuộc là vì cái gì?”

Chương nữ sĩ thu hồi nụ cười, cầm khăn giấy lau khô chút cà phê lưu lại bên miệng, khóe mắt kéo lên trên: “Không sai, tôi xác thực biết, hơn nữa tôi biết rõ chuyện tình nhiều hơn so với cô. Muốn biết tại sao thì hãy ngồi xuống, từ từ tán gẫu.”

Tiểu Huệ cau mày, đóng hạ mắt, sau đó thu hồi bước chân lần nữa ngồi trên ghế salon, cô khách khí làm một động tác “Mời”: “Chương nữ sĩ, xin ngài từ từ nói.” Nói xong ánh mắt vẫn như cũ đi sát đằng sau bóng dáng lão mẹ, cũng may Giang tổng phía sau cũng theo sát phía sau.

Tay Chương nữ sĩ nâng đầu, có chút biểu lộ cảm khái: “Nghĩ đến việc cùng văn bồi là cô nói ra những chuyện của bản thân, thật là có chút lúng túng đấy.”

Tiểu Huệ cười, mong đợi chuyện xưa, chỉ là cô không ngờ chân tướng cổ sự này vẫn còn rất hí kịch hóa.

“Ngay từ đầu, trước lúc ba mẹ cô biết, tôi với cha cô đã có hôn ước, coi như là buôn bán kết thân đi, môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc, quan trọng hơn là tôi rất thương thức ông ấy. Chỉ tiếc rằng, cuối cùng cha cô vẫn chọn mẹ cô, Văn Duyệt. Chuyện xưa của bọn họ thật giống là hoàng tử cùng Cô bé lọ lem. Khi bọn họ kết hôn, tôi rời khỏi G thị, có lẽ là tuổi trẻ khí thịnh, nuốt không trôi thôi. Cho đến mấy năm trước trở về nước mới biết bọn họ đã ly hôn. Rất xin lỗi, tôi đi tìm Văn Duyệt, chất vấn cô ấy tại sao lại rời khỏi Giang Dịch, trong mắt của tôi Giang Dịch là một chỗ si tình, ông ấy không thể nào làm ra chuyện có lỗi với Văn Duyệt. Lúc ấy mẹ cô nói với tôi, bởi vì cô ấy lấy được cổ phần của công ty, cho nên ba cô không có giá trị lợi dụng, cho nên liền ly hôn. Vừa mới trở về nước cũng không tìm hiểu rõ tình huống cho nên sau khi tôi nghe xong rất phần giận, tôi hạ quyết định muốn tìm cha cô hỏi rõ ràng. Dĩ nhiên cũng làm ra một quyết định.” Nói tới chỗ này, bà dừng lại, nhìn Tiểu Huệ một cái.

Tiểu Huệ lại cười ra ngoài: “Cho nên bà muốn đoạt lại Giang tổng đi, sau đó an ủi tâm linh bị thương của ông ấy?”

Vốn là lời đùa giỡn, không ngờ Chương nữ sĩ thế nhưng gật đầu, vẻ mặt bà nghiêm túc: “Tôi xác thực từng có ý nghĩ như vậy, những năm này tôi đi tìm Giang Dịch nhiều lần, cùng ông ấy tán gẫu mà chúng tôi đã từng có đám hỏi, tôi nói rồi chỉ cần ông ấy nguyện ý, kết thân này vô luận lúc nào cũng có thể thực hiện. Nhưng mà ông ấy ngược lại không đồng ý, dù là gần đây công ty gặp phải nguy cơ, ông ấy tình nguyện chống đỡ cũng không nguyện cầu xin tôi.”

Nghe xong câu nói sau cùng, Tiểu Huệ cảm thấy rất ngoài ý muốn: “Đại khái bởi vì công ty không có thăm đến vậy, ông ấy không cần đến trình độ lấy thân báo đáp đi cầu bà.”

Chương nữ sĩ vươn tay ra, chỉ vào hai cái bóng dáng kia: “Cô nhìn kỹ một chút nữa, cô thật sự đã hỏi kỹ qua chuyện tại sao bọn họ lại ly hôn không?”

Tiểu Huệ nhìn sang, chỉ thấy mẹ ở phía trước không chút cố kỵ vượt đèn đỏ, mà Giang tổng phía sau ngăn ở ven đường, ngăn lại bà đang hướng chiếc xe chạy qua, đồng thời còn khom lưng cúi chào họ, bộ dáng xem ra là sợ xe đụng vào mẹ. Chỉ là một khi mẹ quay đầu lại nhìn, ông ấy cũng có trốn. Thấy một màn như vậy, Tiểu Huệ nào chỉ là giật mình?

“Tại sao bà lại nói với tôi những lời như vậy?” Tiểu Huệ vẫn không hiểu Chương Phương Hình nữ sĩ cùng cô nói chuyện này rốt cuộc có ích lợi gì.

Chương nữ sĩ tự giễu cười một tiếng: “Có lẽ là không muốn vờ ngớ ngẩn đi, hoặc giả là lớn tuổi suy nghĩ như mấy nhà sư, kiếp sau cũng để cho tôi đụng phải người đàn ông tốt giống như Giang Dịch như vậy.”

Tiểu Huệ nhanh chóng đứng dậy, trước khi rời đi, cô còn hướng Chương nữ sĩ gật đầu một cái: “Cám ơn.”

Chương nữ sĩ nhìn hướng Giang Tiểu Huệ chạy tới phía Giang Dịch và Văn Duy, khẽ mỉm cười, có chút hâm mộ.

Tiểu Phong Tử vẫn còn chẳng có mục đích tìm người nhận được điện thoại của Bà chị, sau đó ngựa không ngừng vó câu trong quảng trường chạy tới, rốt cuộc cậu tìm được mẹ, còn có cha, bà chị.

Tiểu Huệ bảo Tiểu Phong Tử cùng mẹ đi về nhà, mà chính cô còn lôi kéo cha đi Hải Cảng lân cận.

Ánh mặt trời rơi vào trên mặt nước, còn giống như sóng gợn lăn tăn đã nhiều năm trước. Cách đó không xa, một chiếc thuyền màu trắng thoắt cò khởi hành, lái qua mặt nước, mở ra một đường sóng trắng muốt, không lâu vết nước liền biến mất không thấy gì nữa.

Tiểu Huệ vượt lan can ngày trước sờ qua, sau đó gò má liếc mắt nhìn Giang tổng bên cạnh. Mặc dù ông ấy vẫn rất có khí thế, chỉ là không khó nhìn ra đã không còn trẻ, nếp nhăn khóe mắt, tóc dần dần thưa thớt, đều là chứng cứ thời gian trôi qua.

Khóe miệng Giang tổng khẽ nhếch, cảm thán mà cười: “Thật lâu không cùng con đi nha.”

Tiểu Huệ thu hồi chú ý đến tầm mắt của ông ấy, nuốt nước miếng. Kể từ cha mẹ ly hôn, cô liền theo mẹ rời khỏi cái nhà ở hai mươi năm, từ đó về sau, cô không nhận điện thoại trong nhà, không gặp Giang tổng, bất luận cái tin tức gì về Giang tổng cũng không muốn nghe. Cô chính là một người độc ác như vậy, đáng tiếc hiện tại có người nhắc nhở chính mình loại quyết tuyệt có thể đã sai, cô có chút do dự rồi.

Ngẫm nghĩ một lát, Tiểu Huệ mới mở miệng: “Công ty như thế nào?”

Nghe thế, Giang Dịch nghiêng đầu lộ ra vẻ mặt hỏi thăm: “Con bắt đầu quan tâm đến chuyện của công ty rồi hả?”

Tiểu Huệ thuận miệng trả lời một câu: “Xem xem cha có thể phá sản không.” Nói xong cô liền hối hận, lúc này cô nên nói chuyện dễ nghe, tại sao lại bắt đầu nói xằng nói bậy rồi hả?

Giang tổng phối hợp ồ một tiếng, có chút lạnh nhạt nói: “Sắp rồi, nhưng con yên tâm, đồ cưới của con cha đã chuẩn bị xong.”

Tiểu Huệ có chút vội vàng hỏi tới: “Tại sao không tìm người khác giúp một tay, thời gian trước không phải nói cha phải kết hôn sao? Đối tượng kết hôn nhất định có thể đến giúp cha mà?”

Giang tổng vỗ bả vai của cô một cái: “Cha sắp phá sản, còn có cô gái nguyện ý gả cho cha sao? Đứa nhỏ ngốc.”

Không biết vì sao, nghe gọi thế, Tiểu Huệ hơi có chút cảm khái nho nhỏ, cô mất hồn một lúc lâu mới phản ứng được. Giang tổng nói rõ ràng không giống với Chương nữ sĩ nói, rốt cuộc bọn họ ai nói thật? Suy tư không có kết quả, trong lòng càng phát ra phiền não, Tiểu Huệ quyết định trực tiếp hỏi: “Con vừa cùng Chương Phương Hình nữ sĩ tán gẫu qua rồi, bà ấy nói cha cự tuyệt kết hôn cùng bà ấy, cha nói cho con biết, là bà ấy đang nói láo sao?”

Giang Dịch giật mình, ông không ngờ Chương Phương Hình sẽ làm như vậy.

“Cho nên, bà ấy nói đúng sao? Rốt cuộc tại sao mẹ muốn ly hôn với cha? Làm con gái của các người, con nghĩ con có quyền biết những thứ này.” Tiểu Huệ nhấn mạnh.

Giang Dịch nâng khóe miệng, ông sờ sờ đồng hồ trên cổ tay trái đã đeo ba mươi năm, giống như là nhớ ra cái gì đó. Sau đó nhếch môi cười: “Trước chớ tán gẫu chuyện của cha và mẹ con, nói một chút về chuyện giữa con và Kỷ Thiên Hàng đi, tiểu tử kia nghiêm túc chứ? Lúc nào thì để cho cha gặp mặt cậu ấy đây?”

Tiểu Huệ từ từ đi theo lão Giang dọc theo bờ biển, cô tiếp tục nhìn lão Giang bên cạnh, không biết là nhân tố tâm lý còn dừng cái gì, vào lúc này nhìn ông ấy hình như không tốt.

Lão Giang phát hiện Tiểu Huệ vẫn không có trả lời, ông quay đầu lại liếc mắt nhìn, lại phát hiện Tiểu Huệ mất hồn nhìn mình chằm chằm. Ông đưa tay, tự nhiên gõ một cái lên đầu con gái: “Nghĩ gì thế?”

Tiểu Huệ tỉnh lại từ trong ý nghĩ của mình, lại hỏi lão Giang vừa mới nói cái gì. Nghe được ba chữ Kỷ Thiên Hàng kia, trái tim của cô căng thẳng. Cô chợt dừng bước chân: “Con có chút chuyện muốn làm trước, chủ đề giữa chúng ta chờ thêm mấy ngày sẽ tiếp tục. Lần sau cùng ngài nói chuyện, hy vọng có thể nghe được ngài nói thật với con.”

Nói xong cô chạy như điên.

Chạy, đồng thời cô gọi điện thoại cho Tiểu Phong Tử, liên tục xác nhận mẹ đã bình an về đến nhà, lại xác định có người một khắc không rời khỏi bà. Xác nhận hết những chuyện này, cô mới an tâm chạy tới trạm xe. Người đàn ông tây trang nói qua, Thiên ca ở bệnh viện u đứng đầu H thị.

Chỉ cần không tới ba giờ, cô nhất định sẽ xuất hiện bên cạnh Thiên ca, không biết Thiên ca hiện tại thế nào rồi, nếu như anh phát hiện lão già tự tiện chuyển viện ỉn, sẽ có phản ứng gì đây?

Bệnh viện u đứng đầu H thị, phòng bệnh độc lập.

Kỷ Thiên Hàng nằm ở trên giường nhìn chằm chằm y tá ở một bên đối nước biển, cho đến khi y tá dùng giọng nói thân thiết hỏi thăm: “Xin hỏi có cần giúp gì không?” Lúc này Thiên ca mới lên tiếng: “Bảo lão già tới đây!”

Cô y tá vẫn thân thiết như cũ: “Thật xin lỗi, xin hỏi lão già là?”

Thiên ca có lẽ là bị tiêm thuốc an thần rồi, vào lúc này an không có hơi sức gì, nếu không nhất định tự mình đi tìm lão già. Anh cất cao âm thanh, gầm nhẹ: “Chớ giả bộ ngu với tôi, bây giờ phải đi tìm lão đầu đưa tôi tới bệnh viện này, còn có điện thoại di động của tôi đâu? Tôi cho cô biết, tốt nhất là đem đồ của tôi lấy tới đây, nếu không tôi đập bệnh viện này!”

Cô y tá bị giật mình, chỉ là phía trên có giao phó, cô còn chưa phải không giả bộ ngu được: “Tiên sinh, thật không rõ ý tứ, tôi không rõ ràng lắm.”

Thiên ca nổi giận: “Cô dọa ai đó? Chẳng lẽ thật muốn xem tôi đập nát chỗ này, cô mới có thể nghe hiểu được lời của tôi có phải không? Tốt. . . .” Nói xong anh nhặt lên chén nước để trên tủ bên giường, chọt nện ở trên tường sau lưng y tá.

Ngay vào lúc này, cửa phòng bệnh mở ra. Lão đầu chống gậy xuất hiện, sắc mặt của ông như gió mùa thu, cầm gậy lên đập trên mặt đất một cái, âm thanh vang vọng trong phòng. “Lăn tăn cái gì đây? Nằm viện còn không an phận!”

Thiên ca liếc mắt nhìn, cười: “Lão già, ông thật ra nói một chút, hiện tại là tình huống gì đây? Tôi lại ở chỗ này, bà xã tôi đâu?”

Ông cụ Kỷ nhú mày: “Bà xã? Chưa có sự cho phép của ta, con cảm thấy cô ta có thể vào cửa sao?”

Thiên ca cười đến càng lớn tiếng: “Được, không vào cửa thì không vào cửa chứ sao, tôi ở rể được chưa.”

Một câu nói làm ông cụ tức giận đau tức hông, ông chen hống một lúc lâu mới có thể nói ra miệng: “Cái tên nghịch tử này, làm sao ta lại sinh ra một đứa con trai không có tiền đồ như con chứ!”

“Đúng vậy, lão già nếu không ông tìm kiếm xem. Nói không chừng còn có thể tìm được đứa con riêng ..., không chừng nó còn ưu tú hơn so với tôi, như vậy tất cả chúng ta đều vui vẻ.”

Lời này của Thiên ca còn chưa nói hết, một cây gậy theo bên giường ném quá, rơi vào khoảng cách cách chỗ Thiên ca không tới nửa mét.

Y tá sớm lui ra ngoài, sợ bị vô tội, gặp phải họa.

Thiên ca khẽ mỉm cười, những năm này chọc giận lão già đã trở thành một thú trong niềm vui của anh rồi, cùng lão già đấu lâu như vậy, anh luôn có biện pháp khiến lão già giận đến nổi giận. Nhưng mà hôm nay mục đích của anh không chỉ thế, anh thu hồi nụ cười, khó được đứng đắn nói một câu: “Tốt lắm, không náo loạn với ông. Nói mau, Tiểu Huệ ở nơi nào, nói không chừng trong bụng vợ của tôi hiện tại đã trồng chắt nhà họ Kỷ rồi, ông hẳn tâm để cho vợ chồng chúng tôi mới cưới đã tách ra sao? Hơn nữa, cô dâu này không phải là ông luôn luôn rất vừa ý ư, hai cha con chúng ta hiếm khi có được một nhận thức chung giống nhau.”

Đôi tay ông cụ vén đặt ở sau lưng, ánh mắt của ông đánh giá kỹ con trai của mình, có chút không tin lắm, hỏi: “Từ nhỏ đánh nhau, tiểu tử này lúc nào thì nghiêm túc qua? Lúc này lại bắt đầu chơi trò kết hôn? Con nói xem hôn nhân có thể kéo dài bao lâu, một tháng? Ba tháng? Ta mặc kệ con có thể kiên trì bao lâu, nhưng lúc này ta không đồng ý. Lý do rất đơn giản, bây giờ Giang Tiểu Huệ không thích hợp với con, Giang gia không ốn.”

Thiên ca chống thân thể ngồi dậy từ trên giường bệnh: “Lời này có ý tứ gì?”

Nghe xong lão già giới thiệu tình hình công ty Giang cha, Thiên ca trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới kiên định ngắt đầu lên: “Thì ra là ông nói chuyện này, lão già, ông yên tâm, cha vợ tôi nhất định sẽ chịu đựng được.”

Ông cụ cười: “Không có tiền của ta con có năng lực giúp nhà bọn họ sao?”

Lời này thật ra thì rất kích thích người, bất quá lần này Thiên ca chưa cãi vã cùng ông cụ, anh chợt ngăn đề tài: “Lão già, đây là bệnh viện tốt nhất đi, những bác sỹ kia nắm chắc được bao nhiêu phần có thể trị hết cho tôi? Nếu như không có 100%, tôi tìm bọn họ tính sổ.”

Lão già trừng mắt liếc anh một cái: “Lúc nào thì con bắt đầu chất vấn năng lực của ta?”

Đã nằm vật xuống, Thiên ca nhìn ông thật sâu một cái: “Nếu như ông nắm chặt một phần trăm, lúc ấy làm sao lại không trở về cứu mẹ?”

Lời vừa nói ra, thân thể ông cụ lung lay, ông xoay người, đóng cửa lại liền đi ra ngoài. Đứng ở cửa phòng bệnh hồi lâu, ông cụ cũng không thể nói được ra lời.

31. Chương 31: Vợ Chồng Thấy Nhiều Chuyện Lý Thú . . .

Mùi bệnh viện thật không dễ ngửi, Thiên ca nằm ở trên giường, thở dài một cái. Anh nhớ bộ dạng lúc lão già ra cửa, nếu như không phải là ảo giác, anh cảm thấy lão già cũng không chịu nổi. Về đề tài mẹ già, đối với hai cha con bọn họ mà nói đều là chuyện cấm kỵ. Giống như một vẩy kết thật lâu thành vết sẹo, kéo xé ra còn sẽ đau.

Vào lúc này cửa phòng lại có tiếng vang, Thiên ca nghiêng đầu muốn nhìn một chút là ai tới. Lão già vừa rời đi, hẳn không phải là ông ấy. Chẳng lẽ là Tiểu Huệ? Anh có chút mong đợi nhìn một cửa mở ra, sau đó lộ ra khuôn mặt khiến cho anh cảm thấy nhức đầu—— mặt người đàn ông tây trang.

Thiên ca không hứng thú lắm phát tay với người đàn ông tây trang một cái: “Lão già cho cậu đi đến giám thị tôi chứ gì? Được rồi, cậu đi ra ngoài chơi đi, hiện tại tôi không còn hơi sức, chạy không thoát.” Nói xong anh cũng nằm vật xuống, nhưng trước lúc nằm trong đầu anh lại thoáng qua một cái ý niệm khác, vì vậy anh lại quay tới, hướng người đàn ông tây trang móc ngoéo, ý bảo cậu ấy tới đây.

Người đàn ông tây trang cảnh giác đi đến gần, ở chỗ cách Thiên ca hai bước thì chợt dừng lại. Mà khi Thiên ca đưa tay, người đàn ông tây trang nhanh chóng bày ra tư thế tự vệ, động tác kia nhanh chóng làm người ta giật mình.

Thiên ca nhìn cậu ấy một cái, im lặng khác thường: đứa nhỏ này có phải thần kinh quá hề hề hà hà một chút hay không? Tôi cũng chỉ là gái gái cái trán thôi.

Thiên ca ho một tiếng: “Bả vai của tôi hơi ngứa chút, cậu giúp tôi gãi.”

Người đàn ông tây trang sững sờ tại chỗ.

Thiên ca giơ tay truyền nước biển lên, bắt đầu dĩ: “Tôi thật sự không gãi được.” Nói xong Thiên ca xoay người, đưa lưng về phía người đàn ông tây trang để cho cậu ấy gãi ngứa.

Người đàn ông tây trang xác nhận không có vấn đề, lúc này mới theo chỉ thị của Thiên ca giúp anh gãi ngứa, nhưng mà trên lưng Thiên ca thật sự ngứa sao? Người đàn ông tây trang trái gãi gãi bên phải, trước sau có chừng hơn 10’ đi, kết quả Thiên ca nói vẫn không có tốt? Nghi ngờ nổi lên, Thiên ca lại chợt nói một tiếng: “Được rồi, chân tay cậu vụng về, cuối cùng vẫn tìm được chỗ ngứa. Được rồi, mau đi ra đi, tôi muốn đi ngủ rồi.”

Nói xong lại nhanh chóng khiến cho người đàn ông tây trang đi ra ngoài. Người đàn ông tây trang canh giữ ở cửa có chút không giải thích được.

Mà cậu ấy không biết, bên trong nhà, khóe miệng Thiên ca toét ra cười, mà lúc này trên tay của anh có thêm một chiếc điện thoại di động màu đen, hiển nhiên là vừa mới trộm từ trong túi người đàn ông tây trang, dĩ nhiên đây cũng là mục đích cuối cùng làm cho Thiên ca muốn cậu ấy gãi ngứa rồi.

Thiên ca núp ở trong chăn, dè xuống mã số của Tiểu Huệ, đồng thời khẩn trương vênh tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài, một khi vang động anh liền chuẩn bị giấu kỹ.

Âm thanh “tút tut” nhắc nhở từng phát từng phát đập vào trong lòng Thiên ca, để cho anh hơi có chút mong đợi: bà xã, mau nghe điện thoại!

Tiểu Huệ thở hồng hộc đứng ở cửa bệnh viện thì điện thoại vang lên, cô nuốt nước bọt thuận mới nhận điện thoại, bước chân vẫn không ngừng bước tới hướng phòng bệnh của Thiên ca.

Tiểu Huệ có thể nghe được Thiên ca thất giọng nói chuyện: “Bà xã, anh đã nói với em, lão già len lén đem anh chuyển viện rồi, em nôn nóng chứ? Anh không sao, em đừng lo lắng, mấy ngày nữa anh sẽ như hổ báo xuất hiện trước mặt em.”

Nghe âm thanh Thiên ca thật tốt, Tiểu Huệ cảm giác mình giống như là ăn thuốc an thần vậy, tâm tình khẩn trương lúc trước cũng trở thành hư không. Cô làm bộ thu hồi nụ cười, đùa giỡn hỏi: “Mấy ngày nữa? Đáng tiếc em đợi không được lâu như vậy, làm thế nào đây? Vừa mới kết hôn anh liền định để cho vợ một mình trông phòng ư, vậy sau này vẫn còn thế!”

Đầu bên kia điện thoại Thiên ca dang tảng một cái hôn vang dội, như dỗ đứa nhỏ khuyên: “Ngoan á ngoan á..., ông xã rất nhanh sẽ qua tìm em, mấy ngày nay nếu như em nhàm chán, trước suy nghĩ tên đi.”

Tiểu Huệ dừng bước chân: “Tên gì?”

Thiên ca có chút đắc chí mà cười, chỉ là rất nhanh âm thanh lại giảm thấp xuống, hình như là sợ bị người khác nghe được: “Nha đầu ngốc, đương nhiên là tên đứa bé của chúng ta rồi.”

Tiểu Huệ một tay vỗ trán, khước miệng lại nhô lên một loại hấp dẫn, cô cứ như vậy ở trước mặt người đàn ông tây trang nở nụ cười.

Không sai, vào lúc này Tiểu Huệ đang đứng ở trước mặt người đàn ông tây trang, cũng chính là cách phòng bệnh của Thiên ca không tới 50m.

Thiên ca ở đầu kia có chút khấn trương, nhỏ giọng trả lời một câu: “Có người tới, anh cúp trước đây, đợi khi nào tìm được cơ hội sẽ gọi cho em.” Cuối cùng còn phụ tặng một nụ hôn.

Cầm điện thoại di động Tiểu Huệ im lặng, Thiên ca nói có người tới là mình sao?

Người đàn ông tây trang chứng kiến Tiểu Huệ tới, trong nháy mắt, tự động lui ra xa ba mét, cậu ấy còn nhớ rõ mấy ngày trước cậu ấy đáng thương bị chân cô gái này hung hăng dẫm, đau đó.

Tiểu Huệ cười trộm, cô hướng người đàn ông tây trang gật đầu một cái, ý là: rất thông minh chứ sao. Sau đó cô phi thường bình tĩnh mà để tay ở cửa phòng bệnh, nhìn người đàn ông tây trang ý bảo mình muốn đi vào.

Người đàn ông tây trang vẫn còn canh gác, giá thể kia hình như là không có ý định tới cản?

Tiểu Huệ dùng hình miệng đáp một tiếng cảm ơn, sau đó không do dự nữa, nhanh chóng mở cửa đi vào.

Cửa, người đàn ông tây trang cũng khẽ mỉm cười một cái.

Trong phòng, Thiên ca che đầu gối, đưa lưng về phía cửa. Mà Tiểu Huệ rón rén đến gần, đứng lại ở bên giường, dùng ngón tay chọc chọc lưng Thiên ca.

Thiên ca tức giận rống: “Làm gì vậy, không biết người quấy nhiễu giấc ngủ là hành động không đạo đức sao?”

Tiểu Huệ che miệng, nhin không có bật cười, cô tiếp tục dậm.

Được rồi, Thiên ca nổi giận, anh chợt xoay đầu lại. Kỳ quái, thế nhưng không có ai, chẳng lẽ ma quỷ lộng hành? Thiên ca nhìn chung quanh một chút, chợt dạ mà rống lên: “Mau đi ra cho tôi, giả bộ thần giở trò như vậy nữa, cẩn thận tôi đánh người!”

Tiểu Huệ đứng ở dưới giường thật sự là nhin không được rồi, cô thất giọng hỏi một câu: “Anh ngược lại tới đánh đi.” Sau đó cô ngẩng đầu lên, len lén hướng lên Thiên ca liếc nhìn.

Không ngờ vào lúc này Thiên ca cũng đứng lúc cúi đầu ngấm dưới giường, bốn mắt nhìn nhau, kích thích điện quang xoạt lập lập ra tia lửa.

Thiên ca có chút ngây ngẩn cả người, anh chớp hai mắt, sau đó mới chậm rãi vươn tay, từ từ sờ soạng trên mặt Tiểu Huệ một cái, chờ cảm nhận được xúc cảm trơn mềm non trên tay, anh mới bật cười: “Bà xã. . . .”

Tiểu Huệ bị Thiên ca ôm lấy, Thiên ca mang theo mặt râu ria cọ cọ trên mặt cô.

Tiểu Huệ há mồm cắn vào tai anh một cái: “Mới tách ra không bao lâu, anh cứ dơ dáy như vậy! Râu ria dậm chết em, mau đi cạo sạch sẽ!”

Thiên ca buông cô ra, nhếch miệng cười một tiếng, sau đó định đem cằm ghé vào trên cánh tay Tiểu Huệ tiếp tục cọ, hoàn toàn một bộ dáng đứa bé đùa dai.

Tiểu Huệ bắt đắc dĩ né tránh, chỉ tiếc vào lúc này Thiên ca thế nào cam lòng buông cô ra đây? Thiên ca ngăn cô, ôm lấy eo, đầu của anh đặt bên hông cô.

Đứng lại, Tiểu Huệ nghe được tiếng hít thở của Thiên ca, chợt có loại cảm giác “Năm tháng tĩnh lặng, kiếp này an ổn”. Chỉ cần có bên cạnh người đàn ông này, tất cả vấn đề giống như đều có thể giải quyết — đây chính là một chỗ hạnh phúc nhất khi hai người ở chung. Tiểu Huệ đưa tay, vuốt ve tóc Thiên ca, tóc của anh vừa đen lại vừa cứng. Dọc theo tóc anh nhìn xuống, trên mặt quả nhiên mọc râu ria, bộ dáng kia ngược lại có mấy phần tiêu tụy.

Thiên ca không có ý định buông ra, Tiểu Huệ vỗ vỗ lưng của anh, nhẹ giọng nhắc nhở: “Thiên ca, trước đứng lên được không?”

Thiên ca tiếp tục cúi đầu: “Không được!” Tay của anh ôm càng thêm chặt.

Tiểu Huệ ghé vào lỗ tai anh nhéo một cái: “Anh buông hay không buông, sẽ không buông, cẩn thận em. . .”

Thiên ca ủy khuất khác thường ngẩng đầu lên: “Bà xã, em không thể dượng một chút sao?”

Thừa dịp anh ngẩng đầu lên một lát, cuối cùng Tiểu Huệ tránh thoát giam cầm của ai đó, cô tức giận trợn mắt mà nhìn một cái: “Không được, bây giờ anh hối hận cũng không kịp rồi, hàng này một khi bán ra, tổng thể không trả lại hàng!” Nói xong cô xoay người vào phòng tắm, ào ào mở vòi nước ra.

Thiên ca nhếch miệng, cười: thật vất vả mới cưới được bà xã, nơi nào chịu trả lại hàng chứ.

Cũng không lâu lắm, Tiểu Huệ ôm một chậu nước tới đây, trong tay còn cầm một con dao cạo râu, còn có kem cạo râu.

Thiên ca rất phối hợp ngồi dậy, sau đó cổ vươn ra, đem mặt đưa đến bên tay Tiểu Huệ, để cô dễ dàng xử lý. Tiểu Huệ liếc anh một cái, sau đó dùng khăn lông dính nước nóng, nhẹ nhàng lau qua trên mặt anh, sau đó lại thoa một ít kem cạo râu. Theo động tác xoa nắn, bọt màu trắng liền dính ở trên gò má Thiên ca.

Nhìn Thiên ca biến thành lão đầu râu bạc trắng, Tiểu Huệ đầu tiên cười lên, kết quả còn chưa có cười đủ, trên mặt của cô bỗng nhiên trở lên lạnh lẽo. Thiên ca lại đem bọt bôi lên trên mặt Tiểu Huệ.

Trò đùa thành công Thiên ca mừng rỡ cười nở hoa.

Trong phòng tiếng cười liên tiếp, người đàn ông tây trang canh giữ ở cửa lúc này mới đi xa mấy bước, từ trong túi tây trang móc ra một cái điện thoại khác, gọi điện thoại: “Lão gia, Tiểu Huệ tới, vào lúc này vừa mới vào cửa phòng.” Lúc nói lời này mặt của anh có hơi hồng, bởi vì Tiểu Huệ đi vào tối thiểu có một canh giờ, cho nên nói anh nói dối, đổ mặt.

Ông cụ Kỷ không có phản đối, ông chỉ phân phó người đàn ông tây trang coi chừng trước phòng bệnh là được rồi, cũng không có minh xác tổ thái độ rất cuộc muốn đuổi Tiểu Huệ đi hay không, bởi vì giờ phút này ông có chuyện quan trọng hơn phải bận rộn.

Ở trước mặt ông cụ, một thanh niên mặc áo choàng trắng, giờ phút này anh ta đang cười, nụ cười mang một ít khiêu khích: “Chào ông, đã lâu không gặp.”

Ông cụ Kỷ nhìn một lát, vẫn không thể nào nhớ ra người đàn ông trước mặt là ai, vì thế trầm ổn mở miệng: “Chúng ta đã gặp qua ở nơi nào sao?”

Người đàn ông cười càng thêm rực rỡ: “Ngài quả nhiên là quý nhân hay quên, thôi, ngài không nhớ rõ coi như xong đi. Chỉ là ngài tới tìm tôi, không phải là vì lệnh công tử chứ?”

Ông cụ nghe ra giọng nói người này cũng không hiền hòa, nhưng mà ông không có để ý, mà mở miệng nói đến bệnh tình của Thiên Hằng: “Nghe nói bác sỹ Trịnh đối với phương diện u có nghiên cứu độc đáo, cho nên tôi hi vọng lần này cậu có thể là bác sỹ mổ chính, cần phải bảo đảm con tôi an toàn!”

Lời nói này nói năng có khí phách, chỉ tiếc bác sỹ Trịnh lại phát ra tiếng chặc chặc cảm thán: “Ông à, ngài vẫn bá đạo như thế, nhưng mà, thứ cho tôi hỏi một câu, tại sao ngài nhận định tôi nhất định biết làm lần giải phẫu này đây?” Ánh mắt của anh từ từ lạnh xuống, lui đi bộ dáng cười gượng.

Ông cụ đã nhận ra cái gì, chỉ là ông còn không kịp truy cứu tới cùng người tuổi trẻ trước mắt cùng bản thân có ân oán gì, hiện tại ông yêu cầu là để cho cậu ấy làm giải phẫu. “Tôi nghe nói gần đây cậu đang trừ bị hạng nhất nghiên cứu, chỉ là tiền bạc còn chưa tới vị. Chỉ cần cậu có thể thành công làm xong phẫu thuật cho con tôi, tôi sẽ giúp cậu giải quyết vấn đề tiền bạc, đồng thời còn có thể vì cậu cung cấp chuyên gia chuyên nghiệp nước Mỹ hướng dẫn.”

Bác sỹ Trịnh nhú mày: “Điều kiện này rất mê người.” Chợt, cậu thu hồi nụ cười, “Đáng tiếc lời của đối phương là ông, điều kiện khá hơn nữa, tôi đều không làm! Ông à, không phải là ngài rất lợi hại sao, đại khái có thể tìm chuyên gia nước Mỹ, thế nào lại muốn tìm tôi tiểu tử mới ra đời đây?”

Ông cụ híp mắt lại, bắt đầu quan sát người tuổi trẻ, ông điều tra qua bác sỹ chuyên nghiệp trong nước về phương diện giải phẫu khối u, xếp hạng thứ nhất chính là bác sỹ trước mắt gọi là Trịnh Nhân Xuyên, cậu ấy vẫn chưa tới bốn mươi tuổi, có thể đạt thành tựu như thế thật sự là không dễ dàng. Dĩ nhiên ông cụ cũng liên lạc qua với bệnh viện nước Mỹ, cũng phát hiện Trịnh Nhân Xuyên là đệ tử bác sỹ chuyên khoa u, nghe nói đã sớm là trò giỏi hơn thầy rồi. Tổng hợp các loại tin tức, cuối cùng ông cụ mới xác định mời cậu ấy tới mổ chính cho Thiên Hàng.

Nghĩ tới đây, lão già bình tâm tĩnh khí hỏi: “Người trẻ tuổi, trước cậu từng thấy tôi sao?”

Trịnh Nhân Xuyên xoay người, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh nhìn bầu trời bên ngoài, trên mặt càng ngày càng lạnh: “Quả nhiên là không nhớ rõ, vậy tôi nhắc nhở một câu. Mười lăm năm trước, nước Mỹ, Kỷ thị của ông cổ phần khổng chế tập đoàn bệnh viện, ngài tổng nhớ đến lúc ấy làm cái gì chứ?”

Trong mắt ông cụ lóe lên một tia nghi kỵ: “Rốt cuộc cậu là ai?” Cậu ta rõ ràng có thể nhớ mười lăm năm trước lúc phu nhân rời đi.

Trịnh Nhân Xuyên chợt xoay người, trong ánh mắt tràn đầy thù hận: “Nghĩ tới thôi. Mười lăm năm trước ngài vì cứu phu nhân, điều động tất cả tài nguyên trong bệnh viện, ông đại khái sẽ không biết một ngày kia, có một cô gái thiếu hụt nhân viên cứu hộ mà sống không qua ngày cuối cùng.”

Lão già đã đoán được cái gì, nhưng vẫn xác nhận hỏi một câu: “Cậu nói chuyện này là có ý gì?”

Trịnh Nhân Xuyên hình như vui lấp trong cảm xúc của chính mình: “Cô ấy tên là Du Nhiên, là cô gái rất khả ái, vì để cho cô có thể đến được bệnh viện tốt nhất, nhà bọn họ xài hết đồ để dành, kết quả lấy được cũng là thư thông báo tử vong. Ngài có biết không, bởi vì khi đó phu nhân ngài, dù vận dụng toàn bộ tài nguyên bệnh viện vẫn không thể nào sống sót. Ngài nói, đây không phải ý trời sao?”

Phịch một tiếng, lão già dùng sức đập gậy xuống đất, trên đất hình như cũng chấn động không dứt. Lòng ngực ông cụ phập phồng: “Tôi lại hỏi cậu một câu, ca phẫu thuật này cậu có làm hay không?”

Trịnh Nhân Xuyên phá lên cười ha ha: “Mười lăm năm trước ông cũng đã thất bại qua rồi, bây giờ còn muốn thử một lần nữa sao? Chỉ tiếc, tôi không phải những chuyên gia nước Mỹ, trên tay tôi còn có những bệnh nhân khác, không rảnh tới phục vụ nhà họ Kỷ nhà ông! Xin lỗi, tôi vội đi trước.”

Trịnh Nhân Xuyên không chút do dự từ bên người ông cụ đi qua, khóe miệng còn treo nụ cười lạnh, còn có một tia khoái cảm báo thù.

Trước khi cậu ấy rời đi, ông lại hỏi một câu: “Phải như thế nào thì cậu mới bằng lòng ra tay? Chuyện tình mười lăm năm trước, tôi sẽ phái người đi điều tra, nếu như đúng là tôi sai lầm, tôi sẽ nói xin lỗi, bồi thường.”

Đưa lưng về phía người đứng, hốc mắt Trịnh Nhân Xuyên đỏ: “Bồi thường? Nói xin lỗi? Ông cảm thấy như vậy là Du Nhiên có thể sống lại sao? Ông cụ, ngài không khỏi quá ngây thơ rồi! Nếu như ông có thể trả tôi một Du Nhiên, có lẽ hôm nay tôi cũng sẽ rất vui lòng giúp đỡ ca giải phẫu của Kỷ Thiên Hàng. Nếu như không được, ông liền mời inh khác thôi.”

Nhìn bóng lưng Trịnh Nhân Xuyên rời đi, ông cụ cau mày, ông gọi điện thoại cho người ta điều tra chuyện tình mười lăm năm trước, không thể chỉ nghe lời nói một bên của Trịnh Nhân Xuyên là sẽ tin luôn.

Trịnh Nhân Xuyên đi ra một khoảng cách sau đó thở ra một hơi, mười mấy năm qua cậu học y như điên, không nghĩ tới hôm nay còn có thể gặp một ngày Ông cụ Kỷ xin mình làm giải phẫu cho con trai ông ấy. Nếu như mười lăm năm trước, khi cậu quỳ gối van xin Ông cụ Kỷ cứu Nhiên Nhiên, chỉ cần Ông cụ Kỷ gật đầu, có lẽ hôm nay cũng không giống nhau?

Trong đầu Trịnh Nhân Xuyên hiện lên bộ dáng Nhiên Nhiên mỉm cười, cô là một cô gái làm cho người ta cảm thấy ấm áp như vậy, chỉ tiếc cô vĩnh viễn ở lại một ngày mười lăm năm trước. Trịnh Nhân Xuyên lau khóe mắt một cái, vừa ngẩng đầu lên, lại thấy Giang Tiểu Huệ cách đó không xa.

Tiểu Huệ gật đầu một cái với họ Trịnh, cô đối với chuyện nhìn trộm bí mật của người khác không có hứng thú, chỉ là Trịnh Nhân Xuyên thế nhưng lại ở chỗ này, hơn nữa còn mặc áo khoác trắng. Chẳng lẽ anh ấy là bác sỹ trong bệnh viện này? Sẽ không trùng hợp.

Trịnh Nhân Xuyên cũng nở nụ cười với cô: “Lại đừng phải em ở nơi này, hiện tại có rảnh không, chúng ta đi ra ngoài uống ly cà phê.”

Tiểu Huệ tới nơi này với Thiên ca, nào có rảnh rồi cùng người khác uống cà phê, lại nói việc Trịnh Nhân Xuyên làm lúc trước với cô thật sự là không để cho cô có thể hiểu được. Tiểu Huệ nâng miệng: “Trịnh tiên sinh, lần trước đi vội vàng, chưa kịp cảm ơn anh dẫn tôi đi dạo ở H thị. Dĩ nhiên còn phải cảm ơn anh, bởi vì anh cũng coi như là người làm mai cho tôi và chồng tôi.”

“Ông xã?” Trịnh Nhân Xuyên trở về chỗ một từ này, chợt bật cười, “Nhanh như vậy đã kết hôn rồi, cũng phải chúc mừng các người. Cô đã nói tôi là người làm mai, hai ngày liền đem trà bốc tước cho người làm mai thôi.” Lúc nói xong lời này, anh vẫn còn ra vẻ mặt tiếc rẻ bổ sung một câu: “Thật là đáng tiếc, suy nghĩ một chút chúng ta trước đây không lâu còn định cưới, nếu như không có Kỷ Thiên Hàng xuất hiện, có lẽ hai chúng ta sẽ.”

Tiểu Huệ đứng thẳng cả vai dưới: “Ai biết được, duy nhất có thể xác định, chỉ cần Kỷ Thiên Hàng xuất hiện, sự lựa chọn của tôi liền nhất định là anh ấy, sẽ chỉ là anh ấy. Dĩ nhiên Trịnh tiên sinh cũng nhất định sẽ gặp phải một người như vậy, đời này chỉ nhận định cô.”

Trịnh Nhân Xuyên có chút mất hồn: “Đời này chỉ nhận định cô, ha ha, thật sao?” Nói xong anh đi xa. . . .

Tiểu Huệ nhìn bộ dáng của anh, chỉ cảm thấy có chút kỳ quái. Sau đó cô còn không kịp nghiên cứu, bởi vì trong phòng bệnh truyền đến tiếng gọi của một tên con trai: “Bà xã, em đang ở đâu?”

32. Chương 32: Người Đàn Ông Dưới Gối Là Tình Cảm . . .

Ông cụ xuất hiện tại cửa phòng bệnh, người đàn ông tây trang chột đứng nghiêm, vẻ mặt của anh giống như binh lính nhìn thấy quan Quân, có tiết tấu đứng nghiêm, nghỉ, bộ dáng kia còn kém chào thôi. Đồng thời vẻ mặt anh nghiêm túc, dùng giọng nói báo cáo nói: “Lão gia, tôi vừa mới thấy Giang tiểu thư ở bên kia, hình như là có việc gấp tìm ngài.” Ngón tay anh chỉ lối đi nhỏ bên kia khúc quanh.

Kỷ lão gia nhìn anh, khẽ cau mày: “Cậu đem tên bệnh viện tiết lộ cho cô ta?”

Người đàn ông tây trang đỏ mặt, làm một hộ vệ tổ chức cao thời đại mới, anh không thể nghi ngờ phạm vào một sai lầm cấp thấp nhất. Chỉ là. Âm thanh của anh oang oang: “Đúng vậy! Bởi vì Giang tiểu thư đã là Thiếu phu nhân.”

Ông cụ nhìn bộ dáng anh ngay thẳng không sợ, hừ một hơi, sau đó không để ý người đàn ông tây trang, tính toán mở cửa đi vào.

Người đàn ông tây trang nóng nảy, đánh bạo đưa tay ngăn lại: “Lão gia, thiếu phu nhân nói chuyện của cô ấy vô cùng gấp, bảo ngài nhất định phải nghe cô ấy nói.” Từ trước đến giờ người đàn ông tây trang nghe lời hôm nay quả thực là phản.

Ông cụ cười khiếp người: “Nếu như mà tôi đi qua không thấy được cậu, nếu thiếu phu nhân hỏi, cậu phải giải thích thế nào?”

Người đàn ông tây trang đặt tay ở sau lưng hung hăng run lên hai cái, khóe môi cũng không bình tĩnh mà run lên, nhưng vẫn lưu loát thề: “Ngài nhất định sẽ nhìn thấy cô ấy, thiếu phu nhân nói qua, không nhìn thấy ngài tuyệt đối không đi.”

Ánh mắt ông cụ nhìn chằm chằm anh, sau đó chậm rãi buông tay mở cửa ra, xoay người hướng lối đi nhỏ bên kia, vừa đi còn vừa nói: “Hi vọng như thế.”

Mà lúc này, Tiểu Huệ dính vào trên cửa thở một hơi, cô chờ đến lúc thời cơ không sai biệt lắm mới mở cửa, vỗ bả vai người đàn ông tây trang một cái, hạ thấp giọng: “Huynh đệ, còn tốt chứ, Thanks. Trước đây tôi nhìn lầm anh, còn tưởng rằng anh là không có đầu óc chết đi trung đẳng.”

Người đàn ông tây trang có loại kích động học máu: đây coi là cảm ơn cái gì, cô như vậy làm cho người ta tức giận đấy?

Tiểu Huệ lại nói cảm tạ mấy câu, lúc này mới hướng thang máy đi tới. Người đàn ông tây trang nhớ ra cái gì đó, vội gọi cô lại: “Lão gia ở hành lang bên kia, không phải thang máy bên kia.”

Tiểu Huệ ngoái đầu nhìn lại cười một tiếng: “Đàn à, tôi trực tiếp qua nhất định sẽ bị ông ấy hoài nghi là từ trong phòng bệnh của Thiên ca đi ra, tôi trước xuống cầu thang, sau đó sẽ từ trên cầu thang lên, như vậy mới không đưa tới hoài nghi chứ sao.”

Người đàn ông tây trang gật đầu một cái, nghe lời này thật có đạo lý, nhưng là. Tuy vậy, ông cụ cũng không biết cô là từ trong phòng bệnh của Thiên ca đi ra sao? Người đàn ông tây trang cảm thấy chuyện này thật đúng là khó nói.

Từ cầu thang vắt vả bò lên, Tiểu Huệ ở lối đi nhỏ bên kia tìm một vòng lớn, nơi đó có bóng dáng ông cụ. Trực giác đầu tiên của cô là bị người đàn ông tây trang lừa gạt, nhưng không đúng, trước đó đối thoại giữa người đàn ông tây trang cùng với ông cụ cô cũng nghe được. Chẳng lẽ ông cụ đợi, nóng vội rồi đi?

Nghĩ tới đây, Tiểu Huệ lại hướng phòng bệnh của Thiên ca chạy tới. Qua một gian cửa nửa khép, chợt nghe âm thanh. Tiểu Huệ vốn đã đi qua bước chân lui trở lại, cô xuyên qua khe hở hướng bên trong nhìn. Đó là một gian phòng trống không, ông cụ ở bên trong đang cầm điện thoại.

Tiểu Huệ trầm ngâm, nghe mấy chữ “Bệnh viện”, “Du Nhiên”, “Sai lầm” Cô còn cẩn thận chút muốn nghe nữa, không thuận mắt nhìn lão già sẽ quay lại, cô cũng không thể làm gì khác hơn là mau chóng rời đi. Nhưng mà vẫn có chút nghi ngờ, vừa rồi cô hình như còn nghe được ông cụ đang cùng đầu bên kia điện thoại nói chuyện phiếm về chuyện phẫu thuật, nghe giọng điệu của ông, hình như tình huống không được tốt. Rốt cuộc là cái gì không tốt đây?

Cô ở khúc quanh lối đi nhỏ tới tới lui lui, bởi vì trong lòng có chuyện, không phát hiện có người trên cầu thang, càng không nghĩ tới cô sẽ vừa lúc đụng vào người.

Xoa đầu bị đụng, cô mang một ít tức giận ngẩng đầu, không ngờ thấy được Trịnh Nhân Xuyên. “Thật là đúng dịp, lại đụng phải anh.” Cô thoải mái chào hỏi.

Trịnh Nhân Xuyên sờ soạng ngực bỗng chốc bị đụng vào, nhạo báng mà cười một chút: “Tôi đều bị em đụng, dù sao em cũng nên mời tôi uống ly cà phê chứ?”

Tiểu Huệ mở to hai mắt, tử tử mà liếc người đàn ông phía trước một cái: “Mời anh uống cà phê đương nhiên không có vấn đề, nhưng anh nói bị tôi đụng cũng không đúng rồi, cái này gọi là lực tác dụng hỗ trợ lẫn nhau, hai ta người nào đụng ai còn không rõ đấy. Dù sao ở đây cũng là bệnh viện, nếu không chúng ta cùng nhau nghiệm thương, ngắm nghía cẩn thận rốt cuộc là lỗi ai lớn hơn?”

Cô gái này lại không mấy may thối lui, thật là cô gái trong máy bay chiến đấu. Trịnh Nhân Xuyên cười: “Vậy tôi mời cũng có thể chứ? Đừng nói với tôi là cô cự tuyệt tôi lần thứ hai?”

Trịnh Nhân Xuyên đến gần một bước, Tiểu Huệ cảm thấy cự ly gần một chút, vì vậy lui về phía sau. Anh lại tiến, đem Tiểu Huệ dồn đến bên tường, chỉ thấy một tay anh chống trên vách tường, nụ cười rực rỡ. Bộ dáng kia chân tướng là thanh niên lêu lổng giả trò lưu manh.

Tiểu Huệ nghiêng đầu nở nụ cười: “Tốt bụng nhắc nhở anh một câu, tay chân của tôi không có mắt, anh tốt nhất cách tôi xa một chút.”

Trịnh Nhân Xuyên xem thường, anh nháy mắt, hạ thấp giọng thân thiết nói: “Đều nói sau khi kết hôn cô gái còn có sức quyến rũ, quả nhiên là thật.”

Một câu nói khiến Tiểu Huệ thiếu chút nữa học máu, Trịnh Nhân Xuyên có phải biến thành một người khác hay không? Trước nhìn thấy mặc dù cũng không nghi ngờ ý tốt, nhưng tối thiểu không muốn hiện tại ngôn hành cử chỉ cũng âm dương quái khí. Cô buông lỏng gân cốt một chút, định dùng quả đấm nói chuyện. Chỉ là ——

“Các người đang làm gì?” Âm thanh của một người đàn ông trung niên ở cách đó không xa vang lên. Tiểu Huệ quay đầu nhìn lại, nguy rồi, vậy không phải là Ông cụ Kỷ ư, cũng chính là cha chồng cô!

Khóe miệng Trịnh Nhân Xuyên còn treo nụ cười, tư thế cũng không thay đổi, nhíu mày: “Ông cụ Kỷ, tôi vẫn còn nói con dâu ông thú vị đấy.”

Tiểu Huệ đẩy một cái, thế nhưng không đem họ Trịnh thôi động. Cô bắt đầu cẩn rằng nghiêng lợi, dùng ánh mắt sắc bén nhắm ngay Trịnh Nhân Xuyên, nhỏ giọng hầm hừ: “Mau buông ra, ban ngày ban mặt đùa giỡn phụ nữ đã lập gia đình à? Cẩn thận tôi kiện anh tội giở trò lưu manh.” Vào lúc này cô thật nóng nảy. Nguyên bản là cha chồng cô không ủng hộ hôn sự của mình cùng Thiên ca, hiện tại lại để cho ông nhìn thấy một cảnh tượng mập mờ như vậy, chẳng phải là càng làm cho ông có lời?

Trịnh Nhân Xuyên buông đôi tay ra, tà tà mà cười: “Được rồi được rồi, chuyện em đáp ứng tôi ngàn vạn lần không được quên.”

Bên kia sắc mặt của Ông cụ Kỷ đã càng ngày càng khó coi, có thể thấy được tay đang nắm gậy run rẩy, có lẽ là đang do dự có nên dùng gậy đánh đôi cậu nam nữ này hay không —— dĩ nhiên đây là ý nghĩ của Tiểu Huệ. Cô quay đầu, nhìn chằm chằm đầu sở gậy nên: “Dĩ nhiên nhớ rồi, bác sỹ Trịnh lớn tuổi như vậy rồi, đương nhiên có thể khấn trương chuyện hôn nhân. Coi chừng đi, tôi sẽ giúp anh lưu ý, một khi có cô gái thích hợp, nhất định giới thiệu cho anh.”

Nói xong cô còn nhón chân lên, dùng sức “Hiền hòa” vỗ vỗ bả vai của đối phương, nếu như khoảng cách mà gần quan sát, còn có thể thấy bắp thịt trên tay cô đều căng thẳng —— có thể thấy được cô dùng sức khỏe - lớn đến đâu.

Bả vai Trịnh Nhân Xuyên cong hạ xuống, sau đó khóe miệng giật giật, rốt cuộc thì đi ra ngoài. Lúc anh đi qua bên cạnh ông cụ, hình như là cười. Về phần tại sao biết cười, Tiểu Huệ hiểu là: đây là vẻ mặt Trịnh Nhân Xuyên hả hê, anh đang cố ý muốn cho ông cụ hiểu lầm, khơi lên cái sự đoan gì.

Vì thế, Tiểu Huệ một hồi lâu khó lý giải: không phải là tôi có địa phương nào đặc tội anh chứ?

Lão già liếc Tiểu Huệ một cái, xoay người muốn đi. Bộ dáng ghét bỏ giắt trên mặt, rõ ràng đều không cần phiên dịch.

Trái tim Tiểu Huệ căng thẳng, mau đuổi theo, vừa giải thích: “Ngài nghe họ Trịnh kia, anh ta chính là rảnh rỗi không có chuyện làm, nhất định chính ra một ít chuyện, nếu như ngài tin liền bị lừa rồi. . . .”

Ông cụ không để ý, dùng gậy mở tay Tiểu Huệ, tiếp theo hướng phòng bệnh Thiên ca đi tới.

Tiểu Huệ nóng nảy: “Cha, con thật sự có lời muốn cùng ngài nói! Nếu như cha cũng muốn Thiên ca sớm khá hơn một chút, liền nhất định phải nghe một chút.”

Bước chân của lão gia cuối cùng cũng dừng lại, ông đưa lưng về phía Tiểu Huệ, giọng nói lạnh nhạt: “Chuyện Thiên Hàng tôi sẽ trông nom làm, về phần cô, tôi còn không có thân nhận, cho nên chớ gọi tôi là cha, tôi không chịu nổi.”

Tiểu Huệ thở dài một cái, không ngờ ông cụ ngoan cố như vậy. Thiên ca cùng cha anh ấy thật sự là cha con ư, hai người thế nào có sự khác biệt lớn như vậy?

Chờ sau khi ông cụ rời đi, Tiểu Huệ len lén đến phòng bệnh của Thiên ca, kết quả bị chặn tại cửa, thì ra là người đàn ông tây trang bởi vì làm việc bất lợi bị cho thay rồi, thế thân cậu ấy là một người đàn ông càng thêm liều chết, mở miệng một tiếng lão gia nói. Nói cho cùng chính là không thể để cho Tiểu Huệ đi vào quấy rầy Thiên ca.

Tiểu Huệ há mồm muốn kêu, kết quả bị người che miệng, đẩy ra ngoài thật là xa. Cô nhìn người giữ cửa không chịu buông lỏng, chỉ cảm thấy buồn cười, bây giờ lão gia này còn tính toán dùng gậy đánh chuyện tình duyên ương, thật là Lão Phong Kiến!

Cái gọi là cỡi chuông phải do người buộc chuông, nghĩ tới đây, Tiểu Huệ vội vàng tìm ông cụ, nhất định phải làm cho ông ấy hiểu được hiện tại cô và Thiên ca đã là vợ chồng hợp pháp, về tình về lý ông cụ cũng không thể can thiệp chuyện hai người ở chung một chỗ.

Chỉ là Tiểu Huệ không ngờ, cô thật vất vả tìm được ông cụ, sẽ thấy một màn như vậy.

Ở trong phòng làm việc của bác sỹ, chỉ có hai người là ông cụ cùng Trịnh Nhân Xuyên. Ông cụ cùng Trịnh Nhân Xuyên nói đến chuyện Du Nhiên rủi ro trị liệu, ông ấy nói lúc ấy viện quả thật có sai lầm, nhưng lúc đó Du Nhiên bệnh đã đến mức không thể không chế nổi, dù có thể tương ứng cứu trị, hy vọng chữa khỏi cũng rất mong manh.

Trịnh Nhân Xuyên đã sớm thu hồi bộ dáng đùa giỡn, mặt của anh xem ra có chút dữ tợn: “Những thứ đường hoàng này thì không cần nói, tôi không cần. Ông đã nói như vậy, vậy tôi cũng nhắc nhở ông một câu, hiện tại tình hình của con trai ông cũng rất nguy hiểm, tế bào u đã khuếch tán, bộ phận đã bắt đầu ác hóa, nếu như không thể sớm sắp xếp giải phẫu, đoán chừng sẽ có một kết quả như mẹ cậu ta. Dĩ nhiên ông đại khái có thể đem cậu ta đến nước Mỹ, để cho ông tin tưởng những thứ bác sỹ nước Mỹ có thể chữa trị cho cậu ta. Nhưng mà, giày vò lên xuống, thân thể con trai ông chịu được hay không là một chuyện. Những bác sỹ nước Mỹ kia ông cảm thấy đáng tin sao? Nếu như bọn họ làm được, mười lăm năm trước thế nào không thể chữa tốt bệnh cho phu nhân ông đây?”

Tiểu Huệ che miệng, cô tiêu hóa nửa ngày cũng chưa có phản ứng kịp: bọn họ đang thương lượng bệnh Thiên ca sao? Không phải nói là u lành ư, làm sao lại ác hóa rồi hả? Ông cụ cùng Trịnh Nhân Xuyên rốt cuộc đang nói cái gì.

Lúc Tiểu Huệ đầu óc hỗn loạn, ông cụ trầm mặc một hồi cuối cùng mở miệng, âm thanh của ông có chút tang thương: “Bây giờ cậu nói cho tôi biết hiện tại chỉ có cậu mới giúp con trai tôi làm giải phẫu được, đúng không?”

Trịnh Nhân Xuyên cười có chút hài lòng: “Thời điểm ông đem Kỷ Thiên Hàng đưa tới đây, ngài cũng đã trải qua đầy đủ điều tra không phải sao? Nếu không phải là xác nhận tôi có năng lực này, có thể trị hết cho con trai ông, ông cần gì phải xệ mặt xuống cầu xin tôi đây?”

Thấy mặt Trịnh Nhân Xuyên hả hê, Tiểu Huệ thật muốn tiến lên đem nó xé rách. Trước còn chỉ cảm thấy anh ta kỳ quái, bây giờ nhìn lại thật sự là một người đàn ông dụng tâm hiểm ác, rốt cuộc anh ta nghĩ gì, anh ta muốn cái gì? Làm một bác sỹ, trị bệnh cứu người không phải là bản chức công việc sao?

Trong phòng rất an tĩnh, âm thanh ông cụ thấp xuống, nhưng khí thế không giảm: “Chuyện Du Nhiên, phương diện tôi đây quả thật có làm sai, nhưng cũng là vô tâm. Lúc ấy tình huống của phu nhân tôi rất gấp, tôi không có lựa chọn khác. Nếu như cậu để cho tôi chọn lần nữa, tôi vẫn sẽ vận dụng tất cả tài nguyên của bệnh viện có thể sử dụng trị liệu cho bà ấy. Hơn nữa tựa như cậu nói, Du Nhiên đã không còn, cậu có thể tạm thời bỏ qua khúc mắc hay không, trước.”

Lời này không biết thế nào kích thích Trịnh Nhân Xuyên, anh chợt lạnh lùng nở nụ cười, sau đó cất cao âm thanh: “Không sai, Du Nhiên không còn, chẳng lẽ cô ấy không còn thì chuyện ông làm sai có thể chưa từng xảy ra sao? Không thể ! Ông bảo tôi bỏ qua khúc mắc, tốt, trừ phi ông quỳ xuống, dập đầu thứ tội.”

Nghe nói như thế, Tiểu Huệ không nhịn được, cô đẩy cửa ra “ầm”. Vậy mà cùng lúc đó, cô giật mình nhìn hai đầu gối ông cụ quỳ xuống đất. Trong chớp nhoáng này, thời gian giống như ngưng đọng, thế giới yên tĩnh không nghe được âm thanh.

33. Chương 33: Nằm Cùng Nơi . . .

Trong giọng nói ông cụ lộ ra tang thương, đó là tang thương trải qua năm tháng ma luyện: “Tôi cầu xin cậu cứu con tôi, không làm cho bi kịch mười lăm năm trước tái diễn.”

Trịnh Nhân Xuyên cũng rung động, đối với Ông cụ Kỷ cao ngạo như vậy mà nói, loại chuyện quỳ xuống phá hỏng tôn nghiêm tuyệt đối không thể nào xảy ra, nhưng hôm nay vì con trai, ông ấy quỳ xuống không mang một chút do dự. Trịnh Nhân Xuyên nhìn ông ấy một cái, chợt cảm thấy không có ý nghĩa, những năm này hận cũng hận qua, hôm nay có cơ hội nhìn Nhà họ Kỷ bọn họ chịu một chịu cái loại có bệnh cầu y cũng không người cứu, Trịnh Nhân Xuyên ngược lại không có khoái cảm ban đầu.

Tay Tiểu Huệ từ trên tay cầm cửa từ từ trượt xuống, cô nhìn chăm chăm ông cụ, nói không ra lời. Ở trong ấn tượng của cô, ông cụ chính là một Hoàng đế phong kiến, ông kiểm soát mạnh mẽ, bên cạnh vĩnh viễn có vệ sĩ trung thành của công ty vệ sĩ đi theo. Ông nghiêm nghị quản thúc Thiên ca, phái người theo dõi hành động của con trai, khống chế hôn nhân của con trai, bao gồm đối tượng lui tới. Quản chế như vậy rất khó không làm cho Thiên ca ghét.

Nhưng hôm nay, một khắc kia, Tiểu Huệ phát hiện mình sai lầm rồi, hơn nữa sai rất thái quá. Ông cụ Kỷ cho dù có muôn vàn lỗi, nhưng trái tim vì con không có sai. Ông chỉ dùng phương thức của ông bảo vệ con ông, mặc dù phương thức này không nhất định chính xác, cũng rất khó nói ông ấy sai lầm rồi. Thiên ca trời sinh tính không câu chấp, cần người quản anh, cho nên ông cụ phái người đi theo anh, dẫn anh về nhà.

Bây giờ nhớ tới, ngày đó người đàn ông tây trang xuất hiện tại dưới nhà Tiểu Huệ, dù Tiểu Huệ cùng Thiên ca liên thủ để cho anh ta không hoàn thành nhiệm vụ dẫn người trở về Nhà họ Kỷ, nhưng những ngày kế tiếp anh ta thể nhưng lại cũng không có dây dưa bắt người. Cho nên Ông cụ Kỷ không phải thật muốn đem Thiên ca ép không đường để đi. Tiểu Huệ lại nghĩ tới Thiên ca cùng bạn cùng nhau mở công ty thức uống, nếu như không có Ông cụ Kỷ cam chịu, anh thật có thể mở sao?

Âm thanh của Trịnh Nhân Xuyên cắt đứt suy nghĩ của Tiểu Huệ: “Thật ra thì không cần như vậy, bởi vì coi như ông quỳ xuống, người chết cũng không sống lại.” Nói xong anh liền vòng qua ông cụ, đi tới hướng chỗ Tiểu Huệ đứng ở cửa.

Ông cụ vẫn không đứng lên, ông nở nụ cười: “Người trẻ tuổi, cậu chủ ý quyết định để cho tôi nữa ném thử cảm giác khổ sở mười lăm năm trước sao? Sau đó thì sao, tựa như cậu nói, người chết vẫn không thể sống lại.”

Nghe lời này, trong lồng ngực Trịnh Nhân Xuyên giống như là bị thứ gì đập trúng: “Nếu như mười lăm năm trước Du Nhiên có cơ hội tiếp nhận trị liệu, có lẽ hiện tại tôi và cô ấy đã có con của mình. Ông nói thật nhẹ nhõm, bởi vì cái chết không phải người thân của ông, làm sao ông có thể cảm nhận được loại cảm giác đó chứ.”

Ông cụ xoay đầu lại: “Coi như năm đó bác sỹ chữa bệnh cho phu nhân tôi phân tâm đi chữa trị cho Du Nhiên, cậu cảm thấy tỷ lệ sống sót của cô ấy cao bao nhiêu? Còn nữa, cậu nói tôi không hiểu, chẳng lẽ cậu quên mười lăm năm trước phu nhân của tôi cũng rồi đi sao? Mười lăm năm trước, chính tại trước giường bệnh của phu nhân tôi đã thề, đời này sẽ phải che chở thật tốt cho con của chúng tôi, không để cho con có một chút chuyện. Nếu như cậu không chịu ra tay, như vậy tôi sẽ tìm bác sỹ cho nó. Thế giới rất to lớn, tôi không tin không tìm được bác sỹ có nghiên cứu về u khoa.” Ánh mắt của ông rất sắc bén, giống như một thanh kiếm đâm thẳng lòng người.

Một khắc kia Tiểu Huệ lại cảm thấy ông rất tuần tú, khó trách sẽ sinh ra một đứa con trai anh tuấn như Thiên ca. Cô không do dự nữa, đi nhanh mấy bước, tay khoác ở cánh tay ông, cao giọng kêu: “Cha, đứng lên đi, cầu xin thứ người như thế thật sự là lãng phí tình cảm.”

Một cái chân bước ra khỏi cửa khiến Trịnh Nhân Xuyên chợt dừng bước, anh quay đầu lại, mặt không thay đổi hỏi một câu: “Cô cảm thấy tôi là loại người như vậy?”

Tiểu Huệ chê cười: “Chính anh là người thế nào cũng không biết sao? Còn cần tôi tới nói cho anh biết, anh không bằng cảm thú?” Cô khoát tay ngăn cản Trịnh Nhân Xuyên sắp cửa ra, cô cúi đầu nâng ông cụ đứng lên, kéo lên, ông cụ không động, hai kéo.

Tiểu Huệ nhỏ giọng, ở bên tai ông cụ nói: “Cha, Trịnh Nhân Xuyên không thể tin, dù cha vẫn quỳ xuống, anh ta cũng sẽ không đồng ý. Thay vì cầu xin anh ta, không bằng dựa vào chính mình.”

Ông cụ giương một tay lên, gạt khỏi tay cô, giọng nói lạnh lẽo: “Cậu quả nhiên không hiểu.”

Ông còn chưa nói hết, Trịnh Nhân Xuyên tiếp lời: “Kỷ Thiên Hàng mắc bệnh chính là u di truyền, loại u này bình thường sẽ không ung thư, nhưng rất đáng tiếc mẹ anh ta cũng chính là Kỷ phu nhân bị ung thư mười lăm năm trước, hơn nữa căn cứ vào tình hình kiểm tra gần đây của anh ta, tình trạng của anh ta rất giống mẹ anh ta. Còn cần tôi tiếp tục giải thích nữa sao?”

Ông cụ nhắm mắt, thở dài một cái.

Tiểu Huệ lại giống như bị sét đánh, đầu cũng muốn nổ tung: ý tứ của anh ta là Thiên ca cũng sẽ bị ung thư như Kỷ mẹ, sau đó. Chết? Tiểu Huệ không phải lần đầu tiên nghe thấy u, chữ ung thư này, nhưng duy chỉ có lần này, lại liên hệ với cái chết. Mười lăm năm trước cô còn nhỏ, cũng không có cảm giác quá lớn đối với lúc Kỷ mẹ rời đi, nhưng bây giờ không giống nhau, hiện tại người nằm ở trên giường bệnh chính là người đàn ông của cô. Chợt cô có thể hiểu được ông cụ. Bởi vì cô tự nhiên nữa, bởi vì cô mở lại sáng, không còn sợ, hiện tại cô đều không nói ra phần bác già.

Trên mặt Trịnh Nhân Xuyên không có nụ cười, anh nhìn chằm chằm hai người một quỳ một ngồi chồm hổm, ánh mắt cuối cùng rơi vào trên người Giang Tiểu Huệ, bởi vì nghĩ đến cô cùng Kỷ Thiên Hàng đã kết hôn rồi, anh chợt nhếch miệng cười lạnh: “Tôi có thể làm giải phẫu, nhưng có một điều kiện.”

.

Từ phòng làm việc đi ra, nét mặt Tiểu Huệ cùng với ông cụ cũng thật không tốt, ông cụ tự mình chống gậy, bước chân dừng cách xa phòng bệnh Thiên ca mấy bước, ông cũng không có nhìn Tiểu Huệ một cái, lại nói với cô: “Cháu đi vào với nó đi.”

Tiểu Huệ sững sốt một chút, bỗng nhiên lại hiểu rõ: đại khái ông cụ cho là mình sẽ đáp ứng lời nói quỳ của Trịnh Nhân Xuyên, hiện tại coi như là ình cùng Thiên ca thời gian sửa sang lại sao? Nghĩ tới đây, cô cảm thấy rất buồn cười, nhưng lại cười không nổi, chỉ rất muốn mắng người, càng muốn đánh người.

Trong phòng bệnh, sắc mặt Thiên ca tái nhợt, anh che bụng đổ mồ hôi hột, ổ bụng giống như có thứ gì đó từ trong đâm ra ngoài, người đau không chịu nổi. Mà đúng lúc ấy thì cửa có động tĩnh, anh nghiêng đầu liếc mắt nhìn. Khi thấy là Tiểu Huệ vào cửa, Thiên ca chợt vươn tay, cau mày kêu: “Bà xã, mau tới đây, để cho anh ôm, không có em ở đây, anh. Hoảng hốt muốn chết.” Thật ra thì anh muốn nói là “đau”, chỉ là nói như thế, Tiểu Huệ nhất định sẽ lo lắng.

Tiểu Huệ hiếm khi không có trốn mắt nhìn anh, cô rất nghe lời đi tới, Thiên ca ôm lấy, đồng thời cũng đưa tay ôm lấy anh. Cô dùng đầu cọ xát đầu Thiên ca, chợt không giải thích được nói một câu: “Kỷ Thiên Hàng, anh nghe đây, nếu anh không phối hợp trị liệu, hai ta lập tức ly hôn!”

Thiên ca vô tội nháy nháy mắt, ủy khuất gầm nhẹ: “Bà xã, em nhấn tâm nói lời này ư, em xem gần đây anh rất nghe lời. Em bảo anh đi hướng Đông, anh tuyệt đối không dám đi hướng Đông. A Phi, không đúng, anh tuyệt đối không dám đi hướng Tây!”

Tiểu Huệ liếc anh một cái: “Cái người này, chuyện cười thật là lạnh.”

Thiên ca thở dài một cái: “Em đều không có cười, quả nhiên là lạnh.” Vào lúc này bụng anh còn đau muốn chết, đầu cũng gần như vậy, có thể nghĩ ra một chuyện cười như vậy đã rất khó khăn, nếu để cho anh nghĩ. Thật sự là nhức đầu. Anh chỉ định nhếch miệng cười cười, sau đó thân thể bên na bên liễu ra bên ngoài, chừa lại đầy đủ chỗ trống. Anh dùng tay vỗ vỗ giường đệm: “Nằm một lát cùng anh.”

Tiểu Huệ nghiêng đầu, liếc mắt nhìn phương hướng cửa: “Ngộ nhỡ có người tiến vào thì làm thế nào?”

Thiên ca nhân cơ hội che miệng ho khan, lúc Tiểu Huệ xoay đầu lại khôi phục nụ cười lưu manh như trước: “Vậy thì có quan hệ gì, hai ta vốn là vợ chồng, hơn nữa, chỉ nằm trên giường, lại không làm động tác hạn chế nào cả.”

Chỉ cần ở một chỗ cùng Thiên ca, anh luôn có biện pháp có thể làm ình đỡ khóc đỡ cười, Tiểu Huệ nghĩ, đây chính là bản lĩnh Thiên ca nói nhiều thêm da mặt dày. Nghĩ thì nghĩ vậy, thân thể của cô vẫn không tự chủ được nằm lên.

Bởi vì quan hệ với Ông cụ Kỷ, Thiên ca nằm phòng bệnh độc lập giường coi như lớn, hai người chen một chút còn không kém nhiều lắm, bất quá không phải giường lớn ở nhà —— hai người nằm phía trên cũng có thể tận tình lăn lộn. Tiểu Huệ cùng Thiên ca nằm ở trên giường, thật sự là hai người chen chúc thành một khối.

Thiên ca ôm eo của Tiểu Huệ, vùi đầu ở ngực cô, sau đó hơi thở hỗn hển ở trước ngực Tiểu Huệ. Tiểu Huệ cũng có thể cảm thấy abg thở ra khí nóng, ngực ngứa một chút, gãi phải trong lòng cũng giống như nóng lên, cô có chút khấn trương vỗ phần lưng Thiên ca, nhỏ giọng quát: “Anh hãy thành thật chút, đây là bệnh viện, không phải ở nhà.”

Nhưng cô không thấy vào lúc này đầu Thiên ca đã đau đến không rõ ràng, anh buồn buồn nghe Tiểu Huệ nói chuyện, vậy mà chờ mấy phút sau nghe rõ ý tứ trong lời nói của cô. Dưới tình huống này, anh cũng bắt đầu có chút khẩn trương, chỉ có thể ôm chặt Tiểu Huệ, làm bộ như không có việc gì nói: “Bà xã thân yêu, anh ngủ một lát, em ngàn vạn đừng đi! Ngộ nhờ anh phát hiện em len lén chạy trốn, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho em!”

Nghe lời nói bá đạo của Thiên ca, Tiểu Huệ lại cảm thấy có loại cảm giác ngọt ngào, giống như phương thức cô cùng Thiên ca chung đụng tự nhiên nhất chính là cãi nhau, ngày nào đó muốn anh làm thâm tình làm lãng mạn, thật đúng là sẽ cảm thấy không có thói quen. Nghĩ tới đây, Tiểu Huệ cũng cười. Cô ôm lấy Thiên ca, không nặng không nhẹ vỗ trên lưng anh, giọng nhạo báng: “Đứa bé ngoan, ngủ đi, tỷ tỷ ở chỗ này cùng với em.”

Người trong ngực ho hai tiếng, Tiểu Huệ lại cười: một tiếng tỷ tỷ sẽ để cho Thiên ca từ trước đến giờ miệng há lò xo nói không ra lời, chỉ biết ho khan.

Chỉ tiếc cười lên, miệng của cô liền cứng ngắc ở nơi nào rồi, cô vẫn còn do dự, Trịnh Nhân Xuyên - người đàn ông kia là một bệnh thần kinh, lời của anh ta không nên tin. Nhưng anh ta là chuyên gia về phương diện u khoa, ngay cả ông cụ cũng muốn xin anh ta mau lần giải phẫu cho Thiên ca, lời của anh ta lại giống như không thể không nghe. Rốt cuộc nên lựa chọn thế nào đây?

Không biết qua bao lâu, có lẽ là dính khí ẩm khiến Tiểu Huệ cũng buồn ngủ, cô không sai biệt lắm nhắm mắt lại, chợt nghe được một tiếng thét kinh hãi: “Mẹ, chờ đi!” Một tiếng như vậy, cả kinh cô vội vàng mở mắt, lại thấy trên giường chỉ có một người nằm. Ánh mắt của cô quét một vòng ở trong phòng bệnh, kết quả thấy Thiên ca đứng ở cửa, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh nhìn bên ngoài. Tầm thủy tinh phản xạ, Tiểu Huệ có thể thấy được ánh mắt của anh rất không thích hợp, ánh mắt của anh vốn phải là trong suốt mang một ít nụ cười xảo trá, bởi vì anh thích đùa giỡn người, nhưng bây giờ trong ánh mắt của anh không có gì cả, hình như là một bãi nước lặn, bình tĩnh đáng sợ.

Tiểu Huệ vội vàng chạy tới, kéo tay Thiên ca, có thể cảm thấy tay của anh vừa ướt lại lạnh. Thiên ca quay lại, ánh mắt còn có chút rời rạc, ánh mắt của anh trống rỗng nhìn Tiểu Huệ chạy tới sau lưng, ngừng mấy giây mới mở miệng: “Em đã tỉnh?”

Tiểu Huệ không dám làm một cử động nhỏ nào, cô nhìn thấy Thiên ca mò mẫm lung tung tìm tay của mình, nhìn anh có chút không tự nhiên cúi đầu, nhìn anh. Chợt Tiểu Huệ có chút hoảng hốt, rõ ràng như vậy, cô cảm thấy Thiên ca biến hóa. Biến hóa đến từ trên thân thể của anh, có lẽ còn có lòng anh.

Tiểu Huệ khẩn trương kéo tay Thiên ca, đặt ở lòng bàn tay của mình, sau đó cố gắng cười ha hả nói: “Mau ngủ, đợi tỉnh ngủ, em chuẩn bị xong đồ ăn cho anh. Em tự mình xuống bếp, em đã nói với anh, tài nấu nướng của em tiến bộ thật không ít, anh tuyệt đối sẽ thất kinh.”

Thiên ca nghe, cười, nhàn nhạt đáp một tiếng: “Được!”

Chỉ là bọn họ cũng phát hiện, hai người đều đột nhiên biến hóa, ngay tiếp theo hình thức bọn họ chung đụng cũng trở nên xa lạ.

Chỉ bởi vì Thiên ca có thể không nhìn thấy, cái ý vị này là như thế nào, Tiểu Huệ không dám nghĩ.

34. Chương 34: Đánh Chết Cũng Không Ly Hôn . . .

Thừa dịp Thiên ca còn đang ngủ, Tiểu Huệ lặng lẽ xuống giường. Mở cửa đi ra ngoài trước, Tiểu Huệ lại quay đầu lại nhìn Thiên ca một cái, không biết anh nằm mơ thấy cái gì, cau mày. Mặc dù rất muốn thay anh vuốt nếp nhăn, nhưng Tiểu Huệ độc ác, còn mở cửa đi ra ngoài.

Ở cửa phòng bệnh, ông cụ Kỷ đã đợi thật lâu, ông ấy nở nụ cười với Tiểu Huệ: “Các người ly hôn thôi.” Không cứng rắn phản đối giống như trước, giờ phút này ông cụ nói thật là hiền hòa, hình như là đang thương lượng cùng Tiểu Huệ một chuyện mà mọi người nhất trí đồng ý.

Bởi vì Trịnh Nhân Xuyên yêu cầu chính là: Giang Tiểu Huệ ly hôn với Kỷ Thiên Hàng, đi cùng với tôi.

Ông cụ Kỷ ý vị sâu xa nói: “Đứa bé, ta hiểu rõ con yêu Thiên Hàng, vì tốt cho nó, các người ly hôn thôi. Yêu một người cũng không nhất định là phải ở cùng nhau, không phải sao?”

Tiểu Huệ trầm mặc một hồi, nếu là lúc trước cô nhất định sẽ không chút lưu tình phản bác hơn nữa còn trách cứ ông cụ Kỷ ngu ngốc cùng vô tình, còn lần này, sau khi chứng kiến ông cụ quỳ xuống, Tiểu Huệ không nói ra lời như vậy, cô chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Ngài yên tâm, con biết rõ nên làm như thế nào.”

Ông cụ gật đầu với cô, vỗ vỗ bả vai của cô: “Đứa bé, thật ra thì con rất tốt, vốn đem tiểu Hàng giao vào trong tay con ta rất yên tâm, chỉ tiếc hiện tại an toàn của nó là quan trọng nhất, các người cuối cùng là hữu duyên vô phận thôi.”

Tiểu Huệ không có đáp lời, chỉ là lễ phép rời đi. Đợi đến khi không nhìn thấy bóng dáng ông cụ, cô mới thở ra một hơi, buông hàm răng vừa rồi vẫn cắn chặt lấy: “Bệnh thần kinh!”

Đối với lời của ông cụ, cô không ủng hộ, vô cùng không ủng hộ! Trịnh Nhân Xuyên chính là một người đầu óc có vấn đề, dù nghe qua chuyện xưa của anh ta, Tiểu Huệ vẫn cảm thấy anh ta làm như vậy quá không hiền hậu, coi như năm đó là Ông cụ Kỷ làm không đúng, nhưng ông cụ cố ý sao? Hơn nữa năm đó tình hình bà xã của ông cũng rất khẩn cấp, chỉ cần là người bình thường, ở trong phạm vi quyền lực cũng sẽ cố gắng cứu vợ của mình. Mà hôm nay, rõ ràng anh ta có thể giúp đỡ Thiên ca làm giải phẫu, vẫn còn chính ra nhiều chuyện như vậy, vừa khiến ông cụ quỳ xuống vừa muốn cho Thiên ca ly hôn. Lối trả thù này không chỉ là điên cuồng, hơn nữa gây thơ, cực kỳ gây thơ!

Nghĩ tới đây, cô gọi điện thoại về nhà, hỏi Tiểu Phong Tử tình hình lão mẹ, biết được mẹ tất cả đều tốt, cô cũng an tâm. Rồi sau đó, Tiểu Huệ nặng nề hỏi: “Tiểu Phong Tử, chị muốn em giúp chị tra một chút, bác sỹ tương đối có uy tín về phương diện chữa bệnh ung thư di truyền, hiện tại! Lập tức! Lập tức!”

Tiểu Phong Tử hỏi cô rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ Thiên ca.

Lời của cậu còn chưa nói hết, điện thoại liền bị cô gái bên cạnh đoạt đi, hô hấp của Tiểu Huệ có chút gấp rút: “Lọ Lem, đã xác định chứng bệnh của Thiên ca rồi sao?”

Bệnh viện u lớn nhất H thị, chuyên gia của bệnh viện hội chẩn kết quả chính là giống như Trịnh Nhân Xuyên nói, Tiểu Huệ cũng rất hy vọng bọn họ đoán sai rồi, chỉ tiếc dụng cụ sẽ không gạt người.

Tiểu Huệ không muốn nói quá nhiều, đang muốn cúp điện thoại, lại nghe Tiểu Tiết ở bên kia điên cuồng hét lên: “Lọ Lem, sự phụ tố chính là giỏi về phương diện này. Nếu ông ấy chịu ra mặt, tỷ lệ giải phẫu thành công tối thiểu sẽ cao hơn ba phần. Nhưng mà.”

Nghẹn thở trong mắt Tiểu Huệ nhảy lên cao, cô đưa điện thoại đến dán chặt ở trên lỗ tai, tỉ mỉ hỏi thăm: “Chớ nhưng mà, sự phụ cậu bây giờ đang ở đâu?” Dù là sự phụ đang ở nước Mỹ, Tiểu Huệ cũng nhất định phải dùng Email, điện thoại, các loại thể công để cho ông ấy đồng ý tới đây làm giải phẫu.

“Sự phụ tố bây giờ đang ở H thị, nhưng ông ấy không nhất định chịu gặp cậu, bởi vì từ sau sự cố y học lần trước vẫn không thấy ông ấy cầm đèn dao mổ qua!”

Nghẹn thở của Tiểu Huệ bị hắt một chậu nước lạnh, rất lạnh, ngọn lửa yếu đi chút, nhưng còn không có diệt, cô hướng về phía điện thoại nở nụ cười: “Sự do người làm, cuối cùng tố muốn đi thử một chút.”

Cô bảo Tiểu Tiết đem tin tức về sự phụ cận kề gửi qua đây, tốt nhất là đem sự phụ tính tình háo sắc gì đó liệt kê hết ra, Tiểu Huệ cũng hợp ý đúng bệnh hết thuốc.

Tiểu Huệ ngồi ở một quán cà phê gần bệnh viện, dùng di động mở thư điện tử, thấy tên tuổi vị sự phụ kia: Chương Ứng Thiên.

“Chương Ứng Thiên?” Trong căn hộ Tiểu Huệ, Giang mẹ hơi giật mình đọc lên cái tên này.

Tiểu Tiết gật đầu một cái: “Bác gái cũng biết sự phụ cháu sao? Hơn nửa đời người ông ấy đều nghiên cứu vượt qua u Trung Quốc, chính con đi theo bên cạnh ông ấy hai năm, hai năm thế nhưng con học được rất nhiều thứ, có thể so với mấy năm con thực tập ở nước Mỹ còn hữu dụng hơn nhiều. Chỉ đáng tiếc là mấy năm trước sự phụ bởi vì lần đầu quá độ mệt nhọc đưa đến sự cố y học, từ đó về sau ông ấy liền quyết định thoái ẩn, không cầm đèn dao mổ nữa.”

Giang mẹ liên tiếp gạt đầu: “Ông ấy thật sự lợi hại, nhưng các con đi qua như vậy, ông ấy nhất định không gặp.”

Tiểu Phong Tử cũng ở một bên, cậu kinh ngạc nhìn chăm chăm mẹ: “Chẳng lẽ mẹ có biện pháp?”

Giang mẹ nở nụ cười: “Mẹ chính là người bị hại trong sự cố y học của ông ấy.”

Lời vừa nói ra, Tiểu Phong Tử cùng Tiểu Tiết đều ngây ngẩn cả người.

Thế giới thì ra là nhỏ như vậy!

Lúc Thiên ca tỉnh lại không thấy Tiểu Huệ, bởi vì quây ầm ĩ muốn tìm ông, sau khi ông cựa vào cửa anh vẫn còn ném đồ vật, cô y tá bị sợ đến không dám đến gần.

“Con nào đủ chưa?” Giọng nói của ông cựa trước sau như một vang lên, nhất là ở trước mặt Thiên Hàng, ông đều lấy hình tượng người cha nghiêm khắc xuất hiện.

Thiên ca nhìn ông ấy một cái, có chút hoài nghi: “Ông đuổi cô ấy đi?”

Ông cựa không lên tiếng, coi như là thừa nhận. Thiên ca khác thường, không nói cau mày: “Đối với Tiểu Huệ, rốt cuộc có cái gì khiến ông không hài lòng, cô ấy thiện lương có lòng cầu tiến, cô ấy sẽ chăm sóc người, cô ấy còn đối tốt với tôi hơn so với người cha ruột này, rốt cuộc ông còn muốn như thế nào?”

Nghe thế, dù là ông cựa cũng có chút cảm khái, sinh dưỡng con trai nhiều năm như vậy lại nhìn mình như vậy. Chỉ tiếc vào lúc này ông không có công phu đại phát cảm khái, ông chỉ bình tĩnh mà cường thế nói: “Con an tâm trị liệu, tất cả những việc khác đều không cần phải để ý đến, ta sẽ thay con sắp xếp xong.”

Trước khi ông muốn đi ra ngoài, Thiên ca rớt xuống từ trên giường, khớp xương của anh đã có chút cứng ngắc, động tác liên tiếp xuống giường này cũng làm không được. Anh ngồi chồm hổm trên mặt đất cười ra tiếng: “Ha ha, tôi dùng thời gian mười mấy năm chờ chết, ông cho rằng tôi có cái gì theo đuổi? Huống chi có thể kết hôn với cô gái tôi thích, tôi đã thỏa mãn. Cho nên, làm phiền ông không cần sắp xếp những thứ này có được hay không, tôi không cần, thật sự. Hôm nay chết hoặc là ngày mai chết cũng không khác gì. Nhưng nếu như trước khi tôi chết mà ông vẫn còn mưu toan chia rẽ tôi cùng vợ tôi, vậy thì quá không hiền hậu, ông nói có đúng không?”

Ông cựa dùng sức ném gậy ra, một cái nệm ở trên lưng của Thiên ca: “Kỷ Thiên Hàng, con nghe cho ta, cha con cũng chưa chết, con phải sống sót thật tốt cho ta!”

Thiên ca không để ý đến cảm giác đau trên lưng, trong ánh mắt có loại thờ ơ không sao: “Kể từ sau khi mẹ đi, ông đi tìm bao nhiêu bác sỹ, cho tôi làm bao nhiêu kiểm tra, ông cho rằng tôi vẫn không biết sao? Bởi vì đó là bệnh di truyền từ mẹ, trên người tôi sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện tình trạng giống như bà ấy, sớm muộn gì đều biết.”

Ông cựa cũng bởi vì lời này à trầm mặc, không khí trong phòng bệnh nặng khác thường. Cũng không biết qua bao lâu, “cạch” một cái cửa phòng bệnh mở ra.

Tiểu Huệ xách theo một hộp đựng thức ăn đi vào cửa, cô giật mình nhìn tư thế đôi cha con này, sau đó vội vã chạy tới đỡ Thiên ca lên giường, trong miệng còn không ngừng nói thầm: “Đứa ngốc này, nằm trên đất làm gì, ngại trên giường nóng à.”

Thiên ca nắm chặt tay của cô, có chút tức giận hỏi: “Em đã đi đâu vậy, không phải nói không cho em đi sao?”

Tiểu Huệ bị anh rống không giải thích được, sau đó đưa tay lên búng trên trán anh một cái: “Rống cái gì mà rống, em thấy trí nhớ anh không được tốt, em sớm đã nói với anh.”

Thiên ca còn đang suy nghĩ mình quên cái gì, kết quả Tiểu Huệ cầm hộp đựng thức ăn, để trên giường bệnh, sau đó từ trong hộp đựng thức ăn lấy ra từng hộp thức ăn, tức giận đem chiếc thìa nhét hướng trong ngực Thiên ca: “Mau ăn đi, Đại Thiếu Gia!”

Thiên ca nhìn thức ăn, chợt nghĩ đến, anh tự tay ôm lấy Tiểu Huệ, sau đó lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai ở trên mặt cô hôn “chụt” một cái: “Bà xã, em thật nấu cơm cho anh rồi, cực khổ cực khổ.”

Tiểu Huệ vỗ tay anh một cái, nhỏ giọng hầm hừ: “Đàng hoàng một chút, ăn cơm trước.” Cô nhìn ông cụ một cái, chỉ là không biết từ lúc nào ông cụ đã đi ra cửa, có lẽ là không chịu nổi bộ dạng cô cùng Thiên ca đùa nghịch thôi.

Bởi vì Tiểu Huệ tự tay xuống bếp làm, Thiên ca ăn cơm hăng hái lạ kỳ, dĩ nhiên anh vẫn còn rất vô sỉ mà đem tay giấu đi, đem miệng há to, bảo Tiểu Huệ dứt.

Xét thấy sự thật anh là bệnh nhân, Tiểu Huệ không cùng anh so đo, thấy cô vợ nhỏ kiên nhẫn phục vụ anh ăn cơm, lau miệng cho anh, tiến hành săn sóc chu đáo phục vụ một con rồng.

Ăn cơm no, Thiên ca lại bị Tiểu Huệ giám sát uống thuốc, có lẽ là do tác dụng của thuốc, anh chịu không nổi lại ngủ thiếp đi.

Lúc Tiểu Huệ ra cửa đựng phải ông cụ, ông vẫn không đi. Ông cụ nhìn cô một cái, không giải thích được nói một câu: “Nó hình như là thật không thể rời bỏ con.”

Tiểu Huệ nở nụ cười từ trong đáy lòng: “Con cũng vậy ạ.”

Ông cụ thở dài: “Con biết thân thể của nó.”

Ánh mắt Tiểu Huệ kiên định nhìn ông: “Biết thì thế nào, không biết thì thế nào? Yêu một người từ đầu đến chân, trong thân thể của anh hay bên ngoài cũng yêu, tính cách của anh ấy, tính tình của anh ấy, tất cả đều cũng yêu, cha cảm thấy loại cảm giác này sẽ vì bệnh của anh ấy mà thay đổi sao?”

Thật là hơi thở tuổi trẻ, quá xem trọng yêu thích. Trước khi đi ông cụ nghĩ như vậy.

Mà Tiểu Huệ nhìn bóng lưng ông cụ, thở phào nhẹ nhõm, trời mới biết những lời này là cô từ trên quyển sách xem ra. Mặc dù có chút buồn nôn, nhưng dùng để thuyết phục người khác trái lại rất có lực rung động.

Đã hỏi bác sỹ, nói là Thiên ca lúc này có thể nằm nhiều giờ, vì vậy Tiểu Huệ mới yên lòng theo địa chỉ Tiểu Tiết cho đi tìm Chương Ứng Thiên. Chương Ứng Thiên đó ở vùng ngoại ô, nghe nói lúc ông ấy không có chuyện gì làm thường thích câu cá, chăm sóc loài hoa hay trồng rau. Cho nên Tiểu Huệ cố ý đổi một bộ quần áo thoải mái, tính toán dây dưa cùng ông ấy đến cùng.

Khi tất cả chuẩn bị sẵn sàng, cô lấy điện thoại di động ra nhìn thời gian, lại phát hiện trên điện thoại di động đã có nhiều cuộc điện thoại chưa nhận, hình như là vừa rồi trước lúc đi phòng bệnh Thiên ca đã tắt máy.

Điện thoại là Tiểu Phong Tử gọi tới, cô nghĩ phải là Tiểu Phong Tử có tin tức gì phải nói đi, vì vậy gọi lại. Cô không ngờ người nghe điện thoại chính là mẹ: “Tiểu Huệ, chúng ta đang ở cửa bệnh viện của Thiên Hàng, con ở đâu?”

Tiểu Huệ lấy làm kinh hãi, cô đi hai bước, quả nhiên thấy vài người, có mẹ có em trai có Tiểu Tiết, còn có cha, ngay cả Ông cụ Kỷ cũng xuất hiện, oa, bọn họ đang tính toán mở hội nghị gia tộc sao?

Nhưng, hơi giật mình, còn là cảm động nhiều hơn một chút.

35. Chương 35: Cái Gì Gọi Là Hi Vọng. . .

Ngồi ở trong xe Giang tổng, Tiểu Huệ phát ra một tiếng tiếng kinh hô: “Cái gì? Mẹ, con không nghe lầm chứ?”

Giang mẹ khẽ mỉm cười: “Đứa nhỏ ngốc, loại chuyện như vậy mẹ sẽ lừa con sao!”

Mẹ lại chính là người bệnh năm đó bị Chương Ứng Thiên thủ hạ, ông ấy lại chính là người làm hại mẹ mấy năm này vẫn bệnh tình lặp lại! Vậy mà hôm nay Tiểu Huệ lại vừa lúc phải đi cầu xin ông ấy cứu Thiên ca! Đây rốt cuộc là rối rắm như thế nào.

Thấy Tiểu Huệ sững sốt một hồi lâu, lão Giang ngồi ở chỗ tài xế ngồi thở dài một cái, nói: “Chuyện năm đó là ông ấy có lỗi với chúng ta, hôm nay có lẽ chỉ có mẹ con cùng cha đi tìm ông ấy, có thể để cho ông ấy giúp một tay rồi nói.”

Giang mẹ lôi kéo tay Tiểu Huệ, ánh mắt lại nhìn Ông cụ Kỷ ngoài cửa sổ, có chút lo lắng hỏi: “Đứa bé, muốn xin Chương y sinh làm giải phẫu không phải không thể làm được, chỉ là trước mẹ phải biết rõ, vô luận xảy ra chuyện gì, con đều có lòng tin có thể đợi bên cạnh Thiên Hàng sao?”

Tiểu Huệ muốn thúc giục mẹ nhanh đi tìm Chương Ứng Thiên đó, nhưng không biết vào lúc này mẹ hỏi cái vấn đề này, cô rất mờ mịt: “Mẹ, tại sao mẹ nói như vậy? Cái gì gọi là con có lòng tin hay không?”

Giang mẹ cảm khái sờ sờ đầu của con gái: “Những năm này, con thấy mẹ và cha con thì biết, một cuộc đời bệnh sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống một gia đình. Năm đó nếu như mà tinh thần mẹ bình thường, tôi cũng không biết.”

Lão Giang xoay đầu lại, hơi có trách cứ nhìn bà một cái: “Tiểu Duy, bà nói chuyện này với con bé làm gì.”

Giang mẹ khẽ mỉm cười: “Nói năm đó tại sao chúng ta ly hôn, những năm này tôi không nói ông cũng không nói, để cho đứa bé cho rằng ông có lỗi với chúng tôi, là tôi ích kỷ, không muốn làm cho bọn nhỏ hận tôi. Nhưng hôm nay, Tiểu Huệ gặp phải tình huống có khác biệt với chúng ta sao?” Nói qua bà chuyển chú nhìn chăm chăm ánh mắt của Tiểu Huệ, “Con gái, năm đó mẹ sợ bệnh của mình sẽ thương tổn là các người, cho nên quyết định với ly hôn với cha con, một mihf dời đến ở nông thôn, bởi vì mẹ hiểu như vậy mới có thể làm cho chúng ta lưu lại một trí nhớ tốt đẹp. Hiện tại, Thiên Hàng đứa nhỏ này cùng con cũng giống như thế. Mẹ cũng đã hỏi bác sỹ, bệnh của cậu ấy không dễ dàng được, dù Chương y sinh đồng ý ra tay, sau khi phẫu thuật cũng không nhất định có thể hoàn toàn hồi phục, nếu như vậy con thật đi theo cậu ấy sao? Nói không chừng đến lúc đó, cậu ấy chỉ có thể nằm ở trên giường, con phải phục vụ cậu ấy tới khi nào đây? Mặc dù nói lời này rất tàn nhẫn, nhưng chúng ta không thể không suy tính vì tương lai của con.”

Nếu như lời này không phải mẹ nói, Tiểu Huệ nhất định không chút do dự ột cái tát, đánh cho người nọ nói không ra lời vô lý, nhưng người này hoàn toàn là mẹ, là một người có thể cảm nhận được tình trạng của Thiên ca, là mẹ Tiểu Huệ. Cô có thể cảm nhận được tâm tình của Thiên ca, tất cả cũng vì hạnh phúc của Tiểu Huệ mà suy tính, cho nên Tiểu Huệ không cách nào trách cứ bà.

Tiểu Huệ thở dài một cái, cầm tay của mẹ già: “Mẹ, con hiểu ý của mẹ, những năm này con một mực oán giận cha, oán ông ấy tại sao lại bỏ mẹ, chẳng lẽ bởi vì ông ấy có tiền biến thành xấu hoa tâm rồi, cho nên con vẫn không dám tiếp nhận Thiên ca, bởi vì anh ấy cũng có tiền thoát nhìn anh ấy càng thêm hoa tâm. Nhưng hôm nay, con mới chính thức biết con sai lầm rồi. Mẹ có thể hỏi cha một chút, ông ấy hối hận cưới mẹ hay không? Ông ấy có chịu buông tay mẹ ra hay không? Giống nhau, con và Thiên ca cũng giống vậy. Nghe anh ấy ngã bệnh, con càng đau lòng hơn, mẹ nói xem một người đối với con tốt như vậy, anh ấy bị bệnh, tại sao con có thể vui mừng đứng lên?”

Nói tới chỗ này, Tiểu Huệ vẫn hi hi ha ha cũng có chút ghen ngào: “Mặc dù con quyết định cùng Thiên ca lĩnh chứng là có chút kích động, nhưng kích động này đã ở trong đầu con thời gian rất lâu rồi, rất sớm cũng đã quyết định. Mặc dù mấy ngày con thường uy hiếp Thiên ca nói muốn ly hôn, nhưng kỳ thật con chưa từng có ý niệm như vậy, con chỉ muốn chữa khỏi bệnh của anh ấy, coi như không trị hết cũng muốn cho anh ấy bớt đau. Hơn nữa bây giờ y học phát triển như vậy, dù là u ác tính, coi như. Cuối cùng biến chuyển thành bệnh ung thư, vậy chúng ta vẫn có thể cố gắng phối hợp trị liệu. Chỉ cần có hi vọng thì không thể buông tha, mẹ nói có đúng hay không?”

Giang mẹ cùng Giang cha liếc nhau một cái, bà làm sao không hiểu: cái gọi là ngoài cha phải có con gái, năm đó nếu không phải là bà bức bách, lão Giang cũng sẽ không đồng ý ly hôn. Dù là ly hôn, những năm này ông ấy cũng một mực lặng lẽ quan tâm vợ con. Cho nên đứa bé của bọn họ cũng tâm tính giống như vậy, chỉ là khổ hai đứa bé này.

Tiểu Huệ gơ tay: “Được rồi được rồi, hai người các người đừng xem, mau lái xe đi tìm Chương y sinh thôi. Có hai người ở đây, con liên an tâm hơn nhiều, Chương y sinh khẳng định nguyện ý rời núi, hừ, nếu ông ấy không xuống núi, cha, con liền hung hăng đánh ông ấy, mắng ông ấy, tên khốn này trước hại mẹ, bây giờ còn muốn hại con rể các người sao?”

Thật là nhiều năm không có nghe con gái gọi mình thân thiết như vậy rồi, lão Giang hơi xúc động, trong đáy lòng ấm áp, cảm thấy tất cả khó khăn đều giống như mất đi sức nặng, nào có cái gì vượt qua người một nhà ở chung một chỗ đây? Ông để ý nhất đúng là bà xã cùng hai đứa bé.

Giang mẹ nhìn bộ dáng con gái cùng lão Giang, ý nghĩ trong lòng cũng rất nhiều, có lẽ là bởi vì những năm qua một mực ở nông thôn, tâm tình ôn hòa không ít, hoặc thấy tình hình bây giờ của con gái, chợt cũng bắt đầu hoài nghi, năm đó bà làm ra quyết định kia đến cùng chính xác hay không. Bà cho rằng rời khỏi bọn họ chính là đối tốt với bọn họ, nhưng chợt phát giác, dù bà muốn rời đi, nhưng bọn họ vẫn không xa không rời như cũ vẫn ở nguyên chỗ dùng phương thức của mình quan tâm lẫn nhau.

Cuộc sống vội vã mấy chục năm, vốn không có nhiều thời gian có thể lãng phí, rõ ràng quan tâm lẫn nhau chẳng lẽ còn muốn lãng phí thời gian ở bỏ qua hai chữ phía trên sao?

Ba người không hẹn mà cùng cười, đây là kể từ sau khi vợ chồng lão Giang ly hôn, lần đầu tiên bọn họ bình hòa ngồi chung một chỗ như thế này, không có hiểu lầm không có oán hận.

.....

Vùng ngoại ô, theo địa chỉ Tiểu Tiết cho, nhóm Tiểu Huệ tìm được một căn nhà trệt, phòng ốc đang ở trên sông rạch, đầm nước nhàn nhạt có hai ba người đang câu cá, nhìn bộ dáng đều là đàn ông năm sáu chục tuổi.

Tiểu Huệ muốn tiến lên hỏi bọn họ một chút có biết Chương y sinh ở nơi này hay không, nhưng mẹ giữ cô lại, bà dùng hình miệng nói: “Mẹ đi cho.”

Xác thực theo mẹ nói là thích hợp nhất, vì vậy Tiểu Huệ cùng lão Giang ngốc tại chỗ, nhìn Giang mẹ hướng những người câu cá đi tới.

Có lẽ là bởi vì có người đến gần, mặt nước chợt nhúc nhích, một người đàn ông trong đó tiếc nuối nói: “Cũng sắp mắc câu, cố tình lại bị người hù chạy, thật là đáng tiếc.” Nói xong ông ấy quay đầu lại liếc mắt nhìn, trong mắt mang một ít trách cứ.

Ngay khi ông ấy nhìn thấy Giang mẹ, cần câu trong tay ông ấy lại “bịch” một cái rơi trên mặt đất. Những người đàn ông ở bên cạnh ông ấy cùng nhau câu cá hỏi ông ấy thấy cái gì, thế nhưng sợ đến như vậy.

Người đàn ông kia nhìn Giang mẹ, đôi tay cũng có chút run rẩy, môi rung rung mấy cái, mới có thể phát ra âm thanh: “Bà. Bà là?”

Giang mẹ gật đầu với ông ấy một cái: “Xin chào, Chương y sinh, chúng ta lại gặp mặt. Còn nhớ tôi không, tôi là Văn Duyệt.”

“Thật sự là bà!” Chương Ứng Thiên khẩn trương vượt qua bụi cỏ, đi về phía trước vài bước, ở trên đường thiếu chút nữa bị trật chân té, ông ấy cũng không để ý. Cho đến khi tới trước mặt Giang mẹ, lúc này mới tỉ mỉ nhìn vài lần, trong ánh mắt của ông ấy có loại sợ hãi, âm thanh nói chuyện cũng nhỏ không ít: “Bà có khỏe không?”

Đôi tay Tiểu Huệ giao nhau, có chút khẩn trương chờ đợi, hi vọng mẹ có thể thuyết phục Chương y sinh. Lão Giang vỗ hai cái ở trên vai con gái, nhỏ giọng an ủi: “Yên tâm, mẹ con biết phải làm sao.”

Giang mẹ trầm mặc mấy giây, có thể nói là người đàn ông ở trước mắt để cho bệnh tâm thần của bà càng thêm nghiêm trọng, nếu như không phải là ông ấy làm chứng, năm đó có lẽ bà cũng sẽ không quyết định ly hôn cùng lão Giang, gia đình của bà cũng sẽ không oán hận lẫn nhau vài năm như vậy, con gái của bà, chồng của bà, còn có bà, người một nhà có thể vui vẻ ở chung một chỗ.

Trong mắt Giang mẹ lộ ra hận ý: “Ông nên biết là tôi tới đòi nợ.”

Mấy năm trôi qua, trên mặt Chương Ứng Thiên cũng bắt đầu xuất hiện nếp nhăn, màu da cũng tối không ít, mà ánh mắt của ông ấy cũng không sắc bén như đao giải phẫu năm đó. Hôm nay xem ra, ông ấy càng giống như là một ông lão hồi hương, giống như cao thủ võ lâm trong Tiểu Thuyết Võ Hiệp chợt quy ẩn rừng núi, một ngày gặp phải kẻ địch ngày xưa, cuộc sống yên tĩnh bị phá vỡ, chuyện sợ hãi lo lắng mấy năm qua rốt cuộc cũng xảy ra. Những năm này ông ấy vẫn không thể quên sai lầm lúc đó, cho nên mới lựa chọn

trốn tránh. Hôm nay người bị hại tìm tới cửa, ông thế nhưng lại có loại cảm giác buông lỏng, thở phào nhẹ nhõm: “Tôi biết rõ. Bà muốn tôi bồi thường thế nào, tôi đều đồng ý. Đây là tôi nợ bà, tôi nên trả lại.”

Giang mẹ dừng một chút, nhìn hai cha con phía sau bà, hướng ông ấy mỉm cười, bọn họ chờ chính là những lời này của Chương Ứng Thiên. Bà yên lòng mở miệng: “Con rể tôi ngã bệnh, tôi muốn ông giải phẫu giúp cậu ấy.”

Chương Ứng Thiên không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt: “Không được, tôi không thể đồng ý với bà.”

Ông ấy thế nhưng không đồng ý, Tiểu Huệ sốt ruột, cô vọt tới, bắt được tay Chương Ứng Thiên hàm hừ: “Không phải ông nói ông thiếu mẹ tôi ư, làm cái gì cũng nguyện ý, tại sao lại đổi ý rồi hả?”

Chương Ứng Thiên nhìn Tiểu Huệ, thở dài một tiếng: “Cô chính là con gái Văn Duy? Dung mạo quả nhiên rất giống nhau, thì ra là cô đã lớn như vậy, năm đó tôi thấy cô, cô chính là cô gái nhỏ.”

Người nào rảnh rỗi nghe ông nói nhăng nói cuội, Tiểu Huệ trừng mắt liếc ông ấy một cái: “Chớ nói những thứ này cùng tôi, ông chỉ cần nói cho tôi một câu, ông cứu hay là không cứu?”

Lão Giang cũng đã tới: “Chương y sinh, chuyện năm đó đã qua rồi, trước mắt có một đứa bé cần ông giúp một tay, chẳng lẽ ông nhẫn tâm không quan tâm sao?”

Nhìn nét mặt gia đình này hoặc uy hiếp hoặc khuyên can, Chương Ứng Thiên lắc đầu một cái: “Không phải là tôi không muốn giúp, chỉ là tôi thật không thể ra sức.” Ông kéo quần áo của mình, lộ ra cánh tay, chỉ thấy phía trên có một vết sẹo dài mười cm. Ông chậm rãi mở miệng: “Năm đó bởi vì làm chấn, tôi hận đôi tay chính mình, vì vậy cầm dao chém nó. Mặc dù vết thương đã kết vảy, nhưng từ đó không thể cầm dao giải phẫu thêm lần nào nữa rồi. Cho nên tôi muốn mà chẳng giúp gì được.”

Đây là đang đùa giỡn hay sao, rốt cuộc là ai trêu chọc bọn họ đây. Tiểu Huệ đột nhiên cảm thấy khó chịu, loại cảm giác hy vọng rồi thất bại này thật làm cho người ta nói không ra hận. Cô cho là có mẹ ở đây, tìm được Chương Ứng Thiên ông ấy liền nhất định đồng ý làm giải phẫu cho Thiên ca, Tiểu Tiết nói qua, Chương Ứng Thiên chịu ra tay, tỷ lệ giải phẫu thành công sẽ cao ba phần. Cho nên chỉ cần ông ấy ra tay, Thiên ca nhất định có thể khôi phục rất nhanh, chỉ cần ông ấy ra tay. Nhưng bây giờ buồn cười dường nào, tay của ông ấy thế nhưng không thể cầm dao giải phẫu!

Tiểu Huệ nghiêng đầu, bước chân trầm trọng rời đi, lúc này cô chỉ có thể cố gắng an ủi mình: dù Chương Ứng Thiên không thể, chẳng lẽ lại thật sự không tìm được những người khác ư, không thể lãng phí thời gian, tôi nhất định có thể tìm.

Giang cha Giang mẹ nhìn bộ dáng Tiểu Huệ như vậy cũng rất đau lòng, có lẽ là ý trời trêu người, bọn họ cũng không ngờ tới sẽ có kết quả như vậy.

Chương Ứng Thiên suy tư một lát, hình như là nghĩ tới điều gì, chợt mở miệng: “Này, có lẽ có một người có thể giúp được.”

Tiểu Huệ dừng bước chân, nghe được Chương Ứng Thiên nói: “Đồ đệ của tôi.”

Tiểu Huệ lắc đầu một cái: “Tiểu Tiết, cô ấy không được, bây giờ cô ấy vẫn còn là bác sĩ thực tập, đối với bệnh u di truyền, cô ấy chưa tiếp xúc qua cũng không biết từ đâu xuống tay.”

Cách đó không xa có mấy ông lão kêu lên: “Mắc câu, câu cả ngày cuối cùng cũng để cho tôi câu được rồi.” Ông lão xa xa kia cùng Chương Ứng Thiên chào hỏi, hỏi ông ấy chuyện bên này lúc nào thì có thể xong.

Chương Ứng Thiên không có chú ý bên kia, chỉ đang hồi tưởng lại lời Tiểu Huệ nói, còn tự nhủ nói một câu: “Chính là cậu ấy.” Ông vui mừng nở nụ cười: “Không phải Tiểu Tiết, đứa bé kia tư lịch (tư cách và sự từng trải) còn cạn, không đủ kinh nghiệm. Tôi nói là một đồ đệ khác của tôi, đi theo tôi đã nhiều năm. Cậu ấy bây giờ đang ở bệnh viện u đứng đầu H thị, đứa nhỏ này bởi vì bạn gái mình chết vì u, cho nên hạ quyết định phải làm bác sĩ chuyên trị u, những năm này một ngày một đêm học tập, bây giờ tài nghệ đoán chừng là trò giỏi hơn thầy rồi. Tôi có thể bảo đảm cậu ấy tuyệt đối sẽ không kém so với tôi.”

Tiểu Huệ phục hồi lại tinh thần, cô kéo tay ba mẹ, chờ đợi Chương Ứng Thiên giới thiệu tên tuổi đồ đệ kia, chỉ là trong lòng cô có chút lo lắng, bởi vì chuyện xưa đó, cô cảm thấy rất quen tai, hình như là nghe qua ở nơi nào rồi.

Chương Ứng Thiên từ trên người lấy ra danh thiếp đưa tới: “Đây chính là đồ đệ của tôi, Trịnh Nhân Xuyên.”

Lúc bắt được danh thiếp kia, Tiểu Huệ không nhịn được phá lên cười: “Trịnh Nhân Xuyên, Trịnh Nhân Xuyên. Đây là có nhiều duyên mới có thể vẫn lôi kéo cùng anh ta.”

Nguyên bản chính là bởi vì họ Trịnh này quá không phúc hậu, rất giống người bị bệnh thần kinh, cho nên Tiểu Huệ mới nghĩ mời inh khác, thật vất vả tìm được một bác sỹ đủ để sánh ngang cùng anh ta, kết quả quanh đi quẩn lại vẫn phải là tìm anh ta. Tìm anh ta hữu dụng không, một người nhìn người khác quỳ xuống đều không lay động, anh ta làm sao có thể đồng ý? Một người đàn ông có lòng trả thù rất nặng làm sao có thể buông tha cơ hội lần này hung hăng đả kích người Nhà họ Kỷ đây?

Tiểu Huệ cười buông tay ra, khiến danh thiếp rơi trên mặt đất, sau đó lôi kéo ba mẹ: “Chúng ta đi thôi.”

Chương Ứng Thiên nghi ngờ: “Chuyện gì xảy ra?”

Tiểu Huệ hướng ông ấy gật đầu một cái: “Nếu như đồ đệ của ông có lòng tốt chịu ra tay, tôi liền sẽ không đứng ở chỗ này.”

Chương Ứng Thiên chau mày lại: “Làm sao có thể, đứa nhỏ Nhân Xuyên này tôi biết, từ trước đến giờ cậu ấy rất có thiện ý đối với bệnh nhân, làm việc lại cẩn thận, nếu không phải là nhìn trúng điểm này của cậu ấy, tôi cũng sẽ không thu cậu ấy làm đồ đệ. Hơn nữa mấy ngày trước cậu ấy còn hỏi tôi về chuyện u di truyền, nói là có một bệnh nhân mắc bệnh u rất có thể là có tính di truyền, cùng tôi thương lượng như thế nào mới có thể trừ cái gien di truyền đó đi, hoàn toàn trị tận gốc bệnh nhân này.”

Tiểu Huệ bỗng đứng ngẩn đầu lên, chợt hoài nghi, Trịnh Nhân Xuyên trong miệng Chương y sinh có phải người mình biết kia không, anh ta làm sao có thể? Chuyện này dù trên người ai cũng không dám tin tưởng?

36. Chương 36: Đêm Trước Khi Giải Phẫu. . .

Bệnh viện u lớn nhất H thị. Phòng bệnh.

Trịnh Nhân Xuyên thay Thiên Hàng kiểm tra thân thể, theo thường lệ mặt không chút thay đổi, nhưng mà cùng thường ngày bất đồng, hôm nay sau khi anh làm xong còn ở lại ngồi một lát.

Thiên ca cười rức rõ đến khác thường: “Anh em, tôi đã nói với anh đừng lãng phí hơi sức nữa, bà xã tôi tuyệt đối sẽ không đi theo anh.”

Trịnh Nhân Xuyên cất ống nghe xong, đem tay cắm vào trong túi áo khoác trắng: “Anh có nghĩ tới một loại khả năng hay không, cô ấy sẽ vì anh mà đi cùng với tôi. Nếu cô ấy thật đủ yêu anh mà nói, cô ấy nên hy sinh vì anh.”

Thiên ca hung hăng vỗ bốp đùi một cái, cười giận không kiềm được: “Anh sai rồi, thứ nhất, mặc dù đầu óc bà xã tôi không cực kỳ thông minh, nhưng sức phán đoán tối thiểu vẫn phải có, nếu cô ấy biết cô ấy cứ như vậy rời khỏi tôi, tuyệt đối không phải là vì tốt cho tôi, mà trực tiếp xử tử hình tôi! Thứ hai, dù đầu óc bà xã tôi thật mơ màng, quyết định đi theo anh để cứu tôi, vậy tôi tuyệt đối cũng không cho phép tình huống như thế xảy ra. Tôi không dễ dàng mới cưới được bà xã, tại sao có thể chấp tay dâng cho người ta, còn tặng cho loại người hèn hạ vô sỉ như anh. Tôi không đoạt bà xã lại, tôi CMN không phải là đàn ông!”

Trịnh Nhân Xuyên cũng không tức giận, sờ sờ lên cái cằm: “Hèn hạ vô sỉ? Còn giống như rất thích hợp với tôi đấy. Chẳng qua tôi ngược lại muốn biết, cậu biết tôi với cha cậu, bà xã của cậu giao dịch thế nào không?”

Thiên ca có chút chết lặng, anh dùng tay chà xát mấy cái: “Tôi phát hiện kể từ khi thị lực giảm xuống, tôi ngược lại có thể nhìn rõ ràng hơn, lão già có thay đổi gì, bà xã tôi đang suy nghĩ gì, cái người khốn kiếp này lại đang giở trò quỷ gì, tôi có thể đoán ra ba phần. Chỉ quan trọng nhất là, tôi có vũ khí bí mật.” Vũ khí này không phải cái gì khác, mà là người đàn ông tây trang bỏ gian tà theo chính nghĩa, vẫn cho rằng người đàn ông tây trang ấy là loại người gian ngoan không thay đổi, không ngờ anh ta còn rất hiệp nghĩa. Lần đó

anh ta cố ý đem điện thoại di động để lại ỉnh, chính là một bắt đầu rất tốt, sau anh ta từ từ tiết lộ tin tức của lão già cùng bà xã, có thể nói là nhân vật giữ chức mắt, lỗ tai cho Thiên ca.

Trịnh Nhân Xuyên cười cười: “Vận khí của anh còn rất tốt, có một người cha có tiền lại thương anh, còn có một bà xã không tính là quá tệ.”

Lời này làm Thiên ca không vui: “Này, nói thế nào đấy, bà xã tôi thật tốt, cái gì gọi là không tính là quá tệ? Trong lòng cây nho chua thật không tốt.”

Trịnh Nhân Xuyên rất im lặng, chưa từng thấy qua một bệnh nhân cùng anh miệng lưỡi trơn tru, quá lạc quan. Anh nhìn Kỷ Thiên Hàng hai lần, lắc đầu rồi đi.

Trước khi đóng cửa lại, anh lại nghe Kỷ Thiên Hàng thật vất vả đứng đắn nói: “Này, anh em, chớ giày vò lão già, những năm này ông ấy cũng không dễ dàng. Nếu như anh thật sự có hận, hướng tôi phát tiết là tốt rồi.”

Trịnh Nhân Xuyên há miệng, không lên tiếng, trực tiếp đóng cửa đi ra ngoài. Sau khi ra cửa, anh cười nhạo mà lắc đầu: Kỷ Thiên Hàng ơi Kỷ Thiên Hàng, chẳng lẽ anh không biết hướng anh phát tiết so với giày vò chính ông ấy còn khiến ông ấy khó chịu hơn sao? Đối với ông ấy mà nói, anh mới là quan trọng nhất, chỉ vì anh, ngay cả tôn nghiêm ông ấy cũng có thể không cần.

Trong phòng bệnh, Thiên ca cầm điện thoại di động, bởi vì tầm mắt có chút mờ hồ, phải đưa điện thoại đến vô cùng gần mới có thể thấy rõ, anh lục lọi mã số gọi cho B ca.

B ca đã gấp đến độ xoay quanh rồi, anh vừa nhận điện thoại liền rống: “Tiểu tử anh cũng quá không đủ nghĩa khí, chuyện lớn như vậy cũng không nói với tôi, rốt cuộc còn có anh em nữa không hả?”

Thiên ca đưa điện thoại ra, nếu không phải biết B ca là quan tâm mình, Thiên ca đã sớm mắng trả lại rồi. Chờ B ca mắng không sai biệt lắm, lúc này Thiên ca mới lần nữa để điện thoại ở bên cạnh: “Mắng xong rồi hả? Còn tiếp tục không?”

Đầu bên kia điện thoại, B ca một hồi học máu: “Không lãng phí nước miếng, anh mau nói đi, anh gọi điện thoại tới chính xác là không có chuyện tốt, để cho tôi sớm chết sớm siêu sinh.” Có lẽ là bởi vì nói cái chữ “Chết” này, B ca chợt dừng lại, hơi thở có chút rối loạn, xem bộ dáng là khẩn trương.

Thiên ca buông lỏng mà cười lên: “Lại bị cậu phát hiện, chỉ là lúc này ca tìm cậu là có chuyện đứng đắn. Tôi muốn cậu giúp tôi hạch toán, hiện tại tài sản của tôi ở công ty có bao nhiêu, nếu như có thể, bây giờ cậu bắt đầu giúp tôi sửa sang lại cổ phiếu của tôi, tìm được người thích hợp muốn mua thì bảo họ liên lạc với tôi.”

B ca sững sốt, khẩn trương, anh thế nào cảm giác Thiên ca đang giao phó hậu sự, thật rất khủng. Anh đinh trực cổ, siết chặt điện thoại rống: “Mua bán cổ phiếu cái gì, anh thiếu tiền như vậy sao? Nếu quả thật thiếu tiền nói với tôi, trên tay tôi còn có một chút tiền gửi ngân hàng.”

Thiên ca ho một tiếng, thành công đổi lấy khẩn trương bên đầu điện thoại kia hỏi: “Thân thể không thoải mái còn nói điện thoại, nhanh nghỉ ngơi. Có chuyện gì nói sao!”

Thiên ca rất bất đắc dĩ: “Đại ca, tôi là bị cậu làm sặc có biết không, được rồi, tôi không đùa giỡn cậu, trực tiếp nói với cậu, tôi xác thực cần tiền, cần rất nhiều tiền, càng nhiều càng tốt. Công ty cha vợ tôi quay vòng vốn có khó khăn, tôi phải giúp ông ấy.”

Nghe nói như thế, B ca thở phào nhẹ nhõm, rất sáng khoái mà đáp ứng tìm người giúp một tay xem một chút, nhất định bằng giá cả thích hợp bán đi. Nhưng mà anh còn có một chút nghi vấn: “Anh có muốn tìm bác trai giúp một tay hay không, tài sản của anh so với tìm bác trai thật đúng là người có năng lực kém tìm người có năng lực tốt, nếu như bác ấy đồng ý giúp đỡ, công ty cha vợ anh nhất định có thể bình an vượt qua nguy cơ.”

Thiên ca thở dài một cái: “Lão già rất cố chấp, dù nội tâm muốn giúp đỡ, tôi đi nói, ông ấy nhất định sẽ phản đối, thay vì đi cải chính thái độ của ông ấy, không bằng tự tôi tiếp cận trước, có thể giúp bao nhiêu thì giúp bấy nhiêu. Hơn nữa, công ty chúng ta thật không được việc như vậy ư, ít nhiều cũng có chút tiền

chứ?” Nói tới chỗ này, Thiên ca cũng có chút áy náy, “Chỉ là về sau nếu như mà tôi bán cổ phần cho người khác, công việc của các người có thể sẽ chịu ảnh hưởng, coi như là anh em thực xin lỗi cậu.”

B ca ở bên đầu kia điện thoại nhỏ một ngụm: “Đừng làm bộ buồn nôn thế chứ, nhanh nghỉ ngơi đi.” Nói xong cũng cúp điện thoại, anh cũng lo lắng Thiên ca lại nói ra cái gì tuyệt hảo, anh cũng sẽ không không chế được khóc lên, Đại lão gia, như vậy thật mất thể diện.

Làm xong những thứ này, Thiên ca yên lòng ngủ, B ca làm việc từ trước đến giờ đều đáng tin, tin tưởng sẽ rất nhanh có tin tức. Thiên ca cảm thấy có một câu nói của Trịnh Nhân Xuyên vô cùng đúng, anh ta nói Kỷ Thiên Hàng quả thật rất may mắn, có một người chịu vì anh quỳ xuống, có một bà xã vì anh không ngừng bôn ba, còn có mấy người anh em giao tình vượt qua thử thách, cuộc sống còn có đòi hỏi gì nữa đây? Dù ngày mai anh chết, anh cũng không có tiếc nuối. Chỉ lưu lại người làm sao? Bộ dạng Thiên ca mặc dù thoát nhìn rất không câu chấp, nhưng anh vẫn sẽ lo lắng, nếu cha không còn con trai để cho ông quan tâm, có thể tịch mịch hay không, có nhảm chán hay không? Nếu Tiểu Huệ không có mình ở bên cạnh, có thể đời này cũng không chịu lập gia đình hay không, nha đầu này có thể đau lòng khổ sở hay không?

“Thiên ca, gọi điện thoại với ai đấy?” Tiểu Huệ mở cửa đi vào.

Thiên ca tỉnh lại từ trong trầm tư, tầm mắt của anh cố gắng tập trung vào bóng người tại cửa ra vào, sau đó cười đến rục rịch: “Bà xã, mau tới đây, để ông xã hôn cái.”

Tiểu Huệ vừa trợn mắt vừa ngoan ngoãn đi tới, vẫn còn rất thân thiết mà đem mặt của mình dán xuống, cơ hồ là tiến tới khoe miệng Thiên ca để cho anh hôn, quả nhiên là một người vợ hiền.

Trong lòng Thiên ca hồi hộp, đưa tay lôi cô đến trước ngực, ôm chặt lấy, cằm của anh cọ bên trên Tiểu Huệ, vuốt ve qua lại. Như vậy qua không biết bao lâu, anh mới nhàn nhạt mở miệng: “Nha đầu, anh thật sự vô cùng may mắn, có thể làm vợ chồng với em, cho dù một ngày cũng rất tốt.”

Nằm ở trong ngực Thiên ca trong lòng Tiểu Huệ chấn động, cô biết Thiên ca muốn nói gì, mặc dù rất không nguyện ý nghe, nhưng cô không thể cắt đoạn, bởi vì dù làm giải phẫu, Thiên ca cũng không nhất định tốt. Thời gian của anh còn có bao nhiêu, ai cũng không thể bảo đảm.

“Nha đầu, em đều biết rõ, anh yêu em, rất thích, vô cùng yêu. Cho nên em ngàn vạn lần phải bảo vệ mình thật tốt, đừng để mình chịu một chút uất ức nào, đừng có cơ hội khổ sở. Nếu như mà anh không có ở đây, em phải tìm một người đàn ông gần giống anh yêu em, cho anh ta đến chăm sóc em. . . .” Thiên ca chậm rãi nói xong, cảm thấy trước ngực có lệ, anh cảm thấy ngực nóng lên, giờ khắc này anh cũng cảm thấy mình quá không hiền hậu, trước đây mặt dày mày dạn đuổi theo Tiểu Huệ để cô gả mình, kết quả gả mình còn chưa được bao lâu, lại nói với cô về sau tìm một người đàn ông tốt thật là chuyện hoang đường.

Cửa bỗng nhiên lại mở ra, một người xông tới, thấy hai vợ chồng triền miên, rất bình tĩnh buông một câu: “Ngại quá, quấy rầy các người rồi, chờ các người thân thiết xong thì gọi tôi một tiếng, chi tiết giải phẫu muốn thương lượng cùng các người một chút.”

Tiểu Huệ vốn không muốn để ý tới, nhưng thấy anh nhắc tới chuyện giải phẫu, cô lập tức từ trong ngực Thiên ca nhảy dựng lên, vội vàng hỏi: “Bác sỹ Trịnh, lời này của anh là có ý gì?”

Trịnh Nhân Xuyên nhíu mày nhìn cô một cái: “Hiếm khi thấy em không chỉ mặt gọi tên tôi đấy.”

Thiên ca ôm lấy Tiểu Huệ, trong ánh mắt mang theo địch ý: “Tôi cảnh cáo anh đừng đánh chủ ý lên bà xã tôi.” Nói xong anh lại chụt xuống hôn ở trên môi Tiểu Huệ, tuyên thệ chủ quyền của mình.

Trịnh Nhân Xuyên cười lạnh: “Nhìn hai vợ chồng thật đức hạnh, thật là tuyệt phối.”

Lời này hiển nhiên nói không có hảo ý, nhưng mà ở một người trong đôi vợ chồng nghe tốt vô cùng, vậy có phải có nghĩa là Trịnh Nhân Xuyên không có hứng thú đối với việc cướp bà xã trong gia đình người ta?

Ánh mắt Trịnh Nhân Xuyên quét hai người bọn họ một cái: “Coi như các người lợi hại, lại đem sự phụ tôi mời qua đây, nếu như không phải là sự phụ buộc tôi nhất định phải cứu anh, sống chết của anh chẳng liên quan gì đến tôi.”

Tiểu Huệ thật ngây ngẩn cả người, nếu như nói Chương y sinh nói, để cho cô vẫn còn nghi ngờ, như vậy hiện tại Trịnh Nhân Xuyên nói quả thật là kỳ tích, đây là họ Trịnh sao? Thật sự là anh ta? Thế nào đột

nhiên cảm thấy có loại cảm giác không thể tưởng tượng nổi?

Thiên ca cau mày: “Anh em, anh nói cái gì đấy? Tôi không nghe lắm chứ?”

Trịnh Nhân Xuyên lắc đầu: “Giải phẫu đã được sắp xếp, mấy ngày nay anh tốt nhất nghe tôi, tái xuất hiện chuyện từ bệnh viện len lén chạy đi, tôi coi như là Đại La Thần Tiên cũng bó tay. Nhà họ Kỷ của anh lại thiếu tôi một phần tình rồi, chờ sau khi anh khôi phục, nghĩ kỹ trả tôi như nào đi, đem bà xã anh đưa cho tôi hay là gia sản.” Nói xong, nhìn anh cũng không nhìn hai người này, thẳng đi ra cửa.

Cửa, Ông cụ Kỷ hướng anh gật đầu một cái. Lúc nghe Chương y sinh nói, ông cụ hiểu, cái thanh niên họ Trịnh này mặc dù có hận, nhưng cũng không phải hận mù quáng, cậu ấy cũng biết chuyện năm đó không thể hoàn toàn trách người khác, cậu ấy đã sớm bắt đầu tìm biện pháp giải quyết phẫu thuật cho Thiên Hàng rồi.

Mấy ngày nay Chương y sinh định dời đến trong bệnh viện ở, do Ông cụ Kỷ an bài chỗ ở, để cho ông ấy và đệ tử thương lượng chi tiết chuyện giải phẫu. Mấy ngày nay Thiên ca nghe theo lời bác sỹ dặn dò nghỉ ngơi thật tốt, Tiểu Huệ đã hỏi bác sỹ, chuẩn bị đồ ăn khoa học hợp lý cho anh, Thiên ca ăn không vào được, cô liền chính mình tự ăn một hộp, sau đó miệng đối miệng đút cho Thiên ca.

Giang cha Giang mẹ nhìn thấy, bị cảm động, bọn họ chỉ có thể cầu nguyện giải phẫu thuận lợi. Nghe nói Trịnh Nhân Xuyên muốn dùng phương pháp người máy trị liệu, trên thực tế loại liệu pháp này vẫn còn đang nghiên cứu, mặc dù thí nghiệm lâm sàng trên thân động vật hiệu quả rất tốt, nhưng là cho tới nay vẫn không tiến hành trên thân thể con người, cho nên Trịnh Nhân Xuyên cần Chương Ứng Thiên chỉ đạo. Anh lựa chọn sử dụng người máy thân thể con người bình thường, thay thế người máy biến dị trong cơ thể Thiên Hàng, nguyên lý không khó, nhưng cụ thể sẽ gây ra kỳ lạ hay không, hoặc là người máy có thể lần nữa bệnh biến (biến đổi bệnh lý) hay không, tất cả vấn đề đều không biết.

Ba ngày khá dài như ba năm, Tiểu Tiết cùng Tiểu Phong Tử cũng xin nghỉ chạy tới, bọn họ ở bệnh viện bên cạnh, gần nơi thăm bệnh. Quả Táo Quân vừa mới hết bận ở một tổ diễn kịch, vì vậy có mấy ngày nghỉ, cậu ấy trở về trong nhà Tiểu Huệ, lại ngoài ý muốn đụng phải Lệ Toa.

Lệ Toa chỉ tiếc rên rỉ không thành thép hỏi cậu ấy: “Rốt cuộc anh có ý tứ đối với tôi hay không, chẳng lẽ những năm gần đây đều là một mình tôi tự mình đa tình sao?” Mấy ngày chiến tranh lạnh, cố ý xa lánh, cô đã dùng hết biện pháp, nhưng vẫn không thể quên cái người đàn ông hèn yếu này. Có lẽ đây là lần đầu tiên cũng là một lần cuối cùng, cô hỏi rõ ràng, nếu người đàn ông này còn không chịu thừa nhận, như vậy bọn họ liền hoàn toàn tách ra thôi.

Quả Táo cảm thấy lần này thái độ của Lệ Toa rất không giống trước, cậu có loại cảm giác thật phải mất đi cô, cậu luống cuống sợ hãi, lại càng thêm không biết trả lời thế nào. Dù những năm này cậu vẫn yêu cô gái này, cậu vẫn không có lòng tin mình có thể làm cho cô hạnh phúc hay không. Gia thế của Lệ Toa cùng điều kiện của bản thân cô đều rất ưu việt, cô gái như vậy đáng giá người càng tốt hơn. Nên buông tha sao? Cậu đang hỏi mình trong lòng, nhưng tại sao vừa nghĩ tới buông tha, tim của cậu giống như bị xé đau vậy, ngàn vạn sợi tơ liên tục không thôi.

Cậu cau mày, ngẩng đầu: “Ba ngày sau, chờ Thiên ca kết thúc phẫu thuật, tôi sẽ cho em câu trả lời chắc chắn.”

Lệ Toa cười đồng ý, giữa bọn họ cũng nên có một hiểu rõ.

Trước giải phẫu hai ngày, B ca đưa tin tức, nói là đã tìm được người mua, nguyện ý ra giá ua cổ phiếu trên tay Thiên ca, hơn nữa người mua bảo đảm không can dự vốn kinh doanh của công ty. Thiên ca không nghĩ ngờ gì, đồng ý bán cổ phiếu, đem mười triệu len lén giao cho nhạc phụ đại nhân.

Bắt được chi phiếu, Giang cha có loại cảm giác dở khóc dở cười: “Đứa nhỏ ngốc, làm sao con không thương lượng cùng chúng tôi một chút đây?”

Thiên ca mờ mịt, chẳng lẽ công ty nhạc phụ đã tiến vào trình tự phá sản?

Giang cha ngồi ở bên giường Thiên ca, thở dài một cái: “Con đại khái không biết đi, cha con cũng sớm đã đầu tư vào Giang thị, từ trước đến giờ ông ấy luôn mạnh mẽ mềm lòng, hơn nữa, giao tình giữa ta và cha con nhiều năm như vậy, ông ấy có thể không giúp một tay sao? Ban đầu ta không muốn phiền toái ông ấy,

kết quả sau khi ông ấy biết liền lập tức chửi mắng ta một bữa, nói tiền ông ấy đầu tư là sinh lễ cho Tiểu Huệ.”

Tiểu Huệ đang đứng ở cửa, thời điểm nghe được hai chữ sinh lễ liền lấy làm kinh hãi, nhưng cô không hiểu, nếu ông cụ tính toán như vậy, tại sao ông ấy vẫn muốn mình rời khỏi Thiên ca, còn lời nói khác thường cùng nhiều bá đạo? Chẳng lẽ.

Giang cha nói tiếp: “Hai đứa các con ở sau lưng ta lén lút lén lút liền đi chứng làm rồi, đây coi là chuyện gì. Chúng ta cũng lo lắng các con chỉ là một lúc kích động, cho nên ta và cha con liền muốn nói trước các con, xem các con có thể chống lại khảo nghiệm hay không.”

Khảo nghiệm? Tiểu Huệ bừng tỉnh hiểu ra, khó trách mặc dù trong miệng ông cụ nói để mình rời khỏi Thiên ca, nhưng từ G thị đến H thị, ông ấy đều không có chân chính ngăn cản mình và Thiên ca. Cho nên ông ấy chỉ muốn xem tình cảm của cô cùng Thiên ca có đủ kiên định, trải qua chống lại khó khăn hay không?

Cái ông cụ này diễn kỹ thật là tốt.

Một ngày trước giải phẫu, hai đại gia đình tề tụ trước phòng bệnh, ông cụ là người cuối cùng đến, dĩ nhiên ông ấy không biết trước những người này muốn làm cái gì, còn có Giang cha lừa ông ấy nói Thiên Hàng có chuyện, muốn ông ấy đi xem một chút.

Ông cụ đến gần phòng bệnh, vẻ mặt nóng nảy: “Xảy ra chuyện gì? Có phải có nơi nào không thoải mái hay không?”

Ông vừa mới nói xong liền bị một bóng người ôm lấy, đó là Thiên ca, anh đang được Tiểu Huệ nâng đỡ ôm lấy lão già, cả phòng đều là tiếng cười. Ông cụ đẩy ra cũng không phải, tức giận cũng không phải. Chỉ lạnh lùng kéo căng hỏi: “Các người làm cái gì?”

Thiên ca ghé bên lỗ tai hỏi: “Lão cha, nếu như không phải là nhạc phụ nói con có chuyện, có phải cha tính toán cả đời cũng không muốn trông thấy con trai của cha không?”

Ông cụ Kỷ có chút không quen con trai đột nhiên thân mật, ông nói chuyện cũng không trôi chảy: “Con. Các người gạt tôi! Giỏi lắm, thế nhưng.”

Ông còn chưa nói hết, Thiên ca ôm chặt hơn nữa, anh cao giọng kêu: “Cha, cảm ơn cha!”

Ông cụ Kỷ hoá đá tại chỗ.

37. Chương 37: Cuối Cùng . . .

Trong quá trình tiến hành giải phẫu.

Ngoài phòng giải phẫu, đôi tay Tiểu Huệ nắm chặt, mà Tiểu Tiết ở bên người cô.

Bác sỹ Chương Ứng Thiên thấy vợ chồng Giang thị ở bên ngoài, suy nghĩ một chút, vẫn đi tới bên bọn họ, có một số việc ông không thể gạt.

Giang mẹ rất kỳ quái, Chương y sinh nói có chuyện muốn nói cùng bọn họ, bảo bọn họ đi theo ông đến khu nghỉ ngơi lầu một trong bệnh viện. Vẻ mặt của ông cũng không lạc quan: “Vốn là lời này nên ở trước lúc phẫu thuật nói với các người, nhưng sợ ảnh hưởng tâm tình, cho nên vẫn quyết định lưu về sau sẽ từ từ giải thích.”

Lời mở đầu của ông khiến Giang mẹ khản trương, bà nắm chặt tay lão Giang, tâm tính thiện lương giống như cũng nhảy đến cổ họng: “Giải phẫu rất xấu sao?”

Lão Giang cũng lo lắng, về cái liệu pháp người máy đó, bọn họ đều là người ngoài nghề, nghe chỉ tốt ở bề ngoài, rốt cuộc điều này có thể hoàn toàn trị tận gốc bệnh của Thiên Hàng hay không?

Chương y sinh khoát khoát tay, ý bảo bọn họ trước không cần khẩn trương: “Vấn đề giải phẫu không lớn, nhưng có một chút chúng tôi không có giải thích rõ chính là, hiện tại kỹ thuật người máy trị liệu vẫn không thành thực, người máy trị liệu sinh sản tế bào tương đối khó khăn, cho nên, đối với bệnh nhân, chúng tôi làm người máy trị liệu tế bào. Dem người máy bình thường ngoại sinh thông qua người máy dời kỹ thuật chen vào trong tế bào chịu thể của bệnh nhân, cải chính người máy khác thường. Nhưng, sinh sản trong tế bào còn mang theo biến dị người máy, cho nên bệnh nhân thật ra thì không thể hoàn toàn trị tận gốc.”

Lão Giang không hiểu: “Nói cách khác sau giải phẫu có khả năng tái phát sao?”

Giang mẹ cũng cùng lão Giang nghĩ như nhau, nhưng bà lo lắng một cái vấn đề hơn: “Nếu như tái phát, có cơ hội chữa khỏi không? Sẽ rất nghiêm trọng sao?”

Chương y sinh lắc đầu liên tục, chân mày nhíu chặt: “Không phải như vậy, các người không cần lo lắng, theo nghiên cứu tỏ rõ, ngoại sinh người máy có thể chính xác chen vào trong tế bào trong cơ thể bệnh nhân, bình thường khả năng tái phát không cao. Nhưng bệnh nhân thay đổi tất nhiên không thể lạc quan rồi, sinh sản biến dị trong tế bào người máy sẽ xuất hiện trong cơ thể con cái, bệnh nhân hiển tính bệnh di truyền, cho nên không có ngoài ý muốn, bệnh nhân sinh đứa bé nhất định sẽ phát bệnh.”

Lời vừa nói ra, thân thể Giang mẹ run rẩy hạ xuống, may mà lão Giang đỡ bà, mới tránh khỏi đầu bà hoa mắt ngất ngã xuống. Đầu Giang mẹ có chút đau, tay bà nâng đầu: “Chương y sinh, lời này ông nói qua với Tiểu Huệ sao?” Lúc này Tiểu Huệ vẫn còn đang chờ đợi kết quả giải phẫu, con gái cùng Thiên Hàng đáng thương đã không dễ dàng rồi, lãng phí những năm này, thật vất vả kết hôn, kết quả Thiên Hàng có bệnh, còn bệnh không nhẹ. Hiện tại bệnh có cơ hội chữa hết lại không thể sinh đứa bé! Bên trong một gia đình nếu không có đứa bé, đó chính là một loại không trọn vẹn, từ từ mấy chục năm, không có đứa bé, bọn họ có thể vẫn bình an vô sự cầm tay đi xuống sao?

Văn Duy thật đau lòng cho con gái.

Ngoài phòng giải phẫu, Tiểu Tiết cũng do dự, cô bắt lấy tay Tiểu Huệ, buông ra lại nắm chặt, nắm chặt lại buông ra. Cuối cùng Tiểu Huệ vẫn là không nịn được hỏi cô rốt cuộc có chuyện gì.

Tiểu Tiết thâm trầm nhìn cô một cái, giọng cao cổ: “Đây chính là cậu bảo tớ nói.”

Nhìn bộ dáng cô thể nào cảm giác giống như là có đại sự gì. Chẳng lẽ là về Thiên ca sao? Nghĩ tới đây, Tiểu Huệ rút cánh tay Tiểu Tiết một cái: “Cậu nói nhanh một chút, cố tình muốn gấp chết tớ có phải không!”

Tiểu Tiết cắn cắn môi dưới: “Tớ. Tháng sau tớ có thể phải về nước Mỹ.”

Tiểu Huệ sững sốt lẫn sững sờ, đầu tiên là bởi vì Tiểu Tiết nói không phải chuyện của Thiên ca, thứ hai nếu như Tiểu Tiết muốn về nước Mỹ, Tiểu Phong Tử làm thế nào?

Tiểu Tiết xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh cách đó không xa liếc mắt nhìn bầu trời bên ngoài, ánh mắt có chút xa xôi: “Cậu biết mấy năm trước ba mẹ tớ di dân đến nước Mỹ, bọn họ vẫn hi vọng tớ trở lại bên cạnh bọn họ. Lần này trở về nước thật ra thì tớ không đơn thuần là tìm Thiên ca, vốn đang tính toán phát triển ở trong nước, chỉ tiếc ở trong nước mờ mịt lẫn lộn, thật là không làm được, ba mẹ lại hạ tội hậu thư rồi, muốn tớ về nước Mỹ.” Tiểu Tiết nghiêng đầu qua, nhìn Tiểu Huệ một cái, trong ánh mắt có chút tiếc nuối không thôi, “Hơn nữa, nơi này cũng không có gì đặc biệt cần tớ, tớ cuối cùng cũng không thể cả đời ở chỗ của cậu? Tớ còn muốn tìm đối tượng, kết hôn.” Nói tới chỗ này, Tiểu Tiết khó được thở dài một cái.

Tiểu Huệ lườm cô một cái: “Thật không có hay là giả không có, tớ cũng không tin cậu không nhìn ra được cậu ấy có ý tứ đối với cậu.”

Tiểu Tiết trở về, khí thế không giảm: “Cậu cho rằng người người đều như Thiên ca ư, vô luận xảy ra cái gì cũng chịu lớn tiếng nói muốn đi cùng với cậu, muốn kết hôn với cậu!”

Trên mặt Tiểu Huệ xuất hiện vẻ mặt hạnh phúc, cô không khách khí chút nào trả lời một câu: “Vây cũng đúng, người đàn ông giống như vậy tớ không thấy nhiều.”

Nhìn dáng vẻ hả hê của cô, Tiểu Tiết cũng không còn tâm tình chèn ép, bởi vì ——“Trước tớ đã hỏi cậu ấy, nếu như mà tớ đi nước Mỹ cậu ấy sẽ lưu tớ lại sao, tớ cho rằng cậu ấy dù là qua loa cũng sẽ lưu tớ lại, chỉ

là.”

Tiểu Huệ vỗ vỗ bả vai của cô: “Tiểu Phong Tử nhà tôi không biết biểu đạt ở phương diện tình cảm, có lẽ cậu có thể trực tiếp hỏi suy nghĩ của cậu ấy một chút, chớ vòng vèo thử dò xét tâm tư của cậu ấy, cậu ấy không nhất định có thể nghe hiểu. Nếu như bởi vì một câu nói vô tâm mà bỏ qua, vậy chính là đáng tiếc.”

Tiểu Tiết giống như quái vật nhìn Tiểu Huệ: “Mấy ngày không thấy, cậu biến thành chuyên gia tình yêu rồi hả?”

Hai người cười cợt một hồi, tình cảnh sau đó chợt lạnh xuống, trong lòng hai người đều có chuyện, cười không nổi.

Lệ Toa cùng Quả Táo Quân sắp xếp công việc, cũng xuất hiện trong bệnh viện rồi. Nghĩ đến tình cảnh lúc trước cùng Thiên ca chung sống, Lệ Toa hơi xúc động. Lúc ban đầu nhìn thấy cho rằng đó là một con nhà giàu, ý vào cha có chút tiền cho nên làm việc liều mạng, hoa tâm, da mặt dày, tự luyện. Sau lại phát hiện anh chỉ là một người miệng lưỡi trơn tru, những cô gái khác anh đều không để trong mắt. Sau lại nghe nói anh thổ lộ, anh cùng với Tiểu Huệ chăm sóc Giang mẹ. Phát hiện người đàn ông này rất có dũng khí có trách nhiệm. Hiện tại, biết được anh rất sớm đã có bệnh, nhưng anh còn cố gắng đeo đuổi Tiểu Huệ, vậy cần bao nhiêu dũng khí? Nếu như người kia đổi lại là Quả Táo, cậu ấy không biết đã sớm trốn ở cái góc nào rồi, một mình ăn năn hối hận, tự sinh tự diệt đi. Cậu ấy khẳng định tới cùng đều không nguyện cho hai người có cơ hội đi chung với nhau.

Nghĩ tới đây, Lệ Toa chợt dừng bước chân, ánh mắt cô sắc bén nhìn Quả Táo Quân: “Tôi bỗng nhiên cảm giác mình rất ngu.”

Quả Táo Quân không hiểu, theo bản năng đưa tay muốn chạm cô, nhưng bàn tay đến một nửa thì thu hồi lại, bởi vì Lệ Toa đang ngó chừng tay của cậu, trong ánh mắt có chẳng đáng?

Rốt cuộc Lệ Toa cong khóe miệng lên cười: “Anh ngay cả dũng khí đụng tôi cũng không có. Cho nên nói tôi thật sự ngu, từ rất sớm trước kia cũng đã biết anh không dám đến gần tôi, cần gì phải đợi đến sau khi giải phẫu kết thúc đây? Không phải là lần nữa chứng minh hai ta không thích hợp ư?”

Quả Táo Quân khó chịu, lời nói liên ngăn ở khóe miệng chỉ là không ra một tiếng, cậu không phải là không muốn giữ lại, nhưng rút lui lâu như vậy, cậu đều đã quên rốt cuộc phải làm như thế nào mới có thể lấy hết dũng khí rồi. Cậu sợ ánh mắt của Lệ Toa, sợ toàn thân cô tán phát khí thể cường giả, sợ cái loại cảm giác bị hạ thấp, là một người đàn ông, một người đàn ông hèn yếu, một người đàn ông có nội tâm khát vọng mãnh liệt, cậu sợ nuôi tiếc càng ngày càng tăng.

Cuối cùng cậu vẫn cúi đầu.

Lệ Toa quay lưng đi: “Được rồi, không làm người yêu cũng không trở thành kẻ địch, lần sau nhìn thấy tôi không cần giống như ẩn núp chuột thấy mèo nữa.” Nói xong cô sải bước mà hướng trước mặt đi tới, tay đồng thời lau xuống trên mặt.

Quả Táo Quân đây là một lần duy nhất lớn mật nhìn cô chằm chằm, bóng lưng của cô còn là cùng cả người cô tức giận, cô là một cô gái thành công, cô đáng giá với người đàn ông tốt hơn, mà không phải tên oắt con vô dụng như mình.

Quả Táo Quân cười: rốt cuộc muốn thả tay. Mặc dù, trong lòng có chút đau.

Tiểu Huệ nhìn Tiểu Phong Tử vừa mới đi theo bọn Quả Táo Quân cùng đi mua đồ rồi, cô nhìn bọn họ một cái, cười cười: “Các người cũng có công việc của mình, thật ra thì không cần tới đây, người bên này đủ rồi.” Nói tới chỗ này, cô ngừng một chút, lại đột nhiên mở miệng: “Tiểu Phong Tử, Tiểu Tiết giống như có lời muốn nói với cậu, cậu mang cô ấy ra ngoài đi dạo đi.”

Tiểu Phong Tử sững sốt một chút: “Tỷ tỷ, không phải, cái đó. Anh rě.”

Tiểu Huệ phát tay, vẻ mặt không nhin được: “Đi nhanh lên, cậu sống ở chỗ này cũng chướng mắt.”

Tiểu Tiết hiểu Tiểu Huệ khổ tâm, cô không chút do dự đứng dậy: “Tớ đi ra ngoài dạo, có chuyện gì trực tiếp điện thoại cho tớ, tớ lập tức trở lại.” Nói xong rồi đi trước một bước, thời điểm ngang qua bên cạnh Tiểu Phong Tử, cô dừng một chút, nhỏ giọng nói một câu “Chính tôi ở bên ngoài chờ cậu.”

Tiểu Phong Tử nhìn tới nhìn lui, như đang bị mọi người giựt giây, lúc này mới đuổi theo Tiểu Tiết đi ra ngoài.

Tiểu Huệ nhìn Lệ Toa một cái, bộ dáng hơi hả hê: “Các người thì sao, như thế nào? Có cần chuyên gia tình yêu này tới giúp các người làm mai mối hay không?”

Lệ Toa cách không khí lườm cô một cái: “Chỉ cậu mù quáng làm việc, tôi cùng Quả Táo là bạn tốt, đời này là bạn bè.” Cô hào khí mà dùng tay đặt lên bả vai Quả Táo Quân, bộ dáng kẻ vai sát cánh này ngược lại có mấy phần giống như huynh đệ giống như hai anh em, duy chỉ không có thành phần mập mờ.

Nhìn đến đây, ánh mắt Tiểu Huệ đổi một cái, có ít người cách gần như thế, nhưng vẫn không vượt qua nổi, giống như là hai cái bắt chéo. Rõ ràng hấp dẫn lẫn nhau, nhưng lúc tiếp cận nhất, phút chốc kia liền bắt đầu gặp phải kết cục càng chạy thì càng xa. Tiểu Huệ cảm giác so sánh này của mình thật sự không thỏa đáng, bọn Quả Táo Quân nhất định sẽ đi chung với nhau thôi.

Có một lần Tiểu Huệ hỏi riêng Lệ Toa, rốt cuộc tại sao cô vào thuê phòng trọ nhỏ của mình. Bằng điều kiện của cô, rất không cần phải chen chúc mấy người trong một gian phòng. Lệ Toa nói cô muốn cho chính mình thêm một cơ hội. Tiểu Huệ suy đoán cơ hội này có liên quan đến Quả Táo Quân, chỉ là không biết cơ hội không có tới.

Lệ Toa cũng hiểu được, giờ khắc này, khi cô khoác bả vai Quả Táo nói ra lời này thì cô cũng không có cơ hội. Một đoạn thời gian tình yêu còn trẻ u mê rốt cuộc là thua bởi thời gian những năm qua tách ra hay là tính cách hai người khác biệt đây?

Không biết qua bao lâu, giải phẫu cuối cùng cũng kết thúc, Trịnh Nhân Xuyên đi ra trước tiên, đầu đầy mồ hôi, nhưng anh gật đầu với Tiểu Huệ một cái, ý bảo giải phẫu rất thành công, ở viện mấy ngày nữa, sau đó có thể đi về nhà, về sau chỉ cần định kỳ tới tái khám là được.

Tiểu Huệ vô cùng biết ơn mà tỏ lòng cảm kích, tay cô đầy mồ hôi hình như cũng dẫn theo lửa nóng, mọi chuyện xong xuôi cũng ấm tay. Thiên ca còn chưa tan hết thuốc mê, anh nằm ở trên giường bệnh bị người đẩy ra, vẻ mặt an bình mà trấn định. Trước khi tiêm thuốc mê, Trịnh Nhân Xuyên nói với anh một lúc lâu, Thiên ca cảm thấy giống như đang nằm mơ, anh ta nói anh ta và Nhiên Nhiên, anh ta nói số mạng luôn công bằng, anh ta còn nói. Các người cuối cùng cả đời không thể có đứa bé.

Thân thể mặc dù chết lặng, nhưng cảm giác rất chân thật, Thiên Hàng rất tỉnh táo biết được lời này cũng không phải đang nằm mơ. Anh cười trong lòng: bác sỹ Trịnh thật là chọn một thời cơ tốt nói chuyện. Không có ai biết, Thiên Hàng khát vọng cỡ nào có thể cùng Tiểu Huệ có một đám đứa nhỏ, bọn họ vây ở chân của mình vừa kêu ba, ba. Âm thanh riu rít này mặc dù ồn ào, nhưng nhất định sẽ làm cho người ta thương yêu đến tận xương. Anh đã sớm nghĩ xong, mình tuyệt đối sẽ không để đứa bé giống ông nội mặt cả ngày thúi, anh sẽ trở thành anh trai tri kỷ của bọn nhỏ, bởi vì Tiểu Huệ là chị gái tri kỷ.

Anh suy nghĩ qua rất nhiều cảnh tượng: người một nhà vây quanh bàn ăn ăn cơm, đứa bé đem cơm xúc khắp nơi, Tiểu Huệ đuổi theo muốn đánh đứa bé, kết quả đứa bé nhảy lên trên người anh cầu cứu.

Nhưng anh duy chỉ có không muốn qua, đứa bé của anh có lẽ có một ngày có thể sớm nằm ở trên giường bệnh hơn so với anh, hay hoặc là, đứa bé của anh vốn cũng không nên đi tới cõi đời này.

Giải phẫu mặc dù kết thúc, anh thế nhưng lại chợt thấy hơi mệt chút, còn có nhiều lo lắng. Tương lai dài như vậy, muốn đi như thế nào mới sẽ không để cho người anh yêu bị thương?

.

Sau một thời gian hưng phấn, Tiểu Huệ phát hiện có vấn đề, cô đã đợi vài giờ, tại sao Thiên ca còn chưa có dấu hiệu tỉnh lại? Tác dụng của thuốc tê không nên mạnh như vậy, chẳng lẽ là. Nghĩ tới đây, cô nhanh chóng rung chuông, tìm y tá tìm bác sỹ tới đây.

Tiểu Huệ lại yêu cầu Trịnh Nhân Xuyên làm kiểm tra toàn diện, anh không nhịn được rống lên: “Có phải muốn tôi ngay tiếp theo kiểm tra xem tuyến tiền liệt của anh ta có phải xảy ra vấn đề rồi hay không?”

Tiểu Huệ sững sốt một chút, sau đó gật đầu: “Trên người anh ấy nhất định là có chỗ nào không ổn, nếu không tại sao cho đến bây giờ anh ấy vẫn không có tỉnh lại.”

Trịnh Nhân Xuyên để ông nghe xuống, bảo y tá cũng đi làm việc khác: “Em đã từng nghe qua nếu như ý chí của bệnh nhân không muốn tỉnh táo mà nói, dù trên người anh ta không có bệnh tật, anh ta cũng sẽ lâm vào trạng thái hôn mê.”

“Không thể nào!” Tiểu Huệ kiên định lạ thường, cô ngược lại có chút hoài nghi Trịnh Nhân Xuyên rốt cuộc có được hay không, ngàn vạn đừng là y thuật của anh ta không tinh, cho nên tìm cái lý do như vậy. Đạo lý rất đơn giản, trong lòng Thiên ca khỏe mạnh tích cực, anh ấy không phải không biết nếu như anh ấy vẫn tiếp tục ngủ mê man, người yêu anh ấy sẽ lo lắng thế nào. Cho nên anh ấy tuyệt đối sẽ không có suy nghĩ này!

Trịnh Nhân Xuyên lắc đầu một cái: “Nếu như anh ta không hề muốn tỉnh lại vậy thì lý do là gì? Được rồi, em tốt nhất nên ở cùng với anh ta, nói không chừng đợi chút nữa anh ta liền tỉnh.”

Cuối cùng Trịnh Nhân Xuyên nói một ít lời thật không đáng tin, nhưng ánh mắt cuối cùng kia của anh ta khiến Tiểu Huệ có chút lo lắng. Nếu quả thật có, sẽ là lý do gì? Suy nghĩ còn chưa được bao lâu, cô liền tự giễu nở nụ cười: tôi thật sự là ngu, bác sỹ luôn thích đe dọa như vậy, bọn họ cũng không phải là bán tiên, sao có thể cái gì cũng biết đây?

Trên người Thiên ca có chút mồ hôi, vì vậy đi phòng vệ sinh múc nước, tỉ mỉ dùng khăn lông lau người Thiên ca. Bắt đầu từ tóc của anh, tóc của anh mịn đen bóng, sờ lên mềm nhũn rất thoải mái; mặt của anh có góc cạnh rõ ràng, Tiểu Huệ càng nhìn càng cảm thấy anh rất đẹp trai không có thiên lý; cánh tay của anh đủ dài, dễ dàng có thể kéo Tiểu Huệ.

Ngoài phòng bệnh, Giang mẹ vẫn nhìn, mấy lần bà có kích động muốn mở cửa đi vào, nhưng cuối cùng cũng không xuống tay, bà hiểu rõ con gái mình vô cùng, dù cô biết tin tức này, cũng nhất định không rời khỏi tiểu tử Thiên Hàng kia, làm mẹ làm sao có thể chia rẽ bọn họ đây?

Lão Giang dặt tay của bà, nhỏ giọng nói: “Đi thôi, bọn nhỏ cứ để cho bọn nó tự mình giải quyết, vô luận cuối cùng quyết định thế nào, chúng ta ủng hộ là tốt rồi.”

Trong lúc Giang mẹ gật đầu, âm thanh từng tiếng gậy gõ đất truyền đến, Ông cụ Kỷ giống như là già nua thêm vài tuổi, ánh mắt của ông không sắc bén bằng thường ngày, giờ phút này thật có mấy phần bộ dáng người cha: “Là nhà họ Kỷ chúng tôi không có số mệnh có đứa bé, đứa nhỏ Tiểu Huệ kia tôi cũng rất thích, chỉ có nó mới trị được con tôi, nhưng mà bây giờ con trai không thể có con. Haizz, lúc ấy mặc dù tôi muốn bọn nó ly hôn là chưa ý định khảo nghiệm, nhưng không phải là không muốn tốt cho hai đứa bé. Không thể bởi vì Thiên Hàng mà làm trễ nải Tiểu Huệ.”

“Làm trễ nải cái gì?” Trong lúc mấy người nói chuyện, hoàn toàn không có phát hiện Tiểu Huệ đã mở cửa.

.

Ngồi ở bên giường của Thiên ca, Tiểu Huệ chậm rãi gọt quả táo, mặc dù có mấy lần thiếu chút nữa gọt đứt, cũng may cắt sâu, nạo nhiều thịt quả, sau đó thành công cứu vãn một chuỗi dài vỏ quả táo. Gọt xong, Tiểu Huệ ngoạm một miếng lớn, cô nở nụ cười rực rỡ đối với người ngủ say trên giường bệnh: “Thiên ca, anh xem, em lợi hại không? Biết em vừa rồi gọt trái táo đang suy nghĩ cái gì không? Anh nhất định đoán không được. Chính em đang nghĩ nếu như mà em có thể đem vỏ quả táo gọt xong, sau đó một lần không ngừng, anh sẽ tỉnh lại làm phần thưởng của em. Dĩ nhiên, chuyện này cần anh phối hợp, nếu như anh có thể. Thôi, em còn muốn một chuyện khác, thật ra thì cuộc đời giống như gọt trái táo, có lúc sẽ gặp phải khó khăn, nhưng phải rõ ràng mình muốn cái gì nhất, thịt quả táo, đúng vậy! Tuy nhiên có lúc vì bảo đảm vỏ không ngừng, cần cắt đứt một chút thịt quả, nhưng cuối cùng lấy được vẫn là phần lớn quả táo, vẫn có thể ăn. Nhưng nếu như bởi vì lo lắng về vỏ quả táo, mà vứt bỏ cả quả táo, như vậy có phải thật là đáng tiếc hay không? Không đúng, không chỉ là đáng tiếc, mà là ngu, đứa ngốc từ đầu đến đuôi!”

Cô đem trái táo gọt xong đặt ở trong đĩa trái cây, hướng về phía Kỷ Thiên Hàng quát: “Họ Kỷ kia, CMN, anh chính là một đứa ngốc, không nên để lão nương nói tục có được hay không! Anh cho rằng anh vẫn ngủ, em liền hết cách với anh có phải hay không, em đã nói với anh, em thật đúng là có biện pháp, có thể làm sao tìm được, hai ta hao tổn chứ, xem ai hao hơn người nào! Nếu như mà anh muốn ngủ như chết, cũng được!” Cô nhìn sâu một cái, ánh mắt kiên định, “Em cũng ngủ cùng anh!”

Trên giường đầu ngón tay Thiên ca bỗng nhúc nhích, vẫn như cũ không có mở mắt ra. Tiểu Huệ phối hợp nói tiếp: “Không thể có con cũng không sao, em còn sợ sinh con quá cực khổ, tưởng tượng cũng cảm thấy kinh khủng. Nếu như anh thích trẻ con, chúng ta có thể đi nhận nuôi mấy đứa, mặc kệ là mười đứa hay tám đứa, chỉ cần anh và em nuôi là tốt rồi. Hiện tại cũng là thời đại nào rồi, gia đình còn nhiều mà, chẳng lẽ anh còn bị loại tư tưởng phong kiến ‘Bất Hiếu Hữu Tam, Vô Hậu Vi Đại’ (Không có con nối dõi là tội lớn nhất) bắt cóc sao?”

Tiểu Phong Tử nghe tin chạy tới giống như một trận gió xông vào, cậu kéo Tiểu Huệ lại, kêu: “Bà chị, đừng nói ahhh... Thiên ca quyết định không nghe, chúng ta ai cũng không làm gì được.”

Tiểu Huệ liếc cậu ấy một cái: “Cậu cảm thấy là thế này phải không? Nhưng mà chị lại cảm thấy anh ấy đều nghe được.” Cô bắt lấy ngón tay Thiên ca, giơ lên cao, “Ngón tay của anh ấy đang động, lời của chị nói anh ấy đều có nghe, Kỷ Thiên Hàng, anh chính là một tên khốn kiếp, trước anh chịu khó đuổi theo em như thế, biết rõ ràng chính anh có bệnh còn dắt em xuống nước, được rồi, hiện tại em quyết một lòng đối với anh, làm việc nghĩa không được chùn bước, anh thế nhưng lại phiền toái lên!”

Nói qua cô kéo cánh tay Kỷ Thiên Hàng, đặt ở khoeo miệng, hung hăng cắn một cái, miệng cắn tuyệt đối rất nặng, nặng đến mức người bình thường cũng không chịu nổi, năng đến người không thể khống chế, phát ra tiếng kêu rên

Miệng Tiểu Phong Tử dựng lên, không thể hợp lại: “Thiên ca, anh ấy. Anh ấy, anh ấy, đây coi như là đã tỉnh rồi hả?”

Tiểu Huệ tiếp tục trợn mắt nhìn em trai một cái: “Anh ấy vốn không có ngủ mê man!” Tiểu Huệ không tin cái gì mà trong lòng tác dụng hay không tác dụng, cô chỉ biết, thời gian này cô ở bên giường Thiên ca lúc nói chuyện, thân thể Thiên ca đều có phản ứng, một người có lẽ sẽ nói láo, nhưng thân thể tuyệt đối thành thực. Anh cũng không phải là người sống đời sống thực vật, làm sao có thể học người ta hôn mê bất tỉnh? Tiểu Huệ tuyệt đối tin tưởng, Thiên ca là cố ý, anh cố ý giả bộ ngủ, mặc dù không biết mục đích của anh, nhưng hành vi nàu thật sự là làm cho người ta thống hận!

Nghĩ tới đây, cô liền quăng cánh tay Thiên ca, để cho anh nện ở bên cạnh giường bệnh, Thiên ca theo bản năng thu tay lại, mắt hoàn toàn đã mở ra, anh trợn to hai mắt: “Bà xã, em không nên ác như vậy chứ?”

Quai hàm Tiểu Phong Tử đều rơi đầy đất, cậu trợn mắt há mồm nhìn đôi vợ chồng này, thật lòng cảm thấy ba mẹ tìm mình tới đây khuyên can Bà chị chính là sai lầm lớn nhất, cậu giả bộ đánh đấm, bị người khi dễ một vòng, ảo não bỏ chạy. Chỉ là, này nước tương đánh vẫn không tính là quá tệ, ít nhất, còn hai vợ chồng nhỏ có thể mặt đối mặt nói một chút. Tiểu Phong Tử nở nụ cười, lặng lẽ lui ra ngoài.

Cửa, mấy vị gia trưởng còn có các anh chị em trai gái đang chờ hỏi cậu tình hình, Tiểu Phong Tử lại nghĩ: có muốn trước bán cái chỗ hấp dẫn này không, để cho bọn họ gấp gấp một lát? Ý tưởng này mặc dù lừa bịp, nhưng cuối cùng thời điểm phát hiện sự thật, vui mừng cũng sẽ tăng gấp bội, đúng không?

Kết quả cậu còn chưa nói cái gì, Tiểu Tiết nha một tiếng kêu sợ hãi: “Bọn họ hôn môi hôn môi! Được rồi, mọi người giải tán đi, không sao không sao.”

Tiểu Phong Tử hoàn toàn không có nơi dụng võ, cậu liếc mắt nhìn hướng Tiểu Tiết, trong mắt mang theo lửa giận: nha đầu, thế nhưng phá hư chuyện lớn của tôi, em chờ đó, sau khi về nhà xem tôi như thế nào thu thập em?

Tiểu Tiết lập tức núp ở sau lưng Giang mẹ, hô to: “Giang mẹ, ánh mắt của Tiểu Phong Tử rất kinh khủng, không được, con vẫn nên về nước Mỹ, đến lúc đó bị cậu ấy khi dễ.”

Tiểu Phong Tử nhất thời nhục chí: nha đầu, coi như em lợi hại. Buổi tối tôi quỳ bàn gỗ, được chưa?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truc-ma-quan-thanh-mai>